

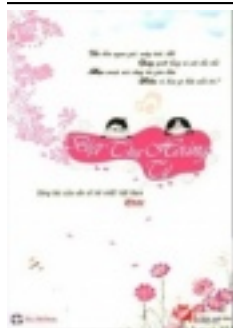
Biệt Thự Hoàng Tử

Contents

Biệt Thự Hoàng Tử	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	20
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	27
11. Chương 11	29
12. Chương 12	32
13. Chương 13	35
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	43
17. Chương 17	48
18. Chương 18	50
19. Chương 19	53
20. Chương 20	57
21. Chương 21	60
22. Chương 22	64
23. Chương 23	69
24. Chương 24	72
25. Chương 25	74
26. Chương 26	77
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	85
30. Chương 30	88
31. Chương 31	91
32. Chương 32	96
33. Chương 33	99
34. Chương 34	102
35. Chương 35	106
36. Chương 36	111
37. Chương 37	115
38. Chương 38	120
39. Chương 39	124
40. Chương 40	130
41. Chương 41	134

42. Chương 42	139
43. Chương 43	144
44. Chương 44	150
45. Chương 45	154
46. Chương 46	159
47. Chương 47	163
48. Chương 48	167
49. Chương 49	171
50. Chương 50	175
51. Chương 51	178
52. Chương 52	180
53. Chương 53	184
54. Chương 54	187
55. Chương 55	192
56. Chương 56	196
57. Chương 57	201
58. Chương 58	202
59. Chương 59	205
60. Chương 60	209
61. Chương 61 - End	211

Biệt Thự Hoàng Tử

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật Nữ 1. Nguyễn Hoàng Thoại My (tình nghịch , đáng yêu) 2. Phạm Cẩm Tú (H

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-thu-hoang-tu>

1. Chương 1

Chap 1

Chà ! Hôm nay là ngày đầu tiên nó học ở trường mới ! Mọi thứ đối với nó xem ra quá đổi xa lạ , nhưng bố mẹ nó bảo đây là môi trường tốt cho nó nên nó sẽ cố gắng thích nghi sớm với nơi đây.

Nó - Nguyễn Hoàng Thoại My - cái tên nghe rõ là kêu nhưng tính tình nó lại khá đơn giản , tình nghịch và đáng yêu . Nó - một con bé tóc ngắn (kiểu nữ tính ấy nhá) , ko sở hữu một vẻ đẹp ” sắc nước hương trời ” nhưng lại được đánh giá là khá dễ xươg tuy hơi ngô ngố một chút .

Sau một ngày học , nó cảm thấy mọi người ở đây khá là khó gần , tuy nhiên , thật may mắn , cô bạn ngồi cùng bàn với nó - Phạm Ngọc Châu lại khá là xinh xắn và dễ gần , mới chỉ vài tiếng đồng hồ mà xem chừng

tình bạn giữa 2 đứa gắn kết “dữ dội” lắm !

Sống xa nhà ai mà chẳng buồn chứ , nó cũng zậy nhưng nó cũng được an ủi phần nào khi nghe bố mẹ nó bảo rằng đã thu xếp cho nó ở nhà cô Diệp - một người bạn thân của bố mẹ nó . Nghe nói chỗ đó khá đẹp và rộng rãi nên nó cũng khoái lắm. Nãy giờ nó đứng lan man ở trước cổng trường cũng là vì đợi cô Trang tới đón ... Hix , sao cổ lâu tới thế nhỉ ...???

Chợt.....

- My ! My ơi !!!!

Nó giật mình quay lại thì thấy một phụ nữ khoảng 35t trông khá là sang trọng bên chiếc xe hơi láng bóng .

- Sao ? Ko nhận ra cô hả ? Cô nè !!!

Nó mừng ra mặt :

- A ! Cô là cô Diệp đấy ạ !! Trời ơi , cô khác quá , cháu nhận ko ra !

- Cháu thì vẫn như xưa nhỉ ? Mái tóc ngắn ngắn còn nét mặt thì càng lớn càng giống mẹ đấy !!!! Thôi , cô cháu mình về nhà cô đi !!!

- Dạ vâng ạ ! - Nó mỉm cười rồi chợt méo xệch mặt đi ...

- Ô ... sao vậy cháu ??? - Cô Diệp quan tâm hỏi.

Nó ái ngại :

- Đi xe ô tô ý ạ ????

Cô Diệp tròn mắt :

- Ủ , ô tô ! mà sao vậy cháu ..??

Nó gãi đầu ngượng nghịu đáp :

- Hix...cháu bị say xe ạ !!!

- Thôi nào , lên xe đi cháu ! Biệt thự của cô gần đây lắm , đi vài phút là tới ấy mà , bình thường mấy thằng con trai ở chỗ cô toàn đi bộ tới trường thôi !!!

- Dạ vâng... - Nó mỉm cười miễn cưỡng bước lên xe.

- Hjhj ! Đừng rầu rĩ như vậy chứ cháu , tới nơi , cô đảm bảo cháu hết rầu liền ! À , bật mí cho cháu nhé ... cháu sẽ được ở cùng bộ 3 hot , warm , cold boy của trường cháu đấy - Cô Diệp cười nói.

- Vậy ạ ???? - Nó nói cho có lệ vậy thôi chứ nó ko mê trai đẹp cho lắm...

- Ủm , tuy nhiên...phải nói thật với cháu là biệt thự của cô là Biệt Thự Hoàng Tử , cháu biết biệt thự đó chứ ????

- Biệt...Thự...Hoàng...Tử ý ạ ...??? Sao nghe wen wen...Ặc ..cô ơi , đừng nói với cháu là nơi cháu ở ko có con gái chứ...???? - Nó méo mặt hỏi.

- O..ờ...đúng là vậy đó cháu...Cô thuyết phục mãi thì 3 đứa đó mới chịu cho cháu tới ở cùng đó ... trước nay , cô cho nhiều đứa thuê nhưng chưa đầy 3 ngày , đều phải đi hết , 3 cậu con trai lắm chiêu đó ko cho phép ai tới ở cả ...cả gái cả trai , có nhiều cô cậu tới thuê ở được vài ngày thì vội trả phòng .. có đứa nhìn cứ như thân tàn ma dại ấy...

Nó gật gù :

- Cháu hiểu rồi.... Vậy là ... cháu sắp phải đối mặt với một thử thách lớn ... nhưng cô yên tâm , cháu sẽ ko để cho họ đá cháu đi đâu !!!

Cô Diệp mỉm cười :

- Hjhj ! Thế thì tốt quá ! Cố lên nha cháu yêu !!!!

- Nhất định là thế rồi ạ !!! - Nó phì cười ..

Chợt...xe dừng lại tại một căn biệt thự lớn với dòng chữ : Prince Villa

- Cô ơi ... hình như cái tên này là được người ta đặt đúng ko ạ ...??? - Nó khẽ hỏi.

- Ừm , đúng rồi đó cháu , trước đây nó chỉ là một biệt thự bình thường nhưng từ khi bộ ba này đến thuê thì được người ta đặt cho cái tên Biệt Thự Hoàng Tử đó cháu ! Thôi , chúng ta vào !

- Dạ vâng ạ !- Nó ngoan ngoãn đáp rồi bước vào thì thấy 3 chàng trai cực kì....handsome đang ngồi tại phòng khách ...

Nó mỉm cười :

- Xin chào mọi người !!!

- Chào ! - Một cậu khẽ giơ tay lên nói.

Còn hai người còn lại thì làm ngơ như ko có sự hiện diện của nó...“xí , cái đồ làm cao đáng ghét !!!” - Nó nhủ thầm

Chợt , cô Diệp hỏi :

- Hành lí đâu rồi hả cháu ???

Đến lúc này nó mới giật mình :

- Chết rồi ! Cháu để ở khách sạn chưa lấy về ạ !!!

Một tên lầm bầm :

- Đã xấu xí đầu óc còn bả đậu ...!

Nó chỉ muốn đấm nó hấn mấy phát xịt máu mũi thôi , đáng ghét !!!

Rồi cô Diệp mỉm cười nói :

- Giới thiệu với cháu đây là Nhất Bảo , còn cái cậu này là Thiên Vũ , cậu đang ngồi đọc báo ở đằng kia là Minh Hoàng ..!

- Tội cháu mà cần cô giới thiệu nữa ạ ...? Chẳng lẽ bọn cháu mà con nhỏ đó ko bik hả cô ???? - Cái cậu tên là ... là gì ấy nhỉ ...à ..à Thiên vũ nói .

Nó gằm gừ :

- Đúng đấy cô ạ , cô khỏi giới thiệu cháu cũng biết đó là một lũ bất lịch sự , tự kiêu , ngạo mạn đến ngu ngốc !

Nó chửi nguyền rủa và đùng chạm quá khiến Thiên Vũ nhồm người dậy mà nói :

- Đây , ăn nói cho cẩn thận , ko thì biến !

Nó chẳng vừa :

- Nằm mơ đi !!!!!!!! Tôi sẽ ko đi đâu hết ! Hứ !!!!

Cô Diệp vội chen vào :

- Thôi được rồi , thôi được rồi ! Để cô giới thiệu , đây là Thoại My - con gái của người bạn thân của cô , vì thế các cháu đối xử với nó phải cho tử tế - đáng mặt nam nhi đó nha ! à , Vũ này , nhờ cháu chở pé My tới khách sạn lấy hành lí về nhé !

- Cháu á ???? - Vũ hỏi lại rồi nhún vai bước đi .

Nó liền chạy theo hồng hộc .

Cậu ta là hot boy mà lạnh lùng như con thạch sùng ý :

- Đây , đi tới đâu ???

- Khách sạn Phước Nguyên ! - Nó khẽ đáp.

- Trời , gần đây mà , sao cô ko đi bộ đi !!!

- Mỗi chân !! - Nó thủng thẳng đáp.

- Gớm , có vài ba bước chân (thực ra thì cũng cách khoảng 150m) mà cũng bắt người khác lấy ô tô ra chở ..! - Vũ lăm bằm .

- Ô tô á...thôi , tôi ko đi !!! - Nó xua tay đáp.

- Vậy cô đi bộ đi ! - Vũ nói rồi bước vô nhà ...

- Giàu quá ko có đến một chiếc xe máy hay xe đạp gì đó luôn à....??? Chán chết !!! - Nó lăm bằm rồi bước đi ...

tới nơi , nó lại phải xách theo một đồng hành lí lênh cã lênh kênh , mệt đứt cả hơi thì thấy Hoàng - cái cậu Cold boy đứng ở gần đó...cậu ta bước lại và nói :

- Đưa tôi xách giùm cho !

Nổ mỉm cười :

- Vâng , cảm ơn cậu !

” Hohoho , xem chừng cậu này Cold mà lại Hot ý chứ bộ ^^ ” - nó thâm nghĩ .

Về tới căn biệt thự , nó đã oang oang :

- Cô Diệp ơi ! Cô Diệp !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Thì...Vũ lăm bằm khó chịu :

- Cô Diệp đi về nhà rồi , người gì đâu mà chưa thấy mặt là đã thấy tiếng rồi !

- Ủa , chứ ko phải cổ sống ở đây sao...??? - Nó bắt đầu lo lắng hỏi.

- Chứ cô nghĩ là thế nào ??? - Vũ ngược mặt lên hỏi .

- O....Vậy là tôi sẽ ở đây một mình với 3 cậu à...??? - Nó cảm thấy sợ...

Vũ nhún vai đáp :

- Chứ sao nữa !!!

- Ặcvậy thì die mất... - nó lăm bằm thì giật mình bởi tiếng của tên Vũ đáng ghét :

- Đây , bạn My thân mến của chúng tôi ơi , bạn muốn sống ở đây hok ???

Nó thấy ghê ghê , ớn ớn ở sống lưng...thà hấn giở cái giọng quát tháo con hơn là cái giọng ẻo ẻo nghe phát ớn này...

- Hơ hơ , muốn đấy .. thì sao nào !!!! - Nó cười đều đáp.

Quay lại với đúng bản chất của hấn , Vũ liền nói :

- Thì hãy tuân thủ các nội quy sau đây ! E hèm ! Thứ nhất : ở đây là phải phục vụ 3 bọn tôi từ a->z , giống như là...là gì ấy nhĩ ...???

Bảo liền đáp :

- Dịch vụ osin trọn gói !

Vũ gật gù :

- Đúng đúng đúng đúng ! Osin trọn gói , hàng ngày , sau giờ học , cô phải giặt giũ , nấu ăn , lau chùi nhà cửa , kể cả cọ toa lét- thông bồn cầu cô cũng phải nhào đầu vào mà làm đấy Ko chịu được thì thì gì cô biết rồi chứ !

Nó bấu môi :

- Hứ , nếu tôi ko chịu được thì để các người làm giùm tôi chứ gì ! Ồ , cảm ơn nhiều nhá !

Nó nói rồi bước đi ...” xí , cái đồ ma cũ bắt nạt ma mới !”

Chợt...

- Đứng lại , đó mới chỉ là điều 1 cơ mà !!!!!!!!!!!!!

- Còn gì nữa đây ! - Nó càu nhàu đáp.

- Thứ 2 , ko tự tiện vào phòng chúng tôi , cô ở phòng số 1 - phòng đó trước đây ko có ai ở hết nên cô phải lau chùi , dọn dẹp lại đó , nghe rõ chưa !

- Được rồi , tôi sẽ làm !!! - Nó lăm lăm cái mặt .

- Điều 3 ... Mọi chuyện , tôi cấm cô nói với cô Diệp đấy , ko là tụi này xử đẹp cô luôn ! - Vũ nhếch mép hăm dọa.

- Chơi bảnh mới sợ người ta đi méc ! Hứ !!! - Nó cãi lại .

- Đây ... cô được đấy ... ! Để xem tụi này xử lí cô trong 3 ngày thử thách như thế nào nhá....!!!

Nó ko thèm nói gì ...xách hành lí mang lên phòng...ko quên nguýt 3 tên đó 1 cái thật dài...

.....

Hoàng chép miệng :

- Đây ...Cô Diệp bảo là cho con nhỏ đó ở phòng 5 cơ mà...phòng đó dọn dẹp cả rồi , giờ bắt nó đi dọn lại phòng 1 , có quá đáng quá ko ????

Vũ nhăn nhó :

- Đây , cậu yếu mềm từ bao giờ đấy hả ???? Thế là còn nhẹ đối với 1 con pé láo xược như nó đấy !!!!

Riêng Bảo , cậu ta nhếch môi khẽ mỉm cười :

- con nhỏ này cũng thú vị phết đấy để xem nó có trụ nổi 3 ngày hay ko....!!!! Xem chừng ... Sẽ còn nhiều trò hay diễn ra đấy !!!!

2. Chương 2

Chap 2

- Hìx hìx , cái phòng này sao mà ở được hả trời...bụi bặm dữ quá ... hìx hìx ... Mệt hết cả người mới sạch sẽ hơn được 1 tí...hìx....

Nó đang than vãn thì nghe thấy tiếng điện thoại reo ở dưới nhà ... Tuy nhiên chẳng có ai nghe máy cả ... Nó đánh bạo chạy xuống nghe thử...

- Alo ! Biệt Thự Hoàng Tử xin nghe !

- My hả cháu ? Cô - Diệp đây !

“Phù , may quá , là cô Diệp” - Nó thầm nghĩ rồi nói :

- Dạ ! Cháu My đây ạ ! Có chuyện chi hok cô ????

- Ừm , cháu hài lòng với căn phòng chứ hả??? Khi sáng cô đã cho người tới dọn dẹp cả rồi đó ! - Cô Diệp cười nói.

Nó thật thà :

- Thật ạ ??? Sao nó bụi quá chừng cô ơi!

- Ô...sạch sẽ mà cháu ... ko 1 hạt bụi nhé ! Hay là con mẹ Linh quen ở sạch sẽ rùi hử ...??? Nhưng mà rõ ràng là cô cho người thay hết đồ đạc mới và lau chùi cẩn thận rồi cơ mà !

- Cháu ko biết ạ

- A , cô hiểu rồi...cháu ở phòng mấy...???

- Phòng 1 ạ.....

Cô Diệp lắc đầu nói :

- Đúng rồi đó cháu ạ ... trò này cũng là trò của tụi nó đó ... cháu chuyển đồ qua phòng 5 đi ... tụi này lắm chiêu quá !

- Ô thế ạ ... Hìxlàm cháu này giờ lau chùi mệt hết cả người....

- Tất cả mọi thứ mới chỉ là BẮT ĐẦU thôi cháu ạ ! Chưa ai qua nổi thử thách 3 ngày của 3 đứa nó đó...chắc ...Thật ngại khi phải nói với cháu điều này...nếu cháu chịu đựng ko nổi thì cô cũng ko còn cách nào khác , My à....Thế lực của 3 nhà đó mạnh quá ... dù rất muốn giúp cháu nhưng cô cũng đành pót tay thôi ...

Nó liền đỡ lời :

- Vâng ạ , cháu hiểu mà cô !

- Ừm , cố gắng thông cảm cho cô nhé !Thôi , cháu cũng nghỉ đi , chắc là mệt lắm rồi phải ko ...???

- Dạ vâng ạ....hìhì...

- Ừm , nằm nghỉ cho khỏe đi cháu ... chào cháu nhé...cô cúp máy đây...

....

Nó cúp máy rồi lầm bà lầm bầm :” Khỉ đột ! Đồ tiểu nhân đáng ghét ! Dám lừa tôi hả ... để rồi tôi ấy người xem sức mạnh của tôi !”

Nó đang bước lên cầu thang thì đụng độ tên Vũ ... nó lườm lườm thì tên Vũ hỏi :

- Điện thoại gọi cho ai đấy ???

- Của tôi ! - nó bĩu môi.

Vũ chép miệng :

- Cô nghĩ cô là gì mà đã vội cho bạn bè số điện thoại này rồi hả ???? Cô đừng quên thử thách 3 ngày đó !

- Hừ ... cô Diệp gọi cho tôi ... Mà cậu tưởng tôi thik ở đây lắm hả Hừ ! Tại bố mẹ tôi ép chứ tôi chả muốn đâu nhá ... một lũ kênh kiệu , bỉ ổi.... - Nó vênh mặt lên nói.

- Này này , ăn nói kiểu gì thế hả ????

Nó lè lưỡi nói :

- Thế ai nói với tôi là ở phòng 1 đấy hả...? hả ?? hả ??

- Ôi zời ạ , tội nghiệp cô quá , chắc này giờ dọn phòng mệt lắm nhỉ ...??? keke

Nó nheo nheo mắt :

- Cậu được đó Vũ !

- Này , dọn dẹp thì lo chuẩn bị , tối nay nấu cơm cho tụi tôi ăn nghe chưa ! Hhahhahaa !

- Tôi đâu có ngu ! - Nó nói rồi bước lên phòng , chân đạp rầm rầm .

Vừa đi nó vừa lầm bầm :” Grừ...sao trên đời lại có người bỉ ổi , đê tiện , hèn hạ , xấu xa , trơ tráo , trắng trợn đến thế cơ nhỉ ...??...grừ...”

Xách đồ qua phòng 5 ...nó thực sự rất bất ngờ...căn phòng này khác xa cái phòng 1 mà Thiên Vũ chỉ cho nó ... nội thất đẹp , dường như là rất mới .. và tất nhiên cũng rất chỉ là sạch sẽ .. ko có bụi bặm như phòng 1 ... càng nghĩ nó càng thấy tức...

Nó đang đứng suy nghĩ thì nghe tiếng của Nhất Bảo :

- Hey ! Cuối cùng thì cô pé cũng phát hiện ra rùi hả ???

Nó cười hớn hở (hớn hở theo cái điệu khinh khi của nó) :

- Tất nhiên rùi ! Tôi ko dễ bị lừa đâu ! Her her ...

Bảo tựa người vào thành cửa rồi nói :

- Cô pé ngốc quá đi ! Ko dễ bị lừa mà lau chùi sạch sẽ hết rùi hả

Nó phụng phịu đi xếp đồ áo - chẳng thèm wan tâm tới sự hiện diện của Bảo _ _ _ !

Nó ghét nhất là đang làm việc mà bị ai đó nhìn một cách như vậy đó...Tức tối , nó lại đóng cửa cái rầm ... N.Bảo mà ko nhanh chân 1 tí là kẹt chân như chơi...Mà kể ra nếu hấn bị kẹt chân thì chắc nó hả dạ lắm ...nó chúa ghét những tên kênh kiệu như vậy mà

Rồi nó mệt quá nên ngủ thiếp đi ...

Hiện tại là 5h chiều....

- Này , con nhỏ kia ê Bảo...nó tên là j ấy nhỉ ???

- My ! Thoại My !

- à à.....Này , Thoại My ! Đến giờ phải nấu cơm rồi đấy ! - Thiên Vũ giả giọng hách dịch Ko thấy động tĩnh gì , Vũ đá phăng cánh cửa rồi bước vào (cái tên này zô ziên ớn...lỡ người ta đang thay đồ thì sao nhỡ ???)

- Săxxem kìa , cô ta ngủ như đứa con nít vậy...ko hiểu tại sao trên đời lại xuất hiện 1 đứa con gái vô ý vô tứ đến như vậy....

Bảo lắc đầu :

- Cái tướng đủ đẹp rồi còn chảy cả nước bọt nữa chứ.....thiệt hết biết...

Hoàng nhún vai :

- Thôi , 2 người cứ liệu mà xử lí , tôi đi ra ngoài có việc!

- Ok ! Chuyện cô nhok này cứ để tôi và Bảo xử lí , cậu cứ đi làm việc của cậu đi ! - Vũ cười gian xảo rồi hét vào tai nó như muốn điếc cả lỗ tai :

- Này ! Dậy nấu cơm !

Nó bật dậy cụng đầu cái cốp vào trán hấn ta :

- Đáng ghét , làm cái trò gì vậy hả ???? sao lại tự tiện zô phòng tôi !?!?!

- Này , cô có quyền nói cái câu đó với tôi hả ? Nhìn lại mình đi !

- Hứ , ko chơi fair play hả ? Ok , tôi cũng sẽ ko fair play , để rồi xem.... - Nó lăm bằm.

- Đi nấu cơm đi , ngồi đó mà lí sự hả ??? Đừng có quên thử thách 3 ngày đó kưng ! hahahahahahaha

Nó mệt mỏi , làm cái mặt xị như quả bí , lăm lăm bước ra nhà bếp ... Đối với nó bây giờ , ngoan ngoãn làm việc còn hơn là suốt ngày ngồi cãi vã với 1 lũ kênh kiệu đáng ghét đó...

Nó lục đục ở nhà bếp...lâu lâu lại nghe thấy tiếng cười hô hố đến phát ghê của tên Vũ và Bảo _ _ _ ! , chả hiểu 2 tên đó đang làm cái j mà cười khùng khiếp - ghê rợn đến như thế cơ chứ .

Còn Vũ và Bảo thì lâu lâu lại bĩu môi trề má vì bao nhiêu là tiếng động :” choeng choeng , cốp cốp , phập phập ,..linh ta linh tinh” ở nhà bếp...

” Choeng...á á ... bễ chén rồi , sao dọn đây ...hìx hìx...”

” Phập phập...trời ạ , chặt sườn cũng chẳng xong...nhưng sao bị đứt tay rồi...rất quá đi !”

” rầm ...bộp bộp... trời ạ , tủ lạnh j mà chất nhiều thứ như thế này hả ??? huhuhu ...giờ xếp lại chắc mất cả mấy chục phút chứ chẳng chơi...hìx hìx....”

.....v/v.....

Xem chừng ở nhà bếp ko mấy yên bình , Vũ và Bảo bước xuống xem có chuyện gì xảy ra...ặc ặc...nhà bếp sạch sẽ , gọn gàng giờ cứ như là 1 mớ bòng bong ... kinh khủng quá.....!

- Trừ 1 điểm ! - Vũ nói rồi kéo Bảo lên nhà trên .

Nó tức giận :

- Con trai kiểu j thế hả ??? Ko giúp ngta lấy 1 tay rồi cứ...trừ 1 điểm...với chã trừ 2 điểm .. - còn đoạn này thì nó chỉ dám nói nhỏ ... đủ để nó nghe :

- Trừ điểm hả ? trừ hết luôn đi...trừ hết luôn đi !

hìx....bây giờ là 8h tối....

- Đây...“cô nhok” kia , đến giờ này mà chưa cho hot boy ăn hả ? Mún chik rùi phải ko ??? - Vũ bắt đầu lên giọng .

- Gớm , đói 1 xú mà ko chịu nổi hả ? Xong rồi , mời 3 cậu xuống ăn ! - Nó chống nạnh nói (nhìn cái điệu bộ của nó lúc này kinh khủng ko thể tả....

- Cô mới đi đánh giấc về à ??? - Vũ châm biếm

Nó lườm lườm :

- Ko ăn thì thôi !

Bảo chép miệng :

- Xem ra cũng khá hấp dẫn và bắt mắt đấy !

- Kakaka ! Thoại My này đã ra tay thì chỉ có excelent trở lên nhá ! - nó cười cười..

mọi người ngồi vào ăn...

- Ngon lắm đấy !Nhất là cái món này ...

Hoàng chép miệng nói rồi chỉ vào món ”sườn xào chua ngọt.

Vũ nếm thử thì...

- Oẹ , ọẹ , ọẹ....cái món j khủng khiếp như thế này...ọẹ ọẹ...

- Đừng nói là cô ko biết nấu ăn chứ...??? - Bảo ái ngại.

- Hok - Nó lè lưỡi trả lời....

Vũ hỏi tiếp :

- Hỏi thật cô chứ cô bỏ cái j vào cái món kì dị đó vậy ... gớm quá....

Nó trề môi :

- Hok thấy có chanh , tôi vắt đại quả cam....

- Cô vắt nguyên quả hả ...??? ekc ekc ...

- O...Ồ...thì thấy nó ko chua lắm nên tôi mới...mới....

Vũ thở dài mệt mỏi :

- Cơm cũng sống nhăn răng kia kìa ! Thôi , tôi quyết định bây giờ đi ăn nhà hàng !

- yeah ! - Nó reo lên thì...

- Cô ở nhà , 3 tụi tôi đi thôi ! Cô phải ở nhà mà xử lí cái món đó chứ ! - Vũ cắt ngang làm nó què độ và cụt hứng kinh khủng .

Nó liền bấu môi :

- Xì , ai mà thèm cơ chứ !

Băng giá đến cỡ Hoàng mà cũng phải bật cười cơ đấy.

Rồi họ kéo nhau đi hết ..để lại nó ở nhà với đồng thức ăn -> rất kinh khủng ... _ _ _ ! (nó cũng tự thấy như vậy , eke !)

3. Chương 3

Chap 3

Hjx hjx...đúng là khó xơi thật...mà món nào cũng zậy , chứ ko phải chỉ riêng món “Sườn xào lơ lợ” của nó

- Chán quá ! - Nó lăm bắm rồi đi đổ hết thức ăn đi .

Nó thở dài chui vô nhà bếp úp mì tôm ăn . Nghĩ đến giờ này mấy tên con trai quý sứ ấy đang ngồi ăn tại nhà hàng còn nó thì đang ngồi tại nhà bếp mà xực mì tôm -> Nó lại càng thấy điên tiết làm sao ! Tên Vũ đáng ghét ấy lại còn được dịp sỉ nhục nó nữa chứgrừ...grừ...Hãy đợi đấy , nhất định nó sẽ phục thù à xem... Dám khinh thường nó hả ? Nó sẽ

“á à...được lắm...ngày mai tôi sẽ cho các người biết !!!!!” - Nó thầm nghĩ rồi mỉm cười đắc chí...

Chợt...

- Làm cái j mà cười dữ dội vậy cô bé ???

Nó ngược mặt lên thì thấy Vũ - mặt nó lăm lại , ngồi ngầu nghiêng ăn mì tôm .

Vũ mỉm cười rồi nói :

- Của cô nè ! Tôi sợ cô ở nhà ko ăn được thức ăn đó , lại ko biết đường mà chế mì tôm thì khổ ! thế nên mua về cho cô !

Nó cũng xúc động...đấy lắm nhưng tính nó là zậy - thik sòng phẳng nên hỏi :

- Tôi phải cảm ơn cậu như thế nào ???

- Ko cần đâu ! Cô ăn đi nhé ! Chúc ngon miệng - Vũ nói , mỉm cười gian xảo rồi bước đi ..

Nó nhú mày ngạc nhiên :

- Sao tự dưng cậu ta tốt zậy nhỉ ...??? Mà cũng ko nên nghi ngờ làm j ! Con người ác thì ác nhưng cũng phải có lúc tốt bụng chứ !!!

Nói rồi nó nhồm nhoàm ngầu nghiêng mà ăn....

Nó chép miệng :

- hjx...ngon quá ... ngon quá.... Nhà hàng này là thà hàng j mà nấu ngon quá zậy hả trời...à à...“lắc ky sờ ta rét thau rần” (Lucky Star Restaurant) Ứ ứ...No quá xá !!! giá mà có nữa thì chắc mình vẫn ăn típ được nữa quá...

Nó lăm bắm rồi xem địa chỉ...khà khà...

Nó đang có 1 ý định cực kì hay ^^ kaka

Nó từng từng bước về phòng thì...

á ...á ...á.....chuột.....help me ! help me!!!

Nó chạy phắt ra lan can đứng thì ...

aaaaaaaaaaaaaaaa!!!!!! Chuột !! Chuột !!!

(...v/v...& ...v/v....)

Tóm lại...nó đã phải chạy vòng quanh nhà như 1 con chơi chơi .

Nó chạy ra tới hoa viên của biệt thự (khu này mấy tên con zai đáng ghét ấy thường xuyên ngồi chơi vào mấy buổi tối) ..

- help me ! Chuột !!! - Nó hốt hải nói rồi chạy về phía mí tên con zai.

- Chuyện chi vậy ??? - Bảo cười đều hỏi.

Ko hiểu vì lí do j mà tên con zai nào cũng cười phá lên như bị thần kinh ..

- Sao mà biệt thự có nhieu chuột vậy...??? - Nó lấy lại được bình tĩnh và hỏi.

Vũ cười mỉa rồi đưa lên trước mặt nó một con chuột :

- Đây nữa nè kưng ơi !!!!

- AAAAAAAAA !!!

Một lần nữa , nó lại “được” chạy té khói.

- Huhuhuhu !! Đồ ác độc !!!! Huhuhuhu ...

Nó sợ chuột nhắm nhắm ý !!! có lần bị dọa mà nó đã ngất xỉu rồi , bây giờ càng lớn lên , nỗi sợ hãi càng được khắc phục dần đi nhưng ko phải là nó ko còn sợ ... huhuhu....

Nó ngồi thụp xuống ở một góc của biệt thự...Và giờ thì nó đã cảm thấy sợ hãi cái cách cư xử tàn độc của bọn hần....why ?? why ..? and why ??????

Chợt...

- Nín đi Thoại My ! Nhắm mắt lại và tôi sẽ giúp cô lên phòng !

Nó ngược lên thì thấy Hoàng nhưng .. nó chỉ khinh khỉnh nói :

- Tôi ko cần cái sự thương hại giả tạo của các người !!!

Nói rồi nó lấy hết can đảm và bỏ lên phòng...Nó chợt nhận ra , tất cả dường như ko quá đáng sợ , chỉ có điều nó chưa thực sự cố gắng mà thôi ! Tuy nhiên , nó đau bụng quá....Sao nó lại đau bụng như thế này....maybe....maybe....

Nó chạy đi tới wc thì có người ở trong rồi...chợt , nó sực nhớ ra rằng dưới nhà dưới cũng có wc..

Nó liền vội chạy xuống thì cũng lại đang có người...

Nó đâm ra nghi ngờ...“sao mà trùng hợp như thế được...có lẽ đây là ý đồ của mấy tên đó chẳng ???” - nó thầm nghĩ .

” Đúng là thế rồi ” - Nó lẩm bẩm rồi chạy lên phòng tên Vũ ..

- lão Vũ kia !!!!!!!!

Nó xồng xộc chạy vào thì chẳng thấy Vũ ở đâu cả . có lẽ là hần ta đang ở trong wc chẳng ...? Nó liền chạy tới wc và hét toáng lên :

- Thiên Vũ !!!!!!!!!!! Cậu có ra đây ko hả ...

Hjx...đau quá...hự ự....

Vũ cười ăng ắc lên :

- Có chuyện j thế...ngta đang đi đại tiện mà sao zô ziên zậy hả??????

- Ủ...hự.....cậu....cậu đã bỏ cái j vào thức ăn thế hả ...?? ứ..hự.... - Nó ôm bụng mà hét .

- Có bỏ j đâu !!!!!!! - Vũ vẫn thản nhiên.

- Đồ ác độc , dám làm mà ko dám nhận hả ?????

- Này ,cầm cô giở cái giọng đó ra đó !!!!! Ủ , thì tụi tôi có bỏ một ít thuốc đau bụng vào đó đấy ??? Có sao ko nào ????

- Đồ tiểu nhân bỉ ổi !!!!! - Nó tức giận hét lên .

- Thế nào ??? Cô đã bik sợ là j chưa ???? - Vũ phá lên cười và hỏi .ư

- Never !!!!!!!!!!! - Nó hét lên rồi chạy vào phòng...ư..ư....a....ư..ư....ư....ư....

Và tối hôm đó , sau khi tên Vũ đã chịu chui ra khỏi cái wc ... Nó lại trấn giữ nguyên cái wc ... đến nỗi , phải cầm sách vào đó để học cho ...chắc ăn __ ____!

4. Chương 4

Chap 4

Một mỗi quá , nó dường như vừa bị súc ruột vậy ... hjx hjx hjx...

Vác cái mặt bơ phờ xuống bếp ... oa , bánh mì ốp la hả ? Món nó thik nè .. đang lúc đói nữa chứ ...

Nó ngồi vào bàn mới chợt nhận ra hok có phần của nó .. đã thế tên Vũ còn châm chích (sao giống ong quá vậy trời ...????)

- Ko có phần của cô đâu , đừng có mà nằm mơ !!!!!

- Hứ !Tôi ko đói !!! - Nó làm bộ làm tịch.

- Thật á ???- Vũ chớp chớp mắt nhìn nó .

- Chứ bộ tôi đùa à ???- Nó gắt rồi chợt ôm bụng ,hix hjx ,nó cảm thấy như ko còn j để mà ra rùi mà sao còn đau bụng quá xá huhhuhuhuhu....khỉ thật ...

- Thế tối qua cô đi bao nhiêu lần..mà giờ ko đói hả ???

Nó ko thèm trả lời mà thầm nghĩ :“đồ tiểu nhân bỉ ổi !!! Thật đáng ghét !!!!!!!!!!!!!!!”

- Chế mì tôm ăn đi !!!!!!! - Vũ bậm môi nói.

- Một ! - Nó làu nhàu.

- Ố , chứ cô định kêu ai pha mì cho cô ăn hả ????

- Ố ,tôi có bảo là bắt cậu đi pha mì cho tôi ăn đâu nhỉ ????? Tôi chưa đụng chạm j đến 1 câu 1 chữ đấy nhá !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó nói thế khiến Vũ phải làm lơ luôn :

- Thôi , ăn nhanh đi mấy cậu, sắp trễ rồi !!!!!!!

Nó cầm vội ổ bánh mì trong tủ rồi chạy lên phòng thay đồ , chuẩn bị sách vở .

Nó cố gắng làm thật nhanh để cùng đi với tụi hần nhưng xuống thì đã thấy tụi hần đi trước rồi... đáng ghét , ở cùng nhà rồi mà còn ko đợi người ta cùng đi nữa ... grừ...grừ....

Nó bước ra thì thấy bọn hần đi chưa được xa lắm...

- ê ! ê !!!! Đợi tôi với !!!

3 bọn hần cùng quay lại ,nhưng rồi nhún vai dừng dừng và tiếp tục bước đi - tội hần con như ko có sự hiện diện của nó ... Hừ , bộ 3 hot-warm-cold thì có j là to tát mà ra oai dữ vậy hả ??? Thực ra thì toàn là 1 lũ bần tính chứ có j đâu...

Nó thăm nghĩ rồi đuổi theo bọn hần để cùng đi cho zui , chứ đi một mình nó lại cảm thấy lạc lõng lắm ...

- Hìx...kêu đợi sao hồng đợi tôi vậy hả ??? - Nó trách móc.

Vũ bấu môi :

- Mặc mớ j tội tôi phải đợi cô ????

- Ít nhất tôi và các cậu ở cùng nhà thì đợi nhau cùng đi cho vui chứ ...các cậu làm j mà kiêu thế hả ???

- Kiêu cho con gái nó thêm chơi !!!! - Vũ cười phá lên.

- Thèm á....bần tính mà cũng có người thèm cơ à ...?? - Nó lằm bằm.

- Này ,lắm bằm cái j thế hả ??? để xem !!!! - Vũ nói rồi cười đắc ý .

Bảo và Hoàng chỉ biết cười mỉm. Nó lườm lườm nhìn , hàm ý :” cười cái zề mà cười hả ? cười hở mười cái răng ý !!!!!”

Nó cứ bước đi, gần tới trường thì...

- Anh Vũ đẹp “chai” !!!!!!!!!!!!!

- Anh Bảo ơi !!!!

- Anh Hoàng thân yêu kìa em ơi !!!!

Nó thì _ _ _ ! nản quá chùng....đúng là mấy tên đó gây “hot” kinh khủng thật....hừ hừ...

Vũ nhểnh mắt lên :

- Thấy chưa cô pé ???

- Pé cái con khỉ!! - Nó lằm bằm.

...

- Đây là ai vậy anh Vũ sao lại đi cùng tội anh ... anh Bảo...anh giải thích đi...ai đây hả anh???

- Anh Hoàng.....!!! Anh phản bội chị Cẩm Tú hả ...??- nó chợt nhận ra đó là Ngọc Châu , con bạn thân của nó .

Ồ...Minh Hoàng....Minh Hoàng chính là người mà nó đã từng một thời ngưỡng mộ sao ??....Cách đây mấy tháng nó có tình cờ đọc một bài về Minh Hoàng và Cẩm Tú ... nhờ thế nên bây giờ nó mới phát hiện ra điều đó...

Bảo xua tay :

- hãy để yên cho Minh Hoàng !!!

Còn Hoàng , chỉ mỉm cười - ngốc đến mấy thì cũng nhận ra được đó là nụ cười đau khổ...

- Anh và chị Cẩm Tú đã chia tay rồi , ko còn là gì của nhau nữa , vì thế em đừng có nhắc đến tên cô ấy trước mặt tôi ...

Chợt...Cẩm Tú bước đến :

- Ngọc Châu , em làm cái trò j ở đây thế hả ? Về lớp học đi !!!!!

- Em...em chỉ muốn đòi lại công bằng cho chị thôi mà !!!

- Nhưng tất cả ko liên quan tới em !!!!! Về lớp ngay !!!- Tú hét lên và tát Ngọc Châu.

Nó thấy bạn nó bị đánh nên liền chạy lại :

- Đây , Cẩm Tú ,sao lại đánh Ngọc Châu thế hả ??? Đừng tưởng chị là hot girl mà thik làm j thì làm nhá !!!!

- O...con bé này lạ thật đấy , tôi là chị mà ko có quyền dạy bảo em út hả ????

- Chị...Cẩm Tú là chị cậu hả , Ngọc Châu ??? - Nó hỏi..

- Ủ...đúng vậy...- Châu gật đầu.

Nhìn về mặt chị Tú lúc này lại lặng đi :

- Con nhỏ này là người yêu mới của Hoàng đó hả???

- Có phải hay ko thì cũng chẳng còn liên quan đến Tú nữa , đừng chen vào cuộc sống của Hoàng nữa !!! - Minh Hoàng lạnh lùng đáp.

- Hiểu rồi...Tú hiểu rồi... - Chị Tú nói rồi bỏ đi..

Nó nhún vai rồi hỏi :

- Mấy cậu học lớp nào vậy ????

- Đừng có nói đến cái điều tối thiểu đó cô cũng ko bik chứ , Thoại My ???

- Sax , mí người nghĩ mí người là ai ...??? Bộ là tổng thống nước Mỹ chắc ??? Đối với tôi á , mấy cậu ko bằng con kiến !!! - Nó nói rồi dúi chân xuống đạp chết cả 1 đoàn kiến ..

- Được lắm ...được lắm !!! - Vũ gật gù nói rồi bỏ đi.

Nó chạy lại chỗ Minh Hoàng hỏi :

- Mấy cậu học lớp nào vậy ???

- Tôi với Vũ và Bảo đều học khối 11 , tôi lớp a1 , Vũ lớp a3 , Bảo lớp a8.

Bảo bước lại phía nó :

- Còn cô , Thoại My , học lớp nào vậy ???

- 11a2 - Nó gọn lôn đáp , chào bọn hấn rồi bước về lớp.

Nó vừa bước vào lớp thì đã nghe tiếng Ngọc Châu :

- Thoại My , làm sao mà cậu quen và thân với bộ 3 hot-warm-cold của trường mình quá vậy ??????

- My...My.....thôi , ra canteen ăn sáng với My đi rồi My kể cho Châu nghe ! - Nó nói rồi kéo Châu đi.

.....

- Là thế này ... My ở tại Biệt Thự Hoàng Tử... - Nó nói.

Châu sững sốt ngạc nhiên :

- Cái j cơ.....??? Ở được lâu chưa vậy ???

- Thì My mới tới đó hôm qua thôi !!! - Nó nói rồi đau khổ - hxx , khổ quá Châu ơi , mới tới đó 1 hôm mà bị hành hạ đủ điều rồi...hxx hxx...Ko rõ My sẽ chịu đựng được đến bao lâu nữa...

- Chắc là cũng sẽ ko lâu đâu !! Từ trước đến nay chưa từng có 1 người nào qua được những trò phá rối của bộ 3 đó mà !!! Vì thế nên đã quá lâu Biệt thự đó chỉ có bộ 3 đó ở mà thôi !!- Châu lắc đầu nói..

- Ừ...hự...đau bụng quá...đợi My nghen....ự..ự...ự.... - Nó ôm bụng nhăn nhó rồi chạy vào wc của canteen.

15' sau...

- Hxx...sorry Châu nha ... My đau bụng từ tối qua đến giờ... hxx....Lũ chết tiệt !!!!! - Nó cười hì hì nói rồi lầm bầm c.h.ử.i

Châu mỉm cười :

- Lại là trò của 3 ảnh hả ???

- Ủ , là trò của bọn hần đó !!! - Nó nói rồi kéo Châu đi vào lớp .

.....

- Tụi hần tiểu nhân quá !!! - Nó lầm bầm c.h.ử.i

- Nè , CẤM My đừng chạm tới thần tượng của CHâu à nha , My là bạn Châu nên Châu hok nói chứ gặp fan của họ là coi như My tiêu !!

- Ô...đáng sợ vậy sao...?? - Nó ngây ngô.

- Chứ sao nữa...bộ 3 ấy quyền lực lắm...đừng động chạm làm j , rước họa vào thân đó....Mà My nè , My cố gắng cầm cự ở đó nha , lâu lâu Châu qua chơi ... hjhjhj!!

- Xời...Bạn của tôi ơi , bạn chỉ muốn qua chơi với mấy ổng thôi chứ j...

- Nè , cái đó gọi là luôn tiện à nha !! - Châu mỉm cười .

- Hjhjhjhjhj

- Thưa thầy cho em ra ngoài ạ...ư.ư...

- Nãy giờ em ra ngoài bao nhiêu lần rồi đó , cô học sinh mới ???

- Em...em cần ra ngoài thật mà thầy...ư.ư...

Thấy nó có vẻ ko chịu được nữa , Châu đành ra tay :

- Thầy ơi thầy ... thầy cho Thoại My ra ngoài đi thầy...bạn ý cần ra ngoài thiệt đó thầy...

->Châu là Học trò cứng mà lì (học giỏi mà kute quá) , tất nhiên , nó được ra ngoài với thái độ vui vẻ của ông thầy trẻ .

Nó chạy ngang qua lớp a3 - lớp của lão Vũ chik tịt ... và tất nhiên.. hần ta đã thấy nó chạy tưng tưng nãy giờ...lúc nào cũng điệu cười đó...gian xảo quá chừng ...hừ.. .bực thật , nó chỉ muốn đấm cho tên Vũ mấy phát cho bõ tức thôi .hừ hừ...

Nó thầm nói :” Được đó Thiên Vũ , cậu hãy biết tay tôi !!! Để xem các cậu có lí do nào mà đuổi tôi đi nếu tôi cứ ở lì tại căn Biệt thự đó nào ??? ”

5. Chương 5

Chap 5

Ra về....

- Hey Vũ !!!!!!! Bảo , Hoàng !!!!!!!!!!!!! - Nó hét , vẫy vẫy tay rồi chạy lại.

- cóa chiện chi mà ý ới gọi tụi này thế hả ??? - Vũ nghênh nghênh mặt hỏi.

- Mọi người đi chơi đâu đi , tôi ở nhà nấu cơm...bi giờ là 11h30 , khoảng 12h30 mọi người về là cơm nước chín chu rồi đó !!!! Kekkekekeke ! Đảm bảo mí cậu lác mắt luôn !! - Nó cười hì hì nói.

- Tùy thôi , nhưng tôi sẽ về nhà ! - Hoàng nhún vai đáp.

- ừ , trưa nắng đi chơi làm cái j , ở nhà kéo đen da !! - Vũ chếp miệng đáp.

Nó lầm bầm :” con trai j mà điệu như quỷ !!”

- Thui , My có về cùng tụi này hok ? Hay là tụi tôi về trước ??? - Bảo hỏi.

Nó giở giọng năn nỉ :

- Thôi ,mí cậu đi đâu thì đi , 12h30 về ăn cơm là được mà...tôi đảm bảo là very good !!!!!
- Tụi tôi ở nhà thì có cản trở j cô đâu nhỉ ??? - Vũ ngơ mặt ra hỏi.
- Tất nhiên là có rùi !! mà Sao mí cậu nói nhieu quá vậy ????? tui đảm bảo đó , 12h30 các cậu zề là có cơm ngon ăn rùi !!! - Nó cười cười nói .
- Vậy cũng được , lâu rồi chưa đi Cellado , ko biết mấy pé phục vụ ở đó sao rồi nhỉ ???? - Bảo cười gian xảo nói.
- Ồm , đi thôi !!! - Vũ nói , định kéo cả bọn đi thì...

Từ đâu một cô gái nhìn cũng xinh xinh bước tới :

- Mấy anh đi về hả ??? Cho Thư đi với được hok ????
- Thư đó hả em ??? Hôm nay papa hok tới đón hả ??? - Bảo nói bằng giọng rất chi là “warm”
- Hok anh ạ !!! Hjhj , cho Thư đi cùng nha , chung đường mờ !!!! - Cô gái tên Thư ấy cười cười.
- Nhưng giờ tụi anh đi coffee , Thư đi cùng hok ???? - Bảo cười.
- Okie thui , Thư luôn sẵn sàng !!! - Thư nói rồi chạy tới khoác tay Vũ :
- Hjhjhj !!!!! Anh Vũ , nãy giờ thấy em mà hok nói j à nha !!!

Nó bước lại phía Bảo :

- Con nhỏ này là ai mà “ngố” dữ vậy ???

Bảo lắc đầu :

- Ngố j mà ngố , người ta là hot girl đấy !!!
- Hok , phải nói là quá lố mới đúng , xí xốn , nhí nhảnh , từng từng , hâm hâm !! - Nó c.h.ử.i vô cớ 1 tràng dài.
- Nhìn lại cô đi , ko bik ai từng từng , hâm hâm đấy!!! - Bảo trề môi.
- Cậu ấy ! - Nó lè lưỡi nói rồi từng từng chạy đi .

Ra tới cổng trường , thấy nó đi hướng ngược - Vũ liền hỏi :

- Đây , cô kia ! Cô ko về nhà nấu cơm mà lại chạy đi đâu thế hả ???

Thư chớp mắt :

- Anh Vũ , con nhỏ ấy là ai thế ???

Nó vọng lại :

- Tôi biết rồi !!! Mấy anh cứ đi đi , xí về có cơm ăn là được chứ j !!- nó nói rồi chạy đi luôn .

Vũ nhún vai :

- Thôi kệ cô ta đi ! Mình tới Cellado ná !

Thư cười hỏi :

- Nhà mấy anh bữa nay cũng có osin hả ?????
- Ủ , osin trọn gói của nhà tụi anh đấy !! - Bảo cười hề hề đáp.

- Nhà hàng Lucky star ... a ! Đúng rùi , đây rùi !!!! - nó hí hửng rồi chạy vào nhà hàng .

20 phút sau , nó xách ra một túi linh kính , nói chung là cơm canh đủ cả.

Nó vừa đi , vừa từng từng thầm nghĩ : “keke , thế nào mấy tên đó cũng một phen lác mắt vì ”tài nghệ” của mình à koi ! Hahahahaha”

Tới biệt thự...nó sững hồn ...ặc ặc...chết mất...sao cửa lại mở ???? mấy tên đó ở nhà sao...????

Nó rón rén chạy vào thì....

- Ê ê , Thoại My , cô đi đâu mà giờ mới về , sao ko chịu ở nhà nấu cơm ????

Ặc , Thiên Vũ ...Nó nhanh trí nên liền nói :

- Thiên Vũ , Minh Hoàng gọi cậu kìa !!!

- Vậy hả ? - Vũ nói rồi bỏ vào nhà.

Nó thở phào vì đánh lừa được Vũ , thật may cậu ta ko nhìn thấy túi đồ của nó...ko là...toi !!!

Nhanh chóng , nó có mặt tại phòng bếp bằng cửa sau .Nó vọng lên :

- Ko ai được xuống bếp đây , tôi vừa đi siêu thị mua vài thứ đồ về nấu !! Đợi vài phút nữa là xong liền hà !!!!

Nó hi hục nấu thì giật mình :

- Đây , dám lừa tôi hả ???? Thoại My !!

- Lừa cái zè cơ...?? - Nó quay ngoắt lại .. che che cái bao đựng thức ăn in nhãn hiệu Lucky Star

Vũ lườm lườm :

- Minh hoàng ko hề gọi tôi à nha ... cô đừng có mà xạo !!!!!!!

Nó ghênh ghênh :

- Hehhe , thế các cậu kêu đi Cellado uống coffe thế mà lại zè nhà là sao hả ??? Đã kju 12h30 ròi hăng zè mà lại zè sớm

- Cellado đóng cửa nên tụi tôi mới zè chứ bộ ! Vả lại đây là nhà của tụi tôi thuê , tiền nong trả đàng hoàng, muốn zè lúc nào chả được !!! - Vũ đáp.

- Hừ hừ...hok thèm nói chuyện zới cậu nữa....nhưng mờ cứ lên nhà đi há , khi nào nấu xong thì tôi sẽ lên nhà khách gọi các cậu xuống ! - Nó cười.

- Ủ , lo mà nấu cho đàng hoàng .. đừng có tôi cho ăn cái món Sườn xào lờ lợ đặc sản của Thoại My nữa là được ! - Vũ ranh ma nói.

Nó lăm lăm mặt lại :

- Lên nhà đi ! Miễn nói nhiều , ko là cắt cơm đấy !!!!!!!

- Được rồi ! Hôm nay mà nấu dở là tụi tôi ghé nhà hàng đó ! - Vũ hăm dọa.

- Ủ , thì đi nhà hàng đi , tôi đỡ nấu !!

- Nhưng mà cô trả tiền ...ngu j tụi tôi phải xì tiền ra chứ ! hehehehehe ! - Vũ cười rồi chạy lên phòng khách.
” Phù !!! May quá !” - Nó thở phào rồi lo chạy đi vứt mấy cái bao đựng thức ăn , chứ hok bị lộ là chik toi !!!!!!!

.....

Bây biện xong , nó hài lòng chạy lên nhà khách :

- Hey ! Xuống ăn nào mọi người ơi !!! Tôi nấu xong hít rùi đó ! Đảm bảo ngon ơi là ngon luôn !!!!!

- Ủ , hy vọng là ko phải ra nhà hàng như hôm qua !!! - Bảo gặt gù..

- Hy vọng vậy ! - Hoàng nhún vai nói.

.....

- uầy...lại sườn xào lơ lơ cơ à ??? - Bảo châm chọc.

- Nài nài..sườn xào chua ngọt kiểu Ý đấy nhá !!! - Nó gõ gõ đôi đũa , đáp rồi chột nhận ra chưa ai đụng đũa cả :

- O...sao thế...???Đừng nói là sợ tôi nấu dở chứ....

- Her....đúng là zậy đó cô pé !!! - Vũ cười.

- Ko ai tin tôi à.....??? - nó hơi thất vọng nói...vừa dứt lời thì Hoàng đã gấp ngay và ném thử...

1 miếng ròi 2 miếng.... Xem chừng Hoàng ăn rất ngon lành (tất nhiên gòy , nhà hàng Lucky Star là thương hiệu nổi tiếng ngàn đời nay rùi mờ)

Vũ tròn mắt :

- Này , có thật là “ăn được” ko đấy ???

- Ngon ! Nét đặc trưng Lucky Star ! - Hoàng nói -> khiến nó hơi chột dạ.

- Ủ...đúng là thế thật....ko thể ngờ sau 1 ngày thì cô có thể nấu ngon đến cỡ Lucky Star...ko hiểu có phép màu j đây ...???? - Bảo lắc đầu.

Vũ lườm lườm đa nghi :

- nÀi...hay là hôm qua cố tình “chơi” tụi tôi hả ...???

Nó vội gật gật :

- ờ ờ...đúng đúng...đúng gòy đó !!!!

- Xem ra cô nấu ăn giỏi lắm mới bắt chước đc giống món của Lucky Star thế này - Bảo chép miệng.

- hehehehe , thế nào....?? Thấy tôi pro hem ??? pro hem ??? pro hem ??? - Nó vênh mặt nói.

Vũ cắt ngang làm nó cụt hết cả hứng :

- xì...“gà rồ” thì có chứ “pờ rồ” cái zè hả ???

- Cứ thế này mà phát huy nhé ...!! - Hoàng mỉm cười nhìn nó nói...

Nụ cười thật ấm áp...thật khác với nụ cười hằng ngày - lạnh giá....

Nó chột ngại ngừng quay mặt đi chỗ khác...đầu điểm một cảm xúc nào đó.....!?!?!?

6. Chương 6

Chap 6

Tối.....

” happy happy .. so so happy...” -> cảm giác bị giữ của nó đó..

lá là lá là lá là lá là lá ... là là.....

- Thiệt là zui quá đi mất....1 lữ ngược... cóa thía thuy mà cũng bị lừa !! Hhaahahhahahahah...!!!!

Nó ngồi cười lúc thì hi hi , lúc thì ha ha , lúc thì hô hô....cười thế nào cũng ko quan trọng...quan trọng là nó đã cười vì tự đắc

Tại hoa viên của biệt thự hoàng tử ...

- Ko thể ... cái con pé đó ko thể nào nấu ngon được như thế ! - Vũ hét lên .. mặt đăm đăm khó chịu .

Bảo mỉm cười dịu dàng :

- cũng có thể chứ .. hôm qua .. đó có thể chỉ là mưu kế của cô pé mà thôi !!! công nhận con pé này đáo để gớm !!!

Vũ nhăn trán :

- Nhớ lại cái cảnh con pé ngốc nghếch đó tự đắc cười cười , ghét quá !!!! Hừ..... cô đơ đay , Thoại My !!!!

- Xời ả...bận tâm lắm lắm j , Thiên Vũ ??? Tao thì chỉ quan tâm...mấy ngày sau sẽ có cơm lành canh ngọt mà ăn thây , để ý nhiều làm chj hả trời.....!!! - Bảo cười.

- Nhưng tao vẫn thấy cay cú lắm !!!

Thấy Vũ có vẻ khó chịu như vậy .. Hoàng bật cười :

- Muốn bjk sự thật hả ??? Vào nhà bếp !!!

Bảo tròn mắt :

- Nhà bếp ???

Vũ sực người ra :

- Đúng rồi...lucky star...lucky star...!!!

Nói rồi cả 3 chạy vào nhà bếp thực hiện ngay cái kế hoạch vạch trần kế sách của nó .

- Sax,...con pé này chắc thuộc dạng đệ tử của Kid 1412 rồi cũng nên ... ko 1 dấu vết !!! - Vũ chép miệng.

- Nhưng cũng có thể ko phải Thoại My mua ở Lucky star thì sao ??? Hoặc cứ cho rằng cô ấy mua ở Lucky Star .. thì cũng có thể đựng trong cái hộp hoặc bất cứ thứ j có thể đựng mà ko mang nhãn hiệu Lucky Star thì sao ...??? - Bảo gật gù phân tích.

- Uh , mày nói xem chừng cũng có lí.. Nhưng để cho chắc ăn...ra thùng rác ngoài kia xem !!! - Vũ nói rồi cả bọn lại chạy đi... trừ Hoàng...

vì...cậu ta đã ...

- He...đã tốn công đi vớt mấy bao đựng thức ăn để khỏi lộ...vậy mà ko ráng vớt luôn cái hóa đơn này luôn nữa...rõ ngốc...!!

Mỉm cười...Hoàng nhét tờ hóa đơn vào túi rồi bỏ lên gác ...

...cốc...cốc...cốc....

Nó nghe tiếng gõ cửa liền chạy ra ...

- Minh Hoàng .. anh tìm tôi chi hem ???

Hoàng mỉm cười :

- Ko có chiện thì tôi tìm cô làm j ??

Nó gãi đầu :

- À...ờ..ờ...đúng rồi...đúng rồi...

Hoàng chép miệng :

- Thực ra thì...thực ra thì.....

....thịch thịch...thịch thịch.... - Nó cảm thấy tim nó tự dưng đập nhanh hơn...hơ hơ...nó đặt tay lên ngực...Trong đầu thì cứ đấu tranh tư tưởng : Hơ...chắc ko phải zậy đâu...ko phải...ko phải zậy ... nhất định là ko phải....ảnh hok thể thik mình được..hok thể...hok thể.... (kon pé mơ mộng là thế ó)

Hoàng chớp mắt :

- Làm chj mà trơ người ra vậy , Thoại My ...?? Nấu mấy món ăn đó mệt quá hả ...?

Nó giật mình :

- Ơ...à...à ... ko...ko mệt....tôi đâu có mệt đâu !!!

- Thực ra thì...tôi tìm cô là vì...là vì....

Tim nó lại đập nhanh hơn nữa..... thì...

- Là vì tôi muốn cô giúp tôi nấu cái món sườn xào chua ngọt ấy mà....ok ????

Nó giật mình lần 2 :

- cái j cơ ...???

Hoàng cười đều :

- Ko được hả ???

- Ơ...Thực ra thì.....cũng ..cũng ko có j là khó khăn cả....Chỉ là...chỉ là..... (nó đang vòng vo tam quốc...nhưng dù j thì cũng chỉ với 1 mục tiêu : hok để cho ai bjk cái chiến bê bối đi mua thức ăn của nó được)

- Chỉ là j zạ ...???

- Hôm nay tôi hèm có hứng bày chỉ j hết á !!!

Hoàng gật gù :

- Ra thế... vậy ngày mai zậy ???

- Ko được , ngày mai tôi có bài kiểm tra toán trên lớp , phải ôn bài nè , bận lắm ...ko bày được đâu !! - Nó xua tay nói (thực tế thì hèm có bài kiểm tra nào cả)

- Tôi sẽ giúp cô ôn toán trong vòng 5 phút , tôi tổng hợp ra thì dễ học thôi !!! với trình độ chỉ số IQ thấp tè tè như cô thì chắc khoảng 15->30' ... nói chung thì cũng chẳng tốn là bao....!!!!

Nó phồng môi trê má :

- Ko cần !!!

- Đóa , chính cô nói ko cần nhá ! Nhưng mà dù j thì cô vẫn phải bày cho tụi tôi nấu món đó thôi hà...ko trốn đc đâu , Thoại My !!!

- Tôi ko bày đó ! Làm chj được tôi...làm chj được tôi nè ...??? - NÓ vênh vênh cái mặt lên -> đến là khó ưa .

Hoàng lắc đầu :

- Uh ...thì đâu làm được j đâu...Nhưng cái này chắc làm được đó,...!! - Nói rồi Hoàng nhét tờ giấy vào tay nó rồi thủng thẳng bước đi...

7. Chương 7

CHap 7

Nó choáng váng...bồn chồn...lo lắng...sợ hãi...

amen...amen...

đừng nói là bọn họ biết hết rồi chứ...huhuh....mí tên đó mà bjk thì coi như nó toi...sao mà dám bước ra khỏi phòng cơ chứ...aaaaaaaaaaaaaaaaaaaa.....

Huh...tức quá...một phút bất cẩn giờ làm cho nó khốn khổ đến thế này đây.....

Nó lằm bằm lằm bằm :

- Đáng ghét ! Đáng ghét !!!! Ư ư ư... đã thế còn dám bồn cọt kêu mình bày bí kíp nấu món ăn nữa chứ.....aaaaaaa.....rõ ràng hẳn ta đã bjk hết mà còn bày đặt giả bộ.....aaaaaaa !!!!! Đáng ghét ... đáng ghét.....!!!

Nó khát nước quá.....nhưng xuống nhà thì lại sợ gặp lũ con trai đáng ghét amen ...

Nó chống nạnh đứng trước gương nói :

- Đây , con pé Thoại My kia , mày tưởng mày trốn được mãi hả ? Phải dừng cảm mà đối mặt chứ ...? mày đâu phải là người dám làm mà ko dám chịu đâu chứ.....!!! - Giọng điệu hùng hổ dần dần lại chùng xuống , mặt mũi phụng phịu :

- Thôi mà...coi như tao năn nỉ mày đó... Thoại My...mày xuống đó đi...tao khát chịu ko nổi rồi đó...xuống ghen...xuống ghen mày....

-> Màn độc thoại của nó cuối cùng cũng kết thúc...Nó liếc mình bấm tách cửa và chạy xồng xộc xuống bếp hớp một hơi nước...

Vũ và Bảo nhìn nó chằm chằm bằng một ánh mắt khó hiểu....

Nó thì ko đọc được ý nghĩ đó là thế nào...Nhưng....điều tất nhiên là nó đang sợ...sợ

nó chạy lên đến gác thì chợt nghĩ vài điều rồi chạy qua phòng Minh Hoàng ..

- Minh Hoàng...Anh Minh Hoàng !!! - Nó gọi.

- Sao ? Có chuyện gì hả ?

- Huh...thực ra thì...chuyện này đã có ai biết chưa vậy ...?? - Nó chớp chớp mắt như baby mà hỏi.

Hoàng làm bộ con nai vàng ngơ ngác :

- Chuyện gì là chuyện gì cơ...?

Nó cầu nhàu :

- Thì chuyện lúc nãy....lúc nãy ấy.....!!!

- CHuyện lúc nãy ..? là chuyện j cơ???

Nó nhăn nhó :

- Biết rồi sao còn bày đặt hả ??? - Nó hét lên rồi dần nhỏ lại :

- Là chuyện Lucky Star.....

Hoàng chớp mắt :

- lucky Star làm sao...sập tiệm hả ..? Hay là trong đồ ăn chứa chất độc ??? Hay là có đại hạ giá hay đại loại thế ...?? what's problem ????????

Máu nó như sắp dồn lên não tới nơi rồi ấy , nó hét lên :

- Nupakachi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Hoàng thì đứng cười ngặt nghẽo....

Nhưng rồi bất giác...Hoàng chợt nhận ra.....cậu ta đã khác xưa.....

Ngày trước...có bao giờ Minh Hoàng được cười nhiều đến thế này đâu ???

Có bao giờ Minh Hoàng được chiêm chọc người khác vui vẻ thế này đâu ???

Có bao giờ

và.....có bao giờ....Minh Hoàng

.....

Nó bực bội bỏ về phòng.....

Ngồi lằm bằm c.h.ử.i Minh Hoàng đã đời ... Nhưng rồi nó cũng quyết định sẽ qua hỏi thêm lần nữa _ ____!

- Minh Hoàng ..! Minh Hoàng !!!

Nó phải gọi trên dưới chục lần thì tên M.Hoàng đáng ghét đó mới chịu chui ra mở cửa ra ...

- Sax....mới có 8h mà anh đã ngủ rồi à ??? - nó tròn mắt lên hỏi.

- mới thế mà Đã 8h rồi hả.....??? Nhanh nhử ...??? _ ____!

- Thế anh ko cần học bài à??? - Nó hỏi rồi sau đó mới sực mình ra :” IQ của hần ta pro thế cơ mà...đâu phải như nó - phải bỏ ra mà học í chứ ,...hxx hxx... ”

Nó lại làm bộ năn nỉ ỉ ôi :

- Thôi mà...Minh Hoàng...nói cho tôi bjk đi....Thiên Vũ và Nhất Bảo í..bjk chiến này chưa zậy ???????

- CHIện j mới được chứ ??? - Hoàng vẫn cố chọc tức nó..

Nó đành chấp nhận vậy :

_ Thì chuyện tôi mua đồ ăn ở Lucky Star...đc chưa ???

- Hehe....chọc cô thế đủ rồi....Yên tâm đi...mới chỉ có tôi bjk thôi à , đc chưa ???

- Năn nỉ anh đó...đừng nói với ai mà....tôi năn nỉ anh đó.....!!!! - Nó lay lay tay Hoàng và nói.

- Để tôi còn xem đã...nhưng trước hết...làm ơn bỏ cái tay của cô ra đi...làm j mà cầm tay cầm chân người ta loạn xạ !!!!

Nó cười , vội bỏ tay ra :

- Nhớ đó à ghen !!!! Hok được nói với ai hết thì anh còn được ăn ngon , chứ nói ra là tui nấu sườn xào lơ lợ cho anh ăn ráng chịu đó à ghen!!! Kekeke !!!

Hoàng lắc đầu bỏ vào phòng :” thật đúng là....”

8. Chương 8

Chap 8

...reng...reng...reng...

- Alo ! BHTT xin nghe !!! - Nó nhắc điện thoại lên và nói.

- My đó hả ...?? Châu nè !!!!!!!!

Nó cười reo lên :

_ Châu đó hả ??? Có chiến chj hok thế ???

- Uh ! Giờ Châu qua nhà My chơi được hok ??

- Tất nhiên òy !!! Qua ngay đi nhá , Châu !!!!

Châu gãi đầu đáp :

- Hê...thực ra thì Châu đang đứng ngoài biệt thự đây ra mở cửa cho Châu zô nhaz.....!!!!

Nó trề môi :

- Sax...dậy ko nhấn chuông mà zô , còn bày đặt gọi điện nữa...năn thay cho pà đó Châu ơi !!!!!!!

- My ko bjk đó chứ đặt chân zô cái biệt thự này ko phải dễ đâu mà nhấn chuông là zô được ...!!!

Nó gật gật :

- Uh uh , được rồi !! My xuống mở cửa cho Châu đây !!!!

Nói rồi nó chạy xuống nhà

- Hế lô !!!!! Zô nhà đi Châu !!! - Nó giơ tay chào rồi kéo Châu vào nhà .

Thấy bộ dạng rụt rè của cô bạn , nó liền hỏi :

- Sao vậy Châu ..???

- Her....thực ra thì....Châu hơi lo...

Nó tròn xoe mắt ngạc nhiên :

- Lo j cơ ???

Châu cầm lấy tay nó , lay lay :

- Lo lắm ý chứ....Ngày xưa chị Cẩm Tú còn yêu anh Minh Hoàng ý ... Châu là em gái mà vào đây chơi còn ko được... huống j Huống j.....

Nó cười phá lên :

- Sax...haha....Châu sợ bị mấy gã bẩn tính ấy đuổi đi à....hahaa....sợ j mà sợ chứ ... Cứ đi theo Mỹ , ko sao đâu hà....

Nghe nó nói vậy , Châu cũng bớt lo hơn ... lấy lại sự mạnh dạn thường ngày của mình , Châu lại tung tăng bước vào nhà.

.....

- Zô đi Châu !!! - Nó cười nói ..

thấy có khách vào nhà , Vũ ngược lên nhìn chăm chăm như nhìn 1 sinh vật lạ ..

Châu cúi người chào hỏi :

- Chào 2 anh ..!!!!

...Thiên Vũ là thế , có bao giờ lịch sự được 1 tí đâu ... :

- Này , Thoại Mỹ ... tôi đã cấm cô ko được cho bạn bè cô tới đây rồi cơ mà ... !!!

Nó nhênh mặt lên :

- Này , có cái luật đó hả ? Bạn bè tới chơi nhà nhau thì sao hả ?? hả ? hả ? hả ? Có chiện j ghê gớm đâu mà cũng cấm này cấm nọ .. bộ đây là nhà tù hả ?? Nhà tù thì ít nhất thân nhân cũng được vào thăm đó !!!

Vũ nhếch mép đáp :

- Đây là Prince Villa , ko phải nơi muốn đến thì đến , cô rõ chứ ???

Nó cười :

- Ha.... tôi cũng là người thuê biệt thự này ... tôi cũng có quyền được sống và làm những điều tôi thích ở đây....đừng có ma cũ bắt nạt ma mới !!!!

Nói rồi nó trừng mắt lên nhìn Vũ rồi kéo Châu vào ...

Lên tới phòng , Châu nhún vai ái ngại :

- Mỹ cũng liều hi ..???

- Liều j mà liều....mấy gã đó xấu tính mà chảnh chọe lắm...ghét !!!!

- À...Anh Hoàng đâu rồi mà ko thấy zậy ??? - Châu hỏi.

Nó cười :

- Ảnh khò khò lâu rồi....!!! Ngủ sớm lắm...như gấu ấy !!!

Châu gật gù :

- Uh .. ngày còn yêu chị Tú...anh ấy ko ngủ sớm vậy đâu....tối nào 2 người chẳng rủ nhau đi chơi....
- Thế hả....??
- Uh...mà còn ... còn...anh Nhất Bảo...anh đi đâu rồi zậy >??
- Hok bjk nữa...!! - Nó cười đáp.

Châu ngưỡng ngượng hỏi :

- Anh Bảo...anh có thói quen j đặc biệt hok...anh ...anh thik ăn j nè .. thik chơi j...? thường đi đâu...làm j ...??
- My biết hok ?

Nó chớp mắt tinh vi :

- J mà quan tâm tới anh dữ thế ...?? hehehe...
- Ơ...thì...Châu hỏi cho biết thôi...chứ có j đâu...!!! - Châu gãi đầu đáp...nhìn cái điệu bộ ấp úng ngượng ngùng của cô nàng thì ai cũng đủ hiểu....chiến j đang xảy ra...

Nó cười phá lên :

- Hhahahaha...bày đặt kìa...nói thiệt đi....Đến Mỹ mà cũng dẫu nữa.....
- Mặt Châu cứ phải nói là đỏ ửng lên hơn cả trái cà chua nữa ấy chứ :
- Đừng cười nữa mà.....!!!! Thế thì sao Châu dám nói với My được hả ...??
- Nó bùm miệng lại , hít một hơi thật dài để ráng nín cười rồi nói :
- Thôi thì nói đi....hem cười nữa nè !!!!

Châu gằm mặt lại :

- Thì Châu....Châu thix anh Bảo...được chưa ????
- Nó mắt tròn mắt dẹt :
- Thật chó ????
 - Uh...thật !!!

Nó bày trò châm chọc :

- Thật như con lật đặt hả ???
- Châu nhéo nó một cái rõ đau rồi nói :
- Thật hơn cả con lật đặt ý !!!!!!!!!!!!!

Nó gật gù :

- Nhất Bảo là 1 phần tử của hội hot-warm-cold nên cũng xấu tính ... My nghĩ là....
- Nó chưa kịp nói thì Châu đã nhảy dựng lên :
- Hok được nói zê người tui iu như thế chứ hả ?????
 - My nói sự thiệt thoy mà !!! Nhưng mà ...đc cái là anh Bảo ko xấu tính bằng tên Vũ thôi haha ... trong hội đó tên Vũ xấu xa trùm sò đó !!!! Hoàng và Bảo thì cũng bình thường .. nhưng cũng ... ba chấm lăm
- (keke , nó phải nói là ba chấm để ngụ ý cái từ xấu xa chứ ko Châu lại xử tội nó nữa _ ____!)
- Mà anh Bảo giờ ko có ở nhà à...chán thế!!! - Châu chép miệng...

Nó gằm gừ :

- Hơ.....Rút cuộc thì bà nội qua đây chơi với cháu hay bà nội qua đây chơi với tình yêu của bà nội vậy hả ???

Châu cười :

- Tất nhiên là tình yêu của bà nội rồi !!!

Nó lườm lườm :

- cái j chứ hả ???

- Heheheh...thía đó...

Nói rồi nó dí Châu từ nhà trên gác xuống dưới tầng trệt ... _ ____! 2 đứa nhí nhố dí nhau -> tên Vũ tức ói máu ... chạy rầm rầm như voi đậm mà còn ré lên như hăm nữa chứ _ ____!

9. Chương 9

Chap 9

“Rầm...”

Châu đâm sầm vào người Bảo .

- Anh Bảo...anh...anh có sao ko ạ...?? - Dù Châu ngã lăn quay nhưng vẫn quan tâm hỏi.

- Không...Không sao !!! Em ko sao chứ ?? - Bảo dịu dàng hỏi rồi đỡ Châu đứng dậy.

- Cảm ơn anh.....!! - Châu “long lanh” nhìn Bảo .. Bảo mỉm cười “lovely” rồi nheo mắt bước về phòng.

Nó chớp chớp mắt nhìn Châu :

- Gì mà đờ đẫn ra thế , Ngọc Châu ??

Châu mỉm cười :

- Ô...tớ...tớ có sao đâu....!!

Nó tỉnh vì “vi tính” :

- Ờ...đâu có sao đâu...nhìn cái mặt lộ ra hai chữ “dại trai” kia....!!

Châu lè lưỡi đáng yêu :

- Xi...!! My lúc nào cũng xỏ xiên cho bằng được !! Ghét !!!

- Xỏ xiên gì mà xỏ xiên....thiệt chứ bộ !! - Nói rồi nó lại tung tăng chạy đi..

- Á á á....! My đứng lại cho Châu....đứng lại !!!!!!!!!!!

.....

- Thôi ! My ơi....Chắc Châu phải về đã....!! Hx....10h rồi chứ sớm sửa gì nữa đâu !!! - Châu thờ dãi nhìn đồng hồ nói.

Nó suy nghĩ một hồi rồi lay lay tay Châu nói :

- Hay Châu ở lại ngủ với My đi !!!

- Ô.....thế sao được...?? - Châu nói với vẻ tiếc nuối.

- Sao lại ko ?? - Nó xụ mặt xuống.

- Ngủ ở đâu thì Châu chỉ cần xin 1 tiếng là okie liền à... Nhưng... Nếu là Prince Villa thì ko được....!!

- Sao ạ...??

Châu nhìn quanh , cầm con gấu bông lên rồi đáp :

- Thứ nhất .. Tớ mà ngủ lại đây thì sợ “Bộ 3” kia sẽ kill tớ mất....!!!!

Nó cười gian xảo :

- Hohoho.....ko sao.....bọn hấn mà dám “kill” cậu thì tớ sẽ “kill” lại chứ lo gì ..!!! Có tớ bảo kê mà , cậu lo gì !!!

Châu nhìn nó với ánh mắt :” xạo ke vừa thôi !!” rồi nói :

- Gớm...Cậu tự “bảo kê” cho thân cậu đi đã rồi sau đó hăng nói đến tớ...!!

Nó gãi đầu ngượng ngịu :

- Hihi...nhưng ko sao đâu....bọn hấn sẽ ko làm gì Châu đâu mà sợ...!!

Châu nhún vai :

- Cứ cho là thế đi chẳng nữa....! Thì đến hồi , chị Cẩm Tú mà biết thì chắc tớ còn nước ra đi tìm đường cứu quốc thôi!!!

- Xời....chán nhĩ...?! - Nó thở dài nói rồi đành tiễn Châu ra về.

Ra tới phòng khách...

- Em về đã , chào mấy anh !!! - Châu mỉm cười chào bộ ba.

Vũ nhếch mép đáp :

- Lượn đj cho nước nó trong...

Nó liến nhào zô :

- Ở đây ko có nước đâu mà trong với chã đục...!

- Prince Villa có hồ bơi hơi bị rộng....cô quên à Thoại My ?! - Vũ thản nhiên nói.

Nó cười khẩy :

- Nước đó bị vấy đục từ cái ngày mấy tụi anh tới đây rồi ! Anh quên rồi hả Thiên Vũ ?!

Vũ uất nghẹn ko biết nói gì :

- Được lắm Thoại My ! Cô giỏi đấy !!!

Nó chớp chớp mắt làm điệu - cố tình chọc tức Thiên Vũ :

- Khỏi cần anh khen....tui tự biết mà ^__~ !

Vũ chưa từng bị ai làm cho tức đến thế này , nhìn cái bộ mặt đỏ lừ lên vì tức giận là đủ hiểu.

Nó nhe răng cười đều , vỗ tay phành phạch vài cái rồi nhìn Vũ bằng ánh mắt thách thức.

Vũ cáu lắm nhưng ko làm gì được nó nên đành bỏ về phòng.

Bảo phì cười nhìn nó :

- Chưa ai làm Thiên Vũ tức như cô đâu , Thoại My ạ ! Lần này chắc tụi tôi gặp “đối thủ” thiệt ròi...!!

Nó khẽ chu môi , nhún vai rồi kéo Châu ra ngoài .

Châu khẽ với người vào trong vầy vầy :

- Thui...em chào 2 anh em zề...!! Ngủ ngon nha anh Bảo...!!

Nó thở dài :

- Haizz ... thiệt là pó tay cho cậu quá... Lúc nãy tên Vũ nói chưa tức hay sao còn ráng “bye” tụi hấn nữa..?!

Châu chu môi chu má :

- Xi... tui chào anh Bảo với anh Hoàng , chứ có chào anh Vũ đâu mà cậu ý kiến !!!

- Bọn hấn 1 giuộc cả thoy !!! - Nó lừ mắt nhìn Châu.

Châu cười cầu hòa với nó :

- Thì.....anh Bảo với anh Hoàng....2 ảnh cũng đâu có ác ý j đâu....chỉ có anh Vũ hơi hơi.....ba chấm thuy à...!!
Vả lại...cậu biết tớ ba chấm anh Bảo mà.....!!!
- Ủ.... Biết rồi...! Dù gì thì anh Bảo cũng là người hiền hòa nhất trong 3 bọn họ...!! - Nó chép miệng nói , tất nhiên Châu hào hứng ủng hộ ngay :
- Ủ...ừ !! Đúng ỳ á !!! Anh Bảo của tớ đẹp trai , dễ xươg , đáng yêu nhứt nhứt nhứt !!!
- Gúm ! Xem cậu kìa...cái điệu bộ trông “dại trai” thấy ớn...!! - Nó phì cười nói.
- Cái cậu này !! Thiệt đúng là....

10. Chương 10

Chap 10

Nó mỉm cười tiễn Ngọc Châu về một đoạn rồi bước về nhà..

- Gió đông qua trước hiên nhà....xào xác lá rơi đầy khắp sân.... Ngõ bước chân anh thật gần chột nhận ra.....
- Nó vu vơ hát ... đúng lúc này...nó cũng ” chột nhận ra” :
- Á á...!! Ai đóng cửa rồi !! mở cửa ra !! Mở cửa ra !!!!!!!!!!!!!!! - Nó đập cửa rầm rầm sau đó chạy vòng ra cửa sau xem thử có mở không..
- Vài phút sau thì lại nghe tiếng la ó của nó :
- Khỉ thật ... cả cửa sau cũng khóa....!!! Mình lại ko cầm theo chìa khóa nữa chứ...?! Trời ơi là trời....đất ơi là đất !!!!!!!!!!!!!!!

“...rầm...rầm...rầm” ..

Nó cứ đập cửa....cứ gọi.... và cứ cảm thấy lạnh lẽo... Đã cuối đông , mùa xuân cũng sắp đến nhưng tiết trời vẫn còn lạnh lắm...

Nhất là khi nó không mặc áo khoác thể này... Nó chỉ biết hét lên và đập cửa rầm rầm :

- Làm ơn mở cửa đi !!! Thiên Vũ !!!!!!! Tụi biết đây chính là trò của anh mà ... mở cửa ra...mở cửa ra...!!!!!! huhu....làm ơn.....ngoài trời tối quá....huhu....mở cửa cho tụi đi.....huhu.... - Nó sợ hãi bật khóc .
- Tiếng khóc nức nở của nó đủ vang vọng tới nơi mà bộ 3 đang ngồi....
- Hhahaha...Cuối cùng thì cô ta cũng khóc rồi !! Yeah ! - Nói rồi Vũ giơ tay lên đập với Bảo và Hoàng để “chúc mừng chiến thắng”
- Rồi... Thấy Hoàng ko giơ tay lên , gương mặt thì tỏ vẻ ko mấy hài lòng.. Vũ liền hỏi :
- Cậu sao vậy Minh Hoàng....rõ ràng chúng ta đã thắng...?! Sao cậu lại...?

Hoàng nhún vai :

- Tôi thấy hành động của chúng ta hơn tàn nhẫn.... Bây giờ đang lạnh lắm, vả lại , Thoại My - cô ấy sợ bóng tối....Tôi nghĩ nên tha cho cô ấy lần này...!!

Vũ cười khẩy :

- Thoại My - cô ta mà biết sợ ư ??? Nếu biết sợ thì đừng có đụng chạm tới ! Vả lại...ai dám đối đầu với bộ 3 chúng ta...dám bước chân vào Prince Villa thì ... đều phải gánh chịu tất cả thoy ..! Nếu ngay từ đầu cô ta từ bỏ cái ý định sống ở đây thì có phải sẽ tốt hơn hay ko...!! Tất cả là do cô ta tự gánh lấy cả mà thôi...!!

Bảo gật gù nhìn Hoàng :

- Thiên Vũ nói đúng rồi đấy Hoàng ạ !! Tất cả vì mục tiêu đuổi Thoại My ra khỏi đây mà...!! Cậu ko nên quan tâm nhiều quá làm gì...!!

Minh Hoàng thở dài rồi bỏ đi..

- Hoàng làm sao vậy...cậu biết ko Bảo...? - Vũ cầm tờ báo lên đọc rồi hỏi.
- Tôi chịu...!!!! - Bảo nhún vai đáp , nhưng hình như , cậu còn biết một điều gì đó....

Từng cơn gió khẽ rít qua... nó cảm thấy lạnh 1 phần...nhưng lại cảm thấy sợ đến 10 phần...

Xung quanh nó ko hề le lói dù chỉ 1 tia ánh sáng.... Nó khóc...

Nó ko biết phải làm sao... phải làm thế nào...??

Chợt nhớ lại cái lúc nó đứng giữa bóng tối đầy sợ hãi....

Có một người đã ở bên cạnh nó..

Một người chở che nó...

Bảo vệ nó...

Quan trọng nhất...là nó cảm thấy...rất bình yên...

Trở lại với thực tế của nó lúc này...

Cô đơn...sợ hãi...giá lạnh...

Bờ môi nó tím tái , buốt lại... Đôi chân tê cứng như không còn cảm giác...

Nó co ro một xó để chống chọi lại cái lạnh ...

Giá như...

Giá như có một vòng tay ấm áp ...

Giá như có một bờ vai yên bình...

Giá như có một tia sáng xuất phát từ trái tim ...

Để chở che và xua tan đi bao cảm giác lạnh lẽo , sợ hãi...

Thế nhưng thì...tất cả cũng chỉ là....“Giá như”....

Bỗng....

Nó cảm thấy ấm áp lạ thường

Anh đến bên và cầm lấy tay nó...

-.. Minh Hoàng...!! Là anh đấy ư...?

Dù trời rất tối , không thể thấy được gì nhưng nó vẫn có cảm giác , Hoàng đang cười cùng nó :

- Khoác chiếc áo này vào...!!

Nó ngỡ ngàng....Minh Hoàng đang choàng áo cho nó ư...? Khó tin thật nhưng....dường như đây là sự thật....là sự thật....

Nó suy nghĩ một lát , gạt nước mắt rồi quyết định hỏi :

- Sao anh lại giúp tôi...?

- Tình cờ thôi ...

Không hiểu sao nó lại hỏi một câu khá ngớ ngẩn :

- Sao lại tình cờ...?

- Tôi ra ngoài có việc...đây là đèn pin và chìa khóa....Cô mở cửa mà vào nhà....! Tôi đi đây... !!

Hoàng nói rồi khẽ buông tay ra , định bước đi thì ..

- Khoan đã... - Nó nói rồi cầm lấy tay Hoàng.

Hoàng lạnh lùng hỏi :

- Có chuyện gì à...??

Nó lắc đầu :

- à...ờ... Cảm...Cảm ơn anh...!!

Hoàng vẫn lạnh nhạt :

- Không cần cảm ơn tôi ... Về chuyện Lucky Star...Tôi nghĩ cô nên nói thật với Thiên Vũ và Nhất Bảo thì hơn... !! Tôi chỉ nói thế thôi , quyết định thế nào là tùy !!

- Ơ...vâng...

Nó lí nhí đáp rồi sau đó nhìn theo bóng Minh Hoàng bước đi về phía cổng..

Trái tim nó khẽ bình yên...

11. Chương 11

Chap 11

Nó bật đèn pin lên rồi bước vào nhà...

Nhìn thấy nó , Vũ giật mình ngạc nhiên :

- Thoại My ...sao cô lại vào được đây...??

Nó liền đáp bằng giọng đanh thép , khinh khi :

- Ông trời mở cửa cho tôi bước vào...! Ông luôn làm thế với NGƯỜI TỐT mà ..!! Còn NGƯỜI XẤU á , coi chừng bị quả báo đó...!!

Vũ bật cười ha hả :

- Đó...chính xác....sự việc vừa rồi chính là “quả báo” dành cho cô đấy !! Biết chưa ??

Nó nắm chặt tay lại , dồn hết bực tức lại :

- Cái đó gọi là ” Bị người xấu *** hại ” !!!!!!!!!!!!!!!

- Tùy cô thôi...thích nghĩ sao thì nghĩ....Nhưng tôi dám chắc với cô rằng , Minh Hoàng là người mở cửa cho cô !! Tôi nói ko sai chứ ???

- Sai bét !!! Tôi tự mở cửa ...!! - Nó nói rồi bước về phía phòng của nó.

Vũ ranh ma bước lại , vỗ vỗ vai nó :

- Nhìn xem...trên tay cô là cái gì...?? Chiếc chìa khóa đó là của Minh Hoàng ...!!

Nó giương mắt lên :

- Cửa tôi....!!

- Đây , Thoại My - cô nên nhớ là cô mới đến đây có vài ngày thôi đấy , không thể hiểu hết được Prince Villa đâu ...đừng có gân cổ lên mà cãi...!! - Nói rồi Thiên Vũ cầm pắc lấy tay nó một cách thô bạo :

- Nhìn xem....Trên chiếc chìa khóa có khắc chữ H ... cô có thể chối được nữa chứ ?? Minh Hoàng mở cửa cho cô phải ko??

Nó hét toáng lên :

- Đã nói là không phải !!!! Không phải anh ấy !!! Tôi tự mở ko nhờ cậy ai hết...!!

Vũ nhếch mép trông cực kì “hắc ám” :

- Nếu cô nói thật thì tôi bỏ qua.... còn ko thì ... Bước khỏi Ngõ biệt thự này ngay...!!

- Tôi đã nói là : tôi tự mở mà !! Anh có vấn đề về tai à ??? Có cần tôi dẫn đi khám không zậy ??? - Nó “chu mỏ” lên nói.

- Thế sao cô lại cầm chìa khóa của Minh Hoàng...?! - Vũ gầm gừ hỏi.

Nó nhướn mắt , đi qua đi lại :

- Thì....Minh Hoàng đưa chìa khóa cho tôi...!!

- Cuối cùng thì cô cũng khai ra nhỉ ?? Vậy mà cứ cãi cố :” Tôi tự mở...tôi tự mở...!! - Vũ cười gian nói rồi ngồi xuống ghế.

Nó đều giả , mắt chớp chớp :

- Tôi nói là tôi tự mở...! Chứ có nói là tôi tự có cái chìa khóa đó đâu ?? Thật đúng là....đầu óc “ngu si” mà cứ làm về ta đây “thông minh” lắm...Nói thế mà cũng ko hiểu....Thật đúng là....chep chep...

Vũ đứng dậy , chỉ tay vào mặt nó tức tối nói ko ra lời :

- Cô....cô.....

Nó bước tới trừng mắt lên và gạt phắt tay của Vũ xuống :

- Bỏ cái tay xuống....đừng có chỉ thẳng vào mặt tôi như thế...!! Bất lịch sự lắm đấy , Hot boy à...!!

- Đối với hạng người như cô thì có cần cái thứ gọi là “lịch sự” đó không....?! - Vũ nói rồi dí dí đầu nó.

Nó sùng sồ lên :

- Sao lại ko ?? chẳng lẽ một tí “lịch sự” tối thiểu giữa người và người mà anh cũng ko có sao...?? Hay là....tôi là người còn anh là....“chó” à ??

- Hãy đợi đấy...Thoại My....để xem tôi đối xử với cô thế nào...! - Nói rồi Vũ bỏ về phòng mình.

Nó cười đắc chí rồi bước về phòng...

Sau đó leo tọt lên giường ngủvà suy nghĩ lan man...

Bắt đầu “cuộc chiến tranh” của não trái và não phải :

- Tình cờ.....chỉ là tình cờ thôi sao...?

- Tất nhiên là thế rồi...!!

- Ko phải....tình cờ thì sao xách theo cả đèn pin chứ...?

- Này...Thoại My....mày đừng có suy nghĩ vớ vẩn...Trời tối om om..ko xách theo đèn pin thì để a nó zì à...?!

- Nhưng...biết đâu ảnh có cảm tìnhthì sao...?

- Không đâu...!! Mày chỉ là một con pé quá đỗi bình thường... trong khi anh ấy lại quá là cao xa... thậm chí...anh ta còn coi mày như là kẻ thù nữa mà...Đừng quên , những ai dám bước chân vào Prince Villa đều là kẻ thù của bộ 3 đó hết...

- Vậy sao anh ấy đối xử tốt như thế cơ chứ...!

- Có thể là lương tâm trời dậy chăng...? Thôi ngủ đi...đừng có mà mơ mộng làm cái gì....người ta là cold boy ...

- Cold...boy.... cold boy....

...

Nó cứ suy nghĩ rồi sau đó mau chóng chìm vào giấc ngủ....

...tối khuya hôm đó...

“khụ khụ.....ách...ách...ách xì.....khụ.khụ...ách ...ách xì...”

Sáng hôm sau...

- Ách xì....hìx....mình làm sao thế này...ách...ách xì....!! - Nó thở dài hỏn hển rồi đi lấy khăn chùi nước mũi.

.....

“Oái....7h kém rồi...không biết mấy tên kia đã đi chưa nữa...?” - Nó thầm nghĩ rồi mau chóng xách balô rồi chạy ra nhà ăn...

“Phù...may là bọn hần chưa đi..”

Bảo thấy nó liền mỉm cười :

- Chào buổi sáng..!!

- Ách...ách xì....hơ..hơ...chào..chào..ách...ách xì....buổi...buổi sáng...ách....xì.... hơ... - Nó đáp lại một cách khó khăn..

- Sao zậy Thoại My ?? - Bảo hỏi rồi cắn tiếp mẩu sandwich..

- Tôi...ách xì....có lẽ....ách xì..... hơ hơ...

Bảo phì cười lovely :

- Bị cảm hả...??

Nó gật gật thay vì nói một cách khó khăn... ách ..ách xì...

- Tối qua thế nào hả cô pé ?? - Bảo hỏi mà không để ý .. từ nãy đến giờ... Vũ trông không mấy là vui vẻ..

Nó cười toe toét , chỉ chỉ về phía Thiên Vũ..

- Đừng nói với tôi là Thiên Vũ mở cửa cho cô chớ...??

Vũ gằm gừ :

- Nghĩ sao vậy ?? Muốn biết thì cậu đj mà hỏi Minh Hoàng thì rõ...

- à... - Bảo khẽ à lên một tiếng rồi gật gà gật gù.

.....

Một lát sau...

- Tối qua cậu đj ra ngoài hả Hoàng ??

- Uh...! Tối qua tôi có việc ...!! Giờ phải về nhà thay đồ để đj học...!!

- Uh..nhanh lên rồi xuống nhé !! - Bảo nói rồi khẽ nhìn sang Vũ xem phản ứng của cậu ta thế nào.

.....

Trên đường đj học....

- ách...ách xì....hơ hơ....khó chịu quá....ách xì...

Hoàng khẽ bước lại phía nó , vẫn lạnh lùng và hỏi :

- Bị cảm à..?

Nó gật gật :

- Có lẽ..ách...ách xì...

Thấy vậy , Hoàng liền chìa ra cho nó một chiếc khăn mùi soa..

- Ô...cảm...ách xì...cảm...cảm ơn...ách xì...

Hoàng khẽ mỉm cười rồi nhìn lên bầu trời ..

Nó cười tươi tỏa nắng như mặt trời rồi cầm khư khư lấy chiếc khăn, như thể sợ ai đó đánh cắp mất “món bảo vật” vậy...

12. Chương 12

Chap 12

Tối lớp....

-ách xì...ách xì...!!

Thấy nó như vậy , Châu liền hỏi :

- Sao zậy Thoại My...cậu bị cảm hả ??

Nó gật gù rồi gục đầu xuống bàn :

- Uh...ách xì...ách xì... hjx...mệt quá.... mệt quá...à....

- Tối qua thấy còn khỏe mạnh , còn dí tở được mà...sao giờ bệnh ròi ...?? - Châu nhăn trán hỏi..

- Tất cả là tại bộ 3 đáng ghét đó...ách...ách xì..... *&(^%&!*"?">

Châu sững sốt :

- Trời ạ...thật độc ác và tàn nhẫn.... May mà có anh Hoàng...ko thì.... Thôi , để tở lấy khăn cho cậu nhá...

Nói rồi Châu lục cặp tìm khăn nhưng ..

- Hjx...Châu ko mang theo ròi...! Chán thiệt á....

Chợt... thấy có chiếc khăn trong túi , Châu liền hỏi :

- Cậu có mang theo khăn hả....sao ko thấy ra dùng đj...?!

Nó lắc đầu nguầy nguậy :

- Không được...ách xì...ách xì.....cái này..tở.....tở ... ko muốn dùng...ách xì...đây là...là...ách xì...đồ..tặng....hơ hơ...

- Xem cậu kia...!! - Châu nói rồi quay xuống Linh Chi :

- Linh Chi , có khăn hay là khăn giấy gì đó ko ?? Thoại My bị sổ mũi...

- Nà...! - Nói rồi Chi chìa ra cho nó một bịch khăn giấy , nó chộp lấy cười toe toét :

- Thanks you...vinamilk...I ...love....ách xì...you....!!

Châu chạy đi một hồi , một lát sau , trở về và chìa ra cho nó một viên kẹo :

- Nà , ngậm viên kẹo này đi , kẹo này trị cảm cúm đó....!! Ăn vào là đỡ liền hà....!!!

- Uh...thanks.... Thế mà không đưa sớm cho tở....!!- Nó bóc viên kẹo ra rồi nói.

Châu lè lưỡi trông đến là dễ thương :

- Tở mới mua chỗ phòng y tế đấy ...!!!!

- Xời...zậy là nãy giờ cậu chạy đj mua kẹo cảm cúm cho tở đó hả??

Châu ngênh mắt lên :

- Chớ seo ! Hjhj ! Thấy bạn bè tốt bụng chưa...?? Hơi bị hiệu nghiệm đó !!

- Ủ...bjk ờy...thanks nhóa....!!!!!!

Ra về....

- Hey....đội đã Thoại My....!!!

Thấy Châu vẫy vẫy gọi nó , nó liền hỏi :

- Có j ko ạ...?!

- Tới nhà tớ chơi đi !!!!

Nó nhún vai :

- Chắc là...ách xì....chắc là...không ...không được rồi...hơ hơ....

- Sao vậy...?? - Châu nhăn trán hỏi .

- Tớ ngại lém....!!

- Sao lại ngại...?? Trưa nay chỉ có tớ , chị Cẩm Tú với mấy người giúp việc ở nhà thoy... Buổi trưa , pa mẹ tớ ít về lắm....!! - Châu lắc lắc tay nó rủ rê.

- Uhm....nhưng.... tớ phải về nhà mà nấu cơm cho bộ 3 đó đã....!! - Nó trề môi đáp ..

- Hix....chán thế..... - Châu phụng phịu nhìn nó đến đáng yêu..

Rồi nó khẽ cười :

- Thôi...để tớ qua nhà cậu chơi...nhưng giờ phải chạy đi thông báo cho bộ 3 đó đã...đứng đây đợi tớ ná..

Vài phút sau nó đã tới được chỗ của bộ 3..

- Hey...!! Trưa nay tui .. qua nhà Ngọc Châu chơi ... mấy anh tự nấu ăn nha !!

- Hết bị cấm rồi hả , cô pé ?? - Nhất Bảo quan tâm nhìn nó hỏi.

Nó gật gù :

- Cảm ơn anh...tui cũng đỡ đỡ hơn rồi !! Thế nhá ... tui đi đây...

Nó vừa định chạy đi thì.... Hoàng nhẹ nhàng như cơn gió bước lại phía nó...

- Đây...đội đã Thoại My....

Nhẹ mỉm cười , nó đáp :

- Anh gọi tui có chuyện gì hok...??

Trong khung cảnh dường như rất lãng mạn thế này mà

- Đây....cô định tính bài chuẩn , không nói ra sự thực đấy hả...? - Hoàng đành thét nói.

Nó nhún vai :

- Ngọc Châu rủ tui tới nhà cô ấy chơi , thì tui đi...dù j thì anh cũng cứ yên tâm đi....Trước sau gì tôi cũng nói....chứ đồ ăn ở Lucky Star cũng đắt thấy mồ .. tui cũng chẳng có dư tiền mà mua ấy anh ăn đồ ở đó miết đâu !! ề ề...- Nó nói rồi lè lưỡi bỏ đi.

Vũ đứng quan sát...nghĩ thầm :” Minh Hoàng...phải chăng...cậu đã thích con nhỏ Thoại My đó rồi không...?”

- Châu ơi...!! Châu... - Nó vẫy vẫy tay gọi Châu.

- ừ...Đi thôi !! - Châu nói rồi kéo nó ra cổng trường..

Nó liếc ngang liếc dọc rồi hỏi :

- Ủa...cậu ko đi xe hả.... hay là đi bộ vậy ??

Châu lắc đầu cười tươi :

- Hì...! Về bằng ô tô...tớ có tài xế riêng mờ lì...!!

- Ặc...ô tô à...?? - Nó tròn mắt lên sợ hãi..

Châu thần nhiên đáp :

- ừh...thì sao ..?? Có vấn đề gì à...?!

Nó cười...nhưng mà là cười méo mặt :

- Tớ bị say xe... hìx hìx.....!!

Châu vỗ vai nó an ủi :

- Thôi nào...lên xe đi...có 1 đoạn thôi à....nhà Châu cách đây cũng ko có xa lắm đâu...! Lên đi ... đi...!!!

Nó cứ rụt rè , lùi người lại mấy bước :

- Thui...tớ ko lên đâu....cậu ghi cái địa chỉ...tớ đi bộ tới cũng được.....!!!

Châu chớp chớp mắt :

- Cái cậu này , người ta đang bàn tới mà cậu cứ bàn lùi ko hà...!! Lên xe đi , có 1 lát thui mà...! Không lên xe là tớ giận cậu á , Thoại My !!

Nó miễn cưỡng bước lên xe trong sự “cổ vũ , động viên” vô cùng nhiệt tình của Châu.

Lâu lâu , nó lại nhăn nhó nhìn Châu :

- Tớ...buồn ối quá ...Châu à....!!!

Châu cầm lấy tay nó :

- Hok sao đâu...cậu cứ nghĩ đến thì càng muốn ối hơn đó...vì thế cậu đừng có nghĩ tới nó nữa là ok liền hà...!!

Nó gật gật rồi....

“Oẹ...ẹe...”

- Ặc..bác tài , cho tôi xin bao ni lông....

Nói rồi Châu đỡ cho nó nôn thốc nôn tháo ra....

- Hìx....cho tớ xuống đi...

- Được rồi ...được rồi....tới nơi rồi....!!! - Châu gật gù nói rồi cả 2 đỗ lại trước một ngôi nhà khang trang , đẹp mộng mơ..

- Nhà...nhà cậu đây hả...Châu...? hìx... - Nó hỏn hỏn hỏi.

- Uh....Một quá hả My ..? Vào nhà nghỉ một lát chắc là khỏe liền đó...!

Nói rồi nó và Châu cùng bước vào nhà....

.....

- Chà...đây là phòng của cậu đó hả Châu ?? Đẹp ghê ta....!!! - Nó thốt lên rồi nằm phịch xuống chiếc nệm ..

- Uh...tất nhiên là phải đẹp ỳ ỳ !! - Châu bụm miệng cười khúc khích.

Nó trề môi :

- ối ối...bắt đầu lên cơn “chảnh” rồi đấy...!! Ý ý ý....!!

- Cái cậu này.....cẩn thận tớ giết giờ...

- á á. á....

Bống....

...cách....

Cầm Tú bước vào :

- Ngọc Châu....ra ăn cơm....

Nó vội vàng ngồi dậy :

- Em chào chị...!!

Tú khẽ nghiêng đầu nhìn qua phía Châu :

- đây là....?

Châu cười toe toét phân bua :

- Đây là Thoại My - bạn của em ..!! Trưa nay sẽ cùng ăn trưa với chị em mình ^__~

- Ý chị là.... - Tú đang định nói thì Châu cũng liền nói luôn :

- Chị....chị cũng đã gặp Thoại My rồi đấy ạ...!!

Tú khẽ gật gù :

- À...là con bé đi cùng bộ 3...?? Thôi.... xuống ăn cơm đi...

Rồi Tú cất bước xuống nhà dưới...

Nó nhún vai nhìn Châu :

- Sợ thật đấy Châu ơi...!!!

Châu bật cười :

- Có gì mà sợ đâu chứ...?! Bộ cậu nghĩ chị Tú “ăn thịt” cậu chắc...Mà thôi...đi xuống dưới nhà ăn trưa đi ^__~

- Ummm - Nó khẽ lẩm bẩm rồi cùng Châu xuống nhà ăn..

.....

Nó mới bước vào bàn ăn thì Cầm Tú đã liền hỏi...

- Cô sống ở Prince Villa à...?

Nó gật gật :

- Dạ vâng ...!!

- Thế chưa bị đuổi à...?? - Tú nói bằng giọng khinh khi.

Nó lắc đầu :

- Chắc ko có chuyện đó xảy ra đâu ạ...!!

- Tự tin hén...?? - Tú nhìn nó bằng ánh mắt sắc lạnh đến rợn người.

Nó khẽ mỉm cười đáp :

- Không đủ tự tin nhưng cũng không quá tự ti...

Tú nhếch mép cười rồi từ lúc đó đến cuối bữa ăn...Tú không hỏi thêm gì từ nó nữa.....

13. Chương 13

Chap 13

Tại bàn ăn....

- Nè , ăn canh nè ...!! Ngon lắm á nhá !!- Châu múc cho nó một ít canh ..

- Uhm...thanks....

Bống...á..... Châu vô tình làm đổ canh vào áo nó :

- O...sorry sorry.... Tớ...tớ ko cố ý....!! Khổ thật á....

Nó cười khi khi :

- Không sao đâu....!! Để lát tớ đem đi giặt là okie hết ý mà....!!

- Sorry ná....!! - Châu nhìn nó bằng ánh mắt chớp chớp hồi lỗi.

Nó lắc đầu rồi cởi áo khoác ra :

- Không sao mà....!! Hjhj.... !!

- Cậu đưa áo khoác đây , tớ kêu chị giúp việc đem đi giặt há !!

Nó mỉm cười rồi chìa áo ra cho Châu...

.....Vài giây sau....

- á...từ từ đã Châu....!!! - Nó nói , sau đó chớp lấy cái áo lấy ra chiếc khăn của Hoàng rồi gặt gù :

- Được rồi á....!!

Nó mỉm cười rồi bước lại phía bàn ăn :

- May là kịp giữ lại....phù.....!!

Tú chợt đưa mắt lên nhìn nó.... ” Cái gì đây...? Rõ ràng..đây là khăn tay của anh Hoàng cơ mà...! Tại sao...nó lại có trên tay của con bé ấy...?! Thực ra..thì con bé ấy là ai...? Mà xem chừng lại quá thân thiết với bộ 3..đặc biệt là với anh Minh Hoàng như vậy ...?? .. Nhưng...biết đâu là con bé ăn cắp...??”

Tú mím môi , quyết định chớp lấy tay của nó :

- Chiếc khăn tay này ... ở đâu ra...?

Nó hơi sợ nhưng vẫn can đảm nhìn thẳng mặt Tú :

- Ý chị là sao....?

- Tại sao cô có chiếc khăn tay này ?? - Tú làm vẻ mặt hung dữ , khác với bề ngoài hiền hòa , năng động hằng ngày...

Nó sợ nói ra là của Minh Hoàng thì Cẩm Tú sẽ càng tức lên nữa .. nên nó không biết làm gì ngoài đứng lặng ...

Tú càng bức , nhắc lại bằng giọng gầm gừ đến đáng sợ :

- Tại sao cô có chiếc khăn này ??

Hít một hơi thật sâu rồi nói :

- Anh Minh Hoàng cho tôi....!!!

.....Bốp.....

- Đồ...“quỷ cái”....dám cả gan đụng đến anh Minh Hoàng.... !! - Tú trừng mắt nói.

Nó đau...rất đau nhưng vẫn cố tỏ vẻ thản nhiên :

- Tại sao chị tát tôi ???

- Vì mày đụng tới Minh Hoàng...!

- Tôi làm gì anh Hoàng chứ ?? Đây là chiếc khăn của anh ấy , anh ấy muốn cho ai là quyền của anh...chị có quyền gì chứ ?? Chỉ vì thế mà chị tát tôi ư ?? Tôi không nghĩ đó là cách xử sự của một hot girl - một nữ sinh thanh lịch của một trường trung học đấy !! - Nó cũng đáp lại Cẩm Tú bằng một ánh mắt khinh khi.

- Tôi là người yêu của anh Minh Hoàng...!! - Tú vẫn cố chấp nói.

Nó đảo mắt xung quanh rồi nhìn Tú và nói tiếp :

- Người yêu ..?? Chị nhắc lại tôi nghe 2 chữ ” người yêu” đi...!! Cả trường này ai mà chả biết , chị và anh Hoàng đã chia tay cơ chứ ..??

- Cô...cô..... - Tú lắp bắp không nên lời.

Nó cười nhẹ nhàng :

- Tôi không nói điều gì sai cả....và cũng xin nói với chị luôn....chị đừng nghĩ nhiều làm gì....chị cũng hiểu , ai bước chân vào Prince Villa thì đều là kẻ đối đầu với bộ 3 đó...chính vì thế...tôi cũng ko ngoại lệ ...!

Nói đến đây , trái tim nó khẽ nhói đau....Nó không hiểu vì sao..nhưng trái tim nó lại biết rất rõ : Nó đau vì...Minh Hoàng cũng chỉ coi nó như là...kẻ thù mà thôi...!

.....

Chợt....

- Hai người sao vậy...?? Thoại My ..? Chị Tú..?!

Châu liền chạy lại khi thấy 2 con người , 1 là chị , 1 là bạn đang nhìn nhau như 2 kẻ thù ...

Tú thở mạnh , tay nắm chặt lại dồn nén sự tức giận rồi bỏ lên trên lầu.

Châu cầm lấy tay nó :

- Sao vậy My ..??

Nó lắc đầu cười nhăn nhở :

- Không sao hết....có lẽ chị của cậu đang có hội chứng tâm lý sau khi chia tay với anh Minh Hoàng ...!!

- Là sao....?

- Thôi...lên phòng tớ kể cho nghe....

.....

- 8*&^%@::L”*&@

Châu e dè nhìn nó :

- Kể ra thì chị tớ cũng vô lí thật...!!

Nó phồng má :

- Phải gọi là quá vô lí luôn ấy....! Mà cứ cho là chị ấy ghen đi nhá , nhưng mà giờ 2 người có còn là gì của nhau đâu mà lại như thế....!!!

- Có lẽ chị tớ vẫn còn trông mong một cái gì đó ở anh Hoàng....tớ thì cũng không rõ...vì 2 chị em tớ cũng không phải là suốt ngày quần quýt lấy nhau , thương nhau như bí với bầu...!! - Châu chép miệng đáp.

- Uh...có lẽ vậy....!!

CHợt , như phát hiện ra điều gì , Châu chớp mắt nhìn nó :

- Mà này...cái khăn tay này là anh Hoàng cho cậu à...??

Nó khẽ nhúm mày :

- Uh thì lúc đó...thấy tớ....bị sổ mũi nên anh Hoàng đưa cho tớ ý mà !!!

Nhỏ Châu lại bắt đầu “giở thói ranh ma” :

- Sao mà anh Hoàng lại năm lần bảy lượt giúp cậu thế....?? Nó chợt giật mình....hình như cũng đúng là như vậy....Điều mà nó vẫn chưa nhận ra....đó là mỗi khi nó gặp khó khăn...người luôn xuất hiện giúp đỡ nó là Minh Hoàng.... Phải chăng...giữa nó và anh có một cái gọi là “duyên” ??

- Này...sao chờ đợi ra thế ..?? - Châu đưa tay hươu hươu trước mắt nó nói.

Nó đẩy tay Châu xuống :

- Đẹp cái trò này đi...chẳng qua tớ đang suy nghĩ vấn đề vài chuyện thôi...!!

- Chuyện gì zà ?? Về Minh Hoàng hả ?? - Châu lại cười nói.

Nó lắc đầu nguây nguây , má khế ửng hồng :

- Đâu...đâu có...!!!

- Xạo vừa thôi...bày đặt ko có nữa chứ ...!! - Châu bĩu môi .

Nó chớp mắt “đểu giả” :

- Cậu tin hay không thì tùy ^__~ hí hí...!!!

- Mà nè...hỏi thiệt nha...với tư cách là một con bạn tốt luôn á....!! Sau mấy lần anh Hoàng giúp cậu nè : cứu cậu khỏi lũ chuột đáng ghét , lại còn đưa cậu ra khỏi bóng tối , choàng áo rồi cả đưa cho khăn tay nữa ,... Cậu có thấy cảm giác gì đó là lạ hok ...?? - Châu lại bắt đầu “ranh ma”

- Hok..... ! - nó run run đáp.

- Sao lại hok...?? - Châu nhìn nó bằng ánh mắt nghi ngờ.

Nó nghiêng đầu , dựa vào con gấu bông :

- Hok...hok biết....!!

- Ặc....lại còn có zụ ko biết nữa chứ....amen....lạy...tớ xin lạy cậu...!!!!

14. Chương 14

Chap 14

Tại nhà Châu 14h...

- Hhahahaha....gã Mr.Boomba này hài thiệt đóá ... Chắc tớ cười đứt tuổi mà chết mất Châu ơi....hahaha.. - Nó vừa nói , vừa ôm bụng cười ngặt nghẽo..

- Ừ.....hài kinh khủng tớ coi nhiều lần rồi...nhưng coi lại vẫn không thấy chán....há há há há..... - Châu đáp.

Chợt...Nó nhìn lên đồng hồ...

- Thôi chết rồi....đã 2h chiều rồi cơ đấy....tớ phải về đây !!

Châu nhìn nó bằng ánh mắt trách móc :

- Sao zậy...sao zề sớm zậy Thoại My...!! Ở lại chơi xí đã....

- Hok được....chiều nay tớ phải giặt đồ cho bộ 3... ! - Nó nhún mày đáp.

- Săxx...chẳng lẽ mấy ảnh nghèo tới mức ko mua được cái máy giặt chắc ??... sao lại bắt cậu giặt đồ...?! - Châu bắt bình.

Nó nhún vai kể lể một cách mệt mỏi :

- Bọn hần kêu là giặt máy giặt là dễ bị nhăn và hư đồ áo...nên bắt phải giặt tay...giặt phải nhẹ nhàng...từ từ....

- Ủ...cũng phải thôi....mấy ảnh là bộ 3 bánh bao đẹp trai mà....nên tất cả phải tử mĩ , cận thận là đúng thôi !!! - Châu gật gù nói.

- Hìx...thiệt là chán nhưng cũng phải chấp nhận thui....!! Tớ về ghen Châu !! Hôm sau qua coi Mr Boomba tiếp ^__~ - Nó tiếc nuôi đáp.

- Uh !! Bữa sau há....!! Bye !!! - Châu nói rồi đưa nó ra ngoài cổng.

.....

- Từ nhà tớ ra đến Prince Villa mà đi bộ cũng đủ đuổi đó My...để tớ gọi bác tài....

Châu mới nói đến đây thì nó đã vội cắt ngang :

- Không...không...lúc nãy rõ ràng cậu thấy tớ say xe mệt mỏi đến thế nào rồi đấy mà Châu !!!!

Châu cười phá lên khi thấy nó đã bị mắc bẫy :

- hahahahaha...hahaha...ý tớ là nhờ bác tài lấy xe máy chở cậu về mà.....hahhaah.....

Nó lườm lườm Châu một cách đáng yêu :

- Này....cậu được đó Châu...!! Tính chơi xỏ tớ hả...??

- Kekeke...chọc cậu xí cho vui thôi mừ !!! - Châu cười tươi tắn nói rồi gọi điện cho bác tài tới đón nó..

Tới biệt thự..

- Dạ vâng..cháu cảm ơn bác ạ...!!

Bác tài mỉm cười nhìn nó :

- Không có gì đâu cháu...cháu là bạn của tiểu thư mà...và bác thì có trách nhiệm và nghĩa vụ phải nghe theo lời tiểu thư...đó là công việc của bác mà !!!

- Dạ..cháu chào bác...!! - Nó lễ phép nói rồi bước vào biệt thự..

.....

Nghe tiếng bước chân ...

Bộ 3 đều ngẩng mặt lên nhìn xem là ai...

Hoàng nghĩ thầm :” Thì ra là Thoại My..”

Còn Vũ :” Con nhỏ đáng ghét ấy đã về rồi..”

Về phần Bảo..Bảo mỉm cười chào nó :

- Chào Thoại My..về rồi đó hả...??

Nó gật gù lườm lườm :

- Chào anh ! Tôi phải về để làm việc mà....!! Không thì lại có 3 kẻ trời đánh bắt nạt thì khổ....!!!!

Vũ liền cất tiếng :

- Ý cô là ai bị trời đánh đấy ??

- Biết là tôi ám chỉ ai rồi còn bày đặt hỏi....!! Xì....!!! - Nó nhún vai nói rồi bước lên phòng.

Vũ nghiêng chặt răng , tay vò nát tờ báo rồi quăng đi một xó..

Nó đang bước trên bậc thang nhưng vẫn khinh khỉnh nhìn Vũ và nói:

- Đừng có trút giận lên những vật vô tri vô giác....!!

- Cô....cô...về phòng đi !! Đừng có đứng ở đây mà nói nhiều nữa....!!!! Đồ lảm mồm !!!!

Nó chớp chớp mắt cố tình chọc tức Vũ :

- Hơi bất lịch sự một tí đó à nha.....ấy chết....tôi lại quên rồi...tôi là người ... còn anh là....hihihi....

Nó nói rồi cười nhí nhố khiến Vũ như muốn điên lên - thế mà vẫn ko thể làm gì được nó.

Nó đắc chí bước lên phòng với niềm vui lâng lâng khi chọc tức được tên Thiên Vũ đáng ghét ấy ...

Nó mới nằm nghỉ được một lát thì....

- Thoại My...! Xuống giặt đồ.....!!!!!! - Tiếng quát tháo của tên Vũ làm nó giật mình sồn cả gai ốc..

- Được rồi !! Tui xuống đây !!! - Nó vọt ra rồi mở cửa bước ra khỏi phòng ..

.....

- Ặc...cái gì chứ.... anh bắt tui giặt một đống đồ như thế này à ??? - Nó phát hoảng khi thấy một chậu quần áo to đùng hiện hữu trước mặt nó.

- Thế này mà nhiều á ?? - Vũ bĩu môi nói.

Nó lườm lườm Vũ :

- Quá nhiều chứ gì...???! Mấy anh chưa giặt đồ mấy ngày rồi zậy ???

Vũ nhún vai :

- Đây là đồ của 3 bọn tôi ngày hôm qua và hôm nay ! Thực ra mỗi người chỉ có khoảng chục bộ gì đó..Có gì mà cô phát hoảng lên thế...??

Nó xụ mặt xuống :

- CHỈ CÓ...??? Chỉ có khoảng 10 bộ..??..... Cái đó gọi là “chỉ có” đấy hả...??

Vũ gật gù coi bộ có vẻ thật thà :

- Thiệt mà...!! Như bình thường chắc phải trên 10 bộ chứ chẳng chơi... - Nói đến đây , Vũ lại vờn vai mấy cái :

- Nhưng mà giờ khỏe rồi....có cô giặt ... thật là đỡ làm sao...!!

- Sao anh ko bỏ vào máy mà giặt quách cho rồi đi !!!!! - Nó gầm gừ một cách “đau đớn”.

Vũ lăm le cảnh cáo :

- Tôi nói rồi mà...giặt máy là nhần , hư hết đồ ..!! Mà nè..đây là nhiệm vụ của cô đó...không hoàn thành thì chết với tôi !!!

- Hừ...biết rồi...!! Nói nhiều quá...anh đi chỗ khác cho tui làm việc...!!! Grừ... grừ .. - Nó xua xua tay giận dữ nói ..

Vũ bước ra phòng khách , vừa đi vừa huýt sáo - trông cái điệu bộ đúng là đáng ghét như con người hần.

Nó lè lưỡi :

- Đúng là cái loại con người....rõ ràng là tính chơi mình đây mà...!! Làm gì có người nào mặc cả chục bộ trong vòng chưa đầy 2 ngày chứ...!! Hừ...hừ....

Giặt đồ được một lát thì một người khề bước đến....

- Cô đang bị cảm cơ mà...??

Giặt mình nó quay lại...

- Ó...anh Hoàng....

- Bị cảm mà vẫn giặt đồ ?? - Hoàng hỏi nó .. vẫn bằng một giọng nói rất lạnh lùng..

Nó nheo mắt đáp :

- Đó là nhiệm vụ của tui mà...bắt buộc !!!

- Thuốc có đầy đủ ở cái tủ gần phòng Thiên Vũ ... - Hoàng nói rồi bỏ đi khiến nó chưa kịp nói được điều gì...

Dù Hoàng ko nghe thấy...khẽ khàng...nó nói..

- Cảm ơn...cảm ơn anh...!!

15. Chương 15

Chap 15

17h chiều hôm đó...tại Biệt Thự Hoàng Tử...zéo...zéo....

- Thoại My !!!!!!!

Lại là tiếng hét âm trời của Thiên Vũ..

- Thoại My !! Thoại My !!! - Vũ tiếp tục gọi nhưng không nghe thấy phản ứng gì nên quyết định đập cửa “xông” vào luôn..

- Này .. Thoại My..! Cô làm gì mà nãy giờ tôi gọi cô không chịu nghe thế hả...?? - Vũ trừng mắt lên nhìn nó.

Nó bật dậy một cách mệt mỏi :

-ách...ách xì...hơ hơ...anh...ách xì...gọi tôi có chuyện gì không...ách..ách xì....

- Cô lại bị cảm rồi đấy hả ?? Nhưng mà cũng phải dậy mà nấu ăn đi...Không đơn giản như vậy đâu...!!

Nó xụ mặt xuống....bỗng....

- Thôi...để cho cô ấy nghỉ đi !!! - Hoàng từ đâu bước lại , nhẹ nhàng nhưng vẫn lạnh lùng nói .

Nó khẽ thốt lên :

- Minh Hoàng...

Vũ trừng mắt nhìn Hoàng :

- Kể từ bao giờ..cậu chống đối lại tôi thế ?? Sao cậu lại bảo vệ cô ta ???

Hoàng nhún vai :

- Cô ấy đang bị cảm...!! Tối nay chúng ta đi ra ngoài ăn .. tôi trả tiền..!

- Cậu....cậu...tôi hết muốn nói với cậu rồi...!! Cậu thật ko xứng đáng là thành viên của Prince Villa !!! - Vũ tức nghẹn quát lên rồi bỏ đi.

Nó nhìn Hoàng một cách cảm động :

- Cảm ơn anh...ách xì...nhưng...ách xì...sao anh lại...ách ..ách xì...sao anh lại giúp...giúp tôi...??

Hoàng không trả lời câu hỏi của nó mà chỉ đáp rằng :

- Sao cô không uống thuốc ???

- Tôi...tôi quên...ách xì.... - Nó cúi gầm mặt xuống nói .

- Cô uống thuốc đi....cô hệt mất 2 lần thú tội Lucky Star rồi đấy ! - Hoàng nhắc nhở nó rồi khẽ bước đi.

Nó liền vội kêu lên :

- Anh giúp tôi...ách xì...chỉ là vì...ách ..ách xì...vì...chuyện Lucky Star thôi ..thôi sao...??

- Không chỉ thế...!! - Hoàng nheo mắt rồi quay lưng bước đi để lại cho nó bao nhiêu suy tư :” Lần đầu tiên mình thấy anh ấy nháy mắt...Cảm giác lúc đó thật kì lạ...Dường như..anh ấy không còn là Cold boy nữa...Sao thế này...trái tim mình sao cứ đập loạn nhịp thế này... Bình tĩnh lại nào...Thoại My...! Thoại My...!!!”

Rồi nó nằm xuống , ôm con gấu bông , miệng nhắm nhắm :

- Không chỉ thế...không chỉ thế... là sao...??? Anh ấy...có ý gì...?? ...

- Sao cô không uống thuốc...? Nào , nghe tôi..đi uống thuốc đi...!! Nếu không..cô mà bệnh nặng thì... - Minh Hoàng ân cần nhìn nó nói.

- Thì sao..?? - Nó cúi gầm mặt xuống ngại ngùng hỏi.

- Thì tôi lo lắng lắm...!!

- Lo lắng...anh lo lắng cho tôi à...?? - Nó mím môi nhìn thẳng lên mắt Hoàng.

Hoàng dịu dàng cầm lấy tay nó :

- Uhm....vì tôi

.....

- Chết....quên...mình phải uống thuốc....!!! Ó...đây...đây chỉ là một giấc mơ thôi sao... - Nó khẽ thốt lên rồi lấy tay quệt mồ hôi .

Rồi nó bước đi về phía phòng Thiên Vũ - đơn giản vì tủ y tế đặt ở gần Vũ mà .

Lộc cộc...lộc cộc.... Nó lấy thuốc rồi vặn chai nước ra uống...

Nghe thấy tiếng động bên ngoài , Vũ choàng tỉnh dậy mở cửa...

..Cạch....

- á...Sao lại là cô ?? Sao cô lại đứng trước cửa phòng tôi thế này..!!

Nó giật người lại , theo quán tính lùi về phía sau vài bước sợ hãi :

- Trời ạ...anh làm tôi thót...thót...ách..ách xì...thót hết cả tim....

- Cô định làm gì mà lại đứng trước phòng tôi...?? - Vũ nhìn nó bằng ánh mắt đa nghi.

Nó lấy lại bình tĩnh :

- ... tôi không có đứng trước cửa phòng anh à nha...!! Tôi chỉ đứng gần phòng anh thôi à nha...ách xì...

Vũ lăm le nhìn nó :

- Cô lại bắt đầu giả giọng cái lí đầy hả ..?? Đứng gần phòng tôi với gần đó là máy cơ chứ ??

Nó nheo mắt gian xảo :

- Tất nhiên là 2 rồi....!!

- Thế cô đứng ở đây làm gì..?! - Vũ gân cổ lên hỏi.

Nó liền mỉm cười hiền dịu - mà cái “hiền dịu” này là để cố tình chọc tức Thiên Vũ :

- Tôi đi lấy thuốc uống...ách xì...anh cũng biết tôi bị cảm mà...!

Không hiểu sao..nhìn thấy nó cười kiểu đó...Vũ lại giật người , đưa mắt đi chỗ khác...

- Thuốc...thuốc....ai..ai...cho cô uống thuốc của tôi chứ...??

- Đây là ...đây là...ách..ách xì...thuốc của anh chắc...?? Đây là tủ y tế của chung Prince Villa mà...anh cũng nên nhớ là tui cũng đang ở tại đây chứ...!

Vũ cười hếch mắt tay hươ hươ :

- hahahaha...nhầm to rồi cô nương ạ...đây là tử thuốc của 3 tụi tôi...ai nói là của chung Prince Villa chứ...! Nào..trả tiền thuốc đây !!! Tổng cộng hết 200 ngàn !!

Nó lè lưỡi chỉ chỉ vào miệng :

- Nè .. có giỏi thì nhảy zô đây mà moi lại thuốc đi !! Tui ứ trả tiền á...làm gì được tui nà ..?? há há há ...!! ách..ách xì....

Lần này , Vũ không thêm cái thêm với nó điều gì mà giương mắt lên và chỉ tay vào mặt nó :

- Hãy đợi đây !! Để xem tôi sẽ xử lí cô thế nào...!!

Nó vênh mặt lên , lè lưỡi đáng yêu..

Vũ giật mình quay lưng đi lần nữa....không hiểu sao ..cậu lại có cảm giác lạ kì này.....

Nó vươn vai , hít môi hơi thật dài rồi bước vào phòng đi ngủ...

16. Chương 16

Chap 16

Sáng hôm sau 6h15 ...

Nó vẫn còn chìm sâu trong giấc ngủ , chìm vào giấc mơ khiến nó mỉm cười...

Không hiểu vì giấc mơ đó quá ngọt ngào hay là vì tối qua nó uống thuốc cảm nên bây giờ vẫn còn trong tình trạng

” đang zz

” ? Điều đó có trời mới biết được nhưng mà điều trời chắc chắn thì nó có nguy cơ trễ học..

Vũ , Bảo và Hoàng đang chuẩn bị đi học....

- Ê ! Thoại My chưa zậy hả ?? - Bảo khẽ liếc nhìn 2 tên chiến hữu còn lại hỏi.

Vũ nhún vai :

- Tôi không biết...!!

- Hay để tôi đi gọi cô ấy zậy ?? - Bảo hỏi tiếp.

Vũ đứng suy nghĩ một hồi rồi khẽ bật cười :

- Cứ để cô ta ngủ khì khì đi ... trễ học cho chưa ..!! À , đợi đã... - Vũ nói rồi lấy tờ giấy , cây bút ra ghi vài chữ :

Ngủ ngon nhá Nguyễn Hoàng Thoại My ~!

Nếu hok xin được mấy em cờ đồ thì kêu là osin của Prince Villa là cô được zô liền à !! kekeke

Kí tên : Bộ 3 Hoàng tử đẹp zai

Đóng dấu kí tên , ẹt ẹt , xoẹt xoẹt .

6h15 am.

- Xong !!!!! - Vũ cười khoái chí , vươn vai mấy cái rồi cùng Bảo , Hoàng lên lầu - dán trước cửa phòng nó.

- kekeke... Để xem cô ta tính thế nào...!! - Vũ dán , vỗ tay ba cái rồi kéo cả bọn đi học.

”bíp bip...tin tin...

”

Tiếng còi xe inh ỏi khiến nó chợt tỉnh giấc... Nhìn khẽ lên đồng hồ...nó vùi đầu vào chiếc gối rồi giật mình hét lên :

- Haizz... Á Á Á...!! Cái gì chứ...sáp lại 7h rồi chứ ?!!! aaaaa

Rồi nó chạy đi đánh răng , rửa mặt , thay quần áo trong vòng vền vền chỉ 5p

(quá pro)

Nó quơ vội cái balo rồi chạy đi học ..

Bước ra khỏi cửa phòng....bỗng...

- cái zè thế này... - Nó thét lên rồi lồm bẫm đọc : -

”Ngủ ngon nhé....

” trời ơi...đã thế bọn hần còn ghi 6h15 nữa chứ...!! Rõ ràng bọn hần có thể gọi mình dậy được mà...!Tính chơi xỏ , chọc tức mình hả ?? Được lắm...

Nó nói rồi vò tờ giấy quăng xuống sàn nhà rồi chạy vèo đi học , nghĩ thầm :

” Chơi xấu tôi hả ?? Thì tôi cũng ko chơi đẹp lại đâu...!! Để rùi coi tôi trả đũa thế nào há...! Quân tử báo thù 10 năm chưa muộn...mà quên..10 năm là muộn quá ấy chứ...!!! Nhất định , tôi sẽ sớm trả thù thôi...hãy đợi đấy...!!!

”

Bình thường , nếu chạy đến trường thì cũng mất 10 phút . Còn bây giờ , nó chỉ chạy có 5 phút mà thôi.

Tới cổng trường , nó khẽ quệt mồ hôi khẽ nói thầm :

- Hhaa...nhờ thế này mình mới biết mình có năng khiếu điền kinh đấy !! hohoho...

- Ê...!!! Bạn gì đó ơi...!!!

Nó đang xồng xộc chạy vào cổng trường thì bị 2 con nhỏ mang đầy đủ nhãn mác

”Đội Cờ Đỏ

” chiêu tướng.

Nó cười nhăn :

- Cho .. ình vô đi 2 bạn....hôm nay mình bị kẻ xấu h.ãm hại nên mới tới trễ...

-Thôi khỏi đi bạn...bất cứ lí do gì thì mình cũng đành cho bạn tới phòng cờ đỏ để làm việc...!! - 2 con nhỏ ấy vẫn ra vẻ cương quyết.

Nó thì cứ mè nheo :

- Thui mà thui mà...mình biết lỗi rồi mà...!!! Mình hứa từ sau mình hông có đi trễ nữa...mà đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối..ý lộn...cuối cùng á...!!

- Không là không !! Mời bạn lên phòng cờ đỏ không thì mình sẽ mời giám thị...!!

Nó chợt nghĩ đến tờ giấy mà bộ 3 dán trước cửa phòng nên liền mỉm cười một cách đáng yêu nhưng cũng gượng gạo nhất có thể :

- Mình là.... - Đến lúc này nó lại cảm thấy hơi ngượng ngập ...

Một con nhỏ nhìn nó từ trên xuống dưới :

- Đây...dù cô có là con cháu của ai thì tui tôi cũng không tha nhá... họa may có là con là cháu là em là út của tổng thống Ô-ba-má thì tôi còn xem xét cho được....

Nó lấy hết dũng cảm hét toáng lên :

- Tôi là osin của Prince Villa...

Nào ngờ đúng thật , 2 con nhỏ sáng quắc mắt lên nhìn nó :

- Cái gì cơ...bạn làm thế nào mà bạn vô được đó hay vậy ??? Mình tình nguyện đi chùi hố xí ấy ảnh mà còn ko được đây nè...!! Chỉ ỉnh với...!!!

Nó cười nhún vai :

- à...có gì đâu...mấy bạn thử đấm mấy ảnh vài cái là mấy ảnh nhận vào liền á !! hahaha...thui...vậy mình vô được chứ ??

- ừ ừ ừ...!! Bạn đi nha....bye...hẹn gặp lại nha....bye bye...!!! Hôm sau nhớ chỉ mình nhiều bí kíp nha...!!!

.....

Tới cửa lớp...

- Thưa cô cho em vào lớp....!!!

- Em là...,Thoại My - học sinh mới phải ko...sao lại đi học trễ...???

- Dạ .. thưa cô ...em...em.....Em bị lủng xe.... - Nó cười gượng đáp.

Cô chủ nhiệm nhìn nó bằng ánh mắt ko hài lòng :

- Em nói dối... Em đâu có đi xe tới trường...chẳng phải hôm bữa nộp danh sách học sinh đi xe , em bảo là em đi bộ vì nhà gần à...!!?

Nó cúi gằm mặt , khẽ nhủ thầm :

” Phi lao thì phải trót theo lao thôi...hìx...Sorry cô...em ko muốn nói dối nhưng...

”

- Dạ thì đáng ra là thế...nhưng hôm nay em ko đi sớm như mọi hôm nên phải mượn xe máy bạn đi....nào ngờ...bị lủng lớp...nên em mới....

- Thôi..ko lý do gì hết...! Em ra ngoài đứng .. hết tiết của cô rồi vào ...!!

Nó phụng phịu nhìn Châu khẽ nhún vai rồi bước ra ngoài đứng.

Bộ 3 dùng điện thoại di động trao đổi...

Vũ : Bảo , Hoàng ! Tôi cá là nhỏ My đang đứng ngoài cửa lớp..!!

Bảo: Cũng có thể lắm chứ...!!

Hoàng : Biết đâu được tha thứ , giáo viên cho vào lớp rồi cũng nên!

Vũ : Giờ đi ra kiểm chút Nếu đúng là đứng ngoài cửa thì trưa nay cậu đã cả bọn một châu nhá Hoàng , nếu sai thì ngược lại , tôi đãi ! Bảo làm trọng tài à nghen !!

Bảo , Hoàng : ok . Let

s go.

Một lát sau...

Vũ cười hí hửng :

- Đó , thấy chưa !! tôi nói trúng phóc !!! Một châu nhá Hoàng...!!!

Hoàng nhún vai :

- Ok thôi !!!

.....

Nó thấy bộ 3 bước ra , nó liền bước lại :

- Này....3 anh được lắm á....!!!

- Tất nhiên !! - Vũ nghênh mặt đến tận

”trời

” đáp.

Nó bấu môi dè pha :

- Đã vậy còn đủ bỉ ổi để ghi giấy để lại nữa chứ...!!Chẹp chẹp...

- Tôi chỉ muốn thông báo cho cô biết thôi...kẻo mang tiếng ném đá dẫu tay !! - Vũ xỏ tay vào túi nói .

Bảo liền tiếp chiêu :

- À...Thoại My...lúc này...cô có dùng cách tụi tôi

”mách

” Không zà ??

Nó làm bộ ngây thơ :

- Cách gì cơ...??

Vũ nheo mắt đều giả :

- Này...đừng có ra bộ ngây ngô như cái...bô thế ..!! Chứ đối với bọn cờ đồ đó thì ko tha cho ai đâu...chỉ có những ng’ liên quan đến bộ 3 tụi tôi thì may ra....

Nó hếch mặt lên :

- Tui ko có liên wan đến tụi anh à ghen !! Chẳng là bí quá nên tui mới phải....như thế thôi...chứ ko thì...ai mà thèm chứ...xí...!!!!

Bảo gật gù nhìn nó :

- Haizz...nói gì thì nói...Nhưng dù gì cô cũng nhờ đến tụi tôi nên mới qua được cái cửa ải này...!!

- Nhưng cũng tại các anh tạo ra cái mà các anh gọi là

”cửa ải

” này chứ...!!!

- Ờ thì.....cái đó gọi là .. Thử thách okie ?

Nó nhăn trán nhìn cả bọn :

- Bao giờ thì mới chấm hết mấy cái thử thách này đây ? Đã qua 3 ngày rồi..!

Cả Vũ , Bảo lẫn Hoàng đến bây giờ mới chợt nhận ra , 3 ngày đã trôi qua .. Vì ngày xưa , những con người trước đều nhanh chóng tự động bỏ cuộc chỉ sau 1 vài ngày .. Còn Thoại My thì ngược lại... không những không bỏ cuộc mà còn

”chiến đấu

” lại quái ác hơn .. Vì thế.. 3 ngày trôi qua thật nhẹ nhàng và nhanh chóng ..

- Vậy mà đã 3 ngày rồi cơ à...? Có thật là cô chưa biết sợ hok ?? - Vũ chớp mắt nhìn nó hỏi.

Nó phì cười :

- uh , 3 ngày rồi đây ! Mà nè , bỏ cái điệu chớp mắt ấy đi...trông cứ như tên biến thái ấy...!!!

Vũ sùng gan lên :

- Có tin tôi đâm cô

”vêu mỗ

” ra ko hả ??

Nó giơ mặt lên :

- Nè , có giỏi thì thử coi....nếu anh đâm được thì đâm đi...!!

Vũ bực bội , nắm chặt tay lại rồi thả xuống 1 cách mạnh mẽ và đầy bất lực.

Hoàng thở dài rút kết luận :

- Đến nước này thì có lẽ , đến hết tuần nay thì mới biết được , cô có được ở lại Prince Villa hay ko ...!!

Tự dưng nó lại hỏi Hoàng một câu khá điên rồ , à ko ..vô cùng điên rồ chứ nhỉ ? :

- Anh có muốn tui ở lại hok ??

- Cô có bị điên ko vậy ?? - Hoàng hỏi lại nó...vẫn lạnh lùng...

Nó cười dấu ngược :

- Hhahaa...tui mới hù có xí mà anh đã sợ rồi...các anh kém thiệt...!!!

Vũ bất lực nhìn nó nói :

- Còn 4 ngày nữa sẽ quyết định cô có ở lại hay ko ... 3 ngày rồi , coi như chúng ta hòa...!!

Nó cười reo lên :

- Thật chứ...!!

- Thật...!! - Bộ 3 cùng đồng thanh đáp.

Chợt....

- Này....sao lại ồn ào thế nhỉ...?? - Cô chủ nhiệm lớp nó bước ra nói nhưng lại nhìn thấy bộ 3 nên...

- Ôi....bộ 3...các em sao lại đứng ở đây...??

Bảo nháy mắt nhìn cô :

- 15p thôi , ok ??

- Được được được...các cậu cứ tự nhiên...cứ tự nhiên đi nhé....!!! hihhi...

Nó méo xệch nhìn cả 3 :

- Các anh xem bộ cũng có uy phết nhỉ ???

- Tất nhiên !! - Bộ 3 lại cùng đồng thanh.

Thời cơ chín muồi đã đến , bọn hắc đã cho nó ở lại thêm 4 ngày nữa .. vì thế nên nó quyết định nói trắng ra hết :

- Thực ra thì...chuyện món ăn của tôi...:‘*’%@^@

”

Nghe nói giải bày , phân tích xong thì...

- Cái gì chứ...?! Cô thật là...dám lừa gạt chúng tôi...có muốn chúng tôi đuổi ra ngoài đường ko hả ?? _ Vũ làm mặt hung dữ quát tháo.

Nó cảm thấy hơi sợ nhưng vẫn cố :

- Các anh đã đồng ý cho tui thêm 4 ngày rùi mà !!! Sao lại thất hứa được chứ...cái zụ này coi như xí xóa...xí xóa à ghen !! - Nó xua xua tay nói rồi đánh bài chuồn kéo mấy tên đó lại giở trò thì toi :
- Thôi..xin hộ cô cho tui đi ra chỗ này tí xịu há....! Bye...!!

17. Chương 17

Ra về ...

lá lá la la là...la lá la la là....

Thấy nó cứ reo hò nãy giờ , Châu nhìn qua liền hỏi :

- Hey Thoại My ! Làm gì mà nãy giờ cậu vừa cười vừa la lá la thế hả ?

Nó lại cười khì khì , vỗ vai Châu đáp :

- Hoho...sau 3 ngày thử thách , tớ vẫn chưa hề hấn gì..nên tiếp tục 4 ngày nữa .. mà cậu cứ yên tâm đi há... trong 4 ngày sau là tớ xử lí bọn hấn chứ ko phải bọn hấn xử lí tớ đâu !! hehhehe

Châu mỉm cười đáp lại , gơ tay thể hiện quyết tâm :

- Uh...cố lên nhé Thoại My !!!

Tối biệt thự...

- Ủa...? Các anh đi đâu zậy ?? - Nó thấy bộ 3 kéo nhau đi đâu nên liền hỏi.

Vũ cười toe toét mà theo nó là nụ cười zô ziên :

- Nhờ phúc cô mà tôi và Nhất Bảo được đãi 1 châu đây !! hoho..

Bảo nhìn nó hỏi :

- Cô có cùng đi ko ?? Dù gì vượt qua 3 ngày mà chưa biết sợ thì cũng là kì tích đây...!!

- Ok !! - Nó cười hớn hở đáp thì...

- Ai cho cô đi mà đi...vô duyên...ở nhà đi !! - Vũ nhìn nó trừng trừng nói.

- O..... - Nó què , xụ mặt xuống.

Bảo vỗ vai Vũ :

- Thôi....cho cô nhỏ đi cùng đi !!! Lâu lắm mới có người đấu tranh mãnh liệt đến thế này cơ mà...!

Vũ nhăn trán lườm lườm nhìn Bảo :

- Vì thế nên mới cần phải đấu tranh mạnh mẽ chứ...!!

- Thì chẳng phải nhờ Thoại My mà trưa nay chúng ta mới được Minh Hoàng mời đi ăn à...?? - Bảo kể công nó.

Nó tò mò liền hỏi :

- Mà có chuyện gì zạ ?? Sao lại nhờ tui...?

- Là thế này....*&^*@"?": - Bảo kể một hơi.

Nó nghe xong , neho mắt nhìn Vũ một cách tinh vi :

- Êy dà...thế mà ko cho tui đi cùng...!! Xấu tính nha !! Đáng lẽ là phải cảm ơn tui nữa đó...!!

Vũ giật mình quay lưng đi , thầm nghĩ :” Khỉ thật...Lại là cái cảm giác này..”

- Thôi...đi thì đi...!! - Vũ nói rồi kéo cả bọn đi.

Nó cười lè lưỡi nhìn Bảo rồi cùng đi..

Một buổi trưa vui vẻ tại Lucky Star...

Nó cảm thấy vui vẻ , tự nhiên trước bộ 3 đó hơn . Thực ra , bọn hắn cũng ko đến nỗi xấu xa , chỉ là hơi ích kỉ một tí thôi ^ __~ chứ cũng đáng yêu lắm .

Đó là suy nghĩ của nó sau buổi đi ăn này .. nhưng ..

Tất cả lại thay đổi vào buổi chiều...

.....

- Thoại My !!! Đi cọ bồn cầu đi !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Nó đang vắt vẻo trên giường nghe nhạc + hát nên ko nghe thấy tiếng hét chói tai của tên Thiên Vũ...

” Tình yêu vu vơ ghé qua mang đến em bao nỗi mong chờ

Ngại ngần mở cửa con tim, sợ rằng anh như mây thoáng bay

Rồi anh cho em giấc mơ, mơ chúng ta được gần nhau mãi

Baby, don't leave me alone ...”

- Thoại My !!! Thoại My !! - Vũ cứ hét toáng lên nhưng dường như tất cả là vô ích..

..Rầm... Vũ xô cửa xông vào :

- Đây...tôi gọi cô có nghe gì ko hả..??

Nó vẫn thản nhiên nghe nhạc , ko phải là vì nó cố tình lơ đi mà là do nó ko biết...(mãi mê ớn)

- Thoại My !!!!! - Vũ hét vào tai nó rồi giật nguyên cái phone ra khỏi tai nó.

Nó giật mình bật dậy ... mặt chạm mặt...mắt chạm mắt...và ... môi chạm môi...

- Á...!! Cái gì kì zậy !!

Vũ lùi người lại :

- Cô mới kì ấy...!! Nằm nghe nhạc , hát thì cứ như bò rống .. Nãy giờ tui gọi , cô có nghe thấy cái quái gì đâu !! Tồn calo quá đi mất !!

Nó đưa tay chùi miệng rồi phụng phịu :

- Anh kêu tui chi ko ??

Vũ lấp bắp :

- Có...có....tất...tất nhiên là..là có rồi....!!! Đi...đi cọ bồn cầu đi...!!

- Cọ bồn cầu...?? - Nó tròn mắt hỏi lại.

Vũ lấy lại bình tĩnh , gật gật :

- Chứ sao nữa...!! Không xong là chết zới tui !!!

Nó trề môi đau khổ :

- Được rồi...hức...!!!

Vừa làm việc , nó vừa tức ... “trời ơi...sao lúc đó mình lại ”môi chạm môi” với hắn như vậy nhỉ...?? Oh my first kiss..!!!!!!

Tối..... 7h.....

- Thoại My !!!!!!!!!!!!!!!

Lần này , ko để Vũ đợi lâu , nó bật dậy mở cửa ra hét toáng lên :

- Cái gì mà gọi tui miết zậy hả ??? Lại làm gì nữa đây ??

Chợt , nó giật mình :

- Ủa...sao lại là anh , Minh Hoàng..?

Hoàng nhếch mép đáp :

- Cô nghĩ là Thiên Vũ à...??

Nó gật đầu ngượng nghịu :

- Ô...uhm...vâng.....

- Xuống nấu ăn đi !! - Hoàng cười lạnh đáp.

- Vâng....!! Nhưng tôi nấu dở mấy anh ráng chịu đó - Nó lí nhí nói.

- Chứ chẳng lẽ tụi tôi nấu cho cô ăn chắc..? Nấu dở thì liệu hồn !!

Hoàng quay lưng bỏ đi thì...

- anh Minh Hoàng..!! - Nó khẽ gọi.

Hoàng xoay người lại :

- Sao vậy ????

Nó quyết định hỏi cái câu hỏi đã làm nó đau đầu , nhức nhối :

- Sao mấy lần trước anh lại giúp tôi..? Hôm bữa...anh bảo..."Không chỉ thế" là sao..??

- "Không chỉ thế.." - Câu nói đó của tôi làm cô tò mò đến thế à , Thoại My ?!

Nó gật gật :

- Tất nhiên !

- Bởi vì..cô có nét giống em gái tôi ... người em gái đã qua đời nhiều năm trong một vụ hỏa hoạn ở nhà... Lúc đó , tôi vô dụng , không cứu được em gái tôi.... Vì vậy , khi gặp cô...tôi cũng ko muốn gây khó dễ cho cô làm gì...vì...em gái tôi... - Hoàng tựa lưng vào tường kể.

Vậy là nó đã có câu trả lời..nhưng câu trả lời này dường như ko làm thỏa mãn nó...Nó cảm thấy một chút ko hài lòng...Có lẽ..nó đã mong đợi nhiều hơn thế...Và những điều đó...là không thể...!

Nó cười nhạt :

- Thì ra là thế ...!!

Bất giác , Hoàng cảm lấy bờ vai bé nhỏ của nó :

- Nhưng cô cũng nhớ...không vì thế mà tôi sẽ chấp nhận để cô ở lại đây đâu..!!

Nó hếch mặt ranh ma :

- Vậy anh cũng nên nhớ... tôi sẽ ko bị khuất phục đâu ! Vì..tôi là Thoại My !!

18. Chương 18

Nó cảm đầu suy nghĩ :” Huhu...biết nấu món gì bây giờ...? Món gì làm cũng dở tệ hết....giá như ngày xưa mình nghe lời mẹ lao đầu vào bếp thì có phải hay hơn ko ??? hix !! ”

7H30...muộn quá rồi....Biết làm món gì đây...??

Chợt...một ý nghĩ lóe lên trong đầu nó...

Nó reo lên mừng rỡ :

- Đúng rồi !! Quá hay !! Sao nãy giờ mình không nghĩ ra nhỉ ?? Yeah !!

Nói rồi nó bắt tay vào làm món....MÌ GÓI....

Nó hì hục nấu , nấu bằng lòng quyết tâm , nấu bằng cả trái tim...

Chỉ 20 phút sau...

- Ê ! Mấy anh xuống ăn đi !! - Nó gọi í ới.

- Rồi...!! Để xem lần này cô cho tui tui ăn món gì...hi vọng ko phải cái món sườn xào lơ lợ ấy...!! - Vũ mỉa mai .

Nó cười đều giả :

- Ngon đấy !!! Các anh cứ phải nói là yên tâm ^__~

Bảo nhìn nó một cách đa nghi :

- Còn tui thì hi vọng ko phải đồ ăn mang nhãn mác Lucky Star hay là một nhà hàng quán cơm nào đó chứ...?!

- Món này tự tui làm mà...!! Món này có tên là : Mi-xi-xup - Nó phân bua nói rồi đẩy bộ 3 xuống nhà ăn .

Bộ 3 cùng đồng thanh :

- Mi-xu-xup , món gì lạ vậy ???

Nó cười rạng rỡ :

- Thì mấy anh cứ đi xuống rồi biết !!!

.....

- Ặc....là mì ăn liền hả ??? - Vũ tròn mắt nhìn nó.

Nó thản nhiên đáp :

- Ủh..! Chứ sao !!

Vũ trề môi :

- Thế mà cũng bày đặt : Mi-xi-xup

- Mi-xi-xup chính là mì xì xụp đó !! hehehehe - Nó giải thích.

- Trời...!! - Bộ 3 lại đồng thanh tập 2.

- Mì ăn liền thì để tui tự làm còn hơn !! - Vũ nói thêm.

Nó cười ranh :

- Vậy sao mấy anh ko tự làm đi giờ thì than trời than đất ?

- THôi...ăn đại đi...!! Biết thế thì tui để cô ăn ở nhà , còn tui tui thì đi ăn nhà hàng cho nó khỏe...!! Thật đúng là.... - Vũ chau mặt lại nói.

- Không ăn thì thôi !!! Đưa đây !! - Nó nói định giật tô mì của Vũ lại thì Vũ cầm lại :

- Để đó...cô đừng có khôn !!!

- Zậy thì ăn đi...sao anh nói nhiều zạ ??? - Nó chớp mắt nhìn Vũ nói rồi ngồi vào ăn.

“xì xụp xì xụp...xì xụp xì xụp...”

- Ngon...!! Ngon quá...!!! - Vũ buột miệng khen.

Nó nghe thấy liền cười hớn hở , toe toét :

- Cái gì cơ..? Anh kêu ngon hả...??

Vũ lấp bắp cãi :

- Đâu...đâu...đâu có...tui...tui đâu có nói ngon bao giờ...?

Nó lườm lườm :

- Không ngon thì ăn chậm chậm thôi....!!! Hứ...!!

Bảo cười khi nhìn nó :

- Mà món này cô làm ngon đó...!! Không biết cô có Lucky Star không vậy ta...??

Nó bĩu môi :

- Xì...tưởng anh sành ăn lắm cơ chứ..! Ở Lucky Star không có cái món này đâu !!

- Ủ...thế chắc ở nhà hàng nào đó...!! a...Hay là ở Hihe Food ? Chỗ đó chuyên bán mì đó !! - Bảo gật gù suy nghĩ nói.

Nó xua xua tay :

- Không có đâu à nha...tui còn chưa biết Hihe Food ở chỗ nào nữa là....?!

Vũ lăm le :

- Chắc chắn là ko phải ở Hihe Food rồi...trình độ thế này thua xa ở đó...!!!

Nó xụ mặt xuống thì...

- Cũng không thua kém đâu !! - Hoàng khẽ nói , chỉ cần câu nói này thôi .. cũng đủ để nó cảm thấy ầm áp trong lòng rồi._____

Tối...

Thiên Vũ ngồi dựa lưng vào chiếc ghế , tay xoa bụng :” Hjx...đói quá....Sao nhanh đói vậy nhỉ...? à...chắc tại lúc này con nhỏ đó nấu ít mì quá....Hỏi sao không đói cho được...!! Thực tình thì bữa tối hôm nay ngon quá .. hương vị này thật đặc biệt .. Khác hẳn với những tô mì từ trước đến nay mình từng ăn .. Hjx...muốn ăn nữa quá...! Nhưng..chẳng lẽ lại “ê” mặt tối kêu cô ta nấu cho 1 tô nữa...trong khi lúc này thì mình lại “nói này nói nọ” cơ chứ...!!! Thôi...tốt nhất thì ráng nhịn rồi xuống nhà bếp kiểm thử gì ăn vậy...”

Nghĩ là làm , Vũ liền chạy xuống nhà bếp ...

- Cậu kiểm thức ăn hả ??

Vũ giật mình theo quán tính lùi về mấy bước :

- Ơ...Hoàng...!!? Cậu đang làm gì vậy ??

Hoàng chìa ra một tách cà phê :

- Uống cà phê ? Cậu có muốn uống ko ??

Vũ nhún vai :

- Không...tôi đang còn mất ngủ đây này....!!!

Hoàng khẽ cười :

- Đói thì kêu Thoại My nấu cho tô mì ..?!

- Tôi ko thích ! - Vũ gọn lỏn đáp.

- Thấy ngon mà kêu ko thích là sao ?? - Bảo từ đâu bước lại hỏi.

- Cậu đẩy hả Bảo..??

- Uh ! Chứ còn ai nữa...!! À này Vũ , lúc này cậu xạo quá...rõ ràng thấy ngon mà còn bày đặt nữa ! hahah - Bảo “vạch trần” rồi cười ha hả.

Vũ trề môi :

- Cũng tạm thôi...vả lại tôi ko muốn cô ta cứ tự cao tự đại nên mới nói như vậy cho cô ta bớt kiêu đi 1 tí..!!
Mà cậu thôi cái điệu cười đó đi Bảo , nghe khó chịu chết !!

Bảo vỗ vai Vũ cười :

- Tôi bắt chước điệu cười này của cậu đấy ! Chứ cái điệu cười này ko phải là của một warm boy như tôi đâu
!!! keke

Vũ không biết nói gì thêm , mở tủ lấy gói mì tôm ra nấu trong sự cười đùa chế giễu của Bảo và Hoàng.

” Lạ thật...Vẫn không thể có được cái hương vị như lúc này...Là sao ta..??”

19. Chương 19

Sáng hôm sau...

Nó dậy từ lúc 5h30 , chẳng là nó sợ lại mắc bẫy của bọn hần như hôm bữa ấy mà ^__~

.....

- Êy !! Đợi với...đợi đi học với !!!! - Nó gọi bộ 3.

Vũ thấy nó cứ “cà rề cà rà ” nên liền lằm bằm chửi :

- Mau lên , đồ con rùa !!!!

- Đợi tí đi.... tui mang giày đã ...!! - Nó lặc cộc xỏ giày rồi chạy vù vù theo bọn hần.

Bảo xỏ tay vào túi hời :

- Ê Thoại My !!! Trưa nay cô định cho tui tui ăn cái gì đây ???

Nó dẫn đo suy nghĩ một lát thì...

- Mi-xi-xup đi !!! - Vũ cười toe toét nói.

Nó nhìn Vũ bằng ánh mắt hình dao găm :

- Chẳng phải hôm qua anh chê cơ mà...??

Vũ huýt sáo vui vẻ :

- Tui nghi món đó ko phải cô làm... Tuy ko có được ngon cho lắm nhưng chắc chắn ko phải do cô nấu...~!!
Tui không thể tin !!!

Nó liền đồng ý cả 2 tay :

- Được rồi...thì tiếp tục Mi-xi-xup - nhanh , gọn , lẹ ^__~ hì hì !!! Mà nè , nhớ nha , ra zè á , đợi tui zè zới đó , rồi mấy anh xuống bếp coi tui nấu luôn....chớ ko lại nghỉ ngơi này nọ à nha ..~!! Chưa hết...nếu đúng là do tui nấu thì phải có điều kiện hết á , chứ ko thì sao đơn giản thế được !!!

Vũ khươ tay :

- Điều kiện gì ?? Cô nói rõ ra coi !!

Nó xoè tay nhìn bọn hần:

- Nay nhá , nếu như mà đúng là do tui nấu á .. thì...thì..các anh phải lau nhà 1 hôm...lau sạch sẽ luôn...từ trên lầu đến dưới tầng trệt ... Nếu ko phải do tui làm thì.... ngược lại .. ok ??

Cả 3 ngần ngừ suy nghĩ rồi gật đầu đáp :

- Ok ! Cứ quyết định vậy nha !

Nó chu môi ra một cách dễ dàng :

- Ngoắc tay nà ..!!

Bọn hấn ngẩn ngơ nhìn nhau , thấy vậy , nó liền lắc đầu :

- Trời à... để cho đảm bảo thui mà...~! Tui sợ mấy anh thất hứa !!

-Ặc , chẳng lẽ cô ko tin vào danh dự của tui tui hả ? - Vũ cười khi hỏi nó.

Nó liền đáp :

- Tất nhiên là ko !! Mấy anh mà cũng có danh dự á ??

- Đây , cô muốn chết tiếp hả , Thoại My ? - Cả 3 đồng thanh , đồng ánh mắt toé lửa nhìn nó.

- Hehehehe....!!! Kệ mấy anh ... nếu có thể thì mấy anh cứ giết đi...cứ giết tui đi ~!! - Nó vênh mặt lên rồi “ngông nghênh” bước về phía trước.

Châu mới bước vào cửa lớp thì nó đã..

- Châu yêu quý !!!!!!!!

- Chi zà ?? Hôm nay không đi trễ nữa rồi hả ?? - Châu chớp mắt hỏi.

Nó méo xệch miệng lại :

- Cậu đừng có trêu tớ nữa...!! Tại bộ 3 kia chơi xở tớ chớ bộ !!

- Hihi !! Đùa xí thôi mà mặt đã giận giận dỗi dỗi rồi kìa...!! - Châu bĩu môi nhìn nó.

Nó chớp mắt đáng yêu :

- Cái gì chứ ? Ai mà thêm giận chứ...!! Hihi...!! Zui quá Châu ơi , bộ 3 đó sắp phải lau nhà 1 hôm ỳy ~!

Châu tròn mắt ngạc nhiên :

- sax...cậu ...cậu đang nói chuyện gì lạ vậy...bộ 3 á..? Lau nhà á ?

- Ủ...ai biểu bọn hấn ko tin tớ chi....Khi tớ nấu món mì , bọn hấn ko tin là tớ nấu nên kêu trưa nay tớ phải “biểu diễn” lại , thế là cá cược .. nếu tớ tự nấu , thì bọn hấn phải lau nhà...và ngược lại ^__~ kekeke... - Nó nói rồi cười khoái chí.

- Mà có chắc là cậu nấu ko đó ?? - Châu nhìn nó bằng cặp mắt đa nghi , không tin tưởng.

- Tất nhiên...chẳng lẽ tớ ko nấu nổi 1 tô mì chắc ??

- hihi.... Cậu thắng , tớ zui lắm nhưng đừng để anh Bảo lép vế quá nha...chắc ảnh ko vui đâu...mà ảnh mà ghét cậu thì cũng ghét lây sang tớ đó....!!

Nó liếc mắt sang Châu :

- Cậu được đó Châu.... Vì một thằng con trai mà ko coi bạn bè ra gì hả ??? Châu ra về lí sự :

- Biết đâu , anh ấy lại là người sẽ sống nửa đời sau với tớ thì sao...? Còn cậu á , sau này con đàn cháu đống lại quên tớ đi rồi ấy chứ !!!

- Ghét...giờ thì tớ giận thật rồi đêy...!! - Nó nằm dài lên bàn , xì mặt nói.

Châu cười ha hả , cười lăn cười bò , cười đến mức zô zuyên (theo nó nghĩ là thế) :

- Mới chọc tí...mà đã giận thật rồi...hahahahahaha.... đùa thế thôi chứ....Cậu vẫn là...nhất ..nhất...nhất...nhất...!!!

- Lúc nào cậu cũng giỏi nịnh thôi...đúng thật là...~!

Châu cười , lay lay tay nó :

- Ra về , cậu về với tớ ha ??

Nó trề môi đau đớn :

- Chịu thôi...tớ sợ xe hơi lắm rồi ____!
- Yên tâm , hôm nay tớ kêu bác tài đón bằng xe máy ^__~ - Châu nháy mắt đáp.
- Nhưng...chắc là ko được rồi...Hôm nay tớ phải về cùng bộ 3 ..chứ về trước về sau gì , bọn hần lại nghi ngờ tớ này nọ về cái món mì đó thì chết....!!

Châu thở dài :

- Vậy thì thôi vậy...uổng công tớ kêu bác ý...!!
- Thực ra...thì cũng ko cần phiền cậu như thế...tớ đi bộ được rùi ấy mà...!!! Hay là trưa nay cậu đi bộ về cùng tớ , rồi có gì nhờ bác ấy chở từ nhà tớ về nhà cậu! Đi bộ chung cho zui ?? - Nó cất tiếng mời.

Châu nói lộ vẻ tiếc nuối :

- Thôi...để hôm khác....bây giờ kêu vậy thì phiền bác ý lắm.... Mặc dù...được đi cùng với anh Bảo...tớ ko còn gì sung sướng hơn...hìx hìx...
- Ủ...zậy nhá...hôm sau nhá...!!!!

Ra về...

- Hêy ...!! Đã kêu đợi mà sao không chịu đợi ...?? - Nó chống nạnh hỏi .

Vũ nhún vai :

- Tui tui đợi mà.....!! Có đi đâu đâu...!!

Nó trề môi xuống :

- Chẳng phải mấy anh định đi về rồi chắc ..?? Mà lớp mấy anh sướng thật , hôm nào cũng được về sớm ...!!

Bảo cười tự đắc :

- Tất nhiên rồi....Lớp nào có tui tui thì đều zậy cả mà ...!! hohoho...
- Chảnh vừa thôi mấy cha ! Mà thôi....Ủ cãi với mấy anh nữa...tiến về nhà thoy !!! - Nó nói rồi bước về phía trước.

Vũ chớp mắt nhìn nó :

- Ủầy...sao bữa nay cô háo hức quá zậy ?? Hay là có ý đồ gì hay ho dựng sẵn rồi...??

Nó mơ mộng chấp tay đằng sau lưng và ngược mắt lên bầu trời :

- ... Chẳng qua tui chắc là phần thắng sẽ thuộc về tay tui thôi !! Chứ , nếu tui có giở trò gì trước mặt các anh thì thế nào mà chẳng bị phát hiện..
- Đúng rồi đấy ..cô biết zậy thì tốt...đừng có mà giở trò này nọ nghe chưa ?? Tui tui biết hết đó...!! - Vũ vênh mặt lên nói.

Nó cười long lanh gian xảo :

- Chính xác.....mấy anh...“cáo” quá mà.....!! hahahah

Nói rồi nó mau chóng chạy vụt đi tóe khói...chứ không...nó “die” là chắc !

- Này...cô đứng lại cho tôi...muốn chết hử...?? đứng lại !!!!!!!!!!!

Về tới Prince Villa..

- Đợi tui một xí...thay đồ rồi tui xuống nấu liền !!!

- ừ...nhanh lên đây !! - Vũ dặn nó rồi kéo Bảo với Hoàng xuống bếp liền , chắc hẳn ta sợ nó sẽ “giở trò” gì đó ấy mà...

.....

Nó mỉm cười nãy giờ....Nó vui quá...Sắp được chứng kiến cảnh bọn hấn chùi nhà rồi...!! yeah...yeah.... Nhưng..niềm vui lớn lao hơn cả của nó là... Dường như , nó đã hòa nhập hơn với nơi đây , hòa nhập hơn với bộ 3 đáng ghét ấy rồi... Nó tự nghĩ :” Có bao giờ bộ 3 đáng ghét ấy lại trở thành bộ 3 đáng yêu không nhỉ ..? Ấy dà...ây dà....điên rồi...đúng là ý nghĩ điên rồ quái đản.. hix hix...”

Thay đồ xong , nó chạy tọt tọt xuống nhà bếp :

- Hi ! Hi ! Đầu bếp danh tiếng nhà hàng Prince Villa tới đây !!!!!!!

Vũ chống cằm xía xói :

- Đầu bếp tai tiếng thì có chứ danh tiếng cái gì ??

Nó khịt mũi :

- Này..anh bớt châm chọc tui một xí đi có được ko...??

- Không đấy ! Làm gì được tui nè ??? - Vũ trơ mặt lên nói.

Nó gật gù lăm le :

- Được rồi...giờ tui đi nấu mì...anh ko đụng đũa nha...cầm á...!!

Vũ lại khê giật người , quay lưng đi :” Trời ơi...cái cảm giác “khỉ gió” này ... sao cứ đeo bám mình riết là sao hả ???”

- Nếu tui không tui không đụng đũa thì cũng coi như xóa cái điều kiện cô ra à nhat..! Mà ..mà này...người cô..có tia điện hay sao vậy ??

Nó nhìn lại mình từ đầu đến chân , từ chân lên đến đầu :

- Bộ anh bị khủng hã ?? Tui có phải là đèn pin tích điện đâu mà có điện cơ chứ...!!

- Hahah...đèn pin...cô...cô cũng giống cái đèn pin lắm đó Thoại Mỹ ..!! - Vũ ôm bụng cười ngặt nghẽo.

- anh...anh... - Nó tức giận ko nói được gì.

Cũng may lúc đó có Bảo chen vào chứ không thì chắc đến tận mấy hôm sau bọn hấn mới được ăn trưa :

- Bao giờ thì “xì tốp” được cái zụ này lại đây...!! Tui đói muốn xỉu rồi này...!!

- Thôi...ừ cái với anh nữa nhá...!! Rốt cuộc là anh có ăn ko đây ?? - Nó phồng má hỏi.

- Có..!!!!!! - Vũ gật đầu đáp rồi bước lại phía nó quan sát.

- Anh đứng sao gần quá zậy ??? Vướng víu thấy mờ !! Mà tui cũng không “cáo” được như anh đâu...khỏi lo !!! - Nó mĩa mai.

Vũ liền cốc cho nó một cái :

- Này thì “cáo” này...!! “cáo” này...!!

Nó xoa xoa đầu , ré lên :

- Cách xa 2 mét !!!

Nói rồi nó trừng trừng mắt nhìn Vũ , sau đó bắt tay vào làm món Mi-xi-xup)

Vũ ngóng ngóng , lén lén nhìn một cách bí ẩn...(không hiểu ý đồ của hấn ta là gì ?? cái này chap sau sẽ rõ)

Một lát sau...chính xác là 15p....

- Uầy uầy...!! Mi-xi-xup tới rồi đây...tới rồi đây...!!!!!! - Nó reo hò rồi bưng mấy tô mì đặt lên bàn ăn.

Bảo khẽ thốt lên :

- Chu choa...hấp dẫn.....!!!!

- Bình thường thuỵ , hâm hấp thì có chứ hấp dẫn cái j !!! - Vẫn là Vũ “đôm đốp”

...“xì xụp...xì xụp...”

- Ngon tuyệt ...!! Còn ngon hơn cả hôm qua.....!!- Bảo cười hớn hở rồi chìa tay ra :

- Còn không ? Cho tui thêm tô nữa.....!!

Nó đập vào tay Bảo cười khi khi :

- Hết rồi ^__~ Nhưng mà có câu này của anh là tui zui rồi ! hehehe

Vũ vẫn cố chấp :

- Không giống hôm qua.....!! Dở quá.....!!

- Dở mà ăn hết tô...lại còn là người ăn nhanh nhất nữa chứ...anh đừng có mà lấy có.....!! - Nó đánh đá quát lên.

- Tại tui đói chớ bộ!!! - Vũ vênh vênh mặt lên đáp.

Nó liền quay sang Hoàng :

- Minh Hoàng , anh thấy có giống hôm qua hok ? Giống hok ? Giống hok ???

Hoàng thật thà gật đầu lạnh băng :

- Cô win rồi !

- Hoàng !! - Vũ khó chịu nói lớn.

- Thôi...rõ ràng là thế thì cậu chấp nhận là thế đi...! - Hoàng nói rồi bỏ lên lầu.

Thấy Hoàng chống đối Vũ như vậy , nó chợt cảm thấy vui.... Nó cảm thấy như Minh Hoàng đang bảo vệ nó vậy...nhưng thực tế...có lẽ đó chỉ là “cảm thấy” , đó chỉ là “hình như”

- Thật là.... - Vũ cắn răng nói rồi đập bàn cái rầm.

- Bọn anh thua rồi !!! - Nó khẽ đáp rồi bước lên phòng , không quên vọng lại :

- Hãy nhớ những gì anh đã nói...

20. Chương 20

- Chỗ này nà...chỗ này chưa sạch nà.....!! - Nó chỉ quanh.

Vũ quạu mặt lại :

- Một mình cô chứng kiến chưa đủ hay sao còn phải dắt thêm con nhỏ này ?! - Vũ nói , tay chỉ về phí Ngọc Châu rồi nói tiếp : Đã vậy , còn chỉ này chỉ nọ nữa chứ.....!! Có giỏi cô xuống mà lau nhà đi !!!

Nó trề môi :

- Này...thực hiện đúng đi.....!! Đừng có mà lười biếng.....!! hehehehe

Vũ khó chịu quát lên :

- Cô cũng bỏ cái điệu cười ấy đi...như dê kêu ấy.....!!

- Xí...vẫn còn dễ nghe hơn nụ cười của anh đấy ...lo mà lau nhà đi....chỗ này chưa sạch nè...vẫn còn vết cà phê đó...!!

- Được rồi được rồi !! - Vũ cau có mặt mày rồi chùi đi chùi lại .

Nó mỉm cười khoái chí , khẽ nhìn sang phía Minh Hoàng.. Hoàng chỉ làm mãi miết , dường như ít để ý đến những gì xung quanh...cũng như..không để ý đến nó...

Châu chạy lon ton lại phía Bảo thì Vũ lại quát lên :

- Đây cô kia...có biết nhà tui tui đang lau ko đấy hả ??

Châu cong môi phụng phịu :

- Chân em sạch mà !

- Sạch á ...?? Nhìn lại chân mình đi rồi hẵng nói...cô làm nhà tui dơ hết rồi kia kia !!! - Vũ chỉ chỉ chỗ chỗ , miệng xếch lên đáng sợ quát tháo.

Nó thấy vậy , liền liếc xéo nhìn Vũ :

- Sạch hơn chân anh là chắc đó Thiên Vũ !!

- Cô...cô... Được lắm....

Nó bĩu môi “đáng ghét” :

- Điều đó mà anh còn phải bàn sao ??

Vũ bực bội , đẩy cây lau nhà rầm rầm . Nó như vớ được cơ hội :

- Đây , nhẹ nhàng thôi....!! Làm gì mà dữ thế....!! Không có sạch được đâu...đó...đó...chỗ này này...chỗ này chưa sạch này....!!

.....

Châu mỉm cười rồi bước lại phía Bảo :

- Anh có mệt hok zà ??

- Ừ...cũng hơi hơi !! - Bảo mỉm cười ấm áp như tia nắng nhìn Châu khiến cô nàng chết đứ đừ :

- Có cần em lấy giùm cốc nước mát hok ???

...Nhưng...cũng khá phũ phàng..

- Không !! Cô mà đi lấy nước chắc tui phải lau lại nhà quá...~!

Châu xụ mặt xuống :

- Em tưởng chỉ có anh Thiên Vũ là quá đáng...không ngờ anh cũng như vậy...!!

Bảo nhếch mép :

- Bước ra !!

Châu vẫn nằng nặc :

- Hay là...hay là...để em lau nhà hộ anh ha...anh ngồi nghỉ đi...!! Để em..em làm hết...!!!

- Thật chứ ??? - Bảo nhún vai hỏi Châu , không quên nheo mắt nhìn con bé.

“thình thịch...thình thịch...” - Châu vội vã ôm lấy trái tim mình :” sao nó đập nhanh quá vậy trời...bình tĩnh...bình tĩnh nào..Ngọc Châu...”

- Dạ...anh ngồi nghỉ đi...em làm giúp !!!

Bảo chỉ chờ có thế , đưa cây lau nhà cho Châu rồi bước về phía nó :

- Hehee...giờ cô thấy sự lợi hại của Warm boy Nhất Bảo này chưa ??

Nó chống cằm thở dài :

- Buông tha cho bạn tui...!! Cô ấy là đại tiểu thư , biết gì mà lau nhà chứ...!!!

Bảo cười nhẹ , làm nổi bật chiếc răng khểnh “dễ thương” :

- Con nhỏ bạn cô “stupid” quá ..! Không giống cô chút nào...“cáo” quá...!!

Nó cắn lưỡi :

- Vâng...“cáo” thế đấy ! Nhưng tui vẫn chưa đủ phúc đức để “cáo” đến trình độ của các anh đâu !!!!

- “cáo” cũng là nghệ thuật mà !! - Bảo cười phá lên rồi đột nhiên nhéo má nó.

Nó trừng mắt lên , lằm bằm :

- Cẩn thận tui giết anh đó...!!

Châu bỗng chốc nhìn sang ... khe nhói đau quay mặt đi ... ” Sao lại có chuyện này chứ...không thể ... không thể... Thoại My ko thể đối xử với mình như thế chứ...!! Không...nhất định không !!! Nhưng... Mình đâu có nhìn lầm..?? Chẳng lẽ...chị Cẩm Tú nói đúng... Thoại My cố tỏ ra ngây thơ trong sáng để tiếp cận bộ 3 ư..? Không..không !! Mình nghĩ đi đâu thế này...!!! Không !!!!!!!!!”

Chợt...

Nó bước lại nắm lấy tay Châu :

- Cậu sao vậy Châu ?? Lên nghỉ đi...ai bắt cậu giúp hấn chứ ??

Châu khe nhú mày :

- Tớ muốn thế!!! Còn cậu thì thừa biết...tớ thích anh Bảo cơ mà...!

- Nghỉ đi...!! Tớ kêu mấy người kia nghỉ luôn rồi...chẳng lẽ cho cậu nghỉ - tức là cho tên Bảo mà lại bỏ qua mấy tên kia à ??? - Nó xệ môi xuống nói.

- Ủ.....lại là tại tớ...xin lỗi cậu...!!! Vì tớ mà cậu lại - Châu nói ra vẻ ăn năn hối lỗi.

Nó cười vỗ vai cô bạn :

- Không sao !!! Bắt nạt mấy tên đó thế là okie rồi !!! hihi !!

Châu khe cười :” Có lẽ...những lời chị Tú nói là sai rồi....Thoại My - cậu ấy tốt thế cơ mà...!! Nhất định ko phải là con người như vậy...!!!”

Tối khuya hôm đó...

Chính xác là 23h...Cả biệt thự đang chìm trong giấc ngủ ..

Trừ Thiên Vũ...

” Ui zà....sao dạo này nhanh đói vậy nhỉ...? Hic ! Hay là...mình có “giun” ... eo ơi...không phải chứ...chắc không đâu...!! Tại mình ăn ít với lại phải làm việc mệt mỏi đó mà .. Phải đi kiếm cái gì ăn đã nào..!!”

Nghĩ rồi Vũ lại giống ngày hôm qua... chạy xuống nhà bếp..

Nhưng , lần này Vũ không kiếm bánh ngọt .. Mà bắt đầu nấu món mì...và có vẻ như đó là Mi-xi-xup..

Vũ chép miệng :

- Hhehe...cũng may mình thông minh...kịp nhớ lại hết quy trình của con nhỏ đó làm nên bây giờ có thể ăn món Mi-xi-xup rồi !! Yeah Yeah !!!

Vũ cười nói vô tư mà không biết rằng...Nó cũng đang đứng ở gần đó và theo dõi này giờ ... Chẳng là .. Nó đang yên giấc lành thì tỉnh giấc bởi tiếng lộc cộc lộc cộc dưới bếp cộng với bản trí tưởng tượng “frist” - “Hay là có trộm nhỉ..?” Nên nó đã chạy xuống và chứng kiến này giờ...

Nó :” Hhahahah...zui quá đi mất....! Thảo nào khi sáng hấn cứ răng đứng gần , nhoi nhoi như con chơi chơi , coi mình làm chăm chú ... rõ ràng thích Mi-xi-xup mà cứ bày đặt ..”

Vũ cứ như là đọc được hết ý nghĩ của nó hay sao mà bỗng , hần ta chống nạnh :

- Không lẽ mình thích món Mi-xi-xup sao..? Không...không phải đâu Thiên Vũ.... Chỉ là mày đang đói bụng nên mới thế thôi... ! Chứ làm gì có chuyện mày thích món đó..??? Một cái món quá tầm thường..!! Thua xa ở Hihe Food !!!

Nó xụ mặt xuống :” Grừ...Không thích mà giờ đi nấu hủ ..?? Sao ko gọi mì ở Hihe Food đi mà còn bày đặt....rõ đáng ghét !”

Một lát sau...Nó vẫn tiếp tục “theo dõi”

- Măm....Mình làm cũng ko đến nỗi tệ đấy chứ...!! Nhưng vẫn thiếu thiếu vị gì ... lạ thật...mình đã làm đúng quy trình mà con nhỏ đó làm mà...!! Lạ thật... - Nói rồi Vũ tiếp tục ăn , được vài miếng , cậu gác dũa rồi thở dài bước về phòng.

Tại nhà Ngọc Châu - Cẩm Tú..

- Chị Tú..! Em nghĩ...chị đã hiểu sai về Thoại My rồi...!!! - Châu nhìn Tú bằng ánh mắt thành khẩn nói.

- Sao cơ..?? Hiểu sai..??? Là sao..?? - Tú nhăn trán hỏi lại.

Châu lí nhí đáp :

- Thực ra... Thoại My ko như chị nghĩ....Chỉ vì em mà cậu ấy đành phải chấm dứt bất nạt bộ 3 kia - những người mà My vốn rất ghét...!!

Tú hếch mặt lên kiêu căng :

- Hơ...em đang chống đối lại chị đấy à...! Em vẫn chưa sáng mắt ra sao ?? Cô ta giả vờ ngây thơ nên mới thế..... Em đừng quá cả tin ...!!

Châu lắc đầu :

- Em ko cả tin....!! Hôm nay...em đến Prince Villa...chứng kiến tất cả mà !! Thật sự , Thoại my rất ghét..rất ghét bộ 3 !!!

- Em đến Prince Villa.? Chị đã cấm em rồi cơ mà , Ngọc Châu ?!!

- Nhưng chẳng lẽ , em đến chơi với một người bạn thân là sai ? Đến thăm người em yêu quý cũng là sai ????

- Châu nói mà nước mắt chực tuôn trào.

Tú hạ giọng xuống nhưng vẫn rất căng thẳng :

- Không sai...!! Nhưng... đấy là đâu chứ ?? Prince Villa đấy em à...!! Chị ko muốn em đến đó một chút nào cả... !! Nhất Bảo thì còn chấp nhận...chứ còn Thoại My - em ko nên coi cô ta là bạn thân...!! Sao em lại có thể tin con nhỏ đấy chứ...!! Cô ta giả vờ đấy !!

- Không phải đâu chị à...thật ra... - Châu vẫn khẳng khẳng đáp .

Tú gật gù , tay hất hất tóc :

- Được rồi....nếu em muốn mất Nhất Bảo thì cứ tiếp tục như thế đi...!!! Chị thấy , Bảo cũng có thích em...Nhưng .. vì Thoại My - có lẽ..... chắc chắn...em sẽ ko còn là gì...!!!

- Ó...ơ... - Châu bẽ bàng... ” Liệu những lời chị Tú nói có đúng hay ko ?? Mình ko muốn mất Nhất Bảo...mình ko thể...!!! Vậy còn Thoại my....thực sự...cậu là con người như thế nào....??”

21. Chương 21

Sáng hôm sau...

- Hi ! Gục mớ nỉng bộ 3 đáng ghét !! - Nó mỉm cười vẫy tay chào .

Vũ thấy nó , cười nhếch mép khinh khỉnh hỏi :

- Sao ? Rùa hôm nay cũng biết zậy sớm cơ à ???

Nó lườm lườm nhìn Vũ :

- Anh có ý gì đó hả ???

- Ý gì là ý gì chứ ?! Chẳng phải mọi hôm con rùa như cô toàn bắt tui tui đợi hay sao ??? - Vũ trề môi đáp.

- Hứ....!!! - Nó hếch mặt lên rồi hỏi :

- Thế nào...!! Đi học chưa đây...!! Sao các anh chậm thế hả ? Chắc tốc độ bằng con ốc sên đấy...!! Đồ ốc sên
!!!!

Bảo liếc liếc nó :

- Được 1 bữa dậy sớm mà giờ lo ra oai đó hả cô nương ???

Nào ngờ , nó gọn lỏn đáp :

- Tất nhiên...!! Tất nhiên rồi !!

- Thật pó tay !! Cô đúng là lạ kì đấy Thoại Mỹ !! - Vũ gật gù nói , nó liền hỏi :

- Lạ kì ?? Là sao..??

- Là khác người đấy ! Hiểu chưa ? Đồ con rùa !! - Vũ dí đầu nó nói.

Nó phụng phịu rồi bước đi , không quên vọng lại :

- Tui ra ngoài đợi nhá !! Ăn nhanh đi rồi ra đi học nghen mí con ốc sên !!!

Vũ bặm môi lại :

- Đúng đó...Bước ra ngoài cho tui tui ăn ngon miệng...! Thật là...

” Tình yêu lung linh xuyên sao mang đến em hương vị ngọt ngào

Chỉ cần một bờ vai ấm niềm hạnh phúc trong em lớn lao

Và đôi khi em nhớ anh nước mắt em tự dưng rơi mãi

Baby please don't leave me alone...”

Nó ngồi ngâm nga hát ...

Phải chăng bài hát “Bối rối” này là Đông Nhi sáng tác dành tặng nó chứ ?? Từng câu...từng chữ...từng giai điệu dường như rất phù hợp với nó...với hoàn cảnh lúc này của nó.... Bài hát này..thật sự hay...rất hay...!!

Mãi mơ màng hát , nó không hề để ý đến xung quanh....

- Đây...~!! Thoại Mỹ !! Cô có định đi học ko đấy hả ??? Đồ con rùa ??

Nó xụ mặt xuống :

- C-o-ó....

- Đi !!!! - Vũ quát rồi lôi xênh xệch nó đi.

.....Trên đường đi.....

- Mau lên .. đồ con rùa...!!- Vũ cứ lăm bằm ch.ửi nó..

Đến lúc này nó mới sực nhớ và quyết định trả đũa :

- Mi-xi-xup ngon thật , Thiên Vũ nhỉ ??

Vũ khê giật mình , lắp ba lắp bắp nói :

- Cái...cái...cái gì chứ hả ?? Cái..cái gì ngon chứ hả..?

Nó thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Vũ :

- Mi-xi-xup....nay anh lại có vấn đề về thính giác nữa rồi hả ??

- Thường thôi !!! Cô tưởng...cô nấu ngon lắm chắc..??

Nó gật gật :

- Tất nhiên...không ngon mà có người .. đêm hôm khuya khoắt lại...

Vũ giật mình khóa miệng nó bằng một nụ hôn nhẹ :

- Tôi cấm cô nói đấy.....!!!

Nó sưng người lại....mặt nó tái đi....” Tại sao?? Second kiss của nó vẫn là Thiên Vũ....thật đáng ghét.....!!!!!!”

Vài giây sau...lấy lại được bình tĩnh nên nó liền hét lên :

- Đồ Thiên Vũ biến thái !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Xung quanh đổ dồn ánh mắt về phía bộ 3 và nó ..

xì xầm...xì xầm...

- Còn có đứa dám ch.ửi anh Thiên Vũ là biến thái kìa...đúng là coi trời bằng vung...

- Gớm thật.....nghe nói con nhỏ này còn cả gan chuyển tới ở tại Prince Villa đó...qua 3 ngày vẫn chưa bị đuổi kìa....!! Ghê chưa ??

....v/v....

Mọi người mãi bàn tán nhưng ko hiểu tại sao nó lại nói Vũ như vậy....chỉ có một người nhanh chóng quan sát được điều đó... ” Không chỉ Minh Hoàng... không chỉ Nhất Bảo... Mà còn Thiên Vũ ư..??? Sự thực cô là con người như thế nào ??? ”

.....Gần đến trường.....

Nó và bộ 3...không ai nói một câu gì..

Nó :” Hãy đợi đấy...Thiên Vũ đáng ghét....sẽ có một ngày...tui cho anh biết thế nào là 2 chữ “lẽ độ” .. dám tự tiện cướp đi 2 nụ hôn từ tui hả...?? Anh đúng là cáo già..không buông tha cho bất kì ai...kể cả tui - người mà anh căm ghét nhất ?! ... !! Grừ”

Thiên Vũ :” Mình làm sao vậy...?? Lúc đó tự dưng lại kiss con nhỏ đó chứ...!! Đúng là hời cho nó quá...!! Biết thế thì mình để cho nó nói quách cho rồi ... Nhưng ...”

Minh Hoàng :” Cậu liệu thật nhỉ ?? Kiss Thoại My giữa đường như vậy mà ko sợ scandalcũng may là mọi người ko chú ý ... chứ ko là cậu chết chắc rồi...!! Nhưng sao...thấy cảnh đó...tôi lại khó chịu cơ chứ...??! À...chắc là do khi sáng ăn hơi nhiều đấy mà...!”

Nhất Bảo :” Tại sao Thiên Vũ lại kiss con nhỏ đó nhỉ...?? Vì lí do gì mới được chứ...? “Tôi cấm cô nói đấy” ..tại sao lúc đó , Vũ lại nói câu này ?? Có bí mật gì chăng...??”

Tối lớp.....

- Châu....Châu ơi... !!

Nó gọi rồi quăng chiếc balo lên bàn ..

- O....Cậu đang ngủ hả Châu ???

Nó hỏi nhưng Châu vẫn nằm...có lẽ là cậu ấy ngủ thật... Nó liền quay xuống chỗ Mỹ Tiên :

- Tiên ơi.... Châu ngủ hả...??

Tiên sấm soi thửi son mới rồi đáp :

- Không biết nữa....nãy thấy Châu vào lớp...hơi buồn buồn...hình như cậu ấy khóc....Nhưng mà...tớ cũng chẳng biết đâu...thấy mắt cậu ấy hơi đỏ...cay cay... !!

- Sao vậy ta...??? - Nó khẽ tự hỏi rồi lay lay tay Châu :

- Châu ơi...cậu làm sao vậy...?? Nói tớ nghe đi...!!

Châu ngẩng đầu lên khẽ lắc đầu :

- Không có gì....cậu để tớ yên

- Ơ...Cậu....cậu sao vậy...??

Châu lấy lại bình tĩnh rồi nói :

- Tớ cần suy nghĩ một vài thứ...xin lỗi nhưng để tớ yên tĩnh một lát..

Ra về...

- Cậu về cùng tớ ko Châu ?? Đi bộ cho zui.....!! - Nó rủ rê.

Châu mỉm cười :

- Ừ.... Thế cũng được.... ! à mà My này...khi sáng..cho tớ sorry cậu nha...!! Tớ hơi mệt nên

- Ơ..Cậu có làm gì đâu mà phải xin lỗi tớ chứ...?! Thôi...chúng ta mau đi nhanh thôi...không là bộ 3 đáng ghét đó bỏ đi trước đó...

- Uhm...!! - Châu khẽ cười ầm áp rồi nắm lấy tay nó bước đi.

.....

- Lúc nào cô cũng thích kéo theo con nhỏ này nhỉ , Thoại My ??? - Vũ giở giọng hách dịch.

- Có sao đâu ? Đây là bạn tui mà....anh đừng giở thói vô duyên...cái đồ trợ tráo trắng trơn trợ trên....!! - Nó ch.ửi liền một giăng..

Chợt...

- Alpenliebe không nè Thoại My ? Lúc nãy mấy đứa con gái tặng tui nhưng tui ko ăn...! Cho cô đấy !!! - Bảo nói rồi chìa ra cho nó một thỏi kẹo.

- Thanks !! Món này tui thích nhất đấy !! - Nó cười hớn hở nói rồi chộp lấy .

- Gì chứ ? Chỉ là một thỏi kẹo thôi mà ? Làm gì mà vui thế...?? - Vũ khích bác nói.

Nó mặc kệ những lời của Vũ , cứ thế bẻ một nửa rồi đưa cho Châu:

- Châu nè...!!!

Châu cười gượng gạo :

- Uhm...cảm ơn cậu...!!

” Tại sao không phải là cho em....?? Mà lại là Thoại My ??? em rất thích kẹo.....nhưng.... nếu đó là kẹo anh tặng thì em sẽ thích hơn....Thế nhưng.... ”

Và đây cũng là lần đầu tiên .. Châu ăn kẹo Alpenliebe mà cảm thấy..đáng...rất đáng nơi cổ họng...hay là đáng trong trái tim ???

22. Chương 22

Trưa hôm đó...

- Nấu mì đi Thoại My !!!!! - Tên Vũ hét lên.

Nó ở trên lầu liền chạy xuống cười ranh ma :

- Sao mấy anh ko nấu đi ?? Chẳng phải là ... trong bộ 3 các anh có một người nấu cực kì ngon à...?? Phải hok , Thiên Vũ ???

- Ý của cô là..... - Bảo nói rồi nhìn Vũ và cả Hoàng cũng vậy .

Nó chớp mắt :

- Tui..tui chỉ nói sự thật thui à nha.....!!

- Cô liệu hồn đấy ! - Vũ chỉ tay thẳng vào mặt nó rồi nói :

- Trưa nay tôi không ăn cơm ở nhà.....!

Sau đó hần bỏ đi ra ngoài một cách đáng sợ và lấm bầm , tất nhiên ko ai nghe thấy , trừ hần :

- Không được....mình phải giữ bình tĩnh...không được khó chịu....vì khó chịu sẽ làm cho con nhỏ Thoại My chết tiệt ấy vui mừng mất...!! Bình tĩnh...bình tĩnh nào.....!!!!

Còn nó , nó ngênh mặt lên lấm bầm :

- Tui có nói sai cái gì đâu mà anh tức ?? Thật đúng là.... hứ...hứ...đi đi...đi đi cho tui khuất mắt !!!!

Bảo khẽ vỗ vỗ vai nó hỏi :

- Nay...Thoại My !! Nấu gì ăn đi...bộ cô tính cho tui tui chết đói chắc...??

Nó giật mình :

- Cái...cái gì...? Anh..anh nói gì cơ..??

Bảo thở dài cốc đầu nó :

- Đầu óc cô để đi đâu rồi thế ? Tôi hỏi cô định cho tui tui ăn cái gì ? Hay muốn tui tui chết vì đói ngất đi ??

Thở dài một cách mệt mỏi , nó đáp :

- Uh...nấu gì giờ ?? Thôi...để tui nấu cơm vậy ...!!

- Không Mi-xi-xup hả ??? - Bảo ngạc nhiên hỏi vì bữa giờ nó chỉ nấu mỗi món đó thôi.

- Không....để tối...tối nay tui sẽ nấu...!! Bây giờ...thiếu mất Thiên Vũ...mất vui...!!!

- Sao lại mất vui ???

- À..à...ý tui là...Thiên Vũ hình như cũng thích món này nên ... để tôi nấu hần về ăn luôn ...!! Bây giờ tui nấu món khác !! - Nó mỉm cười thánh thiện che dấu ý đồ mà nó đã “ấp ủ” mấy ngày nay...

Bảo pha trò :

- Uh..nấu gì thì nấu chứ đừng có như “sườn xào lơ lợ” là được nhá !!

- Hi...! - Nó cười nhẹ rồi bắt tay vào nấu .

Tối ...

Nó quyết định sẽ lập kế hoạch và thực hiện trả đũa bộ 3 Vũ , Bảo , Hoàng

Nó trịnh trọng công bố :

- Tối nay tui quyết định sẽ nấu món Mi-xi-xup !!!!!!!!!!!!!!!

- Ừ ! Cũng được...!! nấu đi nhá .. tui tui đi ra ngoài mua ít đồ uống !! - Bảo cười rồi kéo Vũ và Hoàng đi.

Nó tung tăng nấu mì...và theo kế hoạch....một gói thuốc đau bụng sẽ được rải đều ra khắp các tô mì...và tất nhiên...trừ tô của nó ra !! kekeke...

Bước tiếp theo là đi thu gom giấy từ các wc của biệt thự...Chỉ trừ 1 cái duy nhất ở phòng nó thôi ^__~

” Đáng đời bọn hần nhá...!! Bây giờ tui cho chết nè.... Để xem...thế nào là sự lợi hại của Nguyễn Hoàng Thoại My này nhé...!!!”

- la la là la la la...lá là lá là...lá la la là la là la lá la.... - Nó vui vẻ vừa làm vừa hát .

Bỗng....

- He !! Thơm quá ta....!!! Chỉ nghĩ thôi là thấy muốn ăn lắm rồi !! - Bảo suýt xoa nói rồi ngồi ngay vào bàn .

Nó gật gật cười :

- Đợi tui 1 tí...sắp xong rồi !! hì hì....!!

5 phút sau...

- Mi-xi-xup tái xuất giang hồ đây bà con ơi !!! - Nó bưng mì xuống rồi nói tiếp :

- Thưởng thức đi mọi người....!!!

Nhưng...tên Vũ lại tinh ranh nhìn nó :

- Tô mì của cô.....khác....với tô mì của 3 tui tui....!!!!!!

Nó giật mình .. ” chẳng lẽ..hần ta biết mình đã...??”

- Cái...cái gì chứ....có...có..có khác gì đâu.....!! - Nó lấp bắp nhìn Vũ nói.

Vũ nhìn nó gian xảo :

- Tô mì của cô nhiều thịt hơn....!!! Đối....!!!

- Thế mà cứ tưởng tiêu rồi !! - Nó quệt mồ hôi nói.

- Cái gì..?? Cô vừa nói cái gì ?? - Vũ đa nghi hỏi.

Nó liền giữ khư khư lấy tô mì của mình :

- Tôi...tôi nói không...Không đối được...tui thấy...tô mì của anh mới nhiều thịt hơn ý chứ..!!

- Của cô nhiều ơn của tui...đừng có mà nhiều lời!! - Vũ găm gờ nói.

Bảo liền giơ tay can ngăn :

- Tui xin...tui xin....!!! Nếu 2 người cứ nặng nề như thế thì tui có cách..!

Nó giật mình :

- Cách...?? Cách gì...??

Bảo cười :

- Đối ...!! Như vậy thì vừa lòng cả 2 người....!!! Chẳng phải cô thấy tô của Vũ nhiều thịt hơn sao...cả Vũ cũng vậy...??! Đối là hay nhất !!!

Nó liền lắc đầu nguầy nguậy :

- Không ...không đối được...!! Tui...tui ko thích ăn thịt cho lắm nên...cho ít thịt vào tô của tui..!! Tô của Thiên Vũ nhiều hơn thiệt mà....!!!

Rồi...như nghĩ ra được điều gì , nó liền nói :

- Để..để tui..tui vớt thịt qua tô của anh !!!!

Rồi nó gấp hết thịt qua cho Vũ, Vũ nhăn mặt :

- Mất vệ sinh thấy mồ.....!!!!

Nó chu môi hỏi lại :

- Sao lại mất vệ sinh ?? Tui chưa đụng đũa à nha....!! Mà nếu anh ko muốn thì.... tui sẽ ko vớt qua nữa ^__~
tùy anh thôi ^__~ hĩ hĩ....!!!

- Vớt qua....cô đừng có mà khôn lỏi....!!!

Nó ra vẻ mặt bí xị nhưng trong lòng lại thấy zui zui....hihi....cũng may là chưa bị phát hiện ... chứ ko thì.....Nó chắc phải đi wc thật...!

.....

- Ngon quá....!! - Bảo cười ầm áp nói .

- Uh...tất nhiên ...tui nấu mà....!!! - Nó cười đáp.

- Uống nước ngọt đi !! - Hoàng nhìn nó nói ... tuy lời nói quan tâm nhưng giọng nói thì vẫn lạnh băng...
Nhưng mà dù thế thì nó vẫn cảm thấy rất vui rồi :

- Ừa...!! Tui đang uống mà !!

- Thơm ngon đến sợ cuối cùng !! - Vũ cười nói rồi vội bịt miệng lại :

- Cũng tạm thôi....!!!

Chợt...

- au...au.....đau...tui đau bụng quá....!! - Bảo khẽ ôm bụng nhìn nó.

Đến lượt Hoàng :

- Tôi cũng vậy...au...au.....

Nó vội vàng xoa bụng :

- Tui...úi da...úi da...đau quá....!! Tui..tui đi nhà vệ sinh...Nói rồi nó chạy tọt lên wc phòng nó.

- Tui cũng vậy...đau...đau bụng quá....!! ai za....ái za..... - Vũ nhăn nhó , sau đó cũng wc thẳng tiến như Bảo và Hoàng.

Chỉ 1 , 2 phút sau...

- á á á á á !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Giấy vệ sinh....!! - Cả bộ 3 đều hét toáng lên , còn nó thì cười khúc khích sung sướng :
:" yeah yeah ! Thành công mỹ mãn.."

.....

- Sao...wc phòng cậu cũng hết giấy rồi hả Bảo..??

- Uh...của cậu cũng vậy à Hoàng , Vũ ??

-uh....!! Thôi..xuống nhà dưới....!!!

Nói rồi cả 3 cùng chạy xuống wc nhà dưới...

- Hết !!! Dưới này cũng hết rồi....!!!

Vũ thở dài ôm bụng :

- Ái za...thế thì..điểm đặt chân cuối cùng là...

Hoàng và Bảo cùng đồng thanh :

- wc phòng Thoại My...!!

- My !! Chỗ cô còn giấy ko ??

Mặt thì nó cười , còn nói thì bằng giọng nhăn nhó :

- Úi da.....úi da....còn.....!! phòng tôi...au..au....còn....còn....

- Lấy cho tui tui đi...ái za...hok hiểu sao các wc đều hết giấy cả rồi.....ái za..... đau quá.... - Vũ đau bụng nhưng vẫn ráng hét toáng lên.

- Không.....!! Tui đang...tui đang “đi” mà.....!! Mở cửa ra mà đưa giấy cho các anh thì...vô duyên lắm.....ái za.....!!

- Trời ơi... đến nước này mà còn vô với chã duyên nữa hử...mau....tui chịu ko nổi rồi !!!

- Không là không !!! - Nó hét lên , miệng cười khúc khích.

Vũ bực mình dậm chân mấy cái rồi nói :

- thôi mặc kệ.....tui...tui đi giải quyết đã rồi ..tính sau...lát nữa xong...cô nhớ đưa giấy lên cho tui đây ! Biết chưa Thoại My ??

- Rồi...ok !! - Nó đáp thì Bảo và Hoàng cũng đồng thanh :

- Tui tui nữa...!!

- Ok..ok..!!Nó mỉm cười nói rồi nghĩ thầm :” Các anh cứ việc “giải quyết” nỗi buồn....còn lâu tui mới đưa giấy lên cho các anh...xem thử các anh tính thế nào ??”

Nó nói rồi tèn tèn bước ra khỏi nhà vệ sinh.

Một lát sau...

- Thoại My..!! Thoại My..!! Giấy !!!!!!!!!!!!!

Nó nghe thấy tiếng Vũ , chỉ cười khúc khích rồi bước lên phòng Vũ :

- Hehe...anh cứ ở trong đó mà tự nhiên “hưởng thụ” ... Tui ko biết....đáng đời các anh..!!

- Hay đây là trò do cô bày ra ...?? Thoại My..! - Vũ nổi cáu nhưng vẫn ko làm gì được nó , có cho Vũ 1000 cô gái xinh đẹp nhất thế gian chắc hẳn cũng ko dám chạy tọt ra....

Nó liền đáp :

- O...chẳng lẽ tui lại bày ra để hứng chịu đau bụng này giờ hử...? Tui đâu có điên như anh đâu mà làm vậy..!!

- Đây...đến lúc này cô đừng pha trò nữa...đưa cuộn giấy cho tui... ái za...ái za....

- Mơ đi...!! Tui sẽ ko đưa cho anh đâu...!!

Nó nói rồi chợt nghe thấy tiếng gọi của Bảo và Hoàng.... Bảo thì nhất định nó ko đưa...còn Hoàng...nó hoang mang ko biết phải làm thế nào...

Rồi nó cũng tự nhủ :” Mặc kệ đi...!! Điều thuộc bộ 3...thì mình đều phải chứng tỏ cho họ thấy... Mình là con người kiên cường như thế nào ? Đáng sợ như thế nào..!! ”

- Đưa giấy cho tui !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! - Vũ vẫn cứ thế mà hét lên.

- Không !! - Nó đáp trả.

- Cô có đưa ko ?

- Không !!

- Đưa!

- Không !

- Cô có tin tui chạy ra giết cô ko ? Đưa giấy cho tui !!

- Tui ko tin á ! Có giỏi thì chui ra đây !!! hử !

- Cô...cô - Vũ tức giận ko nói được gì rồi giả giọng nhẹ nhàng :

- Thôi mà Thoại My....coi như tui năn nỉ cô đó....đưa giấy cho tui....đi mà....!! Thoại My - Thoại My dễ thương... Thoại My xinh đẹp !!

Nó thầm nghĩ :” Đừng có mà nịnh tui ! Nằm mơ đi há !!” Nó phì cười rồi hét lên :

- Tui đẹp tui tự biết !!! Khỏi khen...!!

Vũ tức lắm nhưng dường như hần hiểu , bây giờ mà quát tháo như thường ngày thì chỉ có thiệt hại cho hần thôi...

- Đi mà...Thoại My....!!

Nó gật gật :

- Nhưng với 1 điều kiện...!!

- Được rồi...bây giờ điều kiện gì thì điều kiện...tui đồng ý hết sất !! - Vũ nhắm mắt cho qua đáp.

- Tui sẽ được công nhận chính thức sống ở đây .. !! Không cần thử thách gì nữa hết...!! - Nó nói , miệng cười hi hí.

- Không...không thể...!! Tui ko chấp nhận !!

- Sao lại ko..? Nếu ko thì...sorry...tui đi đây...mấy anh cứ tự nhiên mà hưởng thụ đi há....!!!

- Cô có đưa giấy cho tui ko ? Tui chịu hết nổi rồi !! - Vũ quát lên.

- Chắc tui phải sorry anh lần nữa há , Thiên Vũ....nãy giờ...anh nói những gì...tui lỡ ghi âm lại hết rồi...!!

Vũ ko nghe sự thể lại thành ra thế này không biết nói gì ngoài việc chửi nó :

- Cô..cô thật là....cáo già....cáo già...!! Đồ con rùa cáo già !!!!!!!!!!!

Nó bĩu môi :

- Tùy thôi...!! Anh cứ suy nghĩ....nếu tui tung lên mạng thì ...chuyện gì sẽ xảy ra nhỉ...?? Hả đệ nhất hot boy ??? Lúc đó...người ta lại gọi anh là đệ nhất hot dog thì có ấy...!!

- Cô ...cô được lắm...!! Tui cấm cô làm chuyện đó đấy !!!

- Sao...?? Sợ rồi hả...?? Vậy thì mau quyết định...trước khi..tui đổi ý....!! - Nó gian xảo cười nói.

- Cô...cô..... - Nói rồi Vũ lôi điện thoại ra liên lạc với 2 đồng minh - Bảo & Hoàng.

Bảo : Cái gì chứ....đây là trò của cô ta à ??

Vũ : chứ sao !

Hoàng : thật lắm chiêu!

Vũ:quan trọng là cô ta thu âm tất cả rồi...nếu ko đồng ý cho cô ta ở lại Prince Villa chúng ta thì...tất cả sẽ được tung lên mạng...

Bảo & Hoàng : sax...cái gì chứ.....ko nhằm đấy chứ ...!

Vũ : Uh....!! hoàn toàn ko...giờ tôi ko biết phải làm thế nào đây này !

Bảo : Nếu đoạn băng kia được tung ra thì.... lượng fan của chúng ta chắc chắn sẽ giảm sút...scandal tai tiếng sẽ nổ ra...

Hoàng : nói chung thì tình thế vô cùng bất lợi !

Vũ : vậy bây giờ phải làm sao ??

Bảo : Nếu ko muốn nổ ra scandal thì...đành làm theo lời cô ta thôi...

Hoàng : cô ta ko được phép ở lại đây...! Tuyệt đối ko !

Vũ : Nhưng chuyện này cũng ko được phép lộ ra ...

Bảo : Đúng đấy Minh Hoàng..để cô ta ở lại đi....!! ít nhất , scandal cũng ko có và cái tình thế ko có giấy vệ sinh này cũng được giải quyết êm đẹp..

Vũ : thôi...cứ làm thế đi vậy...trong 3 chúng ta..có ai muốn cô ta ở lại chứ....cứ giải quyết nhất thời đi đã....rồi sau này tính tiếp ... ok !

Bảo & Hoàng : ok...

- Thoại My !! Tôi đồng ý !!

Thiên Vũ “ngậm ngùi” nói .. sau đó cả căn biệt thự chỉ còn nghe thấy tiếng “yeah ! yeah” của nó.

” Vậy là...mình đã thành công...thành công thật rồi !!! Không cần đến 4 ngày nữa... yeah ! ”

23. Chương 23

Sáng hôm sau...trên đường đi học...

- Hôm qua...đích thực ... người làm cho bọn tui bị Tào Tháo đuổi là cô phải ko ? - Vũ nhìn nó hỏi.

Nó cười đáp :

- Không phải tui...anh đừng có quên là tui cũng bị ông rượt à nha !

- Ủ nhĩ...?? Hay là tại nước ngọt ?? - Bảo gật gù nói.

Tất nhiên là nó vô cùng tán thành rồi , đã thế lại còn ra vẻ ngây thơ như con gà tơ nữa chứ :

- Đúng rồi...đúng rồi á...!! Chắc chắn là do nước ngọt tui anh mua có vấn đề...chứ bình thường tui nấu mì có bị làm sao đâu !!

Vũ chép miệng :

- Càng ko thể...! Chỗ đó là nhà hàng uống nổi tiếng uy tín mà...làm sao có thể bán loại đồ được chứ ! Bao nhiêu lần bọn tui mua ở đó cũng đâu có vấn đề gì ??

Hoàng lắc đầu nhìn nó bằng ánh mắt bất cần :

- Là do ai thì người đó biết và hiểu rõ....không cần nói nhiều về vấn đề này nữa làm gì...!

Bảo gật gù đồng ý :

- Hoàng nói đúng rồi đấy....!! Có ai muốn chuyện này xảy ra đâu....đâu phải chỉ riêng tui , Hoàng và Vũ...Cả Thoại My cũng bị nữa cơ mà..!

Nó thấy Hoàng nhìn nó bằng ánh mắt khác lạ như vậy...khẽ chột dạ...” chẳng lẽ Minh Hoàng đoán ra được điều gì ư...?? Bây giờ mình phải hành động thật cẩn thận mới được !!! Phù...”

Tối lớp...

- Là lá la Châu ơi....đi ăn sáng hok ? Tổ khảo 1 châu...đang có chuyện vui đây !!

Châu liền đáp nó , nở một nụ cười..nhưng đó không phải là nụ cười hiền lành đáng yêu như hàng ngày mà là một nụ cười gượng gạo và lạnh nhạt , tuy thế nó cũng ko để ý nên ko hề biết :

- Chuyện gì vậy..??

- Tổ được ở lại Prince Villa rồi !! - Nó vừa nói vừa nhảy cẫng lên vui sướng.

Châu mỉm cười...một nụ cười buồn...

- Thế à..? Chúc..chúc mừng cậu..!!!

Nó gật gật :

- Uhm..cảm ơn cậu nhé..!! Mà cậu thấy tớ giỏi ko ? Không cần qua mấy thử thách rườm rà đó nữa mà tớ vẫn có thể ở lại rùi đấy ^^ Cậu có muốn biết vì sao ko Châu ??

Châu nhếch mép trầm nghĩ :” Tại vì...3 bọn họ đã lỡ yêu mến cậu rồi , phải không Nguyễn Hoàng Thoại My ..?? Cậu đừng quá tự đắc như thế chứ..!! Chỉ làm tôi thêm ghét cậu thôi.... Thế giới này đúng là mỗi lúc lại thêm một buồn... không ngờ một con người mà tôi đã từng coi là bạn thân , rất thân là đằng khác ..bây giờ đã thay đổi quá nhanh chóng..? Nhưng thực chất , đó chỉ là thay đổi hay đã là bản chân ăn sâu vào con người cậu hả Thoại My - con người giả dối và nham hiểm ..??”

Thấy Châu đứng đờ người ra , nó liền hươ hươ tay hỏi :

- Thế nào ?? Cậu có muốn nghe ko ??

Nó đã tưởng Châu sẽ cười toe toét mà hỏi nó :” Tất nhiên rồi..cậu mau kể đi..làm tớ hồi hộp quá..!” Nhưng không ..

- Tớ không muốn nghe....tớ thấy hơi mệt....

Nó e dè nhìn Châu :

- Cậu không muốn nghe thiệt chứ ??

Châu chắc nịch :

- Uh..!!

Nó đâm ra nghi nghi liền hỏi :

- Cậu dạo này....kì kì thế nào ấy...! Cậu có chuyện gì à..? Kể cho tớ nghe được ko??

- Không !! - Châu nói rồi bỏ đi..

- Ơ..ơ.... - Nó lấp bắp vài từ rồi ngậm ngùi thở dài nhìn đi chỗ khác.

Châu đang đi thì...

- Ngọc Châu !!

Châu ngẩng mặt lên :

- Chị Tú....chị gọi em có j ko ??

Tú mỉm cười hiền hậu .. nụ cười này hiền...khác với nụ cười thật của Tú và giọng nói cũng ngọt ngào hơn :

- Ừm....chị muốn gọi em có chuyện ... chị em mình ra ngoài hoa viên kia nói chuyện đi..!!

- Vâng !! - Châu nói rồi bước đi theo Tú.

.....

- Sao chị muốn nói với em về đề nghị hôm bữa ư...??

Tú khẽ nhăn trán dùng tay che miệng Châu lại :

- Em nói bé bé cái miệng lại thôi...!!! - Tú nhắc xong rồi nói tiếp :

- Đúng vậy....theo thông tin mới nhất thì chẳng phải .. Thoại My đã được ở Prince Villa rồi sao..?? Nếu ko làm thế thì chúng ta sẽ mất tất cả !!

- Nhưng.... Em ko...ko ..

Tú ko để Châu nói hết câu mà ghì lấy tay Châu :

- không nhưng nhị gì hết...!! Em ko muốn mất Nhất Bảo chứ...??
- Em...em...em ko thể...ko thể đánh mất anh ấy...!!
- Vậy thì em hiểu rồi chứ...?
- Ồ...em...em.....

Vào lớp....

- Tớ mệt quá My ơi...!!
- Nó lo lắng :
- Sao thế...? Có cần tớ đưa cậu lên phòng y tế ko ?
- Châu lắc đầu :
- Không...không cần đâu...nghỉ một lát là khỏe ý mà...! à...hôm nay tớ hơi khó chịu nên có gì cậu bỏ qua nhé...!!
- Nó nắm tay cô bạn một cách thân thiết :
- Ừ...ko sao đâu mà...!! Hihi...!!
 - Trưa nay...tớ cùng về với cậu được ko ??? - Châu chớp mắt hỏi.
- Nó vui mừng , cười đáp :
- Tất nhiên rồi !! Thế thì thích quá...!! hihi...!!
 - ừ...Thui...tụi mình trật tự...ko bà cô Hà la sát lại để ý thì toi...!!'
 - uh...suyt nhá...!! Hihihi.. - Nó làm bộ đáng yêu rồi nhìn lên bảng tiếp tục học bài.

Ra về....

- Trời...hôm nay có cả con nhỏ này đi theo nữa hả ?? - Vũ chưa gì đã châm chĩa.
- Châu khe thở dài .. nó liền nhìn qua phía Vũ :
- Này...! Con đường này là của anh hả?? Hay sao anh cứ nói này nói nọ zậy chứ ??
- Vũ nhún vai :
- Không phải của tui...nhưng chẳng phải...cả cô và con nhỏ này nữa... đi theo bọn tui sao...?? Bọn cô nghĩ...ai thích đi theo bọn tui thì đi hả...?? Hơ...hay nhĩ...??
- Nó gằm gừ :
- Bọn anh nghĩ bọn anh là ai chắc...???
- Vũ chớp mắt :
- Bọn tui á...là bộ 3 hot-warm-cold boy cực kì nổi tiếng đẹp trai hào hoa !!
 - Oẹ...sao tui nghe mà bần ỏi quá...!!! - Nó làm bộ như sắp ỏi đến nơi cổ tình chọc tức bọn hần.
- Thế mà....Vũ đứng dừng một câu :
- Ồi đi...!!
- Nó lăm bằm rồi bước đi nặng trĩu :
- Hứ...nói thế mà cũng nói...!!!!
- Chợt....

Bảo bước tới cạnh nó..đẩy nó về phía trong :

- Bước qua bên đó mà đi...ai lại đi giữa đường như thế...! Xe tông tui tui hổng có chịu trách nhiệm đâu à nha !

Nó cười nhẹ :

- Hi...cảm ơn anh...!!

Châu khẽ thở dài :” Vậy thì những điều tôi nghĩ...đều đúng cả rồi chứ...!! Anh ta kêu cậu bước vào trong đứng...để tôi đứng ở ngoài cơ mà...hắn ta đâu có coi trọng gì tôi đâu...vậy mà tôi vẫn một lòng yêu hắn..vẫn một lòng chờ đợi hắn..vẫn đi cạnh cậu với tư cách là bạn thân cơ đấy , Thoại My ạ..! ”

24. Chương 24

Đến Prince Villa....

Châu bụm miệng lo lắng :

- Chết thật !! Tổ nhờ bác ấy đến đón lúc 10h15 mà bây giờ đã 10h30 rồi...!!! Không biết bác ấy có quên ko nữa...!!

Nó khẽ nhú mồm :

- Vậy thì giờ làm sao ? hay tổ đưa cậu về nhé...!!

Vũ liếc nhìn Châu , nhếch mép cười mỉa :

- Đi bộ về cho nó nhanh !

Nó đã kích lại :

- Đúng là không có tính người cơ mà...!!

- Cô được lắm đấy !! Giỏi thật...!! - Vũ gầm gừ từng tiếng.

- Mệt quá... anh có biết anh khen tui lần này là lần bao nhiêu rồi ko ? Ngại chết đi được...!!Hohoho - Nó nói lại cố tình chọc tức gã Thiên Vũ đáng ghét.

Châu im lặng một lúc rồi nhìn sang phía Bảo :

- Anh...anh có thể đưa em về không anh Bảo..??

Bảo mỉm cười đúng chất warm boy :

- Được thôi !!

Châu khẽ vui trong lòng...nhưng cũng nhanh chóng thất vọng ..

- Taxi...taxi...!! Đưa cô gái này về .. địa chỉ thì tôi ko biết...cứ hỏi cô gái ấy...!! Tiền đây....!! Chắc cũng ko thiếu đâu !!! - Bảo nói rồi mở cửa xe :

- Lên đi ...!!

Châu sững sờ...lững thững bước lên xe....

Bảo vẫy tay :

- Thế được chưa ?? Tôi gửi tiền rồi đấy..! Cô tự về đi !!

Châu cắn môi hỏi :

- Anh ko đi cùng em sao..??

Bảo bật cười :

- Cô nghĩ cô là ai...một đứa con nít chắc ..??

- Ô...ơ...

Châu không kịp nói gì nữa thì Bảo đã ra hiệu cho bác tài lái xe đi...

” Anh thật quá đáng.... ko thể bỏ ra cho em chỉ vài phút ... anh vô tâm đến thế sao..?? Nếu ko có Thoại My..! Liệu anh có đối xử với em như thế ko..??”

.....Vào nhà.....

- Hì..bây giờ các anh đừng có mà bày trò gì nữa à ngenh...qua mấy cái thử thách này rồi thì... hòa bình nhá ^__~ - Nó neho mắt đáng yêu nói.

Bảo phì cười :

- Để còn xem thái độ của cô thế nào đã...!!!

Vũ thì “ác độc” hơn :

- Chứ cô nghĩ ở đây yên bình chắc ? Vì sự thật...bọn tui rất ghét cô...ko muốn cô ở lại đây...cũng chỉ vì hôm qua cô gặp may nên mới có chuyện cô được ở lại đây...còn bọn tui có hành hạ đầy dọa cô hay ko thì...là quyền của bọn tui chứ...!!

- Các anh thật...thật là...!! Hãy đợi đấy...tui...tui cũng sẽ ko tha cho các anh đâu ...!!- Nó nghiêng răng nói rồi bước lên phòng rầm rầm :” Hừ..tưởng đã thoát nạn...thực ra vẫn chưa thể thoát....hjx...!”

Vũ héch mép lằm bằm :

- Hớ.....lần đầu tiên có người dám tuyên chiến thẳng thừng với chúng ta như vậy đấy... hứ...!! Để xem..mèo nào cắn mủ nào...!!

Chiều hôm đó...14h....

- Cái gì vậy ?? - Vũ hỏi.

Bảo cười chìa ra trước mắt Vũ một con chuột..

- á...cái j ghê vậy ?? - Vũ giật mình hét lên.

Bảo nháy mắt :

- Nhỏ nhỏ miệng thôi.... Chuột... là chuột giả... Dành cho Thoại My..!!

Vũ cười phá lên :

- Hay...!! Hay đấy...!! Nhưng mà bây giờ....cậu có thể bỏ con chuột đó xuống đc ko ..? Nhìn thấy ghê à...!!!

Bảo cũng cười theo :

- Không sao đâu.....!!

- Tất nhiên rồi.... !! Bây giờ bỏ vào trong đồng đồ áo chưa giặt ấy....bắt cô ấy xuống giặt) để xem xử sự của cô ấy thế nào...!!!

Hoàng đang đọc sách , thấy vậy liền nói :

- Lại trò chuột hả...?? Bỏ vào đồng quần áo thì sao mà dám mặc nữa ??!

- Chuột giả ấy mà ! Không sao đâu !!

Hoàng khẽ im lặng rồi tiếp tục chăm chú đọc sách...

Một lát sau...

- Thoại My...!! Giặt đồ...!! - Vũ cười cười gọi.

Nghe tiếng gọi , nó liền mở cửa bước ra :

- Gì mà cười như con đười ươi vậy hả ???

Vũ liền nín cười , trơ mặt chuột ra :

- Tui..tui cười hồi nào...đi giặt đồ đi..!!

Nó gật gù rồi bước xuống chỗ giặt đồ..

.....

hì hục hì hục...

Nó giặt đồ một lúc lâu nhưng cũng chẳng có động tĩnh gì .

Vũ , Bảo , Hoàng vô cùng ngạc nhiên ..

Thấy thế , Vũ liền cất tiếng hỏi :

- Cô ko thấy gì thật hả Thoại My !??

Nó chớp mắt :

- Cái gì là cái gì cơ...???

Vũ nói tiếp :

- Một vật gì gì đó đó.....

Nó nổi quạu lên tức giận :

- Cái gì mới được chứ...?? Anh để quên ví tiền hay là cái quái gì ???

- Lạ thật đấy !! - Bảo khê nói rồi kéo Vũ và Hoàng lên nhà khách.

.....

Vũ bắt đầu màn tra hỏi :

- Bảo ..có thật cậu đã bỏ chuột vào trong đó rồi ko đấy...!!!!?

- Thật mà!! - Bảo thành thật nói.

- Thế con chuột đó đâu mà nhỏ My ko thấy ?? - Vũ dăm chiêu nói.

- Sao mà tôi biết được !!!

Chợt...

- hhhahahahahahaha .

Một tiếng cười thánh thót tinh ranh phá trời vang lên xóa tan bầu ko khí ảm đạm.. Cô gái đó mỉm cười nhìn bộ 3 rồi chống nạnh nói :

- Không nhớ em sao mấy anh ???

25. Chương 25

Trời...Minh Thảo...! - Cả 3 người Bảo , Hoàng , Vũ cùng thốt lên.

Thảo mỉm cười đáp :

- Sao hả...?? Thấy em tới ko zui hả ..? Hay sao zà ???

Bảo nheo mắt đáp :

- Sao mà ko vui được...!!

Vũ liền thở dài hỏi :

- Sao em đến mà ko báo trước ??

Thảo nhún vai , nghiêng nghiêng mái tóc buộc cao nhí nhảnh :

- Em mà cũng cần phải báo trước à ??

Vũ cười gượng :

- Tất nhiên là ko rồi...anh chỉ nói thế thôi...!!! Vào nhà ngồi đi !!

Thảo gật gù rồi bước vào phía trong .

Hoàng nhìn Thảo một cách chăm chú... Cô em gái của Thiên Vũ - Minh Thảo bây giờ cũng ko khác xưa là bao...vẫn xinh đẹp nhí nhảnh vui tươi như thế... Nhưng đồng thời .. Thảo cũng là một con người rất đặc biệt đối với Minh Hoàng.

Rồi Thảo như chợt nhớ ra điều gì , cười tươi nói :

- em quên mất...có quà cho các anh mà quên đưa ra...!! hí hí...!!

- Quà ...quà á ?? - Cả 3 tiếp tục đồng thanh nói . Bọn hắn ngạc nhiên cũng phải thôi , Thảo có bao giờ biết chữ “tặng quà” là gì đâu..

Thảo gật đầu cái rụp :

- Vâng ạ...!! Đây nhá...!! Tén tén tén tén...

Nói rồi Thảo chìa ra một.....con chuột....

- á á á... Gớm quá .. gớm quá đi.... Em bỏ nó xuống đi...!!! - Vũ hét toáng lên.

Vẫn tỉnh ranh như ngày nào , con bé ung dung đáp :

- Em thấy nó...dễ thương mà !!! hihhi...

- Em kiếm đâu ra nó vậy...?? hả...?? _ Vũ hỏi tiếp.

Bảo liền sực ra :

- Trong đồng quần áo hả Minh Thảo..??

Thảo liền vỗ vai Bảo :

- Chính xác...!! Anh đoán sao hay vậy...?? Lúc nãy em có bỏ một cái áo bẩn vào đó... thấy có cái gì giống con chuột nên em lấy ra chơi chơi ^^ hí hí...!!

- Trời...thì ra là em !! - Cả 3 lại đồng thanh một lần nữa.

- Là sao ạ...Em ko hiểu...?? - Thảo ngờ nghệch hỏi.

- Dài dòng lắm...!! Mà em cũng ko cần biết làm gì...!! - Vũ méo mặt nói.

Thảo xụ mặt xuống :

- Biết rõ em có tính tò mò rồi còn vậy...!!! Ghét...!!

Thấy Thảo có vẻ bực bực , Hoàng liền cất tiếng hỏi hi vọng cô nàng sẽ nhanh chóng quên :

- Đạo này em thế nào rồi Minh Thảo ??

- Em á...?? Cũng thế cả thôi...!! - Thảo đáp .

Hoàng nói tiếp :

- Em cũng ko khác xưa là bao nhỉ...??

Thảo nhí nhố vênh mặt lên đáp :

- Sao lại ko khác chứ ...?? Em xinh hơn nè...!! Dễ thương hơn nè...!! Nhiều anh theo hơn nè ...

Hoàng cười ầm áp :

- Điều đó thì tất nhiên rồi...!! Ý anh là tính cách của em cơ...!!

Thảo xoa xoa mái tóc cười gượng :

- Bản chất khó đổi mà anh...vả lại...Em cũng ko cần thay đổi làm gì ^^ hì hì !!

Lúc này...nó đã giặt đồ xong nên liền tung tăng chạy lên nhà khách :

- Hey...!!! Tui giặt đồ xong rồi đây...!!

Rồi nó giặt mình lúi lúi , nấp vào mé tường và len lén nhìn... Ai vậy...cô gái đó là ai mà lại nói chuyện với Minh Hoàng vui vẻ như vậy....đường như ở cạnh cô gái ấy.. Minh Hoàng ko còn là một “cold boy” nữa.. Người đó là ai...?? Hay là...người yêu mới của anh ...???

- Ê...!! Thoại My...gì mà đứng lắp la lắp ló ở đó hả...?? - Vũ chợt nhìn thấy nó nên liền quát lên hỏi.

Nó giặt mình bước tới :

- Tui...tui đang định lên chứ..chứ có lắp ló cái gì đâu...!!!

Thảo ngạc nhiên nhìn nó rồi quay sang bộ 3 :

- Đây là ai...?? Tại sao lại...???

Bảo khẽ “à” lên một tiếng rồi nói :

- Đây là...là...

Vũ liền chen vào đáp :

- Là osin của Prince Villa .. phải ko.. Thoại My...??

Nó lườm lườm :

- Anh đừng có mà quá đáng...!! Cẩn thận ..tui giết anh giờ đó...!!

Rồi Thảo liền nói :

- Tối nay .. em ngủ lại đây được ko vậy...??

- Không được...!! - Cả 3 cùng nói.

Thảo trề môi khó chịu :

- Sao lại ko...?? Bọn anh ột cô gái xa lạ ở lại được..còn em thì không à...??

- Đây đã là luật bất thành văn của Prince Villa rồi em à...!! - Bảo giải thích.

- Vậy chẳng lẽ...cô gái này là ngoại lệ à...?? - Thảo nhếch mắt lên chỉ tay về phía nó.

Thảo nào ngờ .. bộ 3 lại đồng thanh đáp một cách phũ phàng :

- Gần như là thế đấy em ạ...!!

- Nhưng em muốn ở lại đây..anh Vũ...!! Anh là anh trai cái kiểu gì vậy...?? Anh có tin là em sẽ gọi điện về nhà mế bố mẹ hok ???

Nó mỉm cười :” Thì ra là em gái của Thiên Vũ...thế mà mình cứ tưởng là.....người ý của anh Hoàng...^^”

Vũ chép miệng nhéo má Thảo :

- Này nhá...!! Đừng có lôi bố mẹ ra đây mà dọa anh....về việc này thì bố mẹ cũng hiểu rõ rồi...em cứ việc mà gọi điện..ko ích gì đâu hả...!!

- hừ..thật đáng ghét...!! Anh có còn là anh trai của em nữa ko thế ?? - Thảo dậm chân rầm rầm , tức tối nói

.

- Always ^__^ - Vũ cười ha hả đáp.

Nó chợt mở lời... đến bây giờ nó cũng ko hiểu hành động đó của nó nữa :

- Nếu cô muốn thì có thể ở lại đây ^^

- Sao...?? _ Thảo ngạc nhiên nhìn nó hỏi rồi lay lay vai nó :

- Cô có thể giúp tôi hả...??

Nó gật đầu đáng yêu :

- Tất nhiên rùi...!!!

Vũ lại nhìn nó bằng ánh mắt “ghê rợn” :

- Đây...cô lại có ý đồ gì nữa đấy hả ??

Nó nhún vai :

- Ý đồ j là ý đồ j chứ...!! Hoàn toàn vô tư há...!!!

- Cô mau nói đi... có thật cô giúp tôi được chứ..?

- Uh !!- Nó khẽ đáp rồi quay sang bộ 3 :

- Coi như đây là bạn tui đi ha...mà tui cũng là 1 thành viên của biệt thự này..vì thế...bạn bè tới chơi cũng là chuyện thường...mà ở lại cũng là chuyện thường...!! Vì thế việc cô ấy ở đây ko liên quan tới các anh há...^^ hehehehe

- Cô...cô..... - Bộ 3 lấp bắp ko nói được gì , thầm nghĩ : ” Con nhỏ này thật quả là ranh ma... Đối phó với con nhỏ này thật quả là khó khăn..!!”

Thảo rồi rít cảm ơn nó rồi xách túi đồ lên phòng.

26. Chương 26

Bước lên trên lầu...Thảo khẽ hỏi nó :

- Tui ở phòng nào đây...???

- Hầu hết các phòng đều bụi bặm hết...!! Muốn ở thì phải lau chùi.....Mà cô ở đây có lâu ko vậy...???

Thảo nhún vai :

- Vài ngày thôi.... !! Tui ở cũng ko lâu đâu..... mà... xem chừng cô ở đây cũng ko lép vế nhĩ...? Mà sao cô có thể gia nhập vào biệt thự thế...?? Nói cho tui....

Nó liền vội cắt ngang :

- Lát tui kể cho...mà bây giờ cô ở phòng tui luôn đi há...?! Dù gì .. cô cũng là em gái của Thiên Vũ , thiên kim đại tiểu thư... ở chung phòng chắc cô cũng ko thoải mái .. nhưng mà bây giờ mà đi lau dọn phòng khác thì lâu cực...chắc tối khuya mới xong !!

Thảo mỉm cười thích thú :

- Không sao đâu...!! Ở hai người càng vui chứ sao...!! Mà nè...đừng cứ cô cô -tui tui nữa nhé...nghe chẳng thân thiện chút nào hết á....!!

- Vậy....chắc...cô...cô lớn tuổi hơn tui rùi...!! Tui gọi cô là chị hả...??

- Tui học lớp 9 ^^

Nó sưng người lại , nhìn Thảo như nhìn người ngoài hành tinh :

- Cái zè ??? Lớp 9....lớp 9 sao mà cao thế....?? á á...!!! Tui tưởng cô chắc phải học lớp 11 ...

Thảo khẽ nhéo tay nó :

- Bậy nè...!! Nhìn tui trẻ trung vậy mà kêu là học lớp 11 hả...?? Mà cô học lớp mấy ??

- Lớp 10 - Nó méo mặt nhìn lại thân hình lùn lùn của mình đáp.

- Thì cũng lớn hơn tui có 1 tuổi thôi...nhưng tui cứ gọi cô là chị ha...!! Chị .. hihihihhi...mà chị tên là gì á ?? - Thảo chớp chớp mắt hỏi.

Nó ngược mắt lên mỉm cười :

- Thoại My ^__^

- Còn em là Minh Thảo ^^ Như chị đã biết đó...em là em gái của anh Vũ.. và còn là....1 người rất đặc biệt...của anh Hoàng đấy nhá ^__^ Hihi... Thôi...chị em mình zô phòng đi... phòng của chị.. là phòng này hả..??

Nói rồi Thảo vô tư bước vào phòng để lại cho nó bao suy nghĩ... ” Là người đặc biệt của Minh Hoàng...?? Là thế nào...?? Người đặc biệt...là sao....??? Thực ra .. giữa 2 con người ấy là mối quan hệ gì...???”

Tối19h.....

Nó và Thảo ngồi nói chuyện....

- Chị My... chị có thật là osin ở đây hok vậy...??

Nó bật cười vênh váo nói :

- Tất nhiên là ko rùi...!! Ở đây...chị ngang hàng với bọn hần nhá ^^

Thảo trầm ngâm suy nghĩ :

- Trời.....nói thẳng ra là...chị ko thể dùng mỹ nhân kế được.... thế dùng kế gì mà ở lại đây được hay thế chị ..??

Nó méo xệch mặt lại , quả thật thì Thảo nói quá đúng nhưng cũng khiến nó hơn buồn.... hoho ...

- Thì cô Diệp , chủ Biệt thự này là bạn học của mama chị..mà cực thân luôn đấy nhá...nên cổ kêu chị về đây ở...rồi ... vượt qua mấy cái thử thách nhắng xì của bộ 3 đáng ghét đó...thì chị được ở lại...

Nói đến đây , Thảo ngạc nhiên ra mặt .. mà cũng đúng thôi...điều này cũng là đáng ngạc nhiên mà...từ ngày 3 bọn hần thực hiện chiến thuật đó thì Thoại My là người đầu tiên vượt qua ..

- Chị...pro...pro thật...!! Em thế này mà còn pó tay thì chị quả là bậc sư cụ - Thảo cười lăn cười bò nói.

Nó lườm lườm :

- Em có thôi cái điệu đó đi ko...? Mà này...chị hỏi này...!! Em và Minh Hoàng...là sao zà ??

Thảo tủm tỉm cười :

- Chị muốn biết thiệt hả...??

Nó gật đầu lia lịa :

- Tất nhiên là thế rùi !!!

- Minh Hoàng là vị hôn phu của em)

Nó sững sờ...ngây người ra.... rồi tỏ vẻ ngạc nhiên :

- Thật sao...?? Vậy là sau này.... 2 người sẽ lấy nhau hả...??

- Vâng !!! Cả anh Vũ cũng thế nữa...anh cũng có hôn ước rồi...!!

- Ai vậy...?? Là với ai vậy...?? - Nó vội hỏi nhưng cũng chợt thấy mình thật ngớ ngẩn..tự dừng lại đi quan tâm đến chuyện Thiên Vũ làm gì chứ...!! Hần ta thì...

Rồi Thảo nói với về quan trọng :

- Là thế này.... Mà chuyện này là kín đáo nhá chị... lộ ra ngoài là scandal chết...!! Em sẽ mất hết cả tự do và thoải mái..thế nên chị hứa thì em mới nói được !!!

Tất nhiên , nó đồng ý liền : - Ủ.. Chị hứa mà Minh Thảo...!! Em kể đi...!!!

- Thì em có hôn ước với anh Hoàng..còn anh Vũ lại có hôn ước với em gái của anh Hoàng...^__^

- Axx...thế kỉ 21 rồi mà vẫn có vụ hôn ước nữa hả..?? - Thực ra về chuyện này thì nó nghe nhiều rồi nhưng có lẽ nó ko muốn chấp nhận sự thật đó nên mới nói vậy.

- Vâng...có chứ ạ...!! - Thảo cười nói rồi hồn nhiên kể lể :

- Mà.... em với anh Hoàng.... tưởng là hôn ước thế thôi nhưng cũng có tình iu đấy chị ^^ hihi...!! Ảnh chiều em cực kì luôn ... bây giờ em học xa...chứ ngày trước học gần...chiều nào ảnh chả chở em đi chơi....!! Mà chị biết hok ?? Vì em nên ảnh chia tay với chị Tú đó....suyt...!! Cái này chị đừng nói với ai nha...!!

Nó khẽ nhói trong tim....nó sao thế này...bình tĩnh lại đi.... bình tĩnh lại nào...!! Cố lên Thoại My...!!

- Chị....ừm...chị sẽ....sẽ giữ bí mật !!

Chợt...nó cảm thấy như ko cầm cự được những giọt nước mắt được nữa.... Nên liền vội nói :

- Chị ra ngoài 1 xí...!!

Rồi nó chạy nhanh về phía sân thượng của biệt thự...

... Nó không biết phải làm thế nào..Nó không hề muốn khóc...vì khóc là yếu đuối...mà...Nó lại ko được phép yếu đuối..

Nó buồn quá... tất cả giấc mơ bên anh giờ tan biến hết rồi.... tất cả chỉ còn là ảo mộng...thực tế chỉ còn là ảo mộng mà thôi....

Làm sao đây...? Làm sao để ngăn hàng nước mắt của nó lại đây.

Chợt..

- Muốn kìm nén nước mắt ... thì ngẩng mặt lên trời ... ngắm nhìn những ngôi sao ... như thế..nước mắt sẽ ngừng tuôn rơi..và nỗi buồn sẽ nhẹ nhõm hơn..

Nó giật mình quay lưng lại thì thấy Minh Hoàng...Cậu khẽ mỉm cười... nhưng.... tại sao nụ cười đó vẫn luôn lạnh lùng với nó...

Nó sợ mình lại ko thể nín được... nên vội vàng ngẩng mặt lên trời , ngắm sao như lời Hoàng vừa nói... Nhưng sao Hoàng lại đọc được hết ý nghĩ của nó như vậy nhỉ..??

Hoàng chợt cười thành tiếng :

- Đấy...!! Xem chừng hiệu quả rồi đấy....!!

Rồi Hoàng quay lưng bước đi...

Nó hít một hơi thật sâu rồi khẽ nói :

- Đừng đi...hãy nói cho tôi biết .. ngôi sao mà anh thích...!!

- Tôi ko thích ngôi sao nào cả....!! Chỉ là ngắm sao sẽ vơi đi nỗi buồn thế thôi....

Nói rồi Hoàng tiếp tục bước đi....thực ra...Hoàng có thích một ngôi sao..nhưng chẳng bao giờ nó xuất hiện trước cậu...

Nó khẽ thở dài... Hoàng vẫn lạnh lùng với nó quá.... Nhưng sao.. nó lại quan tâm nhiều đến thế nhỉ..?? Hay là....nó.....??

27. Chương 27

Chợt...

- Êh..! Thoại My....!!

Nó giật mình quay lại...thì ra là Thiên Vũ....nó buồn buồn hỏi :

- Sao vậy...? Gọi tôi có chuyện gì hok...??

Vũ nhún vai :

- Minh Thảo rủ đi chơi.... cô đi hok...??

Nó chưa kịp nói gì thì Vũ đã gật gù nói tiếp :

- Mà thôi...cô ko nên đi thì tốt hơn đó...!! ở nhà đi...!!

Vũ đã nghĩ nó sẽ vênh váo lên mà nói :” Cái gì chứ...!! Tui sẽ đi chơi...!!” nào ngờ , nó thờ ơ đáp :

- Ừ...tui ở nhà...!!

Vũ cười phá lên sung sướng , quay lưng đi nhưng chợt một sức mạnh vô hình nào đó đã kéo hấn lại ... và nói :

- Cô hãy đi cùng đi....đừng ở nhà...!!

Nó ngạc nhiên , khẽ nghiêng đầu hỏi :

- Sao cơ...???

Vũ nhắc lại :

-Cô hãy cùng đi...!!

Nó im lặng không nói gì...sao hấn vừa mừng rỡ khi nó ở nhà .. mà bây giờ lại....??

Thấy thế...Vũ lấp bắp giải thích :

- Ý...ý của tui là....là....Minh Thảo có lẽ thích cô đi cùng hơn nên mới bảo tui kêu ... !! Vì thế cô nên đi!!
Đừng ở nhà kéo làm Minh Thảo buồn.....!!

Nó gật gù hiền lành :

- ừ...!! Vậy thì tui đi...!!

Vũ mỉm cười rồi bước xuống nhà... hấn quên để ý rằng... nó trả lời hấn thật khác với mọi người...lạnh lùng , thờ ơ hơn...” Hình như con nhỏ có chuyện buồn hay sao nhỉ....mà sao mắt của nó đỏ hoe vậy ta...?? Hay là Thoại My khóc...?? Mà quên...sao mình lại để tâm chuyện cô ta được chứ...khìn quá...!!”

Nghĩ rồi Vũ lắc đầu rồi tiếp tục bước đi...nhưng những suy nghĩ vẫn vơ vẫn cứ hiện lên đầu hấn :” Tại sao...tại sao lúc đó... lúc con nhỏ bảo là ko đi... mình lại làm như thế nhỉ...?? Sao mình lại kêu cô ta đi cùng chứ...!! Khi đó...mình hơi buồn phải ko nhỉ...?? Không...không đâu...!! Mình khìn rồi...khìn thật rồi...!!! >.<”>

- Sao...cái gì cơ...?? Em bảo chị mặc bộ đồ này á....?? - Nó méo xệch mặt nói... Hừ hừ...làm sao nó có thể mặc bộ váy này chứ... có bao giờ nó mặc váy đâu...!!

Thảo trề môi :

- Có sao đâu...em thấy chị mặc bộ này chắc hợp đó....!! Em thấy nó xinh mà...!! Vả lại , chị đi đến đó mà ko ăn mặc thế này...là trở thành trung tâm của sự chú ý đó...người ta sẽ nói chị chơi trội cho coi...!! Bây giờ chị em mình đi cafe mà...quán này tổ chức giống như một buổi party vậy đó...vui lắm...!!

Nó phụng phịu :

- Hay chị mặc đồ bình thường đi ... !! Mặc cái này... kì lắm...!!! Chị ko quen...!!

Thảo cười khi vỗ vai nó :

- Không sao đâu chị...!! Ngày xưa em cũng như chị á...mặc mấy bộ đồ này chẳng quen xí nào hết...nhưng mà đi party với papa , mama nhiều nên cũng quen rồi ^____^ !! Hi...chịu khó đi chị , chứ không thì sao em đỡ nổi khi hàng trăm con mắt như đổ dồn vào chị chứ...!!!

Nó ngược lên nhìn Thảo bằng một ánh mắt e dè :

- Chị phải mặc thật à...??

- Chị mặc đi...dễ thương mà ^____^ !!

Nó khẽ gật đầu , méo mặt rồi đi thay đồ... Thật ra thì bộ váy này cực đẹp - màu hồng hồng đáng yêu khoe vẻ nữ tính , ống tay phồng kiểu tiểu thư , đôi chỗ có đính đá quý long lanh trông rất sang trọng nhưng lại ko quá cầu kì..

Thảo cười rồi chọt vọng lại :

- Trong đó có chiếc cài tóc màu hồng hồng á... !! Nhớ cài lên ná chị !!!

Một lát sau...

- Wow....chị xinh quá chị My ui...!! Nhìn chị y như búp bê vậy đó...!! Yêu thiệt...!!

Nó cười ngượng , soi mình trong tấm gương....chà...ai đây nhỉ...?? Có phải là nó - một con bé chuyên da quần jean , áo pull nữa ko...?? Giờ thì nó lại càng hiểu thế nào là người đẹp vì lựa rồi...!!

Nó chọt quay sang Thảo :

- Em cũng thay đồ đi chứ...!!

Thảo gãi đầu tinh nghịch :

- ừi...may chị nhắc á...!! Mãi lo cho chị em quên mất lun ^^ hi... em đi ngay đây ^^ !!!!

Nó mỉm cười , lúc này , chỉ còn mình nó , thế là tha hồ ngắm nghía ... nó xoay đi xoay lại mấy vòng thích thú .. Bộ váy này làm nổi bật lên nước da trắng hồng mịn màng của nó hơnchà...trông nó giống tiểu thư con nhà quyền quý đấy chứ...!!

Rồi Thảo bước ra trong bộ váy trắng tinh khiết , điểm nhấn của bộ váy là một bông hoa màu đen ngay trước ngực , dường như người may là một người rất tỉ mỉ , cẩn thận nên từng đường nét đều rất đẹp và tinh tế , bộ váy ôm sát form của Thảo , nên trông con bé lại càng đẹp hơn nữa...

Sau đó , nó cùng Thảo bước xuống nhà dưới trong sự ngỡ ngàng của cả Vũ , Hoàng và Bảo.

Vũ nhìn nó bằng ánh mắt quá đổi ngạc nhiên.... ” Con bé quậy phá đó đấy ư ?? Làm sao có thể như thế được...?! Trông nó bây giờ chẳng khác gì một nàng công chúa vậy..... !!” Vũ nghĩ thầm , mắt vẫn không thôi nhìn về phía nó ..

Hoàng mỉm cười....nhưng là một nụ cười dấu kín trong tim...Hoàng là thế..luôn né tránh những cảm xúc của riêng mình...không hề muốn bộc lộ ra cho bất kì ai biết....

Chỉ riêng Bảo là biểu hiện bằng lời :

- Có phải cô hok zậy Thoại My...!!

Nó phồng má đáng yêu :

- Tui chứ ai...!! Bô anh ko có mắt hả...??

- Nói ác zậy ...?! Chẳng qua là thấy lạ thôi...nhìn chã giống cô tẹo nào...!!

Nó vẫn chống chế :

- tại Minh Thảo cứ bắt tui mặc chứ bộ...!!

Thảo xen vào :

- Chị ko mặc thì định ọi người đổ dồn vào nhìn chắc...??

Nó gãi đầu ngượng nghịu :

- Nhưng cứ kì kì thế nào á , Thảo ơi.....!!!

Đến lúc này Vũ mới cất tiếng :

- Bọn tui còn thấy kì kì nữa , huống gì là cô...!! Nhìn cô mặc bình thường quen rồi.... Cô mặc thế này , tui thấy... buồn ói quá...!!

Nó sừng cổ lên :

- Cái gì hả....?? Anh bớt cái trò xỉa xói người khác đi được ko hả , Thiên Vũ ???!!

Thảo cũng đứng về phe nó . phản bác ngay ý kiến vừa rồi của cậu anh trai :

- Anh nói cái j đó , anh Vũ...!! Anh dám chê bộ váy này hả...?? Đừng có quên đây là bộ váy anh mua tặng em đó.....!!!!

- Ô...anh...anh.... - Vũ lấp ba lấp bắp quê độ.

Thảo chép miệng nhìn nó không chớp mắt :

- Chỉ có tiếc một điều là mua tặng em nhưng nhìn chị My mặc , em thấy đẹp hơn nhiều....ha...!! Mấy anh có thấy vậy hok !!!

Bảo cười khi :

- Anh ko biết nhưng trông Thoại My mặc khá hợp....vậy thui ^^

Nó cũng cười , một nụ cười ngượng nghịu nhưng trong lòng nó cũng cảm thấy vui vui...

Cả bọn cùng bước ra , chợt nó phát hiện ra điều gì nên liền nói bằng giọng cực kì nghiêm trọng :

- Đi bằng cái j vậy...??

Thảo gõ đầu nó một cái rõ đau :

- Xì... chị hỏi thừa thế....bằng xe hơi chứ cái j....??

Nó khẽ nhăn nhó :

- huhu.. là...là ô tô hả....chị...chị ko đi ô tô đâu !!!!!

Thảo ngạc nhiên nhìn nó bằng ánh mắt như người trái đất nhìn người ở hành tinh lạ :

- Sao vậy chị My ..??

Nó lè lưỡi :

- chị bị say xe....!!

- Trời ạ...!! - Thảo nói mà như muốn xỉu , con bé chưa từng gặp ai bị say xe bao giờ cả mà...

Vũ thở dài quay sang nó :

- Không sao đâu...!! Lần này đi xe mui trần...khỏi sợ say xe nữa há...!!

Nó mừng rỡ ra mặt :

- Thế hả...!! yeah.....!!!!!!! Thiên Vũ muôn năm...!!

Nghe nó nói thế , chợt Vũ cảm thấy mát mát ruột , vui vui lâng lâng , một cảm giác kì lạ mà hần chưa từng cảm nhận ...

Còn Thảo vẫn nhí nhảnh chọc đùa nó :

- Lêu lêu...!! Có người bị say xe kìa....lêu lêu...!!!

Vũ khẽ cười.....nó chợt nhận ra.... Thiên Vũ cũng ko phải là máu lạnh lắm...hắn vẫn cười và vui vẻ... còn Minh Hoàng thì hầu như không có hai chữ “nụ cười” hiện hữu trên gương mặt hắn.... Lạnh...

28. Chương 28

Chiếc xe đỗ tại một tòa nhà to lớn màu trắng ...

.....” Party Cafe”

Bước vào phía trong thì càng cảm nhận được vẻ lộng lẫy ở đây.

Đúng như Thảo nói , mọi người ở đây đều ăn mặc rất sành điệu , nếu ăn mặc bình thường thì sẽ bị chú ý , bàn tán ngay.

Rồi cả bọn ngồi xuống một góc , chỗ đó cũng cách không xa sân khấu là bao.

Sau khi gọi đồ uống xong...Vũ còn ráng thì thăm gì đó với cô nàng tiếp viên..

Nó khẽ bĩu môi :” Đúng là đồ háu gái..!!”

Vũ vừa nói , vừa cười cười .. sau đó , còn cười phá lên to ơi là to.. khiến nó cảm thấy vô cùng khó chịu...thậm chí có cả phần bất an...

Và dường như là cảm tính của nó lần này đã đúng... Đúng là có bất trắc đã xảy ra....

....tiếng nói phát ra từ phía sân khấu,..

- Để trở lại với chương trình ” Hát cho nhau nghe!” Chúng ta sẽ đến với một ca khúc của bạn Rùa Thoại My đang ngồi ở bàn số 7 ..!!! Nào..hãy ột tràng pháo tay để cổ vũ cho bạn Rùa Thoại My..

Nó nghe mà nóng hết cả mặt...cái gì đây....Có nhầm ko vậy....Thoại My....đúng là tên nó mà...còn Rùa thì...?! Nó lo lắng , quay ngang quay ngửa nhìn xem số bàn của cả bọn đang ngồi là số bao nhiêu....trời ạ... số 7 .. đúng như anh chàng MC vừa nói...

Thảo ngạc nhiên nhìn nó :

- Chị đăng kí hồi nào mà lạ vậy chị My...??

Nó ấp úng lo sợ :

- Chị...chị...đâu...đâu có gọi đâu...hình như họ nhầm đấy chứ...!!

Vũ vẫn cười khúc khích.... Có lẽ nào....??

Bỗng....anh MC bước lại phía nó...

- Xin hỏi bạn nào là Rùa Thoại My...?! Mời bạn lên hát theo đăng kí...!!

Nó ngơ ngác nhìn :

- Em là Thoại My ... Ồ...nhưng,..Em...em đâu có đăng kí đâu ạ...!!

Anh MC thở dài :

- Vừa rồi em đăng kí với tiếp viên là hát một ca khúc và yêu cầu phải được hát đầu tiên?? Sao lại.....???

Nó dùng dùng sát khí quay sang Vũ :

- Thiên Vũ chết tiệt...đây có phải là trò của anh không...??

Vũ huýt sáo đáng ghét :

- Của tui hay không thì đều ko quan trọng cả...quan trọng là cô phải lên hát...!!!

Anh MC vẫn một mực nằng nặc kêu nó lên hát mặc cho nó gần như là nản nỉ :

- Ồ...em...em phải lên hát thật à.....!? Nhưng em...em. đâu có đăng kí...!!

Nó vừa dứt lời thì Vũ đã chen vào và đẩy nó lên sân khấu một mạch :

- Cậu đừng để ý làm gì....con nhỏ này tính hay ngượng nên mới thế đó....!!! ^^

Nó tức điên lên nhưng cũng ko làm gì được vì nơi nó đứng lúc này là sân khấu , hàng trăm ánh mắt đang dõi theo.. nó phải làm gì bây giờ....?? ư ư...

- Tôi...tôi...là..là...Thoại..Thoại My...tôi xin..hát...hát bài.... bài... Pretty...Pretty boy..

Anh MC vội đỡ lời cho nó :

- Vâng...bạn Rùa Thoại My.. sẽ trình bày ca khúc Pretty Pretty Boy....!!

Nó khẽ nhú mày nhìn ảnh :

- Không...bài Pretty boy cơ ạ... hơn nữa...em là Thoại My...ko phải rùa đâu !!!

Anh MC ráng cười thật rạng rỡ rồi bắt đầu đánh chính dần dần :

- Xin lỗi mọi người....bây giờ là ca khúc Pretty Boy do bạn Rùa..à quên...bạn Thoại My trình bày....!!

Nó khẽ cúi người , không quên nhìn về phía Thiên Vũ bằng ánh mắt trách móc và vô cùng căm tức.

I lie awake and pray

That you will look my way

I have all this longing in my heart

I knew it right from the start

Oh my pretty pretty boy I love you

Like I never ever loved no one before you

Pretty pretty boy of mine

Just tell me you love me too

Oh my pretty pretty boy I need you

Oh my pretty pretty boy I do

Let me inside

Make me stay right beside you

Vũ lại đi hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác... ” Thoại My hát cũng hay quá...giọng hát trong vút , ngọt ngào.. không giống như những lần mình cãi nhau với cô ấy....!!!”

” Anh ko hiểu trong anh đang có cảm xúc gì nữa....nhưng....rất dễ chịu và ấm áp.... Em là một cô bé đặc biệt... đặc biệt với anh....!!!! Trái tim hóa đá của anh đã thực sự tan chảy vì em rồi...cô bé ạ....!!!!!!!” - Hoàng nhìn nó , khẽ mỉm cười ... là nụ cười ấm áp đầu tiên hẳn dành cho nó... Nhưng đáng tiếc...nó không nhìn thấy...cũng như không cảm nhận được gì....!!

Mỗi người một cảm xúc , mỗi người một ý nghĩ nhưng cả bộ 3 và Minh Thảo đều không thể ngờ được giọng hát của nó lại tuyệt vời đến vậy....

kết thúc.... Nó nhẹ nhàng bước xuống thì một anh chàng tiến lại và tặng cho nó một bông hồng..

Nó lí nhí cảm ơn rồi đi lại phía bàn mà cả hội đang ngồi...

- Cô hát cũng không tồi ^^ - Bảo mỉm cười bình phẩm.

Nó chớp mắt :

- Uả...chứ bộ tui hát hay hả...??

Vũ khó chịu bĩu môi :

- Xì....không tôi khác với hay một trời một vực à nha...đừng có mà hiểu nhầm ý...!! Chẳng qua là Bảo muốn an ủi cô nên mới nói vậy....

Nó cười đều giả :

- Thôi đi....hay là anh lại ghen tị với “tài năng” của tôi...!?

Vũ tức đến nghẹn máu , không nói được gì..chợt thấy nó cứ mân mê cành hoa nên liền chế giễu :

- Đây.... cô thích bông hoa đó lắm hả...?

Nó gật gù :

- ừ..thì sao chứ...??

-Chỉ là 1 bông hoa mà khiến cô vui đến thế cơ à...?? Bộ cô chưa được tặng hoa bao giờ chắc...?? - Vũ xía xói.

Nó lặng yên , thở dài rồi nhẹ nhàng đáp :

- ừ...Đúng vậy đấy...!!!

Nó chợt buồn....rồi nó cố gắng để khiến mình vui hơn nên tiếp tục cãi nhau với gã Thiên Vũ :

-Đây....!! Cái trò lên hát là do anh bày ra đúng hok ?? Thiên Vũ...???

Vũ cười phá lên :

- Chứ còn ai nữa....!! Câu này mà cũng phải hỏi hả....??

Nó chưa kịp cãi gì thì Thảo đã chen vào :

- Thôi...thôi !! Em xin cả 2 người á.....!! hok bình yên ngồi với nhau được 1 phút nào hết à.... Thiệt tình luôn.....!! Ngay giờ mọi người nhìn quá trời luôn á....!!

Vũ lắc đầu :

- Không đội trời chung mà Minh Thảo...!! Em thông cảm cho bọn anh với nha ^^

Nó khẽ nhún vai rồi nhìn ra bầu trời.... Có một ai đó ... lại đang nhìn nó bằng cả trái tim....

29. Chương 29

Ngày hôm sau...

Giờ ra về... Một buổi học mệt mỏi kết thúc... Lúc này , Châu lại bình thường như mọi khi... không cà zật cà tang hay cáu gắt như hôm trước nữa...

Châu mỉm cười nhìn nó , vẫn một ánh mắt ngây thơ và đáng yêu :

- My ơi!! Hôm nay tớ lại về cùng cậu nhé.....!!

- Uhm đi !!! - Nó nói rồi kéo Châu đi về phía gốc cây mà bộ 3 đang đứng.

Trên đường đi...

Châu nheo mắt đáng yêu nói tiếp :

- Mà My nè , trưa nay... bác tài sẽ ko đến đón tớ đâu.....! Vì thế...tớ ở lại Biệt thự Hoàng tử nhé....!! Được hok zà...??

Tất nhiên là nó gật đầu lia lịa , mừng rỡ :

- Tất nhiên rồi.....!! Vậy là hôm nay Biệt thự xóm tụ đông vui quá...!!

Châu ngạc nhiên vội hỏi :

- Ủa , ai nữa mà đông hả My ..??

- À....em gái của Thiên Vũ..!! - Nó đáp.

- Em gái của Thiên Vũ...?? _ Châu hỏi lại rồi nói tiếp :

- Mà... anh Vũ có em gái à...?? Sao tớ ko biết nhỉ...??

Nó nhún vai :

- Nói chung là em gái của Thiên Vũ đang ở tại Biệt thự vài ngày . Con bé tên Minh Thảo , học lớp 9 mà body chuẩn không cần chỉnh luôn... mỗi lần nói chuyện là tớ lại phải ngước mặt lên mà nói không à...!! hix...!! Được cái là con bé nhà giàu mà lại dễ thương , gần gũi , tính tình vui vẻ ,... chẳng bù cho gã anh gì cả... ^_____^ Hồng hách , kiêu căng thấy mồ.....!!!

Châu bật cười khúc khích :

- ihiiihi...cậu nói nghe mắc cười quá...!!! Mà thui... đi nhanh lên một tí đi... bộ 3 đang đợi đằng kia kìa...!!!

Chưa đầy vài phút sau , nó và Châu đã có mặt tại chỗ bọn hần.

- Hey !! Đi về !!! - Nó vỗ vai gã Vũ nói.

Vũ giật mình quay lưng lại :

- Cô đây rồi hả...?? Đi thôi !!! Mà đợi cô phiền lắm cô biết ko...?? Tốn bao nhiêu là thời gian... cộng với bao nhiêu là ánh mắt của các girl hâm mộ cứ đổ dồn vào bọn tui...thật là ko chịu nổi...!!!

Nó trề môi rồi dắt tay Châu bước đi :

- Chảnh vừa thôi mấy cha....

- Sự thật mà..!! - Cả bộ 3 cùng đáp.

Nó khề hừ lên một tiếng ... nhưng đúng là bọn hần được chú ý ghê thiệt... !! Bao nhiêu ánh mắt cứ xăm xoi thể mà bọn hần vẫn chịu được... phải nói là cực giỏi ấy chứ...!! Mà cũng phải thôi , bộ 3 nổi tiếng ấy đã quen với việc này rồi mà... Không xảy ra , biết đâu lại còn cảm thấy thiếu thiếu cũng nên...

Cả hội vừa bước ra khỏi cổng trường thì...

1.....2.....3.....

- Hế lô mấy anh mấy chị !!!!!!!!

Bộ 3 và nó cùng đồng thanh :

- Minh Thảo..!! Sao em lại ở đây ?!

Thảo trề môi :

- Bộ em ko được phép có mặt ở đây chắc....?? hừ...!!

Vũ cốc đầu cô em gái một cái rõ đau :

- Rảnh hay sao tới đây hả con bé này....??

Thảo giơ tay lên xoa xoa đầu , khề suýt xoa :

- Ui da...đau quá...đau quá...!! - Nói rồi Thảo mới bắt đầu “gân cổ” lên cái Thiên Vũ :

- Anh ko biết thì đừng có nói !! Em tới đây là có mục đích hết đó chứ bộ !!! Anh zô ziên quá !!

- Thế mục đích gì...?? Đừng có nói là tới đây đi cùng bọn anh để hưởng lây danh tiếng bộ 3 như nhỏ Thoại My đấy chứ hả...??

Thảo ho ho vài tiếng , cổ tình vuột ngực như sắp ới đến nơi :

- ọc ọc.... sao em thấy bần ỏi quá vậy nè...?? Anh đừng tưởng chỉ có anh là nổi tiếng.... chẳng qua em ko thích mấy cái danh hiệu hot hot này nọ thôi... chứ ko thì cô em gái này sao thua các anh được ????

- Thôi...!! Không thèm nói với em nữa.....!!! - Vũ nói rồi kéo cả bọn đi thì...

- Khoan đã...!! Các anh , các chị cứ đi...!! Nhưng phải nộp cho em một mạng người...!! - Thảo chống nạnh nói.

- Cái gì...?? Em thần kinh rồi hả...?? - Vũ tròn mắt hỏi.

- Keke...nói vậy thui chứ mục đích tới đây của em là rủ anh Minh Hoàng đi chơi...vì thế , anh cứ tự nhiên đi...!! Em đi cùng với anh Hoàng...chắc ko sao chứ..??

Vũ nhún vai :

-Cái đó thì ko sao...!!

Thảo nói rồi khoác tay Hoàng :

- Vậy thì đi thôi anh...!!!!

Nó khẽ cười gượng rồi cùng bước đi với Bảo , Vũ và Châu.

- hey dà...!! Xem chừng việc đi theo tui tui là sở thích của cô hả Châu..??

Châu đứng hòng không nói gì... vì cái lí đúng là một sở đoản của con bé.,

Thế nên nó đã đứng ra bảo vệ cho nhỏ bạn thân :

- Châu đi cùng tui cho zui thoy....còn tui thì đi cùng các anh vì ở chung nhà....!! Vì vậy nên ko liên can chj hết...!!

Bảo thì quay lưng lại nhìn Châu , khiến trái tim Châu đập nhanh.. cứ như muốn vỡ tung tất cả vậy ..

- Châu.... theo tôi thì.... cô gọi taxi về cho gọn đi...!! Không có tiền thì tui tôi đưa.... Chứ cứ hôm nào cũng thế này.... scandal ko hay sẽ nổ ra đấy..!! Điều đó thì chả hay ho gì...vì thế... cô nên hiểu là nên làm như thế nào đi...!!!

Châu thở dài , lấy hết can đảm :

- Hôm nay ko có ai ở nhà ... nên em sẽ về Biệt thự Hoàng tử cùng Thoại My...!!

- Cái gì...?? Lại còn thế nữa à....??? Thật đúng là hết chịu nổi !! - Vũ hét lên rồi bước từng bước nặng trĩu , khó chịu .. quả là xấu tính..!!

Nó phồng má , trề môi ra vẻ khó chịu , tay giơ giơ cú đấm sau lưng Vũ.... nhưng tất nhiên là ko dám đấm thiệt rồi ... nó mà đấm thiệt chắc cũng tan xương nát thịt chứ chẳng chơi !

Sau giờ ăn trưa ở Biệt thự hoàng tử

Vào giờ này thì như thường lệ , Vũ , Bảo và nó đều nằm ngủ trưa. Châu ngồi trong phòng nó đọc sách rồi khẽ nhếch mép , mở cửa nhẹ nhàng rồi bước ra ngoài.

Châu đi xung quanh ngôi nhà . Cuối cùng con bé dừng chân tại phòng của Thiên Vũ .

Châu ngó nghiêng xung quanh “không có người” - Châu nhủ thầm rồi hít một hơi thật sâu , tim con bé đập mạnh .

.....cách.....

con bé đang run run nhấc chân bước vào.... thì bỗng...

- Cậu làm gì đó Châu ?? - Nó ngạc nhiên hỏi khi thấy Châu đứng trước phòng của Vũ.

Châu giật mình quay người lại ..

- Ó....tôi...tôi...à....à..tớ... - Châu ấp úng ko biết nói sao rồi khẽ giơ tay lên ám hiệu , đóng nhẹ cánh cửa rồi bước về phía nó :

- Tớ tớ chỉ muốn tìm hiểu đời tư của một super hot boy như anh Thiên Vũ thui mà...!! hi hi... - Châu cười rạng rỡ nói rồi kéo nó đi , như sợ ai nhìn thấy.

- Đờn tư á ?? - Nó lại ngạc nhiên lần nữa , thấy vậy , Châu liền gật gù giải thích.
- ừ...tức là.. tớ muốn xem phòng ngủ của anh ý như thế nào thui mà....!! kekeke... cậu chả biết đấy thôi , ước mơ của bất kì đứa con gái nào trường mình là được nhìn thấy phòng ở của một trong những người trong bộ 3 hot-warm-cold boy đấy !!
- Hi...ra thế....!!! - Nó cười đáp rồi lúc lắc bước vào phòng.

30. Chương 30

Tối hôm đó.. chính xác là 19h19' còn giây thì chả biết (đồng hồ không có kim giây nên bí lù)

- Chị My ơi...!! Chị My...!!

Nghe tiếng Minh Thảo , nó liền bật dậy .. trời đất , đi chơi kiểu gì mà cả buổi chiều , đến bây giờ mới về cơ đấy...

Nó mở cửa rồi nở nụ cười :

- Hi ! Đi chơi vui không Thảo ??

Thảo gật gù , tay xách cả giỏ kẹo xinh xinh - nó đoán là của Minh Hoàng .

- Vui lắm chị ạ !! Lâu lắm rồi , em với anh Hoàng mới đi chơi với nhau !!

Nó cười khì :

- Vậy thì em cứ ở miết ở Biệt thự hoàng tử đi là vui dài dài à... !!

Nói đến đây , Thảo thở dài thả mình xuống chiếc nệm....

- Chắc ko được đâu....!!! mà có lẽ là ngày mốt gì đó em đi rồi ..!!!

Thảo vừa dứt lời thì chuông điện thoại reo lên réo rắt... ” sorry..sorry...sorry.....”

- Alo...!! Con nghe nà papa...!! - Thảo nói bằng giọng đáng yêu nhất có thể , tay bóc viên kẹo chocolate .

Nó nhìn Thảo mỉm cười , nhận ra từng cung bậc cảm xúc hiện hữu trên gương mặt con bé ... cười rạng rỡ đến ngây ngô ra rồi miệng méo xệch sau đó trấn chau lại và cuối cùng là hét lên.....

- Không !!!!!!!!!!!!!!! Con không đồng ý...!!

Nó giật bắn mình , khẽ chớp mắt rồi chạy vào nhà vệ sinh một lát...

Vài phút sau , nó bước ra thì thấy Thảo ngồi bí xị

- Sao vậy em...?? Có chuyện gì à...??

Thảo đưa mắt nhìn xung quanh rồi lững thững đáp .. có lẽ con bé không vui . Nó đọc được điều đó qua cái nhìn dài thườn thượt khác hẳn mọi ngày của Thảo.

- Ui zà....!!!!!! Papa em bảo là MAI EM PHẢI ZỀ !!!!!!!!!!!!!!! - Thảo nhả lên từng tiếng .

Nó tròn mắt ngạc nhiên :

- Ngày mai á...?? Sao sớm thế...??

Nó nói là nói vậy, chứ thực ra trong lòng nó đang nghĩ cái gì cơ chứ...?? Nó vừa buồn (dễ hiểu) mà lại vừa vui nữa cơ đấy (!) Nó không nhận ra... nó còn là nó , rõ ràng nó quý Thảo lắm , thế sao nghe tin Thảo sắp đi , nó lại còn có thể có cái cảm xúc gọi là “vui” được nhỉ...??

Rồi Thảo nói tiếp , giọng nói đầy mệt mỏi :

- Hư hư.... Papa em bảo .. việc học hành thì pa ko nói... nhưng.. công ty pa phải thiết kế một mẫu này , là của công nương bên Anh đặt hàng nên pa bảo đích thân em phải tới khảo sát mới yên tâm. Ôi...!! Cái cuộc

đời em là thế đấy chị My ơi.....!!!!!!!!!!!!!! - Nói rồi Thảo rên rỉ , nhưng cả những lúc như thế này , con bé vẫn không lu mờ được nét đáng yêu trời phú của mình.

- Tiếc thật nhỉ....?? Giá như em ở được chơi lâu hơn....!!! - Nó nói với điệu bộ tiếc nuối . Nói xong nó chợt cảm thấy giật mình ” có đúng là nó nghĩ như vậy ko?” mà điều này.. nó cũng hiểu rõ..

Thảo lấy lại bình tĩnh , hít một hơi thật sâu rồi lại tươi cười vui vẻ . Xem ra con bé cũng là người mạnh mẽ , luôn cố gắng vượt qua mọi hoàn cảnh .

- Hi hi....!! Nói thế thôi chứ em cũng ko đòi gì nhiều..tới đây được 2 ngày mà em cũng gặt hái được nhiều điều thứ lắm ^_____^ Ví dụ như .. em quen được chị My nè... rồi.. lần đầu tiên em được ở tại BTHT nè... hihihi... rồi nhiều nhiều nữa...

Nó mỉm cười khẽ bấm bụng :” nhiều nhiều nữa .. là được gặp Minh Hoàng , đi chơi với anh ý nữa còn gì...!!” Nó luôn tự cho rằng nó biết hết... nhưng thực ra...chẳng phải điều gì nó cũng biết và lường hết được đâu...

.... ” Chết ! Ngày mai có môn Địa của bà cô Hà la sát !!” Nó chợt nhớ ra rồi lôi vở địa ra học vội vàng . Trong lúc đó , Thảo ngồi ngắm nghía bàn học của nó .

Chợt , Thảo lôi ra một cuốn sổ có hình Pucca nhí nhố ở ngoài ...” Thì ra là một cuốn sổ ghi chú của chị My ” Thảo thầm nghĩ rồi tựa lưng vào chú gấu bông , ngồi đọc .

Nó quay sang mỉm cười :

- Em đọc cái gì thế ??

Thảo chớp mắt nhìn nó đáp lại :

- Em hả...?? à... em đang xem cuốn sổ của chị nè....!!! Có tự bạch nữa kìa....!! - con bé chợt thích thú thốt lên .

- Hix.... chán ngắt... em đừng đọc làm gì....!! Chị là con người bình thường mà....!!!

Thảo trề môi , ánh mắt luôn hút hồn người khác :

- Thế nhưng có người thấy chị đặc biệt !! Thế là đủ hazzz !!

Nó khẽ nhún vai , chẳng biết làm gì ... rõ ràng con bé quá đáng yêu .. đáng yêu hơn cả một thiên thần , một thiên sứ...

Rồi... Thảo lại ồ lên :

- oh...!! Chị My thích màu trắng hả ???

- Đó luôn là màu chị thích nhất... từ bé đến giờ....!! - Nó đáp .

- Thảo nào em thấy tủ đồ của chị My toàn là áo màu trắng không hà....!! hihi... mà ... kì ghê... em lại chẳng thích màu trắng xí nào... vì.. em thấy nó quá đơn điệu....!!

Bất giác , nó buột miệng :

- Đơn điệu giống như chị....

Thảo nhăn trán tỏ vẻ không hài lòng . Ắn đầu nó một cái :

- Nhưng trong mắt em.. chị lại là màu trắng trong sáng , thuần khiết và vô cùng đáng yêu!!

Nó lè lưỡi rồi quay đi học bài tiếp.... con bé giỏi xoa dịu người khác ghê..!!

” Bầu trời nhiệt đới quanh năm chan hòa ánh nắng đã cung cấp cho nước ta một nguồn nhiệt năng lớn.... Bình quân”

Nó đang lẩm nhẩm... thì....

- Minh Thảo...Minh Thảo....!!!!!!

Là tiếng của Thiên Vũ... nó nhủ thầm rồi quay sang Thảo :

- Thảo ơi...!! Anh Vũ gọi em kìa...!!

Con bé lôi tai phone ra rồi hỏi lại như thể chưa nghe rõ :

- Em á ??

Nó gật đầu . Thảo chạy đi ra ngoài ... chưa đầy 30 giây sau đã lại có mặt tại chỗ nó :

- hìx...anh Vũ bắt em đi pha cafe cho anh kìa... có khìn không cơ chứ...!! hìx... tại em chiều anh quá mà... ngày xưa ở nhà á...anh cũng hay bắt em làm cho anh uống lắm...!! - Thảo than dài than ngắn rồi đôi mắt tự dưng sáng trưng hơn cả đèn pha ô tô...

- Chị My..!! Chị pha cafe cho anh Vũ hộ em đi.... nhazz...!!! Mai em đi rồi mà... em cần phải nghỉ ngơi chứ...!!

Nó bịu môi , dí đầu nhỏ Thảo :

- Gớm.... không muốn làm thì nói là không muốn !! Còn bày đặt là nghỉ ngơi nữa... bộ pha cafe tốn nhiều công lắm chắc ???

Bùm miệng cười tinh nghịch , Thảo đáp :

- Nãy giờ chị mà đi pha chắc cũng xong rồi á...!! đi... đi mà... giúp em ná...!! chị My thân yêu !!!

Con bé nói bằng giọng ngọt hơn cả kẹo sữa . Hỏi sao nó từ chối được cơ chứ .. Nó lắc đầu bó tay , cười trừ rồi đi pha cafe cho Thiên Vũ .

Chợt... Thảo chạy rầm rầm xuống nhà bếp ...

- Để em mang vào cho...!!!!

Nó chớp mắt ranh ma :

- Cướp công hả bé con ???

- Hihhi...em hông dám... em chỉ sợ anh c.h.ử.i thui hà...!!! - Thảo nhe răng cười , lộ chiếc răng khểnh cực duyên.

Nó bưng ly cafe đưa cho Thảo . Thực tình thì nó cũng chẳng muốn đưa cafe cho cái tên “Quỷ tha ma bắt” ấy đâu... mất công bước vào căn phòng đó , nó lại bị mắng cho té tát ấy chứ... hần ta vốn ghê rợn như thế cơ mà... K

Nó nghĩ rồi lại lầm bầm :” đồ hung hăng dữ tợn ” trong khi lúc này , Vũ chưa làm gì nó hết (!)

Tại phòng Thiên Vũ...

- Thanks cô em...!!!

Vũ nói rồi đón lấy ly cafe từ tay Thảo . Thảo cười tươi rói :

- Lâu lắm rồi mới thấy anh nói được lời cảm ơn à nha !!!

Vũ trề môi chọc quê Thảo :

- Xì...!! Anh nói thanks chứ nói cảm ơn em bao giờ...!!!! Rõ hâm !!

Thảo biết mình bị “xỏ lá” nên liền cốc đầu Vũ :

- Anh đừng có mà chơi xỏ em...!! Không thì đưa cafe đây cho em...!! Miễn nói nhiều...!!

- hehe..anh mới đùa có xí thôi mà... làm gì căng ..?? - Vũ nói rồi hớp một ngụm .

Thảo định bước ra thì.....

- Cafe ngon ghê...!! Em pha đó hả..?? Lâu ngày tay nghề cũng lên ghê hén...??!

Thảo mỉm cười :

- Ngốc xít...!! Chẳng phải em pha đâu !!! hahahahahahahah chị My pha đó anh ạ..!! Thế mà anh lúc nào cũng chê chị ý này nọ... để em méc chị My cái vụ này..chắc chị ý zui lắm...!!!

Chưa kịp để cho Thảo đi , Vũ đã nhanh chóng chạy lại giằng lấy tay con bé :

- Đứng lại , quý con !! Em đừng có mà ranh ma.... này giờ á... anh chỉ giả vờ để nịnh em thôi... không biết ai mới là đồ ngốc nhá...!!! Đừng có nói cho Thoại My , kéo cô nhỏ bị hổ....

- Vâng...!!! - Thảo xụ mặt xuống , có vẻ con bé đang thất vọng . Rồi , Thảo định bước đi thì Vũ giằng tay con bé lần nữa :

- Từ đã.....anh hỏi cái này đã ...!! Có phải.... ly cafe này là do Thoại My pha ko đấy , Minh Thảo ?? - Vũ nói với vẻ nghiêm trọng.

Thảo cười hơ hớ , tay vỗ vỗ vai Thiên Vũ :

- Không phải chị My thì là ai...?? Em lười lắm... chã thèm đi pha cho anh đâu...!!! lè lè.... - Nói rồi Thảo lè lưỡi , sau đó thì chạy đi kéo Vũ lại kéo con bé lại lần nữa.

Vũ thở dài , chậm rãi bước vào phòng

.... ” Ly cafe này... là của Thoại My... !?”

31. Chương 31

Một ngày mới lại đến tại hoa viên của căn biệt thự...

Trời không nắng ấm như mọi khi , khô hanh và hơi trở lạnh ... Giọt sương vẫn đọng trên lá như thể không muốn rời ... không tan ...

.... hôm nay không phải là ngày đẹp trời....

” Có lẽ Thảo cũng không muốn xa Minh Hoàng như thế !!” - Nó chợt nghĩ rồi khẽ tặc lưỡi....

Nó hít một hơi thật dài ... nó thích mùi sương sớm... dịu nhẹ và tinh khiết... cảm giác thật dễ chịu !!!

Nó cao hứng cất tiếng hát....

Có cơn mưa lạ thế hát ru em ngủ say

Có em sao lạ thế hát bên ta thật vô tư

Có lần em ước thầm theo cánh chim em bay thật xa

Và thấy giấc mộng tung cánh bay còn lại trên mi em giọt mưa rất êm..

Ngày....

Đang đoạn cao trào... mọi cảm xúc như muốn bộc bạch ra hết... thì...

- Cô hát khiến tôi mất giấc ngủ...!!

Nó giật mình đảo mắt nhìn quanh...” Quý thật...ai nói thế nhỉ ?? Hay là.... mờ...mờ a.....” - Nghĩ đến đây rồi nó cũng chẳng dám nghĩ tiếp nữa...

Như đi ngang qua trí não nó , giọng nói ấy lại vang lên :

- Tôi chẳng phải ma đâu...!!

Rồi từ bụi cây ... ngay trước mặt nó.... hần ta xuất hiện...

- Hả...?? Minh Hoàng...!!!

- Lần sau đừng có làm phiền tôi như thế.... 4h sáng tôi tập thể dục và tiếp tục ngủ ở đây.... cô cần gì thì cứ ra bãi sau...!!

Nói rồi Hoàng lẳng lặng bỏ đi... xem chừng hần hơi khó chịu...

Nó khẽ mím môi rồi bước lại chiếc xích đu . Gió khiến nó cảm thấy khá hơn .. nó nhủ thầm...” nếu vậy thì lần sau... tui sẽ ra bãi sau ... Có gì đâu nào....!! ”

” Không hát nữa à...??” - Hoàng tự hỏi rồi tiếp tục bước đi.

Nó ngồi được một lát rồi chạy lên nhà chuẩn bị đi học ...

.....

Thảo vẫn còn ngủ say , con bé đang tay dang chân - tướng ngủ rất vô tư như con nít , giống nó thật ! Tính cách của 2 đứa cứ như được đúc từ một khuôn , mà có khi là như vậy thật (!)

.....6h30..... Nó bước xuống nhà đi học cùng bộ 3 , không quên khẽ nói nhỏ bên tai Thảo :

- Chị đi học đây nha Thảo..!! Lát em đi vui vẻ nhé....!!!

Không biết con bé có nghe thấy gì hay không nhưng đôi môi con bé khẽ mấp máy mỉm cười.

- Đợi tui với chứ...!! - Nó vọng ra , thở dài hỏn hển ... ” chán thật... sáng nay mình dậy sớm rồi cơ mà... con tung tăng vui chơi được nữa... vẫn bị trễ so với bọn hần !!”

Trên đường đi.....

Nó hỏi Vũ :

- Thiên Vũ này.. mấy giờ Minh Thảo đi vậy ???

Vũ nhún vai đáp :

- Tui chẳng biết... chắc khoảng 8 ,9 giờ gì đó...!! Mà đằng nào sáng này nó chẳng đi.... cô hỏi nhiều làm cái gì...??

- Uh thì biết là thế... tui hỏi thế thôi ...!! - Nó gật gù nói rồi quay sang phía Hoàng xem thử cảm giác của hần lúc này thế nào..... Hoàn toàn bình thường ... à... cũng phải thôi... Minh Hoàng là ai chứ ?? Ai chả biết hần là Cold boy - luôn tỏ vẻ lạnh lùng và muốn kiềm chế cảm xúc ...?

Thoáng chốc , nó và cả bộ 3 đã có mặt tại trường.... ” Không biết Châu đã đến chưa nhỉ ?? ” - Nó chợt nghĩ rồi tung tăng chạy vào lớp.

- A ! My ... My đây rồi...!! - Châu mỉm cười khi thấy nó bước vào.

- Thần giao cách cảm ghê...!! My cũng vừa nghĩ đến Châu ^^ - Nó cười đáp lại.

Chưa kịp để nó yên tâm ngồi vào chỗ thì Châu đã vội nói :

- My ơi... trưa nay.... tớ sẽ đến nhà cậu nhé...!! Được chứ My ?? Sẽ không có gì phiền chứ ??

Nó nghe vậy , rất vui :

- Ủ... !! Nhớ nhé... như trưa hôm qua hihi... !! Mà.. Minh Thảo cũng đi rồi....!!

- Cái gì...?? Minh Thảo đi rồi hả...?? - Châu tỏ vẻ ngạc nhiên , lòng mừng thầm .

- Uhm...!! Mà sao cậu có vẻ sốt sắng thế ??

Châu lấy lại bình tĩnh , cười tươi chan hòa nhìn nó :

- Đâu...đâu có...!!! Tớ hoàn toàn bình thường đấy nhé...!!

Nó nheo mắt đều đều , lăm le Châu :

- Cậu đang vui mừng lắm phải hok ??

- Không có đâu...tớ... không..... - Châu xua tay lo lắng.

- Cậu sợ Minh Thảo yêu anh Bảo của cậu chắc...?? hihi... chả có đâu.... nói cho cậu biết nhé , bé Thảo là của anh Hoàng rồi....!! hihih...

Chợt..... Minh Hoàng bước qua lớp nó.... nghe thấy được liền bước vào ...

Nó quay lại , khẽ bụm miệng :” chết thật...vừa nhắc Tào Tháo , Tào Tháo tới là sao..??”

Hoàng dăm dăm , ánh mắt lạnh lùng không chút cảm xúc ... gần từng tiếng vào tai nó :

- Cần thận lời nói của cô..... chuyện của tôi không được nói linh tinh ra ngoài có scandal thì cô gánh hết đấy.....!!!

Nó rùng mình..... lần đầu tiên Hoàng đe dọa nó bằng lời lẽ đanh thép như vậy.....

Cả lớp đổ dồn ánh mắt vào nó.... xì xầm xì xầm một lát , sau đó bị Minh Hoàng “chỉ giáo” vài câu rồi lại thôi...

Nó tặc lưỡi nhìn Châu... Châu chỉ cười :

- Hí hí,...lần sau mà có nói gì thì be bé cái miệng thôi nhé... không là rước hết họa vào thân đó cô nương à.....!!!!Buổi Trưa.....

Thời tiết vẫn chẳng có gì tốt đẹp hơn...

Trời âm u...mịt mù.... có lẽ sắp mưa....

.....Lạ.....

Giờ ăn tại Biệt thự hoàng tử...

- Mi-xi-xup của My nấu ngon thật đấy !! Quả là danh bất hư truyền....!! - Châu giờ ngón cái ám hiệu , khẽ cười duyên .

- Hihi... miễn khen !!! Nghe nhiều lời khen quá ... ngưỡng chết !!! - Nó pha trò đáng yêu.

Châu cười , nó cũng cười . Nhưng 2 nụ cười lại quá đối khác nhau. Nó cười rất tự nhiên , Châu thì ngược lại... đơn giản , vì Châu luôn cố cười đẹp nhất trước mặt Nhất Bảo .

Đang ăn thì Vũ chợt nhắc nó :

- Thoại My.... trưa nay cô nhớ lau nhà đó...!! Chiều nay 3 bọn tui có việc bận phải đi ra ngoài , khoảng 4h về ! Lúc đó nhà cửa phải sạch sẽ rồi đó... nghe chưa...??

- Được rồi...!!! - Nó uể oải gật đầu nói ...” Châu tới chơi mà lại phải đi lau nhà cơ đấy...?? Huhuhu...cái nhà rộng thế này ... lau xong thì chắc Châu cũng phải về mất tiêu...!!! hjx...!! Đúng là cái số nó hẩm hiu thiệt...!!!”

.....

13h ... thời tiết càng xấu hơn....

” Ông trời thật khó hiểu...!! Hôm qua còn nắng cơ mà ??”

Bộ 3 Vũ , Bảo , Hoàng vừa đi khỏi nhà . Nó cùng Châu chợp mắt một chút..

Chưa được 30 phút , nó đã lồm cồm bật dậy.... Thấy vậy , Châu liền hỏi :

- Sao ngủ ít vậy My ???

Nó trề môi đau đớn :

- Cậu nghĩ căn nhà này nhỏ như ổ chuột chắc...?? 4h bọn hần về rồi tớ sợ lau không kịp bọn hần lại kèo nhèo... mệt lắm !!!

- Uh...!! Thế cậu cứ làm việc nhé...!! Tớ ngủ 1 tí hihihi.. - Châu tinh nghịch đáp rồi tiếp tục ngủ.

Nó lau nhà dưới ... mệt...!!! Nhà cũng không bụi lắm... mới lau ngày hôm qua mà đã bắt lau lại rồi.... chán ...!!!

Đến lượt trên lầu thì nó lau một lát , sau đó có Châu trợ giúp. Mặc cho nó cứ nặng nề 1 , 2 không chịu . Châu vẫn cứ cố chấp đòi lau nhà với nó . Thế nên nó đành xuống nhà lấy thêm 1 cây lau nhà nữa để 2 đứa cùng lau.

” Ngọc Châu tốt thật đấy !! Cậu ấy là tiểu thư cao quý nhưng vẫn muốn giúp mình làm những công việc như thế ... ở đời .. hiếm có ai như vậy...!! Mình phải trân trọng tình bạn này...!!! Nhất định !!!!” - Nó suy nghĩ , trong lòng hân hoan vui sướng , không phải vì Châu sẽ giúp nó mà là vì nó cảm thấy mình may mắn khi có một người bạn tốt tính như Châu.... cảm giác này... thật tuyệt vời....!!!

Chiều chiều... Châu cũng đã về...

Gió to hơn.... thời tiết xấu.... rất xấu.... mưa như muốn trút hết nhưng dường như vẫn chưa đến lúc ...!?

Nó thở dài.... nó cảm thấy hơi mệt mỏi.... nó có một linh cảm gì đó... xấu....

Nó nghe thấy tiếng râm ran bên phòng Thiên Vũ.... Một lát sau... Vũ xồng xộc chạy qua phòng nó , không gõ cửa... mà....

” Rầm”

Vũ đập cửa một phát rồi hồng học nhìn nó như một con hổ đói mỏi...

- Thoại My...!! Cô... cô có lấy quả cầu thủy tinh của tôi ko...??

Nó ngơ ngác không hiểu chuyện :

- Là sao cơ...?? Quả cầu nào...??

Vũ nhìn nó bằng ánh mắt ghê sợ.... còn kinh khủng hơn cả hàng ngày :

- Cô đừng có giả bộ ngây thơ...! Quả cầu thủy tinh có gắn những viên đá....!!!

Nó vẫn khẳng khái :

- Tui không biết...thực sự không biết mà....!!

- Thế trưa nay ai lau phòng tôi...?? Trước khi đi tôi vẫn còn thấy nó...!! - Vũ quát lên , đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào nó.

Nó sợ hãi.... khóe mắt cay cay dù nó vô tội :

- Là tôi...là tôi lau..... Khi đó tôi và Châu chia nhau ra cùng lau trên lầu tôi lau phòng anh và phòng Minh Hoàng... còn Châu lau phòng Nhất Bảo và ngoài sảnh ...

- Vậy thì đúng là cô rồi...?? Nếu đúng là cô lấy thì nói thật... tôi sẽ tha thứ , chỉ đuổi cô đi mà ko nói gì thêm ... còn nếu như để tôi phát hiện ... danh dự cô sẽ bị phá hoại....!!! - Vũ hét lên.

Bảo và Hoàng nhìn nó bằng ánh mắt ái ngại :

- Nếu cô lấy thì trả đi...

Nó găm lên , lúc này 2 hàng nước mắt của nó đã giàn dụa trên má...

- Tôi không lấy...thực sự tôi không lấy mà.....huhu...sao lại đổ cho tôi.... thực sự ko phải tôi... ko phải tôi... anh nên kiểm tra lại đi....

Bỗng.....Vũ đưa mắt nhìn vào góc giường rồi lấy ra từ đó một quả cầu thủy tinh nhỏ...

- Thì ra là nó ở đây...!! Đúng như tôi nghĩ.... đồ dối trá....đồ trộm cắp...!!!

Nó sững sốt.... trong cuộc đời... nó chưa từng bị ai c.h.ử.i đến mức như vậy... mà .. sự thật là gì ư ?? Nó bị oan... nó thật sự bị oan....

- Không phải là tôi...!! Không phải là tôi...!! - Nó vẫn lảm bảm , chân ngã khuỵu xuống bất lực.

- Đồ dối trá...trộm cắp.....

Bảo thở dài nhìn Vũ :

- Thôi...tìm được là tốt rồi...!!!

Vũ nghiêng răng soi xét một hồi rồi nói tiếp :

-Quả cầu.....đã bị mẻ một miếng....

Nước mắt Vũ từ đâu cũng chảy ra... đó có lẽ là lần đầu tiên nó thấy Vũ khóc.... còn đối với Bảo và Hoàng thì đây chỉ là lần thứ 2 , thứ 3..

Vũ đau đớn nói nó một câu rồi quay về phòng :

- Đồ rắn độc.... cút khỏi đây đi....!!! Cô cút khỏi đây đi.....!!!

Nó buồn....nó làm sao để bọn hần tin nó bây giờ....!! Sự thật không phải là thế cơ mà..... Nó ko làm chuyện đó..

Nó òa khóc to hơn.... chạy một mạch ra ngoài hoa viên....

.....Mưa..... Mưa đã trút xuống....

....Tầm tã....

....Vội Vã....

Nó... Ngồi sụp xuống một góc ... Buồn ... Trời bắt đầu tối dần , Bóng tối che khuất dần Ánh sáng...

Một niềm sợ hãi từ đâu lại dâng lên nhưng không thể làm cho nỗi buồn - nỗi đau trong nó lúc này . Nó không biết phải làm thế nào...

.... Nó chợt nghĩ đến Minh Hoàng .. Lần trước cũng như thế này... đều là nhờ hần mà nó vượt qua... còn bây giờ....? Hần cũng đã quay lưng lại với nó ... à không , trước đây thì cũng đã quay lưng rồi nhưng bây giờ có vẻ nhất quyết hơn , đáng sợ hơn...

Nó chợt chạy ra khỏi căn biệt thự , lao ra đường... trời tối om không một tia đèn điện .. bình thường trên đường chẳng bao giờ tắt điện cả... tự nhiên hôm nay lại như thế... hôm nay là ngày gì mà toàn xảy ra những chuyện gì đâu thế này...?? Nó vừa chạy vừa khóc .. khóc rất nhiều , nước mắt hòa lẫn trong mưa đến nỗi nước trên mặt nó - nó cũng chẳng phân biệt được đâu là nước mắt và đâu là mưa ?

Một lát sau... Nó dừng chân tại biệt thự của Ngọc Châu...

Tay ấn chuông , bàn chân như muốn rụng rời....

” Kìng koong.... kìng koong...”

Nó bấm rất nhiều , rất lâu - trông chờ Châu sẽ ra mở cửa.. nhưng không , chẳng có ai cả..... ” Châu ơi...rút cuộc cậu ở đâu...?? Có nghe thấy tiếng chuông hay không...?? Giúp tớ với...cứu tớ với...tớ sợ quá... ngoài này tối lắm Châu à.....!!”

Rõ ràng trong nhà có ánh sáng... Lúc này nó còn trông thấy bóng người nữa.... Thế mà.. kết quả nó mong đợi lại ..” vô vọng”... thế là sao...??? Rồi nó gọi ... gọi Châu đến rát cả cổ họng . Và rồi tất cả vẫn cứ như chưa xảy ra việc gì... nó vẫn đứng trong mưa , trong bóng tối và trong sợ hãi... không một ai giúp nó....!!

Nó đau đớn lê từng bước chân về lại biệt thự... nó không chạy nữa vì đã quá mệt... nó vừa đi vừa suy nghĩ nhiều điều... đau đầu .. quả thật rất đau đầu nhưng nó vẫn nghĩ . Nó phải nghĩ tại sao nó lại bị oan...?? Tại sao quả cầu đó lại ở trong phòng nó ? Tại sao chỉ là một quả cầu bình thường mà Thiên Vũ giận đến vậy ..?? Tại sao...?? Tại sao...??

Điều này thì chẳng ai biết , ngoại trừ bộ 3 Vũ - Bảo - Hoàng . Vũ thì tất nhiên là biết . Còn Bảo , Hoàng là 2 người bạn duy nhất biết về quá khứ của Thiên Vũ . Một quá khứ khá đau buồn .

12 năm về trước . tức lúc Vũ 5 tuổi.

Mẹ Thiên Vũ ngày càng xơ xác , còm cõi . Lý do bà như vậy , là vì bà mắc căn bệnh ung thư quái ác . Liệu có thể cứu bà ...?? Người ta nói , chỉ cần ghép tủy thích hợp là bà có thể duy trì sự sống . Khi đó , cậu bé Thiên Vũ luôn trông chờ , trông chờ vào niềm tin mong manh ấy . Nhưng đau lòng thay rằng , không ai chịu hiến tủy cho bà . Mà nếu có người hiến thì cũng không phù hợp . Cậu đã rất thất vọng , nhưng.. một tia hi vọng lại le lói trong cậu khi biết tin... bố cậu có tủy thích hợp .

Nhưng rồi bà cũng chóng qua đời vì không được ghép tủy - ông bố ích kỉ đã quyết định không cứu vợ mình .

Trước khi bà qua đời , bà để lại cho Thiên Vũ một quả cầu - một quả cầu thủy tinh không có giá trị , nói trắng ra đó chỉ là một món đồ rẻ tiền . Tuy thế , đối với cậu , nó còn quý hơn cả vàng bạc , kim cương ,.. hay bất kì món đồ gì quý giá khác .. thậm chí là cả tính mạng .

Đó cũng là lí do khiến Vũ đã tức giận và đau khổ khi tưởng chừng như đã mất quả cầu .

32. Chương 32

Trời bắt đầu hửng sáng... Mưa cũng bắt đầu ngớt nhưng vẫn chưa có một tia nắng nào cả...

Thời tiết khá hơn nhưng vẫn rất xấu...

Lúc này là 5h sáng , như thường lệ Minh Hoàng ra kéo cổng . Bỗng , hắn thấy dáng dấp ai đó đang né bên một góc cổng .. “ Là Thoại My...con nhỏ ngủ ở đây cả đêm ?? Khi tối mưa to và lạnh ... không hiểu.... nhưng thôi... không nên nghĩ nhiều ột con người vì tiền mà bỏ qua danh dự làm gì..!!”

Nghĩ thế nên Hoàng quay lưng bước đi.. không một lời.

Nó nghe tiếng kéo cổng , giật mình choàng tỉnh giấc . Đêm qua quả là một đêm kinh hoàng đối với nó . Bóng tối , lạnh giá và cô đơn . Nó thấy hơi nhức đầu . Khẽ đưa tay lên sờ trán .. chà.. hình như nó hơi sốt rồi .

Nó gương mình đứng dậy bước vào căn biệt thự một cách nhẹ nhàng – lần đầu tiên nó đi như vậy ... Nó sợ bọn hắn nhìn thấy nó , nhìn bằng ánh mắt khinh miệt đầy cay độc .

Nó lén nhẹ vào phòng . Đứng trước gương , trông nó xơ xác quá... qua một đêm mà nhìn nó cũng gần như một con bé “ăn xin” đầy tội nghiệp vậy . Nó thở dài ... lại thở dài nữa rồi . Người ta bảo , ai hay như thế thì sẽ khổ mà nó thì lại toàn như vậy thôi .. Có lẽ số nó là số khổ thật !

Nó lấy đồ đi tắm , chải lại tóc tai . Sau đó chuẩn bị sách vở để đến trường . Nó đã không biết nó sẽ phải chịu đựng những điều gì khi đến trường vào ngày hôm nay....?

Lần này nó đi sớm hơn bộ 3 . Nó không dám chờ , không dám đợi . Đúng hơn là nó cố tình đi trước bọn hắn để ko phải chạm mặt . Nếu chạm mặt biết đâu nó lại phải nghe những lời sỉ vả khiến nó đau lòng...?!

Đúng là có những ngày mưa mới yêu thêm những ngày nắng . Trước đây khi đi với bộ 3 , nó chẳng cảm nhận được cái gì . Nhưng bây giờ khi đi một mình , nó mới nhận thấy thật đơn độc và trống vắng . Ước gì có bọn hắn lúc này... à không... phải ước là chuyện ngày hôm qua không xảy ra mới đúng chứ...!!

.....mệt mỏi.....

Vừa đặt chân đến cổng trường.. nó đã phát hiện ra.. mọi người đang chú ý đến nó dữ lắm. Chuyện gì xảy ra thế nhỉ...??

-Trời ơi...!! Đúng là cái con nhỏ sống tại Biệt thự của các chàng hoàng tử đẹp trai đây mà...!!

-ừ..đúng rồi..cô ta đây !! Kẻ đã ăn cắp đồ của anh Thiên Vũ đây... thật nhục nhã...!!

-Cô ta thật là trắng trợn...!! Với bộ 3 hot-warm-cold mà cũng dám làm như thế đấy...!! Trời ơi...ăn gan báo kìa...!!

Nó vô tình nghe được những lời xì xầm đó .. thông tin sao lan truyền nhanh quá vậy... thế là không phải chỉ có riêng bọn hắn.. mà cả toàn trường đều đang nhìn nhận nó bằng con mắt khinh rẻ ... nhưng có ai biết rằng : nó đang bị oan hay ko...?? Thế mà có đấy.... người đó không ai khác lại là.....

Rồi nó lại càng shock hơn khi bước vào lớp... chuyện mỗi lúc lại thêm một tòi tệ...

-Tẩy chay Thoại My... tẩy chay đồ trộm cắp... tẩy chay Thoại My... tẩy chay đồ trộm cắp...!! Tẩy chay..tẩy chay....!!!

Nó sững người... một đoàn người cả nam lẫn nữ đang đứng dàn hàng trong lớp nó để đổ xô nhau vào sỉ vả .. Nó chỉ muốn hét lên rằng : “ Tôi bị oan!” Nhưng liệu nó làm như vậy thì có ai tin nó không...?? Câu trả lời ai cũng hiểu rõ rằng : “ Không!” Tuy phũ phàng...

Một ánh mắt...một cái nhìn đầy lạnh giá... thật khác.... Đó có phải là Ngọc Châu – con bạn thân dễ thương của nó hay ko???? Nó chợt nhật ra trong đám đông đang thi nhau “ đả đảo , tẩy chay” nó .. lại có Châu...

Trái tim nó đã đau .. nay lại càng thêm đau... ngàn mũi dao cứ thế cứa vào trái tim bé nhỏ của nó.... ông trời đối xử tàn tệ với nó quá... !!

Nó như người mất hồn , lê từng bước , ánh mắt sáo rỗng nhìn Châu :

-Châu.... Cậu....?? Cậu đang .. cậu đang chống lại tớ sao..?? Cậu đang c.h.ử.i mắng tớ cùng bọn họ sao..?? Mọi người không hiểu , chẳng lẽ cậu cũng không ...???

Châu vẫn lạnh lùng như ban nãy , nhưng lại có phần đáng sợ hơn :

-Tôi chống lại những kẻ chống lại anh Thiên Vũ , anh Nhất Bảo , anh Minh Hoàng...!! Tẩy chay .. tẩy chay..!!!!

-Tớ không làm !! Thực sự tớ không làm... mọi người có thể không tin nhưng cậu phải tin...!! – Nó hét lên , tay ghì chặt bờ vai của Châu.

Châu khẽ gồng mình , đẩy người hất mạnh đôi bàn tay yếu ớt của nó :

- Bỏ ra... tôi không tin cậu... đồ bẩn thỉu...!!!

Nó sụp người xuống đất... trời ơi... thế là nó đã mất tất cả thật rồi..... Nó bật khóc.... Nó hận nó bất lực nhưng nó biết làm gì bây giờ...!!

Thật may sau đó.... tiếng trống vang lên đã cứu nguy cho nó...

Vào lớp.... Châu chuyển sang chỗ khác ngồi , không còn ngồi cạnh nó nữa ... Thế cũng tốt.... Nó nhìn Châu bằng ánh mắt ngậm ngùi , Châu vẫn đáp lại bằng ánh mắt lạnh lùng . Nhưng khi nó nhìn Châu bằng ánh mắt trách cứ , Châu lại ngoảnh đi về trốn tránh.

Ra về...

Tại hoa viên của trường...

Dường như trường học đã về hết , chỉ còn 2 người ở lại .. Nhất Bảo và Ngọc Châu...

-Nghe nói cô cũng đã đứng trong đội ngũ tẩy chay Thoại My...??

Châu nói ra vẻ tự hào :

-Vâng...!! Đúng thế ạ...!

Bảo nhếch mép cười :

-Thế ra .. kể cả cô cùng cô lập con bé đấy rồi hả ??

-Chính xác...!! – Châu chắc nịch đáp.

-Vậy mà tôi đã tưởng cô sẽ đứng về phía con bạn cô cơ !! – Bảo gật gù nói.

-Em đừng về phía chính nghĩa , về công lí... nếu như bạn em thực sự là con người như thế thì em cũng ko muốn có loại bạn như thế...!! Chẳng hối tiếc làm gì anh ạ...!!

Bảo đưa mắt nhìn Châu :

-Đây là câu nói hay nhất từ trước đến giờ của cô đấy , biết không ?

Châu khẽ đỏ mặt , cúi gằm xuống :

-Ồ..vâng.... em.. em cảm ơn anh...!!

“Vậy là bây giờ bên cạnh con nhỏ tồi tệ đó không còn ai cả.... chỉ vì tham lam , nghĩ quả cầu thủy tinh đó là đồ đắt tiền mà con nhỏ mất tất cả ... !!! Loại người đó đáng bị đối xử như thế mà...!!” – Bảo thầm nghĩ , khẽ ngược mắt lên trời rồi xỏ tay vào túi bước đi .

Châu cứ thế đuổi theo : “Chờ em với..!! Chờ em với..!!” Nhưng Bảo cũng chẳng quan tâm .. điều hấn quan tâm thì đã đạt được qua cuộc nói chuyện lúc nãy rồi... vì thế nên Châu đã ko còn “ giá trị” gì nữa.... mặc kệ cho xong !!

“ Lúc nãy rõ ràng anh đối xử với em rất tuyệt cơ mà ?? Sao giờ lại.... anh thật là khó hiểu... nhưng không sao.. dù gì thì quan hệ giữa em và anh đã lại tiến thêm một bước nhờ vụ việc này....!! Em quả không sai lầm mà...!!”

Nó đi bộ về Biệt thự... một ngày tồi tệ và mệt mỏi... Kể cả sau khi bước ra khỏi trường nó vẫn chưa thôi khỏi những ánh mắt dòm ngó , những lời dèm pha ..

Và cả một chuyện mà nó không hề ngờ đến . Trên khắp đường đi là những tờ giấy khi kín chữ : “ Đả đảo Thoại My...đả đảo đồ trộm cắp... tẩy chay...!! Đả đảo...!!”

Nó lại sưng người một lần nữa.... Nó oan.. oan thật mà ! Tại sao bọn hấn lại quá đáng đến vậy... cho người làm cả những việc này ư....!!

Làm sao để nó có thể rửa sạch được những vết nhơ này đây...??

Tới biệt thự hoàng tử ..

Nó đẩy cổng bước vào... nhẹ nhàng , thậm chí có phần rón rén .. Bọn hấn đang ở phòng khách . Nó định đi cửa sau để tránh mặt nhưng rồi lòng quyết tâm phải đối mặt của nó đã thúc đẩy bàn chân nó bước vào bằng ngay cửa trước .

-Cút đi..!!! – Vũ quát .

-Đồ trộm cắp..! – Bảo tiếp lời.

Cuối cùng là đến Hoàng...

-Bắn thiêu...!

Nó đau đớn hít một hơi thật sâu .. nó định cứ thế mà lẳng lặng bước vào nhưng rồi sức chịu đựng của nó cũng có hạn .. nó hét lên một cách đầy bất lực và đau khổ :

-Tôi không làm chuyện đó...!! Tôi không ăn cắp...!! Tôi bị oan...!! Nhưng tôi nói ra có ai tin tôi ko..? Sao các người đối xử với tôi như thế...!! Sao các người không làm rõ đã .. để rồi đồng fan cuồng của các người xông vào mà c.h.ử.i mà rửa mà mắng nhiếc tôi như một con chó ??

-Chứng cứ rõ ràng , cô còn định chối à ?? Đồ nhục nhã...?! – Vũ gầm lên như một con mãnh thú .

Nó rưng rưng nước mắt :

-Tôi không hiểu và càng không biết tại sao quả cầu của anh lại có mặt tại phòng tôi... thậm chí trước đó tôi còn chưa được nhìn thấy nó.. nói chi đến việc tôi ăn cắp ??

-Vậy chẳng lẽ không cánh mà nó bay đến phòng cô à...?? Nước mắt cá sấu ??

Đúng là... nó đang quá bất lợi , nó không có lí .. rõ ràng nó vô lí...

-Tôi..tôi không biết....

Hoàng lắc đầu :

-Cô luôn miệng bảo cô bị oan nhưng cô chẳng làm gì để chúng tôi tin cô cả... Tốt nhất cô nên bước ra khỏi đây đi.. khỏi cái biệt thự này...!!

-Tôi khuyên cô... nên chân thành mà nhận tội... chứ không fan của chúng tôi sẽ chẳng để yên cho cô đâu...!!

– Bảo nói .

-Tôi không có tội thì tại sao tôi phải nhận ?? Tôi không làm chuyện đó...!! – Nó gào lên rồi chạy một mạch lên phòng .. kết cục thì vẫn chẳng có ai tin nó cả .

Nhắc đến chuyện này , Vũ lại cảm thấy đau ... trái tim hẫng như bị bóp nghẹn : “ Mẹ à.. con xin lỗi đã không giữ được kỉ vật của mẹ... Quả cầu đã bị mẹ một góc... Con đã luôn gìn giữ nó thật cẩn thận... và kết quả là bị người xấu làm hư và suýt nữa nó đã rời xa con mãi mãi....

Nó thả mình lên chiếc giường , tay ghì chặt chú gấu bông . Nước mắt cứ thế chảy , nó muốn kìm lại nhưng không được . Nhưng thôi , nếu khóc có thể gội sạch tất cả thì cứ khóc đi... như thế phải chăng sẽ tốt cho nó hơn ?

Nó suy nghĩ lan man.. kì thực nó không biết phải làm gì vào lúc này...!!

Nhanh chóng chìm vào giấc ngủ , chìm vào những giấc mơ... hi vọng là một giấc mơ hạnh phúc..?

Tỉnh dậy .. Nó vội vàng gom hết đồ đạc .. rồi sau đó viết một lá thư để lại....

“ Tôi đi đây.... Tôi sẽ chẳng làm phiền các anh nữa... Các anh ở lại sống tốt..., nếu các anh muốn ăn mì-xi-xup thì lấy mì ở tủ kính ấy , tôi để góc bên phải . Café , nước ngọt hay đồ uống thì vẫn luôn có sẵn trong tủ lạnh . Thức ăn không được để quá lâu , đồ gì hư thì phải vứt ngay kẻo ảnh hưởng đến cả tủ .

Cây lau nhà tôi dựng ở gần khu giặt đồ . À , nhắc đến giặt đồ mới nhớ.. hôm bữa tôi đi ra tiệm điện máy , người ta bảo là có loại máy giặt không gây hư hại đến quần áo đắt , hơi đắt nhưng đối với các anh chắc cũng chẳng là vấn đề gì .. để đỡ phải vất vả thì các anh nên mua về mà giặt thử nhé !

... thời gian qua tuy cãi nhau cũng nhiều... nhưng .. niềm vui cũng chẳng là ít... tôi đi đây nhưng vẫn muốn nói với các anh một câu... chỉ một câu này thôi : Tôi không làm những việc trái với đạo lí làm người của bản thân.. kì thực tôi bị oan..

Tôi không nói gì thêm nữa... tôi cũng hết lời rồi.. có nói các anh cũng sẽ chẳng tin tôi phải không...?? Chào các anh.. tôi đi đây...!!!”

Nó nhẹ mím cười... xách hành lí bước ra khỏi biệt thự khẽ vẫy tay chào...

Thực ra thì nó cũng chẳng biết rồi mình sẽ đi đâu về đâu nhưng nó vẫn cứ bước đi ... Hi vọng ông trời sẽ không tuyệt con đường sống của ai bao giờ....

33. Chương 33

Trời bắt đầu tối dần.... mưa tiếp tục rơi – không ngớt ... Lạnh....

Nó thở dài lê từng bước nặng trĩu... Giờ thì nó biết đi về đâu bây giờ... thực tế là bây giờ nó chẳng còn chỗ nào để đi cả...

Nếu là trước đây thì có nhà Châu.... Nhưng.. giờ thì nhà Châu lại là một trong những nơi nó không nên đến nhất ... Mọi chuyện xảy ra với nó thật nhanh . Nghĩ lại , nó vẫn chưa thôi bàng hoàng.

Trong túi nó bây giờ hoàn toàn trống tuếch . Không một xu dính túi - chính xác là như vậy . Nó nhún vai cho qua .

Nhưng rồi cái bụng nó không thể cho qua được . Nó đói quá . Vả lại , chẳng lẽ nó sẽ cứ ở mãi công viên suốt đêm thế này... thật chẳng hay ho chút nào...!!

Với hiện trạng như lúc này thì nó biết làm cái gì bây giờ chứ ??

Nó chợt nắm lấy sợi dây chuyền đá quý của mình . Bây giờ trong người nó chỉ còn món đồ đó là có giá trị nhất thôi... nhưng , mẹ nó bảo .. sợi dây này ko được làm mất vì nó rất quý và có ý nghĩa rất đặc biệt mà đến lúc lớn lên nó mới hiểu .. Nó muốn bán sợi dây chuyền này đi để trang trải những ngày như thế này , nó cần có cơm ăn , chỗ ở .

Nó đứng lên rồi lại ngồi xuống . Cứ thế đến lặn mấy chục lần . Nó phân vân ko biết có nên làm như thế hay không..nó sợ quyết định bán của nó là sai lầm . Nhưng nó cũng biết nó không thể cứ trong tình trạng này ...

” Tính mạng hay Sợi dây chuyện này quý hơn ??” Nó suy nghĩ một hồi rồi đưa ra quyết định ” Nếu ko còn tính mạng thì sợi dây chuyện cũng ko còn ý nghĩa gì nữa .. cũng chỉ là tạm thời thôi... sau này mình sẽ chuộc lại....!!”

Nghĩ rồi nó bước đi thật nhanh đến hiệu cầm đồ gần đó.

.....

- Sợi dây chuyện này cầm được bao nhiêu tiền hả chú ?? - Nó hỏi .

- Hừm... cái này hả....

Vừa nó , chú ta vừa sẫm soi kĩ lưỡng .. Rồi chú ta lại nhìn nó mà đáp :

- 2 triệu được ko ??

Nó mỉm cười tươi rói :

- Dạ được ạ....!!

Nó vui vẻ tưởng mình được “hời” vì nó nghĩ đó chỉ là một sợi dây chuyện bình thường

chỉ có ý nghĩa về mặt tinh thần . Nó nào biết , sợi dây chuyện này...là vô giá....!!

Rồi nó dặn chú đó :

- Chú ơi.... cháu chỉ cầm một thời gian thôi.... chắc 1 tháng sau cháu quay lại lấy nó... nên chú đừng bán cho ai nhé....!! Nhất định thế chú nhé....!!

Chú ta lại xuề xòa đáp , có vẻ cho qua :

- Uh uh... được rồi...được rồi....!! Tiền đây cô bé....!!

- Dạ..cháu cảm ơn...!! - Nó lễ phép đáp rồi hí hửng đi tới một nhà trọ cũng cách trường học của nó không xa.

Nó thở dài hít một hơi thật sâu để lấy lại tinh thần . Sau đó dọn dẹp lại sơ qua phòng ốc mới nhận một lát rồi leo tọt lên giường đánh một giấc thật sảng khoái sau những giờ dầm mưa lạnh buốt .

“ Lặng yên nghe tiếng mưa rơi..

Lặng yên để thấy đêm trôi..

Lặng yên nghe tiếng thở dài.

Lặng yên nghe nỗi cô đơn....”

.....

Sáng hôm sau...

Trời nắng ấm . Thời tiết có vẻ khá hơn . Ngoài đường cũng ráo rần .

Hôm nay nó có quyền dậy muộn hơn một lát . Đơn giản là vì nó đang ở tại một nhà trọ gần trường cơ mà.

Lại mỉm cười . Nó không nhận ra là nó cười còn nhiều hơn cả Minh Thảo (thể mà nó luôn cho rằng nó là một con bé chán đời , khi gặp khó khăn là lại cúi đầu .. không vui tươi cười đùa được như Thảo)

Bước tới trường .. Vẫn những ánh mắt dòm ngó , kì thị đầy khinh miệt . Nó lại cho qua một cách bất lực . Không phải vì nó không muốn cho qua . Mà là vì nó không thể . Nó có nói thì cũng chẳng ai tin , tốt nhất là đừng nói để mọi người lại thêm chú ý rồi xúm vào mà mắng nhiếc nó.

.....Haizz.....

Nó lầm lũi , cúi gằm mặt xuống . Đi vào lớp một cách khổ sở.

Mà vào lớp rồi nhiều khi còn khổ hơn . Vì từ cái ngày ma xui quỷ khiến ấy , fan của Bộ 3 hot-warm-boy dường như cũng trở thành “fan” của nó rồi , suốt ngày tập trung nơi có nó – bàn tán về nó .

Chỉ có điều , đối với Bộ 3 , bọn họ luôn nói bằng giọng ngưỡng mộ , yêu thương và hết lời khen ngợi . Còn với nó , sỉ nhục một cách tàn nhẫn .

-Đồ nhục nhã....đồ trộm cắp...!!

-mày sống ko có tự trọng à , hả ??

-Hay là danh dự của mày bị chó nhai rồi ??

Nó siết chặt hai bàn tay lại . Nó cố gắng chịu đựng . Nhưng không phải lúc nào hành động cũng đi theo ý muốn của con người . Nó giơ tay đấm con nhỏ đang dí sát mặt vào nó mà giấu cợt ... Bụp....

-Cú đấm này dành ày vì dám sỉ nhục tao... mày im đi...!! Và tất cả chúng mày cũng im đi... tao không làm những chuyện này... tao biết , trời biết , đất biết .. và cái đứa hăm hại tao biết...!! Thế là đủ...!!!!!!

Nó nói đến đây , Châu khê giật mình quay lưng đi chỗ khác .

Cái hành động vừa rồi của nó ban nãy , chính nó cũng không ngờ... nó không nghĩ là nó dám nói như vậy . Trước giờ nó chỉ giỏi hống hách , lên mặt với bạn bè thân thiết , anh chị em trong nhà hay là với bộ 3 . Chứ còn với những người khác thì không bao giờ . Và đây lại là lần đầu tiên nó làm như thế . Nhưng không sao.. nó hài lòng vì hành động vừa rồi của nó – thật tuyệt vời...!! (theo nó nghĩ thì như thế)

Cả đám fan của bộ 3 nghe nó nói , đứa thì bật cười , đứa thì lại tiếp tục giấu cợt , có đứa lắc đầu nhưng cũng có đứa tỏ vẻ cảm thông cho nó (tất nhiên là số lượng cực nhỏ)

Nó nín thở chạy ra ngoài . Nếu lúc nào tới trường nó cũng phải chịu đựng như vậy thì thật mệt mỏi quá .

Bống ..

-Không chịu nổi nữa rồi phải không ??

Nó quay lại thì thấy bộ 3 , kẻ đang nhếch mép , kẻ thì quay mặt đi ..

-Tôi chẳng làm những chuyện đó...!! Ngoài câu này ra thì tôi biết nói câu gì hơn chứ...?? – Nó đáp.

-Thì ra cô cũng chỉ là một con bé yếu đuối mà thôi...!! Thế mà luôn tỏ vẻ mạnh mẽ cơ đấy...!!

Nó cắn chặt môi :

-Dù gì thì tôi cũng ko thể làm cho các anh tin tôi được... mà có lẽ tôi cũng chẳng cần như thế nữa .. bây giờ , lương tâm tôi thanh thản vì tôi chẳng làm gì trái với đạo lý .. Và các anh cũng coi như là ko quen biết tôi đi.. tôi cũng chẳng muốn nhìn thấy các anh...!Nói xong , nó lại bỏ vào trong lớp.

Vũ , Bảo , Hoàng lắc đầu nhìn nhau rồi cũng quay lưng bước đi.

“ Tùng...tùng ...tùng .”

Chưa bao giờ nghe tiếng trống ra về nó lại mừng đến thế này . Về tới nhà trọ , nó sẽ được giải thoát !

Vừa tới phòng , nó đã thả mình lên chiếc nệm mà ngủ . Bây giờ thì giờ ăn đối với nó cũng ko còn quan trọng gì . Khi nào đói thì ăn , thế thôi !

2h chiều... Nó dậy đi ăn , một quán ăn đối diện nhà trọ của nó . Thật tiện lợi !!

Đến cả lúc ăn nó cũng chẳng bình yên .. bây giờ cứ như nó đã trở thành người nổi tiếng rồi ý... đi đâu người ta cũng bàn tán về nó .

“ Ôi cái cuộc đời này..!” – Nó than vãn rồi gọi món :

-Có mì ko hả chị ??

Một lát sau , tô mì nóng hổi đã xuất hiện trước mặt nó .. mắt mắt... Nó ăn ngon lành chợt.... nhớ đến những ngày cũng ăn mì-xi-xup với bộ 3 . Nó lại thấy mệt mỏi.

Tô mì ko còn được ngon như ban nãy mà nó có vị đắng .

34. Chương 34

Tối hôm đó tại Biệt thự Hoàng tử...

- Cậu mua cái gì về ăn vậy ?? - Vũ xoa bụng hỏi .

Bảo nhún vai :

- Mì... chẳng phải cậu đang cần Mì sao..??

Vũ chối cãi - điệu bộ ngốc đến khó tả :

- Cái gì..cái gì cơ chứ...?? Tôi nói muốn ăn mì bao giờ... Nhưng thôi.. mì cũng được...!!

Nói rồi Vũ giật lấy hũ mì . Chạy cái vèo đi lấy đũa như tên lửa rồi nhào vào ăn . Hoàng và Bảo nhún vai rồi bắt đầu ăn cùng Vũ .

Vũ ăn được vài miếng rồi gác đũa .. đáp :

- Không nuốt nổi...!!

Rồi Vũ bỏ lên phòng . Bảo , Hoàng cũng gác đũa rồi nhẹ lắc đầu. Thực sự bọn hắn cần một tô mì có hương vị giống như Mì-xi-xup mà nó đã từng làm .

Cả 3 chàng trai đều cảm thấy trống vắng , thiếu thiếu kể từ khi nó bước ra khỏi nhà. Không khí lại ảm đạm , tẻ nhạt như xưa...

Lên tới phòng , Vũ thả mình lên chiếc giường rồi chợt nghĩ đến nó . Hắn nhớ những lần nó vui tươi cười đùa , những lần nó khóc vì sợ hãi.. hay cũng là những lúc chọc phá 3 bọn hắn tức điên người.

Vũ khẽ cười nhưng rồi lại vò đầu vào gối ” Không được...!! Kẻ phá hoại kỉ vật của mẹ đều là kẻ tồi tệ , đáng chết...!! Không được... không...!!! Nhất định là không !!!”

Tại sân thượng của Biệt thự Hoàng tử..

Hoàng hít một hơi thật sâu , hắn lại ngẩn sao .

” Thất vọng vì em...!! Nhưng bây giờ anh lại muốn biết em đang ở đâu và làm gì là sao..??”

Còn tại hoa viên của biệt thự.. nơi tụ họp mỗi buổi tối của bộ 3 nay chỉ có Bảo.

Hắn đắm chiêu nhìn xung quanh suy nghĩ . Riêng hắn , hắn cảm thấy trong chuyện của nó có gì đó bất ổn.

“ Là thế nào nhỉ...?? Hôm đó xuất hiện con nhỏ Châu... con nhỏ cũng tham gia lau nhà cơ mà...?! Tuy ko lau phòng Vũ nhưng vẫn có cơ hội lên vào đó ...? Nhưng vẫn có thể là do Thoại My.... Rốt cuộc là thế nào...”

Hắn bóp trán , tay nâng ly café hớp một ngụm rồi tựa vào ghế mà tiếp tục nghĩ suy .

“ Khi My xảy ra chuyện này... bạn thân của con nhỏ đó.. là Châu ..đã...”

Sáng hôm sau....

Nó vui tươi bước đến trường – có lẽ nó cũng đã nghĩ nhiều và đã lấy lại dần được tinh thần rồi.

Vào tới lớp... Nó mừng rỡ khi fan của bộ 3 Vũ , Bảo , Hoàng cũng giải tán đi chỗ khác rồi , không còn rập rình chỗ nó mà nữa .

Bây giờ nó được chuyển xuống góc lớp ngồi... cô độc.. nhưng vậy thì có gì là ko tốt nào..? Thoải mái hơn là đăng khác ý chứ...!!! Cô chủ nhiệm muôn năm..!

Trống vừa điểm giờ ra chơi là Bảo đã xuất hiện ở ngay lớp nó rồi...

Nó cũng ngạc nhiên nhưng thực ra Bảo tới có phải gặp nó đâu , Bảo tới gặp Châu. Thấy thế nó cũng mừng cho Châu – đã từng là một tình bạn đẹp đối với nó .

Bảo vẫy nhẹ Châu :

-Ngọc Châu ! Lại đây tôi bảo...!!

Châu mừng rỡ chạy tới :

-Dạ...!! Anh gọi em ...??

-Uh...!! Ra về tôi muốn gặp cô... !!

Châu ko giấu nổi sự sung sướng , liền reo lên :

-Vâng ạ !! Nhất định thế anh nhé... mà ở đâu hả anh..??

Bảo chép miệng suy nghĩ rồi đáp :

-Gặp tại quán café Cellado ...!!

-Dạ...!! Em sẽ đến sớm ...!! – Châu lúc lắc đầu .

Nó mỉm cười... Nó mừng cho Châu vì có vẻ như tình cảm giữa Bảo và Châu có vẻ gắn kết hơn rồi... Nhưng nó lại thấy hơi chạnh lòng .. giá như lúc này Châu chạy đến bên nó – cùng sẻ chia niềm vui này thì thật tốt biết mấy...!!

Ra về , Châu nhanh chóng đi tới quán Cellado ngồi đợi Bảo...

10 phút.... 15 phút... rồi 30 phút trôi qua.. Bảo vẫn chưa đến . Châu chỉ biết thở dài , tuy hơi nôn nóng nhưng con bé nhất định sẽ đợi .. vì con bé yêu Bảo...!!

-A...anh đây rồi...!! Anh Bảo...!!

Châu cố tình chọn chỗ gần gần cửa để thấy Bảo một cách nhanh nhất.

-Cô đợi có lâu ko...?? – Bảo vẫn đứng mà nói.

Tất nhiên , Châu lắc đầu :

-Không đâu ạ.. anh ngồi đi...!!

Bảo kéo tay con bé xồng xộc , vừa đi vừa nói :

-Vào phía trong này.. ngồi ngoài này không tiện tí nào cả...!!

Lần đầu tiên , Châu biết thế nào là trái tim đập lồi nhịp... Bao viễn cảnh tươi đẹp hiện lên trên đầu nó.... “ Bảo sẽ nói gì mà cần phải vào trong mới tiện...??”

-Cho 2 café đi....! – Bảo gọi.

Vốn dĩ thì Châu ít khi uống café , nhưng là Bảo gọi thì con bé sẽ vui vẻ mà uống thôi...!!

-Tôi sẽ đi ngay vào vấn đề luôn , để khỏi mất thời gian nhé...!! – Bảo gạt gù nhìn chăm chăm vào Châu .

Châu khẽ cúi mặt :

-Vâng ạ...!!

-Là cô phải không , Châu ??

Châu giật mình , ngược mặt lên vẻ ngây thơ :

-Là...là...chuyện chuyện gì cơ ạ...??

Bảo khẽ hừ một tiếng rồi đưa sát mặt nhìn Châu :

- Còn chuyện gì nữa....?? Đừng có giả nai như thế.... Hay đó đã là tính cách ngấm sâu vào con người cô rồi , Phạm Ngọc Châu ??

Châu lắc đầu và bắt đầu cảm thấy hoang mang , lo sợ :

-Em... em chẳng hiểu anh đang nói gì cả....!!

Bảo nghiêng răng ken két – lần đầu tiên một warm boy có biểu hiện như vậy trước một người khác phái :

-Là chuyện của Thoại My...

-Vâng.. thì đúng là em đã quay lưng với My vì .. My là đứa trộm cắp...

Bảo tiếp tục đánh thếp :

-Cô im đi... !! Ai mới là đồ trộm cắp , đổ oan cho người khác..?? Nói thật ra đi.. tôi biết tất cả rồi...!!!

Châu hoảng ra mặt , khóe mắt cay cay , cuống họng nghẹn đắng :

-Ơ... Ơ..... là là... Thoại My Em.. em ko biết....

- Tôi cho cô một cơ hội lần cuối , có nói thật không ??

- Em ko biết...!!

Bảo lắc đầu cầm ly café ném xuống đất.... choang....

-Vậy ai đã thậm thụt trước cửa phòng Thiên Vũ cách cái hôm quả cầu bị mất một hôm ?? Lúc đó tôi đã thấy và hơi nghi ngờ nhưng nghe cô với Thoại My nói chuyện , tôi đã ko còn một chút nghi hoặc nào nữa....!! Và kết quả thì lợi dụng cái ngày 3 bọn tôi đi vắng , cô đã giở trò để đổ oan cho Thoại My đúng không ???

Đến lúc này thì Châu bật khóc thành tiếng rồi nói với vẻ thành khẩn :

-Huhuhu... tất cả là do em.. do em cả....!! Em đã làm tất cả .. huhu... Em chỉ vì anh thôi... vì em đã quá yêu anh rồi...!! Anh có biết không ??? huhuhuh...

-Từng lời nói của cô khiến tôi ghê tởm....!! – Nói rồi Bảo giận dữ bước đi thật mạnh , thật nhanh ra khỏi Cellado...

Châu vội vã đuổi theo ra đến trước cổng của quán...

-Anh Bảo... xin anh nghe em nói... anh nghe em nói đã... anh Bảo ơi...huhuhuhu...

Châu vừa khóc lóc van xin , vừa siết chặt lấy bờ vai của Bảo.

Bảo gạt tay Châu ra , bước tiếp vài bước :

-Cô im đi...!!!! Tôi không ngờ cô lại đối xử với người bạn thân của mình như thế...!! Đáng lẽ tôi phải nghi cô từ lúc cô tham gia hội chống đối lại Thoại My rồi chứ nhỉ...??

-Anh Bảo thực ra thì... - Châu chưa nói hết câu thì một chiếc xe ô tô điên cuồng lao về phía Bảo.

Châu vội vàng sợ hãi , lí trí mach bảo con bé phải làm gì để không tuột mất người yêu.

-Cẩn thận...!! Nhất Bảo..! – Châu hét lên rồi đẩy Bảo thật mạnh để tránh xe.

Bảo chợt nhìn thấy chiếc xe lao vun vút , càng lúc càng tiến gần tới chỗ Châu. Nhanh như cắt , Bảo nhảy bổ ra , ôm chầm lấy con bé rồi lấy đà lăn vào phía vỉa hè của quán Cellado.

....2 người đã bình an....

Châu như nghẹn thở - con bé vẫn chưa hết hoảng loạn sau pha nguy hiểm chết người vừa rồi . Con bé ôm lấy lồng ngực... khó thở quá...

Bảo nhẹ đặt môi lên môi Châu hô hấp nhân tạo giúp con bé thở đều trở lại.

Nước mắt khế lăn dài trên má Châu :

-Em sợ...sợ...

- Có anh đây rồi...đừng sợ...!! – Bảo ghì chặt tay Châu , hấn thấy rất biết ơn con bé sau vụ việc vừa rồi... Con bé đã liều mình vì hấn. Hấn đã trở lại là 1 warm boy thực thụ.

-Em đã sợ mất anh..... huhuhu.... Đừng rời xa em...đừng bao giờ rời xa em...

Bảo lặng im không nói gì , sau đó khẽ trách cứ :

-Em ngốc quá... lúc này nếu anh ko nhảy ra cứu em thì em sẽ thế nào...?

-Anh chẳng biết đấy thôi... vì anh em có thể làm tất cả , kể cả phải chết cơ mà...!! - Châu mỉm cười , đôi mắt long lanh thánh thiện.

-Em đúng là quá ngốc....!!

-Hành động vừa rồi của em ko ngốc chút nào đâu anh à... chỉ có việc yêu anh là ngốc thôi...!! – Châu nói tiếp , vẫn mỉm cười mặc dù đôi mắt thì đang hoa cả lên vì shock.

Bảo im lặng .. cả hai nhìn nhau một hồi lâu.... Rồi Châu nói xóa tan bầu không khí ảm đạm vừa rồi...

-Về việc Thoại Mỹ... anh có biết tại sao em lại làm vậy không ..?? Là vì... em đã quá ích kỉ... em thấy anh có vẻ yêu quý cậu ấy nên đã nghĩ rằng .. Vì có cậu ấy nên anh đã ko thích em.... Nhưng.. em đúng là ngốc thật mà.. ! Em ko hề biết là ko có Thoại Mỹ thì anh cũng chẳng yêu một con bé như em đâu....

Bảo lắc đầu :

-Anh vẫn ko tin đó là nguyên nhân em làm chuyện đó...!! Có ai đứng sau chuyện này , phải ko...??

Châu lại lảng tránh , quay mặt đi không nói gì ... Bảo nhìn Châu bằng ánh mắt khẩn thiết :

-Nói cho anh biết đi , Ngọc Châu..!!

Con bé lo lắng nhìn Bảo :

-Em thực sự không thể nói...

-Kể cả với anh ?? – Bảo hỏi dồn.

Châu ko biết rằng mình có nên nói cho Bảo biết hay không . Con bé không muốn trả lời Bảo một chút nào . Nhưng nhìn ánh mắt của hấn , con bé lại cảm thấy hơi xiêu lòng..

-Em nói ra... anh ... anh đừng làm to chuyện nhé... được không ??

-Uhm... anh hứa... - Bảo nói rồi khẽ vuốt mái tóc Châu.

-Thực ra là..... chị...chị Cẩm Tú bảo em làm.... Tuy thế nhưng lỗi cũng ở em... em đã nghe lời chị Tú mà hại Thoại Mỹ... chị ý nói , nếu em ko làm thế thì sẽ mất anh ... Nên em đã...đã....

Bảo lắc đầu đáp :

-Thôi được rồi.. anh hiểu rồi....!! Em ko cần nói gì nữa....Bây giờ anh sẽ đưa em về nhà nghỉ ngơi.....

Nói rồi Bảo vẫy một chiếc taxi , lần này hấn dặn dò bác tài kĩ lưỡng hơn nhưng cũng chẳng đi cùng Châu . Hấn nói với con bé là có việc phải đi gấp nên ko thể đưa con bé về trong lúc này .

Con bé hơi chạnh lòng nhưng rồi cũng mau chóng ảm lòng vì nhớ lại những lời nói , hành động ban nãy của Bảo.

“ Dẫu chỉ là giấc mơ em xin mơ hoài..

Cuối con đường nắng lên chờ anh đến...

Đến khi nào trên thế gian mặt trời ngừng sáng lối em đi về..

Ánh mắt này đôi tay này mãi thuộc về nhau..!”

.....

Bảo bước đi.. lòng nặng trĩu . Rốt cuộc thì hần cũng đã biết sự thật rằng Thoại My ko làm chuyện đó mà lại là Ngọc Châu . Nhưng thật ra... con bé đang thương hơn là đáng trách !?

35. Chương 35

Bảo lan man tản bộ một lát rồi về tới Biệt thự hoàng tử. Hần suy nghĩ nhiều , nghĩ đến việc đổ oan cho Thoại My thì Bảo lại thấy muốn tát cho Châu mấy tát , nhưng khi hần nghĩ đến hình ảnh cứu hần của Châu thì hần lại mềm như bún .

Bảo phân vân nhiều , chẳng hiểu làm sao nên tốt nhất thì cứ nói chuyện này với Vũ và Hoàng . Sau đó sẽ nghĩ tiếp.

-Tôi có chuyện cần thông báo với 2 cậu đây !! – Vừa bước vào cánh cửa , Bảo đã nói bằng giọng nghiêm nghị .

Vũ cười khì , đôi mắt vô cùng gian xảo :

-Sao...?? Nghe “giang hồ” đồn thổi là trưa nay cậu hẹn hò với nhỏ Châu à ...??

Bảo khẽ thốt lên “trời” rồi sau đó ngồi xuống ghế :

- Đây chẳng phải là lúc đùa đâu à nhen.. lúc này tôi đi gặp Châu là để làm rõ một chuyện và đã có kết quả rồi đây...!!

-Chuyện gì vậy ?- Hoàng cất tiếng hỏi , tay vẫn chưa rời tờ báo (dường như sách và báo chí là cuộc đời của hần ta vậy)

-Liên quan đến vụ việc của con nhỏ Thoại My ! – Bảo chép miệng đáp.

Vũ suy nghĩ một lát rồi nói , hần vô cùng sốt ruột :

-Cậu mau nói đi... là chuyện gì ??

-Tôi thấy có rất nhiều nghi vấn trong việc “ Qủa cầu thủy tinh” vừa rồi...!! Tôi đã rút được nhiều vấn đề , ví dụ như là ngày bị mất quả cầu thì xuất hiện hiện Châu và quan trọng hơn là ngày hôm trước tôi đã từng thấy Châu thập thò trước phòng Thiên Vũ . Và lại càng khó tin hơn khi con bé ấy lại dễ dàng quay lưng với Thoại My như vậy ...

Vũ đắm chiêu nhìn Bảo :

-Vậy tức ý của cậu là...

Chưa để Vũ nói hết câu , Bảo đã đáp :

-Đúng thế... Ngọc Châu là người đã làm tất cả ...!! Trưa nay tôi đã đi đối chiếu...tất cả đúng như suy nghĩ của tôi...!!

Hoàng bất ngờ vội vàng hỏi :

-Động cơ của Châu là gì ?

Vũ bật cười :

-Không ngờ cậu lại dần đến thế đấy Minh Hoàng . Còn gì khác ngoài lí do về Nhất Bảo ??

Bảo gãi đầu :

-Cậu có vẻ hiểu chuyện rồi đấy Thiên Vũ... Ác liệt hơn là tôi đã mắng con bé rất nhiều .. Và sau đó.. con bé lại xả thân để cứu tôi khỏi bị xe đụng nữa... Cũng may là bình an vô sự...

Vũ thở dài . “ Thì ra không phải là do Thoại My... thời gian qua mình đã nghĩ ngờ con nhỏ một cách tội nghiệp...!! Con nhỏ không dối trá .. con nhỏ trong sạch...!!”

Rồi Bảo nói tiếp – Bảo luôn là người tìm cách phá tan bầu không khí im ắng .

-Mấy ngày qua thật tội nghiệp cho Thoại My... bị hiểu lầm và bị fan của chúng ta công kích dữ dội như thế không hiểu cô ta thế nào...!!

-Uh...!! Nhắc đến tôi lại muốn ăn Mi-xi-xup.. !!- Vũ thật thà .

Hoàng mỉm cười chua xót , không hiểu vì lí do gì mà nụ cười đó lại hiện diện trên khuôn mặt Hoàng vào lúc này..!?

-Tôi cũng vậy !! – Bảo đáp lời , ánh mắt xa xăm.

Mỗi người một suy nghĩ . Lại im lặng , cũng chẳng có gì là lạ . Cả 3 bọn hắn vẫn thường xuyên nhìn nhau và yên ắng như thế mà.

Châu thở dài , tim nhói lên từng cơn . Khẽ khàng nhìn ra cửa sổ , Châu ngẫm nghĩ lại những việc mình đã làm .

“ My à... bây giờ tớ hối hận quá... Có lẽ khi biết tin tớ sắp tâm hại cậu thì bộ 3 sẽ ghét tớ lắm... Nhưng , tớ cũng cam My à... ! Việc bây giờ tớ muốn nhất đó là cậu tha thứ cho tớ... Để tớ và cậu lại như những ngày xưa , thật vui vẻ...!! Nhưng có lẽ là khó cho cậu rồi , tớ hiểu việc đó là không thể mà... làm sao mà có thể tha thứ ột đứa bạn ,à ko .. bây giờ cậu đâu có còn coi tớ là bạn nữa đâu , phải ko My ..??”

Châu đang buồn , buồn nhiều lắm !! Niềm ăn năn hối hận đang dâng tràn trong con bé. Cảm giác này thật khó chịu làm sao...!!

Quay lại Biệt thự hoàng tử .

-Tôi có ý kiến này , không biết có nên nói ko... - Vũ đánh liều nói.

-Cậu nói đi.. từ bao giờ cậu có điệu bộ bày đặt hỏi thế...?? – Bảo uống một ngụm trà rồi lên tiếng.

- Tôi nghĩ là cần minh oan cho Thoại My... ko nên để con nhỏ bị kì thị như thế ..!!

-Tất nhiên rồi...!! – Minh Hoàng đáp một cách hiển nhiên.

Vũ thở phào nhẹ nhõm “ Cũng may là đồng ý”

-Còn tôi lại đang nghĩ ... - Bảo nói nửa chừng rồi ấp úng ko nói.

-nghĩ gì cơ..??

-Có nên để Thoại My về lại Biệt thự của chúng ta không ?? Vì dù gì thì sự ra đi của con nhỏ là vì hiểu lầm mà.. cộng thêm con nhỏ cũng đã phải chịu nhiều thiệt thòi trong mấy ngày qua nữa... - Bảo nói bằng giọng vô cùng triết lí.

-Nên...!! – Vũ và Hoàng đồng thanh , sau đó 2 ánh mắt vô tình chạm nhau trong 3 giây rồi lại quay đi . Chính xác là cả hai đang sợ ánh mắt của nhau ?

-Nhưng... minh oan thì còn dễ , còn kêu cô nhỏ trở lại thì hơi.....

Vũ liền tiếp lời :

-Hơi mất thể diện ...

-Uh... Nhưng thôi , lần này coi như chúng ta chuộc lỗi với Thoại My... ok chứ...?? Hạ mình , chỉ 1 lần này thôi... - Bảo nói .

-Thế cũng được..! – Hoàng đáp . Xem ra này giờ hắn chưa phản bác ý kiến nào có lợi cho nó cả mà ko phải chỉ riêng hắn , mà cả Vũ và Bảo đều vậy.

-Rồi ! Quyết định thế nhé...!!

-Sáng nay Thoại My không đến trường à...?? – Vũ như hét lên trong điện thoại.

Bảo lắc đầu :

-Không !! Tôi tới lớp của con nhỏ rồi.. không có...!! Nghe mấy pé trong lớp bảo là hôm nay My nghỉ học... ko rõ lí do....!!!

-Vậy giờ sao...??? – Vũ hỏi dồn , hần đang rất nóng lòng .

-Nghe nói là nhỏ My sống ở gần trường , vì có nhiều người đã từng thấy con nhỏ bước ra từ quán ăn Pinky mà lâu lâu 3 bọn mình vẫn hay đi đấy...! Rồi thấy nhỏ bước vào trong 1 nhà trọ đối diện quán đó luôn...

-Hành động ngay chứ ?! - Vũ sốt sắng.

-Ok...!! Sáng nay trốn nhé.....!!! Cậu phone cho Hoàng đi.. tôi sẽ lo khoảng nghỉ học..!!

-Ok...!!

Vũ cười tươi rồi khẽ nắm chặt tay “ Yeah!”

Nhanh chóng , bộ 3 hot-warm-cold boy đã cùng nhau bước đến gần nơi nó ở.

-Giờ sao đây ?? – Bảo hỏi .

-Chẳng lẽ giờ xông vào trong nhà trọ đó luôn hả...?? – Vũ nhăn trán , đôi mắt liên lảo xung quanh.

-A ! Có cách.... – Bảo chợt reo lên rồi kéo cả bọn vào quán Pinky.

-Em...!! Lại anh nhờ...!! – Cả ba ngồi vào bàn rồi vẫy cô bé phục vụ.

-Dạ...em..em chào 3 anh.... Em hâm mộ 3 anh lắm ý ạ !! – Con bé run rẩy cúi chào.

-Cảm ơn em.. bọn anh có chuyện cần hỏi... Em có thể cho bọn anh biết là cái cô gái mới dọn đến cái nhà trọ phía trước đó , có hay đến quán này ăn ko em ??

Sau một hồi dò hỏi dừ điếc... Cả bọn cũng thu nhặt được nhiều thông tin quý báu : Nó thường xuyên tới ăn ở đây vào buổi chiều và vào buổi tối ! Chính vì vậy bọn hần cũng có thể gặp nó ở đây vào 2 giờ đó được . Nhưng chiều nay có cuộc họp mặt hội học sinh nên việc gặp nó vào buổi chiều là ko thể .

Vũ gật gù :

-Vậy quyết định là tối nay nhé...!! Tối nay sẽ hành động ...!! Bây giờ chúng ta là người đi chuộc tội nên phải làm chu đáo một chút... dù gì thì con nhỏ cũng chịu quá nhiều thiệt thòi rồi mà...

-Uhm.. nhất định lần này phải đưa con nhỏ về Biệt thự.....!! Tôi muốn ăn Mi-xi-xup lắm rồi....!!! – Bảo thật thà nói khiến cả bọn cười phá lên .

Rồi Hoàng lắc đầu , nãy giờ hần ko tham gia ý kiến gì cả . Chỉ lặng yên , lắng nghe và suy nghĩ . “ You will e back soon !”

Tối hôm đó , bộ 3 đã bàn bạc và dành một sự bất ngờ đáng yêu cho riêng nó.

Như thường lệ , 7h30 nó bước ra khỏi nhà trọ , ghé vào quán ăn .

Vừa bước vào , chưa tới cửa thì con bé phục vụ mọi hôm ghét nó ra mặt nay lại niềm nở một cách lạ thường :

-Chị ơi...!! Chị lên phòng trên nhé.. có người đặt cho chị ở phòng ăn B2 !!

-Em..em có nhầm không vậy ?? – Nó ngạc nhiên hỏi lại .

-Dạ ko ạ...!! Đúng là chị mà.. chị mau lên đi ạ...!!

Nó thở dài bước lên phòng B2 , lòng thầm nghĩ : “ Hay là trò của bọn fan của Vũ , Bảo , Hoàng ?”

Lạ kì , nó mở cửa tách , ánh mắt run run lo sợ . Nhưng chẳng có ai cả . Chỉ thấy bàn ăn thịnh soạn và trên tường có dòng chữ : “ For Thoại My Turtle” Nó không giỏi tiếng anh nên chẳng hiểu “Turtle” là gì (là Rùa) .

Nó ngồi vào bàn . Bỗng tiếng nhạc từ đâu vang tới.... Bản nhạc nhẹ nhàng , sâu lắng .. Rồi đèn màu được bật lên , lung linh và rực rỡ . Nó ngỡ ngàng không hiểu chuyện gì xảy ra .

Chợt...

“ Hello Thoại My Turtle ! Xin chào Rùa Thoại My !!”

Đó không phải là ai khác , chắc chắn là bộ 3 . Nó trầm nghĩ , ngó nghiêng xung quanh .

Rồi nhìn về phía trước .

Đôi mắt nó ko nhìn thấy bộ 3 . Mà lại nhìn thấy 3 con rùa khổng lồ xinh xắn từ từ tiến về phía nó .

Nó nghệt mặt ra , nó vốn ngốc mà . Mãi mà chẳng hiểu...!!

Vũ , Bảo , Hoàng ko nghe phản ứng gì từ nó liền gỡ “đầu rùa” ra .

Nó giật mình hét toáng lên :

-Á.....!! Các anh.....?

-Heheheh.. ngạc nhiên lắm phải ko??? – Cả 3 cười toe toét – hiếm khi thấy cả 3 cùng cười một nụ cười dễ mến đến vậy.

Nó đã ko hiểu , nay lại càng rối hơn :

-Các anh.... Đang làm...làm cái gì vậy ??

Bảo cười ầm áp , ngồi xuống giải thích :

-Là thế này.. hôm nay , tụi tui làm việc này là để....

-Chuộc tội với cô !! – Cả 3 đồng thanh.

-bọn tui đã hiểu lầm cô chuyện quả cầu...sorry... ! – Vũ gãi đầu đáp , sau đó cũng kéo Hoàng ngồi xuống .

Đến lúc này đầu óc nó mới thông suốt hơn một xí :

-Vậy là các anh đã biết là tui ko làm chuyện đó đúng hok ??

Cả 3 gật đầu .

Nó sung sướng reo lên : “ Yeah..!!” rồi chợt nghiêm mặt lại :

-Nhưng là ai làm chuyện đó.. tại sao quả cầu lại có mặt ở phòng tui...?

Rồi Bảo tiếp tục giải thích từng vấn đề cho nó .

Nghe chuyện , nó lại cảm thấy se lòng lại .Thì ra tất cả là do Châu , người bạn mà nó vô cùng quý mến . Châu đã rắp tâm làm chuyện đó . Thảo nào mà khi nó gặp chuyện , Châu lại quay phắt 180 độ với nó như thế .Nó không hiểu có nên tha thứ cho Châu hay không . Nó giận Châu , rất giận . Vì Châu mà nó phải chịu đựng sự khinh miệt từ mọi người trong trường . Nhưng , tha thứ cũng là một việc nên làm ?!

Nó phải làm sao...??

Không gian chùng xuống , chỉ còn tiếng nhạc du dương , êm ái .

Rồi Vũ cười nói :

-Thôi... cô ăn đi... !! Rồi còn dọn về nhà nữa chứ...!! Cô tính ở nhà trọ miết sao...??

-nhà...?

-Về biệt thự hoàng tử .. chẳng phải vì tụi tui hiểu lầm cô nên cô mới phải ra đây ở sao...??

-Tui được phép trở về hả...?? – Nó hỏi , giọng ngốc nghếch .

-uh !! Còn nói nữa là tui đổi ý bây giờ....!! – Vũ quát lên. Tính hần vẫn ko đổi mà __ __!

Hoàng vẫn cứ im lặng , một lát sau , hần mới lên tiếng :

-Mấy ngày qua cô sống bằng gì ..??

-Cơm...!! – Nó thản nhiên đáp.

-Ý tôi là về tiền bạc cơ....!

-à... bộ anh nghĩ tôi ko có tiền chắc...?? - Nó lại vênh mặt lên mặc dù thì đúng là nó bần túng lắm.

-Chẳng phải sau đợt Lucky Star nên cô đã..... hay sao...?? – Hoàng nói , ánh mắt vẫn lạnh băng .

Nó gãi đầu nhìn cả 3 , ngượng chết :

-Hic... thực ra thì chẳng còn xu nào cả.. thế nên tui phải đi cầm sợi dây chuyền... cũng may là được 2 triệu ^^ nên cũng ko khó khăn lắm....!! Mà sợi dây đó tui ko nghĩ là được 2 triệu luôn đó... tưởng mấy trăm nghìn là cùng à nha...!! Lần sau mà có cầm đồ , tui khuyên mấy anh nên đến tiệm ông đó... tiệm gì nhỉ...? À... cái gì mà QQ ấy...!!

Vũ lắc đầu , hần “pó tay” với cái câu nói vừa rồi của nó . Bộ 3 mà lại có ngày phải đi cầm đồ sao ???

Rồi nó lại lăm le , chỉ chỉ tay về phía bức tường :

-Cái chữ Tu-rò-tờ-le (Turtle) là cái gì vậy ???

- Ngốc đúng là ngốc mà...!! Là Rùa đấy cô nhỏ ạ...!! Trình tiếng anh kém đến thế là cùng !! – Vũ bĩu môi nói.

Nó dồn cục tức xuống , quyết định trả đũa :

-Này. tôi hỏi này.. các anh.. kiểm đầu ra mấy bộ rùa ở đâu mà ngổ vậy ..?? Mà coi bộ hợp zới mấy anh à nha...!!

-Ngổ giống cô đấy !! Bọn tui cố tình lừa sao cho giống cô mà , đồ con rùa...!! – Cả 3 cùng đồng thanh nói , lúc này thì nó trở mặt liền :

-Nhưng cũng dễ thương y tui phải hok ?? __ Nó nói , không quên chớp chớp mắt .

Bộ 3 cúi gầm mặt xuống , miệng méo xệch chào thua .

Ăn xong , nó cùng bộ 3 về nhà trọ dọn đồ . Thế là tối nay nó lại được ngủ ở Biệt thự hoàng tử rồi..! Vui quá... !! Vậy mà nó đã từng nghĩ là sẽ không bao giờ được bước chân vào đó nữa cơ...

Từ ngày mai , nó sẽ trở lại quỹ đạo , sẽ được minh oan và sẽ vui tươi như trước. Yeah !

Cùng lúc đó , tại nhà Châu – Tú .

-Cái gì...!! Bộ 3 đã biết hết rồi sao ????? – Tú hét lên , cô ko tin vào những gì mà Châu vừa nói . Điều đó thật tồi tệ !!!

-Vâng... !! – Châu thản nhiên đáp với thái độ vô thường .

-Sao mà hần ta biết....?? – Tú ôm đầu , răng nghiến ken két , lúc ở nhà Tú ít khi sống với cái danh “ nữ sinh thanh lịch” mà.

-Hần đã nghi ngờ sau đó tra khảo em... và... thế là bại lộ...!! Nhưng ko sao , việc đó khiến em thấy nhẹ nhõm hơn...!!- Châu mỉm cười rồi... “ Bốp” – Châu nhận được một cái tát từ Tú.

-Ngu xuẩn !! Lộ chuyện này , liệu Bảo còn có thể có tình cảm với em được nữa hay không ??? – Tú lại bắt đầu nhử Châu bằng cách lời tình yêu của con bé ra .

Châu siết chặt đôi bàn tay , lấy hết can đảm ra mà trút :

-Thôi đi...!! Chị nói em như thế nhưng thực ra chị là cái gì chứ... đồ hèn nhát...!! Cái gì khó khăn , nguy hiểm chị đều đùn đẩy hết cho em .. để sau đó chị hưởng lợi...!! Thôi ngay cái sự đều giả đó đi.. em chịu hết nổi rồi...!!

Tú gằn lên đến đáng sợ :

-Câm ngay !! Mày cũng chẳng tốt đẹp gì đâu , Châu ạ ! Đừng có lên mặt mà dạy khôn chị mày .. Mày nghĩ , con Mỵ sẽ tha thứ à- một đứa đã hại nó sao...?? Hừ... nghe tao thì sống..chống tao thì die...!!!!

-Tùy thôi...!! Thích thì cứ cho em chết thử xem...!! Từ nay em sẽ chẳng nghe những rắp tâm tanh bẩn của chị nữa đâu.. chị đi đi...!! – Châu nói , đẩy Tú ra ngoài rồi đóng rầm cửa lại .

Tú vợ chiếc cốc thủy tinh gần đó , ném mạnh xuống đất . Tất cả như sụp đổ trong Tú . Từ nay , hình ảnh của Tú trong Hoàng sẽ mỗi lúc một xấu đi . Cơ hội hàn gắn sẽ chỉ còn 0% mà thôi

36. Chương 36

Một ngày mới..

-Thoại My ơi...!! Dậy đi...!! 6h rồi...!!!

Nó nghe thấy tiếng gọi nhưng không tài nào mà dậy nổi . ngủ ở đây ngon thật , tròn giấc không giống như ở nhà trọ - một đêm nó thức đi ngủ lại đến mấy lần.

-Dậy đi ! Thoại My...!! Không là tui tui sẽ đi trước đó...

Nó mặc kệ , vẫn cứ ngủ tiếp . Nhưng chưa đầy 10 phút sau thì nó cũng ráng bật dậy để chuẩn bị đi học kéo muộn học thì toi !

Bước xuống nhà , nó dáo dác nhìn xung quanh ,thấy bọn hần nên liền hỏi luôn :

-Sao hôm nay mấy anh gọi tui dậy đi học... tốt vậy ??? Trở trời hả...??

Thế mà đúng thật , thời tiết hôm nay ấm áp hơn hần mọi ngày .

-Đi học đi...!! Muộn rồi mà còn nói nhiều nữa ...!! – Vũ xuề xòa đáp , gương mặt cau lại đến khó chịu.

Nó trề môi : “ Xì.. vậy thì đừng có đợi.. đã bày đặt đợi rồi mà còn mắng người ta nữa... zô ziên !!”

.....Trên đường đi.....

-Kìa... con nhỏ ăn cắp lại đi cùng với bộ 3 kìa... Vẫn còn thích bám đuôi ư...??

-Bộ 3 cho nó đi cùng à ...?

-Con nhỏ nhìn hiền lành mà xấu tính nhĩ...??

v/v...

Nó nghe và cảm thấy đầy áy ngại , nó quay sang nói với cả 3 :

-Các anh liệu mà giải oan cho tui đi... Mọi người cứ xì xầm.. khó chịu thấy mồ à...!!

Vũ cốc đầu nó một cái rỗ đau :

-Biết rồi...!! Cô khỏi cần nhắc...!!

-Không bắt nạt tui anh ko chịu được hả , Trần Lâm Thiên Vũ ?? – Nó gào lên , tay xoa xoa trán .

Nào ngờ , hần ta lại thần nhiên đáp :

-Không !!

Nó chỉ muốn đâm vào mặt hấn mấy cái , nhưng chiều “thấp” của nó không cho phép. Tức cha chả là tức..!!

Tới cổng trường , Vũ dặn dò Bảo :

-Này , Nhất Bảo ! Cậu vào thông báo với fan club họp nhanh 15 phút đi nhé..!!

-Ok...!! – Bảo gật đầu rồi nhanh chóng thực hiện nhiệm vụ.

Nó cười nheo mắt đáng yêu , vẫy vẫy tay :

-Thôi...!! Tui vào lớp đây nhá...!! Chào mấy anh...!!

-Cô phải đi cùng tui chứ...!! – Vũ nói .

Nó chỉ chỉ vào mặt mình , ánh mắt lộ vẻ không mong muốn :

-Sao...cả tui à....??

Rồi không để nó kịp thêm nói gì , Vũ nhanh chóng kéo xệch nó đi , nó chỉ biết la oai oái , hấn cầm tay nó chặt quá , như thể sợ bị vuột mất vậy.

-Tôi xin thông báo với toàn thể mọi người , chuyện tôi bị mất đồ vừa rồi ko hề liên quan đến Thoại My – cô bạn này mà là do....

Vũ đang định nói thì nó kịp thời ngăn lại , ánh mắt nó se lại :

-Thiên Vũ.. đừng...!!! Đừng nói là ai cả....

Vũ khẽ thăm thì nói lại :

-Sao lại ko ? Phải ọi người biết bộ mặt thật của con rắn độc đấy chứ ..??

Nó lắc đầu :

-Đừng.. coi như tui xin anh đi...!!! Tui rất hiểu cái cảm giác bị tất cả mọi người xung quanh ghét bỏ... tui ko muốn lại tuyệt đường của Châu như thế....!!

Vũ siết chặt tay lại một cách bất lực . Hấn muốn vạch trần Châu nhưng cũng chẳng muốn làm trái ý nó . Hấn bật lực kêu lên : “kệ cô đấy” . Sau đó bỏ thẳng ra ngoài . Cả hội đồng FC xì xầm , ồn ã cả lên .

Bảo cầm lấy mic , rồi tiếp tục nói :

-Bây giờ thì tôi sẽ thay Thiên Vũ điều hành cuộc họp ngắn . Như Thiên Vũ nói thì Thoại My hoàn toàn vô tội , tất cả chỉ là do một hiểu lầm nho nhỏ mà chúng tôi xin được phép giữ bí mật. Vì thế nên đại diện cho bộ 3 , tôi hi vọng những hành động của mọi người trong thời gian qua sẽ ko tái diễn nữa . Vâng , xin cảm ơn . Cuộc họp kết thúc , mời các bạn.

Nói rồi Bảo vỗ vai nó , ánh mắt hiền dịu :

-Xong cả rồi đó My !! giờ thì về lớp học đi.. ra về tui tui sẽ đợi cô ...!!

-Uhm...!! – Nó lí nhí đáp , sau đó bước ra khỏi phòng . Có lẽ Vũ đã giận lắm đấy , nhưng biết làm sao được . Nó muốn giữ lại thể diện cho Châu . Nhưng không vì thế .. mà nó sẽ tha thứ cho Châu.

Vào tới lớp... Nó thấy Châu nhưng vẫn bước đi ngang nhiên , nhìn thẳng về phía trước và coi như không có sự hiện diện của con bé .

-My à....! Châu có chuyện muốn

Nó gạt phắt đi :

-Đừng chạm vào người tôi...!!

-Nhưng .. Châu muốn nói với My một điều là... - Châu nói một cách bối rối .

Còn nó , nó lạnh lùng , ánh mắt vô thường :

-Còn tôi thì không... !!

Nói xong , nó quăng cái cặp xuống bàn rồi bước ra ngoài lan can .

-My à.. nghe tớ nói đi ...!! Nghe tớ nói , sau đó cậu quyết định thế nào cũng được...!! – Châu vẫn một mực đòi nói chuyện với nó.

Tuy nhiên , nó chẳng đồng ý , nó vốn cũng khá cố chấp mà :

-Đi ra chỗ khác...!! Tôi ko thích nói chuyện với những con người như cậu.... !!

Đến lúc này , Châu cũng chẳng biết nói thêm điều gì – chỉ biết nhìn nó bằng ánh mắt hối lỗi , đầy cắn rứt . Không khí căng thẳng như một quả bom bay được thổi căng .

Nó dim lòng xuống , nhìn thẳng mặt Châu :

-Cậu ko cần phải làm như vậy .. bởi vì , tôi sẽ chẳng nói với mọi người rằng chuyện đó là do cậu đâu... yên tâm mà sống với lí tưởng của cậu đi....!!

Châu lặng đi , ngược mắt lên đáp :

-Tớ... tớ cảm ơn.. Nhưng... tớ.. tớ muốn cậu sẽ tha thứ cho tớ..

-Quên chuyện đó đi..!! – Nói rồi nó quay người bước vào lớp , nó bỏ ngoài tai những lời Châu nói . Nó sẽ chỉ đối xử như vậy với riêng mình Châu thôi , còn với những người khác – tuy đã từng tẩy chay nó thì nó vẫn rất bình thường , bằng chứng là ngay sau khi đó , nó vui vẻ tươi cười với mọi người , cách đối xử ngọt ngào quá khiến Châu như xé lòng . Châu hiểu rằng con bé đã mất đi một thứ gì đó ... vô cùng quý giá và có thể là không bao giờ lấy lại được nữa .

.....Ra về.....

Nó vừa bước chân ra khỏi cửa lớp thì...

-Hừ.....!!!!

Nó giật thót tim , amen trời đất ơi...!! Là bọn hần – Vũ , Bảo , Hoàng.

-Về thôi...!!!

Nghe bọn hần nói vậy , nó đốp liền :

-Kêu đợi ngoài cổng trường sao lại đợi ở cửa lớp...!!

-Cô rùa như thế đợi ở ngoài kia chắc tui tui thành hươu quá !!! – Vũ nói làm nó xụ lơ rồi cả hội lại cùng nhau bước ra khỏi cổng trường .

Đi được một lát thì như nhớ ra điều gì , Vũ dặn :

-Êh , Thoại My..!! Trưa nay cô nhớ nấu mì đó...!!

-Tui mới zề mà bị hành hạ rồi ! – Nó chép miệng , than thở.

-Tại Nhất Bảo đấy , cậu ta bảo là muốn ăn mì-xi-xup .

Bảo tròn mắt lên , vừa tức vừa gian xảo :

-Này , chẳng phải cậu cũng như thế sao mà nói tôi hử Thiên Vũ ??

-Làm gì có...!! – Vũ chối phắt rồi lại bước tiếp , không để cho Bảo nói gì thêm.

Hoàng chỉ khẽ lắc đầu , hần mãi đăm chiêu nghĩ đi đâu.. ánh nắng hôm nay rạng rỡ quá .

-Nấu mì đi nhen...!! Lát nữa tui tui xuống là phải có đó..! – Vũ nói rồi kéo cả bọn ra phòng khách coi TV.

Rồi hần lên lên lầu trên . Hí hửng chạy vào phòng , lấy ra một bó hoa hồng đỏ nhỏ nhỏ , xinh xinh . Xung quanh được bọc bằng giấy bóng xanh trông rất đáng yêu . Hần đã trốn học 1 tiết để đi mua cơ đấy !

Vũ rón rén nhìn xung quanh , rồi nhẹ nhàng bước tới phòng nó . “ Cạch!” Hần bấm cửa bước vào , đặt bó hoa lên bàn cùng tấm thiệp :

“ Coi như đây là quà xin lỗi của tui đó nha Rùa Thoại My !!

Kí tên : Thiên Vũ đẹp trai”

Chợt , hần nhìn thấy một bó hồng bạch cũng ở trên bàn , trên đó không ghi là của ai . Nhưng chắc rằng đó không phải là của nó . Vậy , là của ai ? Chỉ có thể là người trong Biệt thự ... Minh Hoàng hay Nhất Bảo ?? Thiên Vũ suy nghĩ một hồi , tính tới tính lui rồi cũng quyết định , cầm bó hoa của mình trở về phòng một cách mệt mỏi , hần sẽ không tặng nữa. Vũ cảm thấy hơi thất vọng nhưng rồi lại nghĩ : “ Có người tặng hoa cho con nhỏ là được rồi , miễn sao làm con nhỏ vui , coi như là đã chuộc được lỗi . Cần gì phải là đích thân mình tặng chứ nhỉ ??”

Vũ lắc đầu , sau đó nghe tiếng nó ới gọi xuống ăn mì . Nhanh chóng , hần chạy vèo vèo xuống nhà ăn.

.....

-Tay nghề ngày càng tăng lên rồi đó...!! Mắm mắm...Mi-xi-xup tuyệt....!! – Vũ buột miệng khen .

Quả thật những lời khen của Vũ vô cùng khan hiếm , mà dù có có thì cũng chỉ là “buột miệng” như ban nãy mà thôi..

Nó cười khúc khích , trong lòng bỗng vui lâng lâng lạ thường đến khó tả .

-Vậy thì để tui nấu tiếp nha !!!! – Nó hớn hở nói , tim bỗng dưng lại đập mạnh .

-Ok luôn !! – Cả ba đồng thanh .

Riêng Thiên Vũ thì lại nghĩ thầm : “ Cả café nữa nhé !” -

Nó cảm thấy ấm áp , bây giờ bọn hần ai cũng đối xử tốt với nó hết . Có lẽ trái tim giữa 4 con người đã rộng mở , nhờ thế mà khoảng cách đã ngày một xích lại gần nhau hơn , thân thiết hơn.

Ăn trưa xong , nó lên phòng ngay . Có một người thầm dõi theo từng bước chân , cử chỉ và hành động của nó.

Tách ! Nó mở cửa vào phòng , chẳng để ý gì mà leo tọt lên giường .

Bỗng , mắt nó đưa đến phía bàn ... “ woa.. một bó hồng bạch !!” Nó thốt lên rồi liền bật dậy , ánh mắt lú lú riu ngái ngủ nay lại sáng trưng lên.

Nó cầm lấy bó hồng , ngắm nghía .. đẹp thật đấy ! Nhưng là ai để ở đây nhỉ...?? Chắc chắn là chỉ có bộ 3 thôi.. nhưng .. rốt cuộc thì là ai trong số bọn hần cơ chứ ?

Nó thở dài mặc kệ rồi mân mê những cánh hồng xinh xắn , tươi tắn ... Nó không biết đó là cả tấm lòng của một ai đó ...?!

Tại nhà Ngọc Châu – Cẩm Tú.

Tú khẽ cười nhếch mép , cô đang toan tính một điều gì đó – chắc rằng đó là một ý nghĩ độc địa . Tại sao biết ư ? Chỉ cần nhìn Tú lúc này thì ai cũng có thể hiểu được .

Tú nhẹ nhàng mở cửa phòng Châu . “ Cạch” .. Châu giật mình hoảng sợ , thốt lên :

-Chị Tú... !!

Cẩm Tú vẫn nguyên điệu cười :

-Sao thế cô em gái yêu của tôi ??? ... Sợ à...?? – Tú khẽ “hừ” lên một tiếng rồi nói tiếp : - Yên tâm đi , chị gái em không làm gì em đâu mà lo !! Chả là... muốn thương lượng với em một việc , đơn giản – thế thôi !!

-Thôi... tốt nhất thì chị nên đi ra chỗ khác đi...!! Em không muốn nghe những gì chị nói nữa ! Chị chỉ toàn nói với em những lời lẽ cay độc và bần thủ thôi !! Và tâm hồn em thì ko nên bị đầu độc như vậy , phải chứ ?? – Châu gằn lên , con bé đang chống lại cô chị nó.

-Sao cơ...?? Hay nhỉ ? Cho em nói lại đây ...!! – Tú khinh khỉnh nói , chân đạp chiếc ghế nhựa gần đó ngã rầm .

Châu hơi run sợ nhưng vẫn cố gắng gằn lên nhắc lại từng tiếng – không thiếu – không thừa dù 1 chữ .

-Hừ... mày nghĩ lại đi , Phạm Ngọc Châu !! Cái đầu mày từ lâu đã ko còn trong sáng gì nữa rồi ! Mày nghĩ trong mắt con Thoại My ấy – mày còn là người tốt sao... oh ... never...never...!! Nhưng , nếu mày tiếp tục giả vờ ngây ngô , thánh thiện trước mặt con nhỏ ấy , cầu hòa thì biết đâu nó sẽ tha thứ ày đấy...!!

Châu như muốn xé gan xé ruột , con bé ức lắm nhưng nó chẳng biết làm gì hơn là trừng mắt lên và hét :
“Chị im đi !”

Mặc kệ Châu , Tú vẫn nói tiếp , thái độ ngông nghênh như một tên đầu đường xó chợ :

-Haizz.... Nghe chị đi kưng à...!! Cầu hòa với con nhỏ đó , sau đó thì hợp tác với chị mày , chứ ko mất Nhất Bảo như chơi đấy em ạ...!! Ôi zời , lửa gần rơm thì sớm muộn gì chả bén hả em ??? Chẳng thấy anh Bảo “ của em” đã giận dữ thế nào khi biết em làm cái chuyện tày trời đấy hả ?

-Tôi sẽ ko nghe lời chị thêm một lần nào nữa đâu , chị cút đi !!! – Châu hét lên , nước mắt ứa nghẹn .

-Tao sẽ ko nói gì , nếu mày muốn ngày mai tao loan tin chính mày đã đổ oan cho Thoại My !! – Tú cười ha hả đến đáng ghét.

Châu sững sờ ... Chị con bé là người như thế ư...?? Thủ đoạn độc ác đến ghê tởm. Con bé sợ , rất sợ .

-nhưng... nếu chị nói thì tôi cũng sẽ khai ra rằng chính chị là người xúi dục tôi ...!! Để xem khi đó ai mới là người bị thiệt...!!

-Ai sẽ tin mày chứ ?? Tao là một “nữ sinh thanh lịch” của trường , còn mày thì là cái “é.o” gì mà cả trường tin chứ ?? Ngu ngốc !!!

Châu héch mép cười chua xót :

-Tôi thua chị ... Và cũng thua cái chức danh “thanh lịch” của chị rồi , Cẩm Tú ạ !

Tú mặc kệ những lời Châu vừa nói , cắn răng thầm nhủ : “ Rồi một ngày anh sẽ thấy được thế nào là sức mạnh của em...!! Để rồi xem !”

37. Chương 37

Minh Hoàng vội vã chạy lên phòng học lớp nó .

-Cô giáo Phương , cho em hỏi bạn Thoại My có ở trong lớp ko vậy ?

Cô Phương bước ra ngoài , từng lời nói cử chỉ cũng đủ khiến hấn cuống lên vì lo rồi :

-Thoại My à...?? Không có em ạ ! Không có mặt từ lúc đầu giờ rồi , học sinh bây giờ là thế đấy...suốt ngày....

Chưa để cô nói hết câu , Hoàng đã chạy đi một mạch , phone cho Vũ và Bảo.

- Alo...!! Ra hoa viên gấp !!!

5 phút sau , bộ ba đã tụ hội đầy đủ ở hoa viên .

-Chuyện gì thế Minh Hoàng ??_ Vũ xỏ tay vào túi rồi hỏi.

-Thoại My có chuyện rồi !! – Hoàng nói , ánh mắt lộ rõ vẻ hoảng sợ nhưng vẫn chứa chấp trong đó sự lạnh lùng.

-Chuyện gì vậy ?? – Bảo và Vũ cùng đồng thanh , hơn lúc nào hết bộ 3 cảm thấy lo lắng đến thế.

-Không còn thời gian để giải thích nữa .. đi tìm con nhỏ ở bãi sau thôi !! Vừa đi vừa nói !!

Nói rồi Hoàng kéo cả bọn đi một cách vội vã .

-Đây là chiếc giày của Thoại My mà...!! – Vũ kêu lên khi thấy chiếc giày của nó nằm dưới đất.

Hoàng gật đầu , ánh mắt xa xăm :

-Thì đúng vậy... lúc đó tôi nghe tiếng kêu cứu , chạy ra thì tất cả đã như thế này rồi đây...!! Sau đó lên lớp tìm thì không có ... tôi nghĩ là con nhỏ đã gặp chuyện chẳng may rồi !!

Bỗng.... Cả 3 người – Vũ , Bảo , Hoàng đều sửng sốt , không nói nên câu khi nhìn từ phía chiếc giày đó là những cánh hoa hồng đen được rải đều thành lối đi – dường như đó là chủ ý của ai đó .

-Black Rose...!! – Bọn hắn khẽ nói cùng lúc và sau đó bước theo dấu hoa .

Vũ cố gắng đi thật nhanh, trong lòng hắn cứ như có hàng trăm , hàng ngàn hòn than đang đốt cháy vậy . Hắn không hiểu cảm giác bây giờ của hắn nữa , nhưng dường như .. Thực sự Vũ đang rất hoang mang , lo sợ .

Cả bọn đi một đoạn thì dừng lại tại nhà kho . Không ai bảo ai mà cùng xông vào....

-Thoại My !!!!!

Vũ vội vàng chạy lại , cúi trối cho nó rồi hoảng hốt kêu lên :

-Con nhỏ bị đánh trọng thương rồi !!! Đưa về biệt thự thôi !!!

Bảo bước lại giúp Vũ . Còn riêng Hoàng , hắn nhìn xung quanh để ý đến hiện trường xung quanh sau đó mới tiến lại phía nó.

-Đúng là Black Rose.... !! Bọn họ đã ra tay rồi... nhưng tại sao lại là với Thoại My ?? _ Hoàng nói , rút ra một vật từ tay nó.

Đến lúc này Bảo và Vũ mới nhận ra trên tay nó có một bông hoa hồng đen .

-Quả đúng là như thế thật rồi...!!! Nhưng bây giờ quan trọng nhất là phải đưa nhỏ My về biệt thự đã.. còn điều tra vụ việc này thì tính sau , ok ?? – Vũ nói rồi bế xốc nó lên .

Trong cơn hôn mê , đôi mắt nó khép hờ không nhìn thấy được gì mà chỉ cảm nhận được hơi ấm từ một con người nào đó . Cảm giác thật bình yên làm sao. Đôi môi nó ... nhẹ mỉm cười.

“Ánh mắt ấm áp nay như đã quen thuộc quá

Bao đêm trôi qua nghĩ suy vẫn chưa nhận ra

Thật lòng trái tim khẽ rung trước anh rồi

giấu che đi bao nỗi niềm riêng.....”

Về tới biệt thự hoàng tử .

-Bác sĩ Trần tới chưa vậy ??? – Vũ sốt sắng hỏi.

Bảo gật đầu ;

-Uhm !! Tôi gọi rồi , bác ấy đang trên đường đến !!

Vũ thở dài nhìn nó . Nhưng rồi hắn cũng chợt nhìn lại mình .. Từ bao giờ hắn đã biết quan tâm , biết lo lắng ột người ?

Không gian vẫn cứ im lặng , tất cả như chùng xuống thì cả bọn chợt nghe tiếng chuông cửa . Có lẽ là bác sĩ Trần .

.....

-Sao ông tới lâu thế hả ?? Gọi gần 30 phút rồi mà bây giờ mới đến ?? – Vũ quát lên , hắn đang rất nóng tính.

-Dạ thưa cậu... đường tắc nên tôi tới hơi muộn... cậu thông cảm.... – Ông bác sĩ nói với vẻ khúm núm.

Bảo vỗ vai Vũ , nhàn nhàn nói :

-Bỏ đi Thiên Vũ ! Việc quan trọng bây giờ là Thoại My... cậu hiểu chứ ?

Vũ hừ lên một tiếng , rồi lầm lũi nói :

-Ông xem cô ấy bị làm sao ?.

- Dạ cậu...!!

Ông ta xem xét một hồi rồi nói :

-Cô ấy bị đánh gãy sống mũi và tôi cũng băng lại cho cô ấy rồi ! Còn nữa , vùng đầu cũng bị chấn thương , có thể là do bị va đập nên dẫn đến tình trạng hôn mê . Nhưng bị nhẹ nên chỉ khoảng vài tiếng đồng hồ nữa thì có thể tỉnh dậy , bây giờ các cậu pha gói thuốc này cho cô ấy uống sau đó thì tôi sẽ mang thuốc điều trị đến sau.... !

-Được rồi....!! - Vũ nói rồi cầm lấy bạch thuốc và đi lấy nước.

-giờ ko còn việc của ông nữa , ông có thể về !! – Bảo nói rồi tiễn bác sĩ Trần .

Căn phòng chỉ còn lại Hoàng và nó . Hắn khẽ nắm lấy tay nó , thì thầm vào tai dù ko biết nó có nghe được hay không :

-Sẽ không sao đâu !! Cố lên , Thoại My !!

Thiên Vũ vừa định bước vào thì nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi . Bàn chân hắn chợt ngừng lại không cho hắn dời chuyển. Có lẽ hắn ko nên đi vào chẳng ? Đầu óc hắn hơi bấn loạn nhất thời ... “ Có khi nào Minh Hoàng lại thích Thoại My ko...?? Mà nếu đúng là cậu ấy thích con nhỏ đó thì sao chứ...?? Tại sao mình lại suy nghĩ nhiều như thế này ??”

Bỗng , Hoàng khẽ đặt môi hôn nhẹ lên trán nó . Vũ ghì chặt tay lại , hắn không chắc là hắn vẫn đang bình tĩnh .

Rồi từ đâu , Bảo bước lại :

-Cậu sao vậy Vũ ? Sao ko lấy thuốc cho Thoại My uống đi ???

Vũ giật mình quay lưng lại , hắn cười gượng :

-Cậu đưa vào hộ tôi , tôi có việc một chút !!!

Bảo nhún vai không hiểu gì rồi bưng ly thuốc vào phòng .

-Minh Hoàng này !! Vừa rồi , Thiên Vũ làm sao thế nhỉ ???

Hoàng giật mình , đáp :

-Vũ – cậu ấy sao cơ ?

-Thì tay cầm ly thuốc mà cứ đứng trơ trước cửa phòng chứ sao ? Mặt thì cứ như người mất hồn ấy , chẳng hiểu cậu ấy làm sao nữa....!! Mà thôi ... cho Thoại My uống thuốc đã !! – Bảo nói rồi lấy đút từng thìa thuốc cho nó.

Minh Hoàng khẽ bóp trán : “ Chẳng lẽ Vũ đã thấy những hành động vừa rồi của mình sao...?? Nhưng... Nếu Vũ đã thực sự như thế thì.... Không lẽ cậu ấy cũng đã ...??”

Bảo thấy thế liền quay sang Hoàng :

-Cậu sao vậy ? Có cần gọi bác sĩ ko ??

Hoàng lắc đầu :

-Không... không sao đâu !!! Tôi chỉ hơi mệt một xí thôi...

Bảo lại dẫn người ra lần 2 : “ Hai người này sao hôm nay khó hiểu thế nhỉ ?? Chắc , pó tay !”

12 giờ trưa ... Lúc này Vũ mới bước lại vào phòng nó .

-Thoại My sao rồi ?? – Vũ cất tiếng hỏi.

- Uhm... vẫn chưa tỉnh ! – Bảo đáp.

Rồi tất cả lại trở về im lặng , không ai nói với ai câu gì , tất cả nhìn về phía nó , trông chờ nó tỉnh dậy.

Bỗng....

-Thiên...Thiên Vũ... - Đôi môi nó khẽ mấp máy...

Bộ 3 cười rạng rỡ :

-Thoại My !! Cô tỉnh rồi hả...??

Nhưng không .. Nó vẫn mê man và vẫn lẩm bà lẩm bẩm : “ Thiên Vũ ..Thiên Vũ”

-Sao nhỏ My lại gọi tên cậu nhỉ ?? – Bảo nói rồi nhìn chăm chăm vào Vũ .

Vũ lấp bắp , đưa mắt nhìn xung quanh che dấu cảm xúc gì đó :

-Sao...sao..sao mà..tôi.. tôi biết được chứ !! Tôi đâu có phải là con nhỏ đó đâu mà tôi biết...

Hoàng khẽ cười , đầu óc hần bây giờ lại là một dấu chấm hỏi ? “ Tại sao lại gọi tên Vũ vào lúc này ?”

Riêng Vũ , hần lại cảm thấy lòng vui vui , dễ chịu đến lạ thường . “ Thoại My gọi tên mình ư ?”

Rồi... Đôi mắt nó từ từ mở ... Đôi môi cũng khẽ cười theo....

-Thoại My !!! Cô tỉnh thật rồi chứ ???

Nó lấy tay sờ nhẹ lên trán rồi gượng dậy :

-Tui.. tui làm sao thế này....?? Sao tui lại....??

-Cô không nhớ gì à ??_ Bảo hỏi bằng giọng dịu dàng .

Nó lắc đầu , đáp :

-Chuyện gì...?? Đã có chuyện gì xảy ra... tui.. tui chỉ nhớ là mình ra Bãi sau để gặp ai đó... sau đó thì...
À....Black Rose... tui .. tui nhớ cái tên này...

Rồi bộ ba thay nhau kể lại sự việc cho nó nghe . Nó dần nhớ nhớ ra điều gì , nhưng xem chừng vẫn còn choáng váng và mệt mỏi lắm.

Chợt....

Hihihhi...hahahaa...

Nó nhăn nhó khó chịu khi thấy ba bạn hần cứ nhìn nó mà cười ..

-Sao vậy...?? Sao các anh lại cứ cười thế... bộ tui...

Nó chưa dứt lời thì Vũ đã nói :

-Hhaha.. cô đúng là đồ Rùa Mèo... xem cái mặt cô kìa... bác sĩ băng bó hết ý !!

-Sao cơ ? – Nó trề môi nói , tay cố với lấy chiếc gương . Trời đất quỷ thần ơi , gã bác sĩ băng mũi cho nó mà trông cứ như là con mèo ấy . Đủ mỗi bên má 3 sợi râu luôn mới ác chứ.

Bảo lấy nước cho nó uống – chỉ một ly nước thôi mà nó cũng cảm thấy đỡ mệt mỏi hơn rất nhiều rồi.

Nó khề cúi người tìm dép thì Vũ liền hỏi :

-Cô tìm cái gì thế ?

-Dép... chẳng phải là tui cần đi nấu ăn sao ??? – Nó nói và cứ tiếp tục mò mẫm .

Vũ xua tay , đẩy nhẹ nó lên giường lại và nói như thể ra lệnh nhưng chứa chan trong nó vẫn là chút tình cảm gì đó :

-Cô cứ ngồi nghỉ đi... nấu ăn nấu uống cái gì cơ chứ ?

-Ồ.... – Nó nói chẳng nên lời – mặt nghếch ra khó hiểu.

-Để bọn tui mua đồ về ăn , cô đang bị đau nên được miễn giảm !! Hiểu chưa ???

-Oh thế hả ?? yeah !! – Đang bệnh nhưng nó vẫn hò reo lên , trông chẳng giống đau chút nào cả .

-Cô bị như vậy là do tui tui nên mới thế... chứ lần sau thì ốm lê ốm lét cũng ráng mà dậy nấu ăn nghe chưa !! – Vũ lăm le , mặt nhìn gian xảo đến khó tả .

-Để tui với Hoàng đi mua đồ ăn cho , cậu ở nhà nhớ lấy thuốc cho Thoại My uống nghen !! – Bảo nói rồi kéo Hoàng ra , này giờ Hoàng chưa nói được lời nào với nó hết , hắn cũng nghếch ra một lát rồi cũng mau chóng đi theo Bảo.

Căn phòng trở nên im lặng hơn . Vũ không biết nói gì , nó cũng vậy . Rồi như nhớ ra điều gì , hắn rạng rỡ hỏi :

-Ê !!! Thoại My... lúc này .. cô có nhớ cô đã gọi tên ai hok ??

Nó chớp mắt :

-Sao cơ...??

-Ý tui là lúc này , cô đã gọi tên một người , cô có nhớ j hok ?? –Vũ hỏi dồn .

Nó cười , tay sờ trán :

-Chã nhớ !!

Vũ méo miệng :

- Lúc đó cô đang hôn mê thì tự dưng .. Thiên Vũ.. Thiên Vũ...!! Đó – cô đã như thế đó...!! Mà ko nhớ gì luôn hả ???

Nó trề môi , lòng thầm nghĩ : “ Thường ngày anh nói người khác ngốc nhưng thực tế thì anh còn ngốc hơn ý , lúc đó tui đang bất tỉnh thì sao mà làm chủ được bản thân , nói cá gì thì sao mà tui biết được ??” Nhưng với bản tính nghịch ngợm , ưa chọc phá người khác của nó thì nó lại làm bộ như là nhớ ra :

-À...nhớ rồi.. tui biết tại sao rồi ??

Vũ vội vã hỏi , nắm lấy tay nó :

-Sao ?? Sao ??

Nó giật mình , ngưỡng ngưỡng vung tay ra :

-Bỏ tay tui ra đã cái nà...!!

Vũ giật tay lại , khề gãi đầu cười hì hì.

Rồi nó nói tiếp :

-Lúc đó.... Lúc đó... tui đang nằm mơ ... mơ thấy .. mơ thấy....

-Mơ thấy cái gì cơ ?? Lại còn úp úp mở mở nữa... - Vũ nói , coi bộ hần đang nóng lòng trông thấy.

Nó vừa cười khúc khích , vừa nói :

-hehehehe ... tui mơ... thấy một con bò... mà cái mặt giống anh nên mới gọi Thiên Vũ.. Thiên Vũ ...hahaha-hahah

Vũ tức như muốn sôi gan :

-Cô...cô thật là....

Nó nhún vai , mặt trơ tráo :

-Đó là tại anh cứ tò mò đẩy chứ bộ... thực ra tui đâu có muốn kể !!!

Vũ giờ nắm đấm trước mắt nó đe dọa :

-Cẩn thận đó , Thoại My !!

Nó lè lưỡi , khê héch mặt qua một bên :

-Tay anh bẩn quá... chắc nhiều vi khuẩn à nha...!!

-Cô muốn chết ... - Vũ chưa kịp nói hết câu thì nó đã ôm đầu rồi ngất lịm đi . Có lẽ này giờ đùa giỡn nhiều quá trong khi đầu đang bị chấn thương nên nó mới như vậy .

Vũ vội vàng đỡ lấy nó , kêu lên :

-Thoại My...Thoại My.....

Rồi hần đặt nó nằm xuống giường , thở dài khê nói :

-Chắc tại nãy giờ cô nói nhiều quá đấy mà.... Thôi... ráng nghỉ đi cho lại sức nhé Rùa !!

38. Chương 38

Bảo và Hoàng vừa đi mua đồ ăn về là vào soạn ra ngay.

Chợt , Hoàng quay sang Bảo :

-Bảo ! Cậu không mua cháo à ??

-Cháo ..? Để làm gì ?? _ Bảo ngơ ngác hỏi .

Hoàng thở dài :

-Là để cho Thoại My ... Cô ấy bị đau thì làm sao ăn cơm được ? Phải ăn cháo mới mau khỏe...!

-Vậy để tôi đi mua ... - Bảo nói , đang định chạy đi thì Hoàng ngăn lại :

-Thôi khỏi , để tôi nấu cũng được , cậu ko cần phải đi đâu !! – Nói rồi Hoàng bắt đầu nấu cháo .

.....

Trưa nay , Vũ – Bảo – Hoàng sẽ ăn tại phòng của nó .

-Thoại My ăn cháo đi !! Cháo này là Minh Hoàng nấu cho cô đó... - Bảo cười tươi nhìn nó nói.

-Anh Minh Hoàng á ?? – Nó mắt tròn mặt dẹt nhìn Hoàng hỏi.

Hoàng cười nhẹ - vẫn nụ cười lạnh lùng :

-Mua đồ ăn về mới nhớ là ko mua cháo cho cô .Nên tôi nấu cho nhanh .

-Oh... ra là thế !! – Nó gật gù nói rồi ăn ngon lành .

-Có cần tui đút cho hok ?? – Cả 3 bọn hần cùng đồng thanh rồi nhìn nhau cười nhẹ vì sự trùng hợp này.

Nó cười nhăn nhăn đáp :

-Khỏi...để tui tự ăn cũng được !! Cảm ơn mấy anh ha !! Lâu lắm lắm rồi mới thấy mấy anh đối xử tốt với tui thế này .. à quên.. lần đầu tiên chứ lâu lắm cái gì ??

-Thôi ăn đi... vừa ăn vừa nói zô ziên quá... !! – Vũ chọc què làm nó xụ lơ , sau đó thì cầm như hén luôn.

Mà cũng công nhận hay ghê , chưa thấy người bệnh nào mà lại vui vẻ như nó đấy . Vẫn rất vô tư đùa nghịch này nọ và vẫn rất đỗi đáng yêu .

Sau giờ ăn trưa tại Sân thượng . Lúc này thì chỉ có Vũ và Hoàng đứng nói chuyện vì Bảo đang ngồi với nó .

Vũ ngược mặt lên trời , mỉm cười (gian xảo) :

-Cậu nấu cháo cho Thoại My cơ à ??

Hoàng cười đáp lại :

-Uh... có vấn đề gì sao ??

-Không...chả là ... ngoài Cẩm Tú ra , cậu chưa từng nấu cháo cho ai ... thế mà lần này thì... Lại là nhỏ My cơ đấy ??

Hoàng cảm thấy điều gì trong Vũ , lại nhớ đến hành động khi sáng của hắn nên liền đáp – ko một chút ngần ngại :

-Chỉ là tiện thể thì nấu thôi , để Bảo chạy xe đi mua lần nữa thì cũng mệt .

-Thế ư ?? – Vũ nhìn chăm chăm Hoàng , vẫn nguyên một điệu cười như lúc nãy , trong lòng hắn vẫn không khỏi hoài nghi.

Hoàng gật đầu thay cho lời đáp . Hắn ngồi xuống ghế và tiếp tục nhâm nhi ly café đen đá không đường .

Cả hai người cứ thế im lặng , nhìn xung quanh không nói gì . Mỗi người một suy nghĩ , mỗi người một ánh mắt , mỗi người một trái tim.

Tại phòng nó lúc này.

-Thoại My ăn cam đi ... !! Tui mới gọt tít thì đó !!! – Bảo mỉm cười chìa ra một đĩa cam chín mọng .

-Hihi !! Cảm ơn anh... mà sao...mà sao... anh đối xử với tui tốt thế ..?? – Nó cười tươi rồi chớp mắt hỏi.

Bảo gật gù , đưa mắt nhìn quanh :

-Thì chẳng phải do tui tui nên cô mới ra nông nổi này hả ... ?? Cái này gọi là chịu trách nhiệm... hehe

Nó nói , giọng điệu pha chút hóm hỉnh :

-Không phải chỉ lúc này đâu ... nói chung từ khi bước vào Biệt thự Hoàng tử thì anh luôn cởi mớ với tui nhất nè , tuy cũng gây khó gây dễ nhiều nhiều cho tui.. nhưng ít ra còn đỡ hơn cái ông tướng Vũ !!!

Bảo bật cười thành tiếng :

-Tôi là warm boy cơ mà.... Mà cũng Có thể là tui quý cô chẳng ?? ... uhm... như một người anh với 1 cô em gái chẳng hạn ?? Vả lại.. tui mà ko đối xử tốt với cô thì... lại ko được ăn Mi-xi-xup thì toi !!!

Có lẽ khoảng cách giữa nó và bộ 3 đã ngày một gần hơn , thân thiết hơn . Ít nhất thì nó cũng cảm thấy ấm áp , vui vẻ bên cạnh họ , tuy cũng có những lúc “tức muốn chết” hay là “ sôi gan lộn ruột” .

Rồi nó ngần ngại nói tiếp sau một hồi suy nghĩ có nên nói hay là không :

-Bảo này ... anh nghĩ , tui có nên tha thứ cho Ngọc Châu ko ?

Nghe đến đây , Bảo lại thở dài và lặng im không nói . Nếu là bình thường , chắc chắn hắn sẽ rất hùng hồn mà nói : “Không !” Nhưng cứ nghĩ đến chuyện Châu cứu hắn thì trong đầu hắn lại xuất hiện những cụm từ mang tên là “tha thứ” , là “cho qua” đan xen lẫn vào nhau khiến Bảo vô cùng khó nghĩ .

-Cái đó thì cũng tùy cô thôi... tui chẳng biết !! – Bảo nhún vai đáp , bộ mặt cổ tỏ ra vô thường nhưng thực tế hắn không “vô thường” một chút nào cả.

-Châu đã năn nỉ tui rất nhiều , xem chừng cậu ấy đã hối hận thật ... Thâm tâm tui thì cũng muốn quay lại tình bạn như xưa... Nhưng mà , cứ nghĩ đến những chuyện mà tui đã phải chịu đựng trong lúc bị hiểu lầm thì.... Tất cả trở nên rất khó khăn...!! – Nó đáp , tay khẽ vuốt ve chú gấu bông xinh xắn.

Không khí trở nên ngột ngạt và vô cùng căng thẳng . Nó cố cười , chuyển sang hướng khác :

-Êy..êy... tui hỏi nè.... Bây giờ bộ 3 các anh vẫn đang trong tình trạng “alone” hả..??

Bảo chớp mắt , miệng ko thôi trầm trồ :

-Trời đất.... Rùa đầu đất mà bây giờ cũng biết xì tiếng anh cơ đấy à ???

Nó lè lưỡi , đáng yêu :

-Thì cũng phải bik chút ít chứ bộ.... Mà anh cũng đi vào trọng tâm câu hỏi đi chứ...!!

-À... ừ thì đúng thế !! Trước đây mấy tháng thì có Minh Hoàng là cặp với Cẩm Tú . Còn giờ thì chuyển sang “ Cô đơn hội” cũng dần vừa rồi !! – Bảo cười vui tính đáp , nếu để ý thì rõ ràng cách nói chuyện của Bảo hay là của bộ 3 với nó cũng khác nhiều ; ân cần , thoải mái và thân hơn nhiều.

Lại cười khúc khích – nó rất hay cười đấy chứ nhỉ ? Có lẽ miệng nó sinh ra là để cười hơn là để nói J)

Rồi Bảo lại nói tiếp , 2 bàn tay đan xen lại với nhau :

-Có thể chẳng bao lâu , một người trong số bộ 3 chúng tui sẽ tìm ra được tình yêu đích thực thôi...

-Là anh à ?? – Nó nhướn mắt hỏi .

Bảo lắc đầu :

-Thật tiếc nhưng người đó chẳng phải là tui... Tui cũng đã có những rung cảm nhất định... Nhưng có lẽ đành nhắm mắt và quên đi thôi , phải không ??

Nó im lặng chẳng hiểu gì , mặt lại dần ra ngốc nghếch . Gương mặt Bảo đang đầy tâm trạng thì lại chợt cười ngây ra , tay xoa xoa đầu nó :

haha.. đáng lẽ tui chẳng nên nói với cô mấy cái này mới phải ! Cô vốn ngốc mà !!! – Rồi Bảo bỏ ra ngoài , miệng không thôi cười nhưng khi vừa đặt chân ra khỏi phòng nó , hắn lại im lặng trở lại. Phải chăng từ này đến giờ nụ cười của Bảo không có thực ?

Rồi nó nằm xuống , đầu óc lại nghĩ đến “ Black Rose” – rốt cuộc cô ta là ai và có còn gây khó dễ cho nó và bộ 3 nữa hay không ??

Tại Hoa viên của Biệt thự .

Thiên Vũ tay lắc lắc ly cocktail , ánh mắt hình dao găm :

-Black Rose...Black Rose.... Cô ta đã bắt đầu ra tay rồi ! Hôm nay chỉ là sự khởi đầu...!?

-Black Rose không hề đơn giản , để ý cách cô ta dàn dựng – quá chuyên nghiệp , khéo léo và ... bông hoa hồng đen này khiến người ta phải nhúc nhích đầu suy nghĩ ! – Bảo nói , hươu hươu nhành hoa lúc sáng .

Hoàng khẽ tựa đầu vào chiếc ghế :

-Nhưng điều tôi thấy khó hiểu ở đây , là tại sao lại là Thoại My mà không phải là 1 trong 3 chúng ta ??

-Thì đây chỉ là đòn cảnh cáo chẳng ?? – Bảo tiếp lời .

Nghe vậy , Vũ liền lắc đầu :

-Cậu nhầm rồi Nhất Bảo ! Rõ ràng nếu bọn họ đúng là anti fan thì sẽ ko có chuyện xử lí Thoại My đâu !! Ai cũng hiểu truyền thống của Biệt thự Hoàng tử chúng ta rồi cơ mà – Bất cứ ai xâm phạm tới nơi này đều là kẻ thù của bộ 3 .

-Vũ nói có lí ... Nhưng , cũng chưa hẳn đâu !! Hôm qua chúng ta vừa minh oan cho con nhỏ , biết đâu chuyện đó lại làm Black Rose đã ghét lây sang cả con nhỏ ?

Vũ và Bảo cùng gật đầu , xem chừng ai cũng thấy Hoàng nghĩ rất đúng . Lần đầu tiên anti fan xuất hiện – họ sẽ chống chọi thế nào đây ??

Sáng hôm sau. Bộ 3 mở cửa , chuẩn bị đi học thì ...

-Ê !! Không đợi tui đi với à...!! – Nó réo lên vội vã .

Bọn hần ngạc nhiên cùng quay lại và cũng cùng đồng thanh :

-Cô đi học ???

Nó cười nhăn đáp :

-Ừ... chứ ở nhà cũng chán lắm... vả lại tui cũng đâu có đau gì nhiều....!!!

Vũ nhìn nó bằng ánh mắt ngờ nghệch :

-Thế cô định vác cái mặt mèo đó đi học hả ?? Coi cái mũi cô kìa ... bằng bó như mèo ấy ... - Nói đến đây , Vũ bỗng cười sặc sụa dễ ghét.

Nó gằm mặt lại , tay giơ quả đấm trước mặt Vũ :

- Anh có muốn tui cho anh biến thành mèo luôn không hả ???

-Thử xem....!! – Vũ nói vậy vì biết chắc nó không dám làm , mặt hần héch héch lên đầy khiêu khích.

Nó cười nửa miệng , thẳng đà “bụp” cho Thiên Vũ một phát rõ đau nhưng vẫn nhẹ nhàng lắm , chẳng bằng 1/10 cú đấm mà Black Rose dành cho nó.

-Á .. cô muốn chết hả ?? – Vũ bậm môi hét lên thì...

-á á... - Nó choạng vạng , tay ôm đầu , miệng không thôi rên rỉ : “ á á... đau...đau quá..!”

Vũ hoảng hốt , tay vội đỡ lấy nó :

-Thoại My !! Thoại My... cô làm sao vậy...!! Thoại My....

Nó hé hé đôi mắt nhưng vẫn thấy rõ sự quan tâm và vô cùng lo lắng của Vũ lúc này .

Rồi không nhịn được nữa , nó bật cười khúc khích :

-Hihhi hahaha.... Bị lừa rồi... tui có làm sao đâu mà mặt anh tự dưng biến dạng thành quả bí ngô vậy !!! hohohoho...

Vũ ghì chặt đôi bàn tay , đẩy nhẹ nó ra nhưng đầy bức tức và bỏ đi một mạch . Lòng hần quặn lại , đau thắt. Nó không biết rằng vừa rồi Vũ đã rất lo thế mà rốt cuộc đó chỉ là một trò đùa giỡn không hơn không kém của nó.

Nó ngây người ra :

- Ô... Anh ta giận đấy à ???

Bảo nhún vai rồi kéo nó và Hoàng đi – không khéo lại muộn học mất.

Hoàng xỏ tay vào túi , mắt nhìn thẳng lên mặt trời chói lóa : “ Bảo có thể không thấy được , Thoại My cũng có thể không thấy được .. Nhưng tôi thì thấy rõ lúc này cậu đã lo lắng như thế nào . Thật khó nhưng chẳng lẽ những điều mà tôi đã nhận ra gần đây đối với cậu là đúng ư ?”

Tới lớp , nó phăng chiếc cặp lên bàn , định quay ra ngoài chơi thì thấy một lá thư , nó liền bước lại chộp lá thư rồi bước đi.

“ Là của Ngọc Châu gửi à ??” Nó nghĩ thầm , định không gỡ ra đọc vì nó sợ nếu đọc nó sẽ tha thứ nhưng rồi thì nó cũng đã quyết định đọc thử xem sao.

“ ...Thoại My à ! Tớ không chắc là cậu sẽ đọc bức thư này , nhưng tớ vẫn gửi với hi vọng cậu sẽ đọc . Và tớ đã không sai lầm phải ko ? Khi cậu thấy đây , cậu đang cầm trên tay bức thư này và đang đọc nó .

Một lần nữa , tớ xin lỗi cậu ! Nhưng tớ cũng thật ngu ngốc khi nghĩ rằng cậu có thể tha thứ cho tớ nhỉ ? Tớ quả là một đứa tệ bạc và xấu tính phải không ? Bây giờ tớ cô đơn và hối hận quá My à ... Mỗi lần nhìn thấy cậu , thấy bộ 3 tớ lại cảm thấy vô cùng xấu hổ .

Tớ suy nghĩ cả đêm rồi , tớ không hi vọng cậu sẽ tha thứ cho tớ nữa , vì tớ đã lỡ sa vào một lối đi không nên đi ... và khi tớ quay đầu lại thì đã không còn nhìn thấy cậu bên cạnh tớ nữa rồi...”

Đọc xong , nó cắn răng vò nát tờ giấy và ném vào một xó ... “ Giả dối” – Nó nói rồi lăm lăm bước đi , trong lòng khó chịu như có lửa đốt.

Châu từ xa nhìn thấy được những hành động vừa rồi của nó , khẽ thở dài , ánh mắt mòn mỏi ngậm ngùi.

Tới hoa viên , nó chọn một góc khuất để ngồi .

Chợt.. nó nghe tiếng cãi vã gần đó..

-Mày không làm được à...?? Sao mày lại nói như thế , có ngu nó mới đồng ý !!

-kệ tôi...bây giờ tôi ko cần thiết những chuyện đó nữa rồi... chị đi đi... Tôi sẽ không nghe lời chị nữa...

Đây chẳng phải là giọng của Ngọc Châu hay sao... Đôi chân nó không theo ý mà tự động bước đó.

-Mày thật là... phải nói sao ày tỉnh ra nhỉ ??? – Nói rồi Tú giơ tay lên định tát Châu nhưng thật may , nó nhanh chóng bước lại , chộp lấy tay Tú trong sự ngỡ ngàng của Châu.

-Chị thôi đi... người khác nhìn vào cứ tưởng chị là đại ác ma chứ không phải là nữ sinh thanh lịch đâu , Phạm Cẩm Tú ! – Nó nói , đôi mắt đầy sắc lạnh.

-Mày...mày.... – Tú lắp bắp ko nói lên tiếng , sau đó tức giận bỏ đi .

Nó đứng lặng , Châu cũng vậy . Hai đứa chỉ nhìn nhau , nhưng dường như họ đang nói chuyện qua ánh mắt

39. Chương 39

Ra về.

-Sao cơ...?? Cô tha thứ cho Ngọc Châu rồi hả ?? – Bảo ngạc nhiên hỏi.

Nó gật đầu , cười mỉm chi :

-Uhm... Châu có gửi cho tui 1 lá thư , sau khi đọc nó thì...

Chưa nghe hết câu , Bảo đã vội cắt lời :

-Đọc xong cô cảm động rồi quyết định tha thứ ???

Nó trề môi , mặt ngồ ngộ :

-Anh bị hồ rồi nhá !! Xem xong lá thư , tui quăng nó liền vào sọt rác luôn.... !! Sau đó lại đưng độ ở công viên , tui và Châu nói chuyện một lát... và thế là... hòa bình thế giới rồi ^_____^ - Nói đến đây , nó cười tươi rạn rở - xem chừng việc đó khiến nó rất thoải mái và vui vẻ .

Chợt... nó quay sang trái , rồi lại quay sang phải , quay đằng sau rồi lại quay đằng trước

-Ủa... Thiên Vũ đâu ??? Bộ anh ta vẫn còn giận tui cái vụ hồi sáng hả ???

Bảo nhún vai , đáp :

-Chẳng biết... nhưng Vũ đâu có phải là người hay giận ..?? Chút chuyện con con đó ko làm cậu ấy tức đến vậy được đâu !!

Nó xụ mặt xuống , giọng trầm trầm xuống :

- Nhưng Hình như Thiên Vũ – hẳn đang giận tui thật mà....

-Thôi bỏ đi !! Không sao đâu , về nhà biết đâu cô lại bị Thiên Vũ trả đũa , lúc đó thì rửa hã hã cũng không kịp đâu !! hahahaha – Bảo cười , hã hã vô cùng vô tư.

Nó gật gật cho qua rồi tiếp tục bước đi.

12h trưa oi nắng tại Biệt thự hoàng tử.

-E hèm.... Sau ngày hôm qua vắng bóng ở bếp thì trưa nay tui sẽ nấu đãi các anh một món... vô cùng hấp dẫn.... úm ba la... ba la... Mi-xi-xup....

Cả bọn đang định ăn thì Thiên Vũ về đến nhà. Nó liền hỏi :

- Anh có ăn ko ?

Vũ đáp , mặt lạnh tanh :

-Không ăn thì lấy gì mà sống !!!

Rồi nó lại nhếch mặt lên :

-Vậy anh tự đi làm mà ăn... Về trễ sáng chịu!!

Vũ nghiêng răng , nói :

-Cô có nấu cho tôi không thì bảo ??

Nó thản nhiên lắc đầu :

-Không !!! Chẳng phải có người đang còn giận tui sao , há ???!

-Không nấu thì thôi... tôi chẳng cần !!! – Vũ nói bỏ một mạch lên lầu thì...

-Ngon lắm Thiên Vũ.... – Bảo nói , mặt gian xảo.

-Là Mi-xi-xup... - Hoàng tiếp lời.

Phản xạ hã hã quay người lại , nuốt nước miếng cái ực rồi quay phắt đi nói :

-Tôi không ăn....!!!

Nói rồi Vũ đi thật nhanh , như sợ trong phút “thiếu lí trí” hã hã sẽ làm cái việc ko nên đó là kêu nó nấu mì thì sẽ mất mặt lắm !

Bảo lắc đầu nhìn nó :

-Xem ra Thiên Vũ giận thiệt rồi kà.....!!!

Nó chu mỏ ra – đánh đá :

-Hử... việc gì hã hã ta phải giận chứ... đùa một xí thôi mà cũng...

Thiên Vũ thấy lòng hã hã như đang có lửa đốt . hã hã tức giận dùng tay đập mạnh vào tường mấy cái nhưng vẫn chưa hã hã giận .

Bỗng....

“ Cốc ... cốc ... cốc..”

Nghe thấy tiếng gõ cửa , Vũ ngồi phịch xuống giường , nói :

-Ai đấy ??

Vũ chợt nghĩ : “ Không phải là con bé đến xin lỗi mình đấy chứ ?”

Nhưng không.... Không như hần đã nghĩ...

-Là tôi – Minh Hoàng !!

-Cậu vào đi , cửa không khóa...!! – Vũ đáp , chợt thấy lòng hơi chút thất vọng.

Hoàng tách cửa bước vào và cũng khéo léo đóng lại một cách nhẹ nhàng.

-Tôi có chuyện muốn nói , có lẽ nhiều chuyện nên nói thẳng ra từ đầu thì sẽ tốt hơn !!

Vũ hơi ngạc nhiên nhưng rồi cũng nói :

-Là sao ??? Có chuyện gì rồi à ??

Hoàng đáp , vẻ mặt nghiêm nghị hơn lúc nào hết :

- Không !! Nhưng tôi chỉ muốn hỏi cậu vài câu thôi , Thiên Vũ !!!

Vũ gật đầu , ngả người lên thành giường :

-Cậu cứ hỏi tự nhiên đi !!

Nhưng Vũ không ngờ , Hoàng lại hỏi hần một câu khiến hần giật mình và vô cùng bối rối..

-Tôi nói thẳng luôn nhé ... Cậu thích Thoại My à ?

-Sao cậu lại hỏi thế ??? – Vũ cố lách chuyện sang hướng khác , chẳng hiểu sao hần lại ngại nói về những vấn đề đại loại như thế.

-Tôi cảm nhận được điều đó , có đúng như vậy ko ??? – Hoàng nói , ánh mắt không ngại nhìn thẳng vào Thiên Vũ.

Rồi Vũ lại bật cười :

-Chẳng phải là cậu cũng thế sao ? Mà lại hỏi tôi , Minh Hoàng ?

-Cậu đừng nói gì vội... tôi chỉ cần cậu khẳng định là cậu có yêu Thoại My hay không thôi !!! – Hoàng vẫn rất bình tĩnh đáp.

Vũ cắn răng .. Không gian im bất một lát . Hần không biết phải nói gì và cả Hoàng cũng thế - Hoàng đang chờ câu trả lời khó khăn của Vũ .

Hoàng lại mỉm cười :

-Tôi đã nhìn thấy tất cả rồi , những hành động của cậu đều tự chứng minh tất cả . Cậu thích con bé . Chẳng phải sáng nay , cậu đã rất lo lắng cho My sao ??? Thực ra , cậu là người thế nào , tôi hiểu rõ – vì chúng ta là bạn thân – rất thân , à không cực kì thân là đằng khác ! Cậu trả lời tôi đi , với tư cách là bạn thân , Thiên Vũ !!

-Tôi thích Thoại My ư ?? – Vũ hỏi lại , đôi mắt hần nhú lại .

Hoàng khẽ gật đầu ... Căn phòng lại chìm trong im lặng . Vũ đảo mắt nhìn quanh rồi bỗng dưng buột miệng nói ra tất cả :

-Như vậy đã gọi là yêu một người sao ??? Quan tâm , lo lắng là yêu một người sao ?? Trái tim biết đập nhanh là yêu một người sao ??? Xa cảm thấy nhớ , gần cảm thấy thật thoải mái là yêu một người sao ??? Khó chịu khi thấy người đó thân mật với người khác là

-Cậu đã yêu!! – Hoàng đáp , trái tim cũng cảm thấy hơi nhói nhói .

-Yêu....?? – Vũ nói ,chính hần cũng không khỏi ngạc nhiên .

Hoàng cười chua chát :

-Và thật tiếc khi tôi cũng đã như vậy....

-Cậu cũng Thoại My ????

-Chưa thể gọi là yêu.... Nhưng cảm xúc trong tôi rất rõ ràng ... và , tôi sẽ không nhường cô ấy cho cậu... Đây chính là điều tôi muốn nói , Thiên Vũ ạ ! – Hoàng nói tiếp , xem chừng hấn đã suy nghĩ rất nhiều để đưa ra quyết định này.

Vũ cũng bật cười – một nụ cười chừng hững hờ đầy ẩn ý :

- Nhưng tôi không phải là thằng tẻ đi cướp người yêu của bạn thân !!

Hoàng lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý :

-Sao lại cướp ?? Thoại My không phải là của tôi và cũng không phải là của cậu !!!! Tôi không muốn chỉ vì tôi mà cậu lại mất đi tình yêu đích thực .. chúng ta sẽ cạnh tranh công bằng chứ ?

Vũ lại cười nhưng nụ cười này nhẹ nhàng và chua xót hơn :

-Tôi không nghĩ tôi lại thích Thoại My !!! Điều này là không thể

Hoàng hỏi dồn :

-Tại sao không ???

-Tôi không biết nhưng tôi cảm thấy như vậy.... có lẽ những điều cậu nói là đúng , có thể tôi đã có tình cảm với nhỏ My... nhưng biết đâu đó cũng chỉ là 1 điều gì đó nhất thời mà thôi ??

-Vậy cậu đã từng nghĩ rằng chưa bao giờ cậu “nhất thời” mà như vậy chưa....?? Hãy quyết định trước khi cậu cảm thấy hối tiếc...

-Sẽ không có chuyện đó đâu....

Hoàng gật đầu rồi quay lưng bước đi và để lại một câu :

-Đừng ân hận về điều này nhé...

-Không đâu... - Vũ nói chột nghe lòng thất lại , hấn kéo Hoàng lại :

- Có lẽ tôi....

oOo

2h chiều.

-A !! Chiều nay được đi chơi hả ?? – Nó reo lên mừng rỡ khi nghe Bảo thông báo rằng 3h sẽ xuất phát đi ra biển chơi đến hết ngày mai mới về vì ngày mai là chủ nhật nên thời gian mới thoải mái như vậy . Mà cứ cho ngày mai vẫn phải đi học thì bộ 3 vẫn đi chơi vô tư được – chỉ cần mở miệng nói 1 câu thôi thì nghỉ cả tháng cũng chẳng có vấn đề gì ấy chứ !

Nhưng chợt nó lại xụ mặt xuống :

-Các anh ... có cho tui đi cùng không thể....??

-Nếu cô muốn đi !! – Vũ nói , vẫn giữ nguyên thái độ lạnh nhạt.

Nó bấu môi trầm nghĩ : “ Đồ giận dai !!!” Sau đó zọt lên phòng chuẩn bị một ít hành lí để đi biển ! Yeah !!! Tuyệt vời !!!!

3h chiều...

-Trời đất... xe ô tô thì đi mui trần nha !!!! Không thì sao mà tui đi....!! – Nó sợ sệt meo mào.

-Được rồi.... thì xe mui trần... khổ ~!!! – Vũ cầu nhàu nói , nó khê chạnh lòng ... dường như nó chỉ gây phiền phức , rắc rối ọi người chứ chưa làm được gì tốt đẹp cả.

.....Trên đường đi.....

-Gì mà nhìn mặt ủ rũ thế , Thoại My ?? – Bảo quan tâm hỏi .

Nó bơ phờ đáp :

-Không có gì....

-Này.... Cô đừng biến cái không khí vui vẻ đi chơi này thành đi dự đám tang chớ !!

Nghe vậy , nó nhe răng ra cười nhưng nụ cười đó lại đầy gượng gạo . Nhìn tếu đến khó tả. Vũ bật cười , nhưng rồi lại quay sang cái giọng lạnh băng :

-Đúng là Rùa đầu đất !!! Hình như cô thiếu i-ot trầm trọng thì phải !!!

Nó không kìm nổi sự tức giận lúc này , liền quát lên :

-Anh đang giận tui mà....!! Sao mà cứ xỏ xía này nọ thế nhỉ...?? Thà anh cứ giận tui như lúc sáng ấy , im im im im mà khỏe....!!! Hừ....

Vũ nhếch mặt lên :

-Hừ... ai thêm giận cô chứ...!! Cô là cái gì nào....?? Bộ là người yêu tui chắc ?? – nói đến đây Vũ chột chột dạ nhưng rồi cũng tặc lưỡi cho qua.

Nó cười hờn hờ :

-heheh.. Vậy là ko phải anh giận tui rồi !! Mừng quá !!!!

Càng tới gần biển thì lại càng thấy lạnh hơn , gió biển rít qua từng cơn khiến nó cũng cảm thấy hơi lạnh một chút nhưng trong lòng thì lại ấm áp đến vô cùng .

.....15 phút sau – 4h30.....

-A !! Biển kìa !!! – Nó thích thú reo lên khi thấy từng đợt sóng biển cuộn lên trước mắt.

Vũ “đớp” liền :

-Chưa vội đâu !!! Phải tới khách sạn cất đồ , sau đó thì mới ra đó chơi được !!!

-ò... biết ọy... !! – Nó gật gù nói .

Rồi Vũ chột nhần trán nghĩ : “ Trời đất ! Đáng lẽ mình phải dịu dàng hơn với con bé chứ nhỉ ??? Sao lại cứ thế này được !!!”

Chiếc xe dừng chân tại một khách sạn có tên là Và đây là một trong những khách sạn lớn của tập đoàn nhà Thiên Vũ cho nên việc sinh hoạt ở đây rất thoải mái và thuận tiện .

Cả bọn sẽ ở tại các phòng ở tầng thứ 22 - tầng trên cùng và cũng là khu vip nhất ở đây.

Xong xuôi , nó và bộ 3 cùng đi bộ ra bãi biển .

-Hihi !! Lâu lắm rồi tui mới được đi biển chơi á ! – Nó thích thú nói , gương mặt lộ rõ sự hào hứng .

-Thế hả ??? Nếu cô thích thì từ nay sẽ đi biển dài dài....!! - Vũ chột buột miệng đáp nhưng nó thì cũng chẳng mấy để ý lắm , nó vốn vô tư mà .

-aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa !!!!!!!! Sóng kìa !!! – Nó nhảy cẫng lên vui sướng.

Vũ , Bảo và Hoàng chỉ biết lắc đầu , những chuyến du lịch thư giãn với bọn hấn thì chẳng thiếu gì , nhưng đối với nó thì có lẽ là “thiếu trầm trọng” vì thế nên việc nó quá khích như vậy cũng dễ hiểu thôi.

Cả bọn đi dạo vòng vòng dọc bờ biển một lát rồi lại ngồi xuống ngắm hoàng hôn trên biển.

Trời càng tối thì thời tiết lại càng lạnh . Nó xoa xoa đôi bàn tay để giữ ấm , lúc này nó mà nhớ mang theo áo khoác thì có phải là đỡ hơn không ???

Nó ngồi rên rỉ , bờ môi hơi tím nhạt :

-Không khí ở đây khác với thành phố nhỉ...??

-Tất nhiên rồi !!! Điều đó mà còn phải nói nữa...!! – Vũ nói .

Nó với Vũ cứ như là xung khắc ý nhỉ ? Nó nói một câu là hắn ta lại “đốp” liền một câu. Chẳng ai chịu thua ai cả _ _ _ !

-Lạnh... lạnh quá.... Hix hix... Nhưng vẫn chưa bằng cái hôm đứng dưới mưa... - Nó chớp mắt nói tiếp , không để ý rằng câu nói của nó lại khiến bộ 3 hơi chạnh lòng – bọn hắn vẫn hồi hận về chuyện hôm bữa lằm.

Bỗng , không hẹn mà Vũ và Hoàng lại cùng cởi áo khoác ra .

- Áo này...!! – Hoàng nói rồi chìa ra cho nó .

Còn Thiên Vũ – với cùng ý định như Hoàng nhưng thấy vậy nên Vũ lại liền giả vờ như cởi áo khoác ra .

-Tôi thì lại thấy nóng!! Trời này mà lạnh cái gì...!!!

Điều này thì hắn ta lại xạo một cách lộ liễu quá . Bằng chứng là sau khi cởi áo khoác ra , da gà da ốc của hắn nổi lên rần rần trong khi đó lại luôn miệng nói :

-Nóng quá...!! Nóng !!!

Nó nhận lấy chiếc áo khoác từ Hoàng . Thật ấm áp và dễ chịu làm sao .

Đến 6h30 . Cả bọn lại đặt chân tại một nhà hàng ven biển , cách đó cũng chẳng xa . Vừa ăn uống vừa ngắm cảnh thì quả thật không gì bằng .

-Ăn xong đi dạo biển chơi tiếp không ??? – Bảo cười hỏi.

-Ok !! – Cả bọn đồng thanh đáp .

Biển buổi đêm vẫn rất đẹp , sóng cuộn nhẹ nhàng hơn nhưng vẫn rất dữ dội . Mặt biển lóng lánh màu ánh trăng . Khung cảnh hết sức thơ mộng .

Chợt.... Nó ngược mặt lên trời....

-A !! A !!! Sao băng kìa !!!

Bộ 3 giật mình ngược mặt lên .

Nó lay lay tay Vũ :

-Thiên Vũ , anh ước đi kìa !!!

Vũ ngơ ngác không hiểu gì :

-Sao cơ ??

-ước đi ! Mau lên , trước khi sao băng vụt qua đó....!!!

Vũ ậm ờ chấp tay và nhắm mắt lại . Sau đó cũng lẩm nhẩm ước như nó.

Vài giây sau , cả bọn mở mắt ra và mỉm cười nhìn nhau .

-Anh ước gì zạ , Thiên Vũ ??? – Nó chớp mắt tò mò hỏi.

Hắn trề môi :

-Tui ước gì mà phải nói cho cô biết sao...!!! Xi....!! Mà có chắc là sẽ thành hiện thực không đó ??

Nó gật đầu :

- Tất nhiên rùi....!!!

Sau đó nó lại quay sang hỏi Hoàng và Bảo . Tất nhiên ai cũng giữ bí mật cho riêng mình và cả nó cũng vậy.

9h30 . Nó và bộ 3 về tới khách sạn . Một ngày thật vui nhưng lại đầy mệt mỏi.

Nó đang định ngả lưng thì chợt giật mình ... trên giường nó là... Một bông hoa hồng đen...

40. Chương 40

Nó vội vã chạy ra ngoài đại sảnh của tầng 22 thì gặp Vũ , trên tay hắn cũng là một bông hoa hồng đen . Xem chừng hắn ta cũng đang hoang mang lắm .

-Thiên Vũ... anh cũng ???? - Nó ngạc nhiên , sắc mặt tái dần lại.

Vũ dựa vào bức tường , khẽ gật đầu đáp :

-Uh... phòng cô cũng có ư ? – Nói rồi 2 người lại chợt thấy Bảo và Hoàng chạy ra , tay cầm một bông hồng màu đen kì bí .

Cả bọn sững sờ nhìn nhau . Vậy là phòng ai cũng có chứ không riêng gì phòng nó và phòng Thiên Vũ.

Hoàng cắn môi , miệng lẩm nhẩm :

-Thế là Black Rose đã đến đây ...

Bảo tiếp lời :

- Và nhắm vào 4 người chúng ta – tôi , Thiên Vũ , Minh Hoàng và thậm chí là cả Thoại My .

Thật không thể ngờ Black Rose có thể xâm nhập được vào tầng 22 một cách dễ dàng . Bởi vì , Thiên Vũ đã dặn là khi cả bọn bước ra khỏi đó thì phải niêm phong lại , thế mà cô ta vẫn thực hiện được kế hoạch thì quả là Chậc , chậc !! Không thể coi thường cô gái này .

Không gian chùng xuống , ai cũng suy nghĩ nhiều rồi Vũ chợt nhìn chằm chằm vào nó :

-... ngoài cô ra thì bây giờ mới có một đối thủ dám chống lại bộ 3 một cách ghê gớm như thế đấy...!! Nhưng mà , Black Rose lại chuyên nghiệp và nguy hiểm hơn cô nhiều !!! Cô thì lúc nào cũng nhăng xị cả lên , nhí nhố như con cá hồ...

Nó hừ một tiếng , tay chống nạnh :

-này... bây giờ là lúc để cho anh đùa cợt đấy hả ?? Black Rose đã đi theo chúng ta rồi ... không phải là đơn giản đâu !!!

Riêng Hoàng – hắn vẫn là người bình tĩnh nhất trong cả hội , hắn nói :

-Bây giờ thì đi xuống khu bảo vệ , kêu họ cho xem lại đoạn camera , thì chắc chắn sẽ biết cô ta là ai !!

-Hay !! Có thể mà chúng ta không nghĩ ra nhỉ ?? Đi thôi !!!!! – Bảo nói rồi kéo cả bọn cùng đi .

Tới nơi.

-Sao cơ...???? Camera ở tầng 22 đã bị phá hỏng rồi ư ...?? - Cả bọn thốt lên , coi như niềm hi vọng cuối cũng đã bị dập tắt.... tan biến...

Ai cũng cảm thấy vô cùng thất vọng và thậm chí là cay cú. Rồi cả bọn lại tiếp tục lui thủ về phòng . Bỗng , Vũ cất tiếng :

-Thôi... tốt nhất là bây giờ về nhà.. không ở đây nữa !!!

Bảo vội hỏi về sót sáng :

-Sao vậy ??? Cậu sợ Black Rose sẽ làm gì hả ???

Vũ yên lặng trong giây lát , sau đó hần chập chừng nhìn sang nó và nói tiếp :

-Thoại My chính là điều tôi lo...!!

Nghe đến đây , nó khê giật mình , cái gì chứ ?? Hần lo lắng cho nó cơ à...? Mà lo về điều gì mới được chứ ?

-Chúng ta đối phó với Black Rose thì vẫn còn có vẻ đơn giản ! Còn Thoại My... liệu con ngốc này có bị cô ta ám sát hay không ??

Nó bật cười ha hả đến vô duyên :

-Cái gì chứ ?? Ám sát à ?? hahahah.... Anh bị ám ảnh truyện trinh thám hả Thiên Vũ...?? Haha...

Vũ nóng mặt bừng bừng . Hần chỉ muốn quan tâm nó hơn một chút , thế mà nó lại đùa cợt như vậy , thực lòng hần khó chịu lắm.

- Đi về thôi !! Dọn dẹp đồ đạc , biệt thự hoàng tử vẫn là an toàn nhất !!! – Vũ chắc nịch một câu , Bảo và Hoàng cũng hơi tiếc nhưng không ý kiến , riêng nó thì vẫn cứ ý ới năn nỉ , luôn miệng bảo rằng sẽ không sao không sao . Tuy vậy , Vũ cũng chẳng thèm nghe mà đi xếp đồ luôn , một khi hần đã quyết thì đừng hòng ai ngăn cản .

Chiếc limo mui trần cứ thế lao vun vút trên đường . Trời lạnh quá . Chiếc áo khoác bình thường cực kì ấm của nó nay chẳng thấm vào đâu , nó vẫn ngồi co ro , làn da bắt đầu tái dần .

Đôi mắt nó khép hờ , sau đó thì nhanh chóng chìm vào giấc ngủ , đầu khê dựa vào bờ vai vững chãi của Minh Hoàng . Vũ nhìn thấy , nghiêng răng rồi tăng tốc.

“...Trong đêm khuya anh đã tăng ga nhanh hơn

Bỏ hết sau lưng liên quan những gì muện phiền anh đã thấy...”

Bảo lắc đầu khó hiểu rồi nói Vũ giảm ga lại để cho nó và Minh Hoàng ngủ nhưng Vũ thì chỉ đáp lại bằng giọng lạnh lùng :

-Tĩnh dậy càng tốt ! hừ...

Đang đà tốc độ thì Vũ chợt nhỉnh mép cười , phanh gấp lại với hi vọng chấm dứt được cái cảnh mà làm hần khó chịu đấy . Và kết quả là ... Nó không còn dựa đầu vào Hoàng nữa mà lại nằm gọn trong lòng hần một cách đầy tự nhiên , ấm áp và gần gũi . Điều này khiến Vũ chẳng vui một tẹo nào cả.

.....

Tới nơi , Thiên Vũ chạy xe tới bãi sau của Biệt thự để đỗ xe . Hần liền gọi và đây cũng là việc đầu tiên mà Vũ làm :

-Ê ! Thoại My , Minh Hoàng ! Dậy , dậy đi !!! Dậy !!!!!!!!!

Và tất cả dường nư là vô ích , mặc cho Vũ cứ rất cố hòng – tức tối gọi , nó vẫn dựa vào người Hoàng mà ngủ và cả hai đều không hay biết gì.

Bảo cười trờ nhìn Vũ đáp :

-Vô ích thôi !!! Có ai chịu dậy đâu !! Thôi kệ đi , để cho họ cứ thế mà ngủ cũng được !!

Vũ nhăn trán , luôn miệng chống chế :

-Được cái gì mà được !! Ngủ ở đây muỗi cắn thì sao ?

-Cậu có nhầm không thế ? Khu vực của biệt thự được phun thuốc trừ côn trùng rồi cơ mà !!

-Nhưng ... trời lạnh thì sao ?? – Vũ lấp bắp nói tiếp.

Bảo lắc đầu bó tay :

-Trông họ kìa ! Chẳng giống lạnh chút nào cả ! giờ đã muện quá rồi , tôi vào nhà ngủ đây ! Tùỵ cậu đấy .

Vũ lằm bằm , thay đổi thái độ một cách vô cùng nhanh chóng :

-Hừ... hai người cứ ngủ “lì” ở đây đi.. càng tốt... càng tốt nhé...!!!

Dứt câu , Vũ liền bước theo Bảo , lâu lâu lại quay người ngó ngó nhìn nhìn về phía chiếc xe , cảm giác thật khó chịu . Ya !!!!!!!

.....

Cả đêm hôm đó , Thiên Vũ cứ trần trọc mãi , lẩn qua rồi lẩn lại , sang trái rồi sang phải . Đầu óc hẳn cứ nghĩ hoài tới cảnh nó và Minh Hoàng tựa vào nhau mà ngủ . càng nghĩ , hẳn lại càng thấy lòng nặng trĩu .
Lạ.

Sáng hôm sau . 5 AM .

Mặt trời bắt đầu chào ngày mới khiến nó tỉnh giấc . Đang định ngồi bật dậy thì nó chợt nhận ra bên cạnh nó còn có Minh Hoàng , đúng hơn là nó đang dựa cả nửa người vào hẳn . Thảo nào đêm qua nó ngủ ngon thế .

Nó thích thú ngắm nhìn gương mặt Hoàng lúc này . Không chớp mắt . trông hẳn có vẻ gì cuốn hút lắm , sự lạnh lùng thường ngày cũng dường như biến mất đâu . Tự dưng , nó lại thoáng đỏ mặt .

Nhẹ nhàng nó di chuyển ngón tay lên bờ môi của Minh Hoàng rồi cũng lấy ngón tay mình làm như vậy đối với đôi môi nó . Chà !! Làn môi của hẳn lại còn êm ái hơn cả nó nữa... Nếu như “hun” thử một cái thì sẽ như thế nào nhỉ ..?? – Ý nghĩ ngốc nghếch ấy vừa kịp đi ngang qua đầu nó thì cũng nhanh chóng đi ngay vì tiếng cười khúc khích của nó đã làm Minh Hoàng bật dậy . Mắt chạm mắt . Khẽ ngại ngùng . Nó giật mình bỏ tay ra khỏi môi của hẳn và ngồi bật dậy một cách vội vã .

-Ồ...tôi...tôi.... – Nó ngập ngừng , mặt đỏ lên vì ngượng .

-Đây là... à... Bãi sau... Mà sao tôi và cô lại ở đây ???

Nó gãi đầu , tay chống cằm suy nghĩ 1 lát rồi đáp :

-A ! Tui biết rồi , tối qua lúc mà đi về Biệt thự á , hình như tui đã ngủ thiếp đi... Sau đó tỉnh dậy thì đã như thế này đây !!!

Nghe xong , Minh Hoàng kéo cửa xe bước vào nhà ... nó dần người ra một lát rồi cũng nhanh chóng bước theo hẳn , khẽ lè lưỡi “hú hồn!”

.....

Vừa bước chân vào phòng thì ...

-á !! Á... trời đất !! Có con ma...!!!!!! – Nó hét toáng lên , đủ to khiến “một con ma thực thụ” có thể chạy biến đi bất cứ lúc nào.. nhưng không , đây là “người” ...

-Cô hâm hả ?? Là tôi chứ ma cái quái gì...!! – Vũ gắt lên , mặt hầm hầm đáng sợ dí vào trán nó.

Nó lè lưỡi nhưng vẫn mang nét đáng yêu :

-Plè !!! Anh mới là đồ hâm đó !

-Ồ..thì đúng là tôi hâm mà...còn có người thì zui quá hen ...!! – Hẳn ta lại buông lời mỉa mai.

Nó hếch mép lên , tay chống nạnh “oai phong” :

-Này... !! Cái gì chứ hả ? Anh có ý gì đấy ???

-Còn gì nữa .. tay trong tay, vai trong vai tình cảm thể cơ mà !!!!

Suýt chút nữa là nó tặng cho Thiên Vũ một quả đấm vì tội “láo toét” rồi , nhưng cũng may là nó kịp ngăn mình lại :

-Hừ... Vui khi đột ấy !! mà này .. mặt anh.. làm sao thế ? Sao mà cứ sừng sừng lên y như đang tức ai thế nhỉ ???

Vũ lắc đầu , cổ tình tỏ vẻ ngơ ngác :

-Sao cơ... tui... tui có tức ai đâu nào !!!! Hoàn toàn vui vẻ đấy chứ !!

Nói xong hần liền tặng kèm khuyến mãi cho nó một nụ cười cực kì gượng gạo , trông ngớ ngẩn hết sức.

-Rõ khìn !!! – Nói rồi nó đẩy đẩy Thiên Vũ ra ngoài . Hần không hiểu , cứ đứng trơ ra :

-Này..!! Cô làm cái trò gì thế hả , con Rùa dằn độn kia !!!

Nó quẹt mũi đáp :

-Anh định không ra ngoài chắc... ! Tôi cần phải thay đồ.....!!!!

Mặt hần chợt đỏ lên rồi chau trán lại :

-Xi.....!! Muốn tui ra thì nói một tiếng , làm cái gì mà cứ như Rùa bị cầm thế hả ??

-Anh nói nhiều quá đi , đồ xấu tính !!! À này , có ai nói với anh là khi anh nhăn nhó rất giống khi đột không hả ?? Đẹp lạ đấy !!!!!

Nói rồi nó nhanh tay đóng cửa cái rầm , không kịp để cho Vũ phản ứng gì cả.

Hần đứng ở ngoài , tức giận đùng đùng mà đập cửa :

-Này !! Này... cô đang mĩa tôi đấy hả ?? Con Rùa chết tiệt kia.....!! Đúng là đồ Rùa điên , Rùa khùng cơ mà !!!!!

Ai zà...!! Hôm nay là chủ nhật – không phải đi học nên thoải mái quá xá . Nó đang vắt vẻo trên giường , hát ..

“Lại một ngày một ngày trôi trong bao ngấn ngơ,

Ngồi một mình vẫn vơ trong bao nghĩ suy,

Rồi em ước mơ cho chuyện tình,

Rồi cũng sẽ đến bên em diệu kì...”

Bỗng.... “ cộc ! cộc ! cộc !”

Nó bật dậy mở cửa , đôi môi cười rạn rở .

-Uả... Minh Hoàng... có chuyện gì không vậy...??

Hoàng cười nhẹ , xóa tan vẻ lạnh lùng mà thay vào đó là sự ấm áp đến lạ thường :

-Đi chơi với tôi không ??

-Há ???? – Nó mắt tròn mắt dẹt , dường như không tin vào tai mình nữa . Nó đang nghe thấy những điều gì thế này ? Phải chăng là điều thần tiên ?

Hần khề nghiêng đầu , nhìn nó không chớp mắt :

-Sao vậy ?? Bộ cô không đi được hả... thế thì...

Chưa để cho Hoàng nói hết câu , nó đã liền chen ngang như sợ hần rút lại quyết định :

-Không !! Tất nhiên là được rồi... Mà đi đâu thế ?? Thiên Vũ và Nhất Bảo sẽ cùng đi chứ ???

Hoàng cười nhẹ , lắc đầu :

-Có lẽ 2 cậu ấy bận .

-Oh.... !! Thế đi ngay bây giờ hả ??? – Nó ấp úng hỏi , mặt ngơ ngố.

-Uhm... ngay bây giờ... cô thay đồ đi nhé !!! Tôi chờ ở dưới nhà khách nhé .

Nói rồi Hoàng bước đi luôn , không quên nheo mắt khiến tim nó đập dồn dập – cứ như là muốn ghen thổ tới nơi ấy. ư.. ư... cảm giác này... khó tả quá...

Cũng vào lúc này . Ở phòng bên cạnh , có một người đã nghe thấy tất cả , lòng ghen đắng . Có lẽ hắn đã chậm chân hơn một chút , hắn cũng muốn rủ con bé đi chơi...

-Đi thôi , Minh Hoàng !!!

Nó cất tiếng gọi , xuất hiện trước mặt Hoàng trong bộ đồ cực nhí nhảnh nhưng lại đơn giản và đậm chất “ Thoại Mỹ” – quần jean lửng có túi hộp , áo phong trắng in hình Puca dễ thương .

Hoàng cười gật đầu rồi bất ngờ nắm lấy tay nó cùng bước đi . Lâu lắm mới thấy hắn cười rạng rỡ như vậy và cả hành động vừa rồi nữa ... Có chăng là giấc mơ ???

.....

-Chúng ta sẽ đi bằng xe đạp ??? – Nó ngạc nhiên hỏi.

-Uh !! Chính xác hơn là xe đạp đôi !! – Hoàng nói rồi nhanh chóng chạy vào dắt xe đạp ra .

Nó vô cùng ngạc nhiên bởi vì đây là lần đầu tiên nó nhìn thấy chiếc xe đạp lạ lẫm đến như vậy . Đơn giản là từ trước đến nay nó đâu có sống ở thành phố bao giờ nên chưa được thấy lần nào cả.

-Phải chạy xe này như thế nào ??? – Nó nhú mồm hỏi , gương mặt đắm chiêu suy nghĩ.

Hoàng bật cười , nụ cười nhẹ như mây :

-Cứ đạp xe như bình thường thôi !! Nhưng mà phải khéo léo một chút , kết hợp nhịp nhàng . Chứ không là ngã như chơi đấy !

Nó khẽ lè lưỡi , nó cũng có đôi chút sợ hãi nhưng không sao vì đã có Minh Hoàng cơ mà!

Rồi cả hai cùng đạp xe tới một nơi . Hoàng bảo rằng , đó là một khu vui chơi có tên là WL – viết tắt của từ Wonder Land , cũng không xa Biệt thự Hoàng tử là mấy , nhưng nó ít khi đi đâu nên cũng chưa đến đó bao giờ .

.....

-Wow !!! Đẹp thiệt đó...!! – Nó thốt lên vui sướng khi nhìn thấy WL . Tất cả đối với một con bé như nó thật là lạ lẫm và đầy kì thú . Nó nhảy cẫng lên :

-Yeah !! Bây giờ tui được zô đây chơi rồi hả ???

Hoàng lại cười – đúng là hắn cười rất nhiều khi ở cạnh nó , cứ như thể hắn đã có một phép màu nào đó biến hắn thành một con người như vậy .

-Ừ ! Nhưng phải để tôi đi gửi xe đã nhé . Đứng yên ở đây , đừng có đi đâu hết !!

Nó gật gật đầu , lúc lắc mái tóc rồi ngóng theo bước của Hoàng . Lòng chợt cảm thấy ấm áp đến diệu kì .

Bỗng ... Nó cảm thấy choáng váng . Rồi sau đó ngất lịm đi , không còn hay biết điều gì nữa ... Nó đã bị ai đó chụp thuốc mê ...

41. Chương 41

Minh Hoàng quay trở lại thì đã không còn thấy nó đâu nữa . Hắn đưa mắt nhìn xung quanh và cũng vô ích . Không có nó ở gần đây . Hắn thở dài , cứ đứng mà trách thầm nó : “ Hừ.. đã nhắc là đứng yên một chỗ rồi cơ mà !” Nhưng rồi... một ý nghĩ lại lóe lên trong đầu hắn ... chỉ 2 từ thôi ... nhưng đủ cảm thấy hắn sôi gan sôi ruột rồi ... Black Rose...

Hoàng bắt đầu cảm thấy hoang mang và lo lắng thật sự , định bụng sẽ đi hỏi xung quanh thì... Một cậu bé đánh giày bước lại phía hắn .

-Anh ơi !!! Có một chị gửi cho anh cái này !

Nói rồi thằng bé chìa ra 1 phong thư màu đen kì bí và một chiếc đồng hồ đếm ngược sau đó nhanh chóng chạy đi mất hút .

Rõ ràng đây là tín hiệu của cô ta – một Black Rose đầy nguy hiểm và bí ẩn.

Hoàng nhẹ nhàng mở lá thư ra... Những con chữ thật ngắn gọn và nhập tâm vào đầu hắn một cách lạ thường...

“ Đu đưa ngọn gió , mây , trời , đất !”

Lá thư chỉ vền vện 7 chữ duy nhất . Hoàng gằm mặt suy nghĩ , ánh mắt se lại . Black Rose dám thách thức hắn ư ?? Liệu dòng chữ đó có phải tín hiệu gì để cứu nó khỏi tay cô ta hay không ?? Nhưng liệu chiếc đồng hồ kia có vai trò gì nhỉ ??

Hoàng cắn răng , định gọi điện cho Vũ và Bảo cùng tới nhưng hắn chợt lật đàng sau lá thư thì ... “ Hãy giải những câu này để cứu con nhóc ! Đừng viện trợ ai cả , đơn giản thôi mà Cold Boy ! Đồng hồ đếm ngược 30 phút ...!”

Hắn siết chặt tay lại , hắn phải giải ra tất cả trong 30 phút để đảm bảo an toàn cho nó , hắn lê bước chân vừa đi vừa suy nghĩ thì chợt nghe thấy...

-Mẹ ơi...!! Đi chơi động Phong Vân nhé mẹ !!!

“ Phong Vân” Hoàng giật mình .. chẳng phải là gió và mây sao...?? Nói rồi hắn chạy một mạch tới đó.

Khi hắn tới thì không có một thằng bé nào đưa cho tờ giấy nào nữa , mà... hắn thấy một bông hồng đen ngay gốc cây gần đó – Tín hiệu của Black Rose .

Vẫn rất nhẹ nhàng , Hoàng nhắc bông hồng lên và lấy phong thư ở dưới đó lên .

“ Quay quắt lòng ai nổi đợi chờ !”

Lần này thì có vẻ nhanh chóng hơn , hắn chạy tới Cối Xay Gió và lấy được thêm một dữ kiện nữa “ Mạo muội nói rằng tôi yêu hắn!”

“Là ở đâu?” Hoàng bóp trán suy nghĩ , đầu óc quay cuồng vì khó nghĩ , hắn sợ nếu không giải được thì nó sẽ gặp nguy hiểm , áp lực đè nặng lên hắn .

Bỗng , hắn chợt nhớ ra có một lần đọc được trên tờ báo mạng về khu vui chơi WL này mới ra một khu mới đó là “ Bức Tường Lời Trái Tim” Ở đây mọi người có thể viết lên đó những lời yêu thương ột nửa của mình .

Hoàng cười nhẹ rồi tới ngay nơi đó.

Lần này , hắn tìm mãi nhưng không thấy phong thư nào cả.

“ Hay là ở trên ngay bức tường ?” Hắn dò xét từng câu từng chữ , căng mắt lên hết cỡ .

“ Đây rồi !!” Hắn trầm nghĩ rồi bước lại phía có vẽ một bông hoa hồng đen . Lại một dòng chữ nữa ... “ Hiếm có họa gì hắn nhớ tôi?”

Lại một dữ kiện khiến hắn phải đau đầu . Rốt cuộc đó là đâu... là đâu mới được chứ...??? Hắn vò đầu bứt tóc , từ trước đến giờ chưa điều gì khiến hắn phải bối rối đến vậy. Hắn muốn hét thật to...

“ Boong..!” Chiếc đồng hồ bấm giờ nhẹ kêu lên những cũng đủ khiến Minh Hoàng phải giật mình , lòng thất lại . Trời đất ... Thật bất tài quá !! – Hắn cứ tự trách mình , tay siết chặt nắm vào gốc cây gần đó Ya !!!!!!!!!!!!!

Bỗng ... Hắn chợt để ý 4 câu đấy , ghép lại chúng liệu có được ??

“ Đu đưa ngọn gió , mây , trời , đất !

Quay quắt lòng ai nổi đợi chờ

Mạo muội nói rằng tôi yêu hấn

Hiểm có họa gì hấn nhớ tôi ?”

Tất cả quá rõ rồi , giả như hấn bình tĩnh hơn để sớm nghĩ ra điều đó .Hoàng thầm cầu ước rằng sẽ còn 1 tia hi vọng gì đó . Hấn chạy thật nhanh đến “ Đu Quay Mạo Hiểm ”

4 câu thơ của Black Rose , không chỉ là gợi ý để tìm đến nơi mà Hoàng cần tìm . Mà còn mang một ý nghĩa nào đó liên quan đến việc cô ta chống đối lại bộ 3 chẳng ???

Không ai có thể ngờ 5 phút trước đó , tức là lúc 25 phút thời hạn trôi qua , Thiên Vũ lại có mặt ở khu Đu Quay . Chẳng là hấn thấy Hoàng và nó đi chơi nên cũng theo chân tới đây . Sau đó lại mất dấu nên Vũ cũng nhân tiện vào đây thăm thú luôn .

“ ax... ai mà trông giống nhỏ Thoại My vậy ??” – Vũ chợt giật mình , nhìn lại phía Đu Quay . Oh... hấn đâu có nhầm .. đúng là nó đấy chứ ...(!)

Và lúc này , nó đang mê man bất tỉnh , ngồi một mình ở khoang đu quay .

Vũ định sẽ không bước lại nhưng rồi chẳng hiểu cũng lê chân tới phía nó....

-Thoại My...!! Thoại My ...!! Êhh.. chẳng phải Minh Hoàng đi cùng cô sao ?? Cậu ấy đâu rồi ??

Nó vẫn cứ lặng im... cũng phải thôi , nó bị chụp thuốc mê cơ mà ??

-Thoại My...~!! Sao cái tật không đổi thế hả ?? Ở đâu cũng ngủ cho được... dậy đi.. dậy mau Thoại My !!!!! Đu Quay sắp hoạt động rồi đó...!!

Dường như thuốc gây mê cũng sắp hết tác dụng , nó từ từ hé đôi mắt ra , giật mình khi thấy mình đang ngồi trên Đu Quay và bên cạnh là Thiên Vũ , nó mấp máy :

-Ồ...sao lại là anh ...?? Minh Hoàng đâu...??

Vũ nổi quạu , gất lên :

-Sao mà tui biết được chứ ??? Chẳng phải cô đi cùng gã Hoàng đó sao...!!

Nó méo mào , bật khóc rưng rức :

-Hư... hư... Tui..tui cũng có biết đâu... ơ.. ơ.. Đu Quay.... Lăn bánh rồi kìa.... – Lúc này nó lại hét toáng lên sợ hãi..

Vũ gần mình rồi nhảy phốc lên cạnh nó , nhanh như cắt hấn thắt dây an toàn và sau đó thì...

“ Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Cái bẫy này Black Rose dành cho nó là đánh vào nỗi sợ hãi . Nếu lúc này không có Thiên Vũ kề bên , ôm chặt lấy nó , bảo vệ nó , che chở nó . Liệu nó có đủ can đảm để vượt qua không ????

Khi Minh Hoàng tới nơi thì đã thấy nó ngồi với Vũ trên Đu Quay . Hấn thở phào nhẹ nhõm vì nó đã an toàn , nhưng lạ thay , lòng hấn lại cảm thấy buốt nhói . Hấn cảm thấy mình vô dụng vì đã không thể bảo vệ “người quan trọng” của hấn ... Cảm giác này thật tệ , tệ hơn bao giờ hết.

Còn lúc này... Black Rose đã xuất hiện ở một góc khuất nào đó , miệng luôn hồi lầm bầm : “ Minh Hoàng , cậu được lắm !! Không giữ lời sao???” Nhưng thực tế thì cả chuyện Thiên Vũ xuất hiện ở đây , Hoàng cũng đâu có ngờ đến ???

.....

-á á !!! Huhu... sợ quá... - Nó ré lên , tay siết chặt vào người Thiên Vũ.

-Ôm chặt tui đây này... sẽ không sao đâu !!!!!

-Hừ hừ...

Nó run run nhắm tịt mắt ghì lấy hấn , tuy đầy sợ hãi nhưng cảm giác an toàn vẫn trú ngụ ở nơi nào trong nó . Hay chẳng là vì có Thiên Vũ ở cạnh nó sao ???

“ ...Và anh bỗng muốn được ôm lấy em,
Để mãi mãi chở che suốt đời,
Có thể nào tình sẽ không bao giờ đổi thay...”

Vòng quay dừng lại ... Đôi mắt nó từ từ mở ra , cả bàn tay cũng dần dần buông lỏng ...

Nó thở phào nhẹ nhõm định bước xuống thì Vũ đã bế xốc nó lên . Nó tròn mắt – không chớp , ngu ngơ không hiểu gì và càng không biết phải nói thế nào.

Vũ bật cười :

-Haha... gì mà dờ người ra thế ?? Bộ cô chưa hết sợ hả ???

Nó lắc đầu – ngốc nghếch :

-Không nhưng... bỏ tui xuống có được không ?? Mọi người... đang nhìn kìa....!!!

Vũ chợt nhận ra điều đó , liền bỏ nó xuống một cách chẳng mấy nhẹ nhàng ..

Nó trề môi , mặt bí xị :

-Hừ ... suýt nữa anh làm tui té rồi đấy !!! Đồ con khỉ !!!!

-Á á !! Cô muốn chết rồi đấy hử ??? – Vũ gần lên , giả vờ hung hăng.

Nó lè lưỡi nghịch ngợm :

-Hí hí !!! Ai biểu anh làm tui xém té chi !!!! Mà trông anh lúc này yk chang ... khỉ ! haha haha

-Hừ...Không thèm cãi với cô nữa !! nhưng mà bây giờ thì đi chơi đâu nhá .. !! ok ??? – Vũ lại cười rạng rỡ nói ... thoáng chốc nó khê đỏ mặt quay đi chỗ khác...

-Uh thì đi !!!

-Ăn kem hén ??

-Uhm....

-Kem ngon quá !!! – Nó toe toét nói .

Vũ cũng cười nhìn nó chợt hấn nhìn chăm chăm vào mặt nó... Thấy vậy nó nhú mày hỏi :

-Này... anh nhìn cái gì mà ghê thế hả ??? Bộ mặt tui dính cái gì sao ??

-Ờ... ! Có kem đó... đưa mặt đây tui chùi cho !! – Vũ gật gật nói .

Nó hơi cảnh giác một chút nhưng rồi cũng đưa mặt lại gần phía Vũ . Hấn cười ranh ma rồi bật ngờ quẹt kem lên mặt nó sau đó thì cười cợt và chế giễu :

-Haha.. rõ là Rùa đầu đất mà !!! Ngốc ơi là ngốc... bị lừa rồi nhá !! hahhaa..

Nó phụng phịu đưa tay lên chùi kem trên má , tỏ vẻ giận dữ :

-ừ biết !! Ai cho anh quẹt kem lên mặt tui đó....!!!

-Tui quẹt mà cũng cần phải hỏi cô chắc ???

Nhếch mép cười ranh ma , nó ngược lên nhìn Vũ bằng ánh mắt “ngây thơ và trong sáng”:

-Không !! Ý tui là... anh phải hỏi rằng tui có trả thù không chứ ??

Nói rồi nó thích chí lấy tay quệt kem lên mặt Vũ rồi cười lẫn cười bỏ đến vô duyên ...

-Này... cô được lắm !!!

Sau đó là màn “chiến tranh kem” . Hai đứa quậy không chịu nổi , ai nhìn thấy cũng phải bó tay .

.....

-Thôi !! Không chơi nữa.... anh có chịu chùi cho tui không đây ??? Mặt tui tèm lem hết rùi nè...!!!

Vũ lại cười , sau đó nhẹ nhàng lấy khăn giấy lau má cho nó .

Trái tim dường như hồi hộp.

-Êi zà !! ăn kem no quá rồi... phải đi chơi đâu đó cho tiêu hao năng lượng chứ nhỉ ?? – Vũ tiếp tục đề nghị và tất nhiên nó sẽ đồng ý mà không hề ngần ngại .

Thế là cả 2 di chuyển đến khu vui chơi . Bước tới Lâu Đài Ma .

Nó hoảng sợ ra mặt , ôm khư khư tay Vũ :

-Hok !! Đừng chơi trò này... ghê lắm...!!! tui hok dám đâu Thiên Vũ !!!!

-Có tui ở đây mà cô còn sợ hả ??

-Tất nhiên !! – Nó vô tư đáp nhưng lại đánh vào lòng tự tôn của Vũ . Hắn khê bực mình nhưng rồi cũng mau chóng cho qua :

-Thế chơi trò gì ???

Nó chỉ chờ có thế , cười tươi kéo Vũ đi tới gian Gắp Thú

.....

-Trời đất !! Bộ cô tính cho tui chơi cái trò này với con nít chắc !! – Vũ thốt lên , mặt hắn ngệt ra như quả bí.

Nó gật đầu , nhẹ bỡn :

-Uh !! Anh còn trẻ hơn cả con nít á!!! Có biết hok ?? Nhưng nếu anh là con nít.. thì anh là đứa con nít hung hăng nhất đó !!! hihi

-Này !!! Cô thích chết thế nào hả ?? Bị bắn hay là treo cổ ???

Nó mặc kệ Thiên Vũ nói gì thì nói , thích thú chạy lại mua đồng xu để chơi gắp thú.

Thấy nó cầm ra một chồng 10 xu , Vũ than trời :

-Ặc Ặc !! Cô mua gì mà nhiều zữ vậy ?? Chơi có hết không đó ???

-Sao lại không ???

Nói rồi nó nhét một đồng xu vào lỗ , sau đó bắt đầu di chuyển tay cầm đến chỗ con thú .. a !! Nó muốn gắp con khỉ ở đằng kia kìa...!!!!!!

Nó chơi đến 4 lần mà vẫn chưa gắp được , Vũ lấy vậy nóng ruột và cả phần hắn cũng muốn chơi thử xem sao nữa , nên liền nói :

-Cô chơi gà quá !!! Để tui chơi à coi !!!

Hắn đẩy nó ra rồi dành lấy máy , di chuyển tới phía một con rùa bông . Đúng là đều – đều y chang nó vậy .

-Yeah !! Thấy chưa !! Được rồi thấy chưa ??? – Vũ gắp trúng con rùa rồi cầm dí sát vào mặt nó :

-Trông nó dần dần giống cô đó !! Mà đưa xu đây , tui chơi dùm cho !!!

Nó ré lên bực bội :

-Yà !! Cái kiểu gì vậy ?? Ai mượn anh chơi cho tui chứ ?? Hồi này anh còn bảo là trò con nít cơ mà ...!!!!

Cả 2 cứ giằng qua giằng lại .. Sau đó thì phần thắng lại thuộc về Thiên Vũ . Hắn dành được máy và lâu lâu lại bắt nó đi mua xu . Thật đáng ghét !!!!!

Nhưng mà lâu lắm mới thấy Vũ có một ngày vui vẻ đến vậy , đôi môi luôn nở nụ cười . Và trái tim hắn cũng cảm thấy ấm áp lạ thường .

Có một người đứng từ xa ngắm nhìn , lòng nhói đau đến lạ .

2h chiều nó và Thiên Vũ mới trở về Biệt thự .

Vừa thấy Hoàng nó đã cười tươi nói :

-Minh Hoàng !!! Sao khi sáng anh đột nhiên bỏ đi zậy ???

Hoàng ngơ ngác , khó hiểu hỏi :

-Cô không nhớ gì à ??? Bị bắt cóc rồi còn không biết nữa sao ???

-Bắt cóc ?? – Nó ngạc nhiên , mắt trở lên . Cả Thiên Vũ cũng vậy.

Rồi Hoàng kể lại tường tận mọi chuyện , ai cũng thấm thía sự nguy hiểm của Black Rose. Sau đó Hoàng chìa ra 4 tờ giấy gợi ý của cô ta cho cả bọn cùng xem .

-Liệu bài thơ này có còn mang thêm ý nghĩa gì khác không ?? – Ý nghĩ ấy vừa chợt ghé qua Nhất Bảo .

-Tôi không rõ....!! Nói chung bây giờ Thoại My an toàn là tốt rồi... Cũng may Thiên Vũ tình cờ ghé WL , chứ không thì ... chắc , cô vốn yếu tim mà , phải không My ???

Hơn lúc nào , nó lại cảm thấy lo lắng và sợ hãi .

-Cứ thế này chắc rồi có ngày tui cũng bị thủ tiêu mất...!!!

Vũ cười nhẹ , lắc đầu đáp :

-Yên tâm đi !!! Từ nay bọn tui sẽ không rời xa cô đến nửa bước !! Sẽ chẳng sao đâu...

Rồi hắn nói thầm , chỉ riêng hắn nghe mà thôi ... “ Cô không được phép có chuyện gì , Thoại My à...!”

42. Chương 42

Sáng hôm sau . Nó vừa bước tới lớp , đang định sẽ rủ Châu đi ăn sáng và hai đứa sẽ tha hồ tíu tít kể chuyện , nhất là nó phải kể việc đi tới WL ngày hôm qua thì...

-Thoại My !! Anh Minh Hoàng gọi cho bạn nè !!

Nói rồi một cô gái đưa cho nó một phong thư xinh xinh . Nó nhận lấy , nhẹ nhàng mở ra đọc...

“ Đì chơi không , Thoại My ???

Coi như là bù ngày hôm qua nhé [Cúp Tiết]

Tôi đợi ở hoa viên.

Minh Hoàng”

Nó cười thích thú rồi nhanh chóng đi tới hoa viên theo lời Hoàng . Từ trước đến nay nó có bao giờ cúp tiết kiểu này đâu , nhưng nó cũng chẳng nên lo lắng làm gì . Vì đã có Minh Hoàng rồi , hắn chỉ cần nói 1 tiếng thì tất cả sẽ ổn thỏa , thậm chí là còn tốt đẹp hơn cả trước nữa ấy chứ.

Tại hoa viên.

-Hi !! Tui tới rồi nè !!! – Nó vẫy vẫy tay chào .

Hoàng quay lại , thấy nó – hần cười nhẹ nhàng . Nụ cười hiếm hoi khi ở trường khiến bao nữ sinh xung quanh đều ngây ngất và cảm thấy ghen tị với nó.

-Đi thôi !!

Dứt câu , Hoàng lại nắm lấy tay nó và dắt nó tới một cánh cổng nhỏ màu trắng . Đây là cổng riêng của các học sinh thích cúp tiết và có quyền lực như bộ 3 – để đảm bảo mỹ quan cho nhà trường và làm hài lòng các quý công tử , tiểu thư.

Sau đó thì cả hai đặt chân tới một nhà để xe . Lần này sẽ đi bằng ô tô vì có thể sẽ đi nhiều nơi khá xa chẳng hạn ??

Cũng từ khi nó đến Biệt thự hoàng tử thì những chiếc xe mui trần thế này mới có dịp “khoe dáng” . Còn lại thì đều để trong gara chực chờ ít khi đụng đến.

-Cô muốn đi chơi ở đâu ?? – Hoàng hỏi , giọng cởi mở hơn .

Nó nghiêng đầu suy nghĩ , tay hươu hươu trong gió một lát rồi đáp :

-Ở đâu mát mẻ một chút... !!!

-Hay là lại đi biển chơi ?? Lần trước dù gì cũng đâu có chơi được nhiều !!!

-Ờ ờ !!! Đúng rồi , được á !!!!!

Rồi chiếc xe lại lăn bánh về phía biển . Trên đường đi , nó cứ vừa hát vừa lúc lắc mái tóc đen đưa trong gió .

“Ban mai vừa lên một ngày thật vui

Em dạo chân bước nhanh trên hè phố

Tự tin cùng nụ cười rất tươi, khẽ hát ca cùng gió,

Nắng đông đưa như cũng vẫy chào

Thoáng thấy con tim vui...

Nhưng bỗng dừng, mây đến đây

Cùng một làn gió khiến cho hương tóc bay

Và hoa khẽ rơi vương trên áo em

Dường như ai kia trông thấy

Em hồn nhiên, chưa biết yêu

Chỉ biết sống yêu thương cuộc đời”

Hoàng khẽ mỉm cười , thấy nó vui hẳn dường như cũng vui theo vậy.

Tới biển .

Nó thích thú để sóng vỗ vào đôi chân bé nhỏ , hít một hơi thật sâu để tận hưởng tất cả sự thú vị hiếm khi này .

Lát sau nó và Hoàng đi nhặt vỏ sò . Đúng hơn là chỉ có nó là chơi trò con nít ấy , Hoàng chỉ bước theo dạo dẫu thôi . Chợt như nhớ ra điều gì , hần lên tiếng :

- Êy !! Đi biển mà không tắm là sự thiếu sót lớn đấy nhé !!! Hôm bữa đi cũng chưa tắm mà !!!

- Ừ nhỉ ??- Nó khê reo lên nhưng chẳng mấy chốc lại ủ mặt xuống :

- Nhưng tui lại chẳng biết bơi...

Rồi hấn bảo rằng chỉ cần lội nước ở gần bờ là cũng đủ vui rồi , chỉ cần không đi ra xa là chẳng sao hết . Nó - trong bộ đồng phục học sinh - lội xuống nước một cách rón rén , lòng cảm thấy hơi mất bình tĩnh một chút nhưng không sao , ngay lúc đó Hoàng bước lại và đưa cho nó 1 cái phao bơi hình ... con rùa . Hừ , hấn cũng “ranh” quá nhưng rồi nó cũng nhanh chóng gạt phắt đi sự chọc ghẹo của Hoàng vì ít nhất , “phao rùa” đó cũng giúp ích được cho nó vào lúc này .

Khư khư lấy cái phao , nó thả mình nhẹ nhàng xuống nước phó mặc cho dòng nước xô đẩy , thế này thì tha hồ mà quây cựa, thỏa thích.

Một lát sau , nó buông phao bắt đầu tập bơi . Quấy quấy đôi bàn chân , tay khua dưới nước . Nó ra vẻ đang bơi nhưng người thì cứ chìm dần chìm dần , choạng vạng.

Hoàng lác đầu , tiến về phía nó rồi nhẹ nhàng đỡ nó . Nó cười gượng rồi cố gắng thử lần nữa .

Lần này thì hình như đã khác rồi , nó dường như đang nổi trên mặt nước đây này . Thành công rồi !!! Nó reo lên vui vẻ :

-Minh Hoàng !! Minh Hoàng !! Tui bơi được rồi đây này...!!!!

Như để chứng minh cho điều đó , nó “bơi” qua “bơi” lại mấy vòng .

Hoàng há hốc miệng sau đó thì quay lưng đi chỗ khác mà bật cười .. trời đất ơi !! Con bé vẫn đang dùng phao cơ mà...??? Thật là ngốc hết chỗ nói... [phải nói là ngây thơ chứ nhỉ?]

Vào lúc đó lại trường học.

Vũ có việc cần gặp Hoàng nên đi qua lớp hấn .

-Cô Cẩm Thoa !! Có Minh Hoàng ở trong lớp không ạ ??

Cô Thoa gỡ mắt kính ra , bước lại phía Vũ :

-Không em ạ ! – Nói rồi cô ghé sát tai hấn mà thổ thở : - Mà.... Sao em đẹp trai thế ???

Vũ rợn cả người ... ôi !! Bà cô già rồi mà còn “hám trai” dễ sợ...

- ... à... à...vậy thôi ạ...!!!

Nói rồi hấn rùng mình bỏ đi một mạch . Còn cô Cẩm Thoa vẫn cứ đứng dỗi theo bóng hấn khuất dần một cách đầy mền mọ _ _____!

.....

“ Nhưng rốt cuộc Minh Hoàng đi đâu nhỉ ?? Vậy thì phải qua tìm Thoại My xem...” Nghĩ rồi Vũ đi sang lớp của nó .

Và kết quả cũng giống như vậy . Không có nó ở đó .

Hấn bắt đầu cảm thấy hoảng loạn ... có khi nào ... Black Rose lại ra tay lần nữa ? Vũ run run đôi bàn tay , cố gắng lấy điện thoại ra gọi cho Bảo.

-Alo ! Nhất Bảo đấy à...!!! Thoại My và Minh Hoàng đều không có ở lớp ... có khi nào Black Rose đã...

-Sao cơ...?? Black Rose – cô ta lại giở trò à ??? – Bảo như hét lên trong điện thoại , cả lớp học nhìn chăm chăm vào hấn , hấn cười duyên ầm ập rồi sau đó chạy vù ra khỏi lớp để tiếp tục cuộc thoại.

-Có lẽ thế... cả 2 không có ở đây... giờ ra hoa viên chúng ta sẽ chia nhau đi tìm khắp trường... - Vũ lắp bắp nói , hấn đang hơi mất bình tĩnh .Hấn lo sợ Black Rose sẽ càng ngày càng mạnh tay hơn.

-Ok!!

Sau khi chơi vui vẻ ở biển . Hoàng chở nó đi tới một shop quần áo để mua một bộ đồ . Đơn giản là vì bộ đồng phục đã ướt trong khi nó thì chẳng mang theo gì để mặc cả.

Sau đó thì đi tới khu trượt cỏ để tiếp tục cuộc vui chơi. Nó thì chưa bao giờ chơi trò này nhưng nghe hẳn bảo là rất thú vị nên nó cũng háo hức lắm.

Nhìn thấy đồng cỏ xanh mướt đẹp bao la , nó không dấu nổi cảm xúc , reo lên :

-woa...!! Đẹp quá...!!

-Ừ , mà trượt cỏ còn thú vị hơn cơ !!! – Hoàng nheo mắt nói rồi cùng nó bước vào trong .

.....

-Điều quan trọng của trượt cỏ là phải là thật bình tĩnh để giữ thăng bằng, kể đến mới dùng lực của hai cánh tay đẩy gậy về phía sau tạo đà cho bánh xích lướt đi. Người thì phải luôn hướng về phía trước thì thăng bằng mới tốt được !! – Hoàng chỉ giảng tỉ mỉ cho nó .

Nó ngệt mặt ra , cười gượng nhìn hẳn nói :

-Hic...!! Anh giảng nhanh quá... tui...tui chẳng hiểu gì cả...!!

-Ngốc ạ !! – Hẳn khẽ mắng yêu rồi sau đó giảng từng bước cho nó . Nó gật gù ồm ồm , đối với nó thì lí thuyết cũng chẳng quan trọng lắm . Thực hành mới thật sự là điều thú vị .

Gió hơi mạnh , lất phất . Độ dốc cũng không quá cao nhưng cũng đủ để làm cho nó hơi thiếu một chút tự tin .Hít một hơi sâu , nó đẩy gậy và trượt... vì vu ... vì vu...

Khung cảnh thơ mộng còn nó thì ngã nhào xuống đất . Nó không cảm thấy đau lắm vì đã được trang bị vật dụng bảo hiểm cả rồi . Chỉ có điều là nó cảm thấy hơi quê thôi.

Như đọc được ý nghĩ của nó , Minh Hoàng chạy lại đỡ nó và mỉm cười ấm áp :

-Cô có sao không ??? Người lần đầu tiên trượt lúc nào cũng vậy hết đó...

-hì hì !! – Nó cười nhẹ rồi tiếp tục cố gắng tập .

Nó nhìn Hoàng mà đầy ngưỡng mộ , hẳn trượt giỏi mà đẹp quá . Từng đường lách của hẳn cứ nhẹ như không , uyển chuyển và điệu nghệ . Hẳn hoàn hảo mà.

Thấy nó ngừng trượt trong giây lát , Hoàng trượt lại hỏi :

-Cô không chơi nữa hả ??

-Mỗi chân quá à !!!!!

-Vây đi trượt xe nhé !!

Dứt câu , Hoàng dẫn nó tới sân trượt gần đó , được thiết kế theo hình làn sóng và có độ dốc tương đối lớn.

Thấy vậy nên nó hơi dè dặt :

-Tui sợ lắm...

-Đã có tôi mà... - Hoàng đáp – câu nói này của hẳn làm nó nhớ lại chuyện ngày hôm qua ở WL – lúc đó Thiên Vũ cũng nói câu đó với nó ...nhẹ mỉm cười...

Cả hai cùng ngồi lên một xe trượt . Hoàng điều khiển , còn nó chỉ việc ngồi ở đằng sau “tận hưởng” .

Làn gió rít qua , xô đẩy mái tóc bay bay . Mát rượi... cảm giác thật thích thú .. Tuy thế nhưng nó vẫn sợ lắm vì tốc độ trượt khá là nhanh .

9h30 tại trường.

-Không thấy...!!!

-Tôi cũng không !!!

Vũ và Bảo thở dài sau một tiếng đồng hồ lục tung cả trường lên để tìm nó và Minh Hoàng.

-Gọi điện cho Minh Hoàng thử xem ?? – Bảo chợt nói.

Vũ lại thở dài đầy ủ dột , giọng chán nản :

-hừm... tôi cũng đã gọi rồi... không liên lạc được...!!

-Chết tiệt...!! Thoại My cũng chẳng có di động nữa chứ... - Bảo gần lên bực bội , hắn cũng lo chẳng kém gì Vũ.

-Black Rose thật hiểm độc...

Sau đó Vũ và Bảo rời khỏi trường học . Về tới Biệt thự với hi vọng Black Rose sẽ để chút tín hiệu gì đó.

1h chiều.

Cả hai đều thấm mệt và đói. Họ kéo nhau tới một quán ăn ven đường . Lạ thật , đi xế xịn mà ăn ở vỉa hè . Điều này khiến nhiều người cũng chú ý nhưng đó cũng là sở thích của nó và Hoàng .

Ăn ở đây thì có sao đâu nhỉ ? Ngon và thú vị đấy chứ ?? Bằng chứng là mỗi người đã ăn đến 2 suất cơm hộp , luôn miệng kêu ngon và cười vui hơn hờ cả buổi.

Minh Hoàng đã thay đổi.

Một buổi vui chơi chán chê kết thúc ở đó . Cả hai quyết định về Biệt thự và không đi chơi thêm ở đâu nữa cả.

Trên đường đi về , nó chỉ ngủ . Còn Hoàng thì lái xe , lâu lâu lại ngắm nhìn nó và mỉm cười , lòng ấm đến lạ thường.

Cả hai đều biết rằng , trong lúc này đây . Từng giây , từng phút trôi qua đối với Vũ và Bảo thật nặng nề , ai cũng đều mang trong mình một tâm trạng đầy âu lo và mệt mỏi .

“ Kíng koong... kíng koong...”

Chuông cửa Biệt Thự reo lên . Vũ , Bảo không ai hẹn ai mà cùng chạy thẳng ra cổng .

-Thoại My !! Minh Hoàng Hai người...

-Ủa... các anh làm sao vậy...?? – Nó ngạc nhiên khi thấy bộ mặt của Vũ và Bảo vô cùng nặng nề.

-Hai người...hai người có làm sao không ?? – Bảo nói rồi kéo nó và Hoàng vào trong như thể sợ tụi nó gặp nguy hiểm không bằng , mà nếu đặt trường hợp là Bảo hay Vũ lúc này thì lo lắng như thế là không thừa một chút nào.

-Sao là sao ??? – Nó chớp mắt hỏi lại , nó có hiểu gì đâu .

Vũ ngó sang Hoàng , giọng sốt sắng :

-Black Rose không làm gì cậu và con nhỏ sao ???

-Là sao ?? – Đến lượt Hoàng ngơ người ra .

Vũ thở hắt rồi bình tĩnh nói tiếp :

-Vậy tại sao khi sáng hai người lại không có ở trường là sao??

Nó cười nhăn nhin sang Hoàng , sau đó thì phá lên cười hô hố :

-hâhahaha... anh tưởng bọn tui bị Black Rose ra tay hả ??Nhầm to rồi !!!! Bọn tui... đi chơi mà ... hahaha hahaha...

Nó càng cười thì nổi tức trong Vũ mỗi lúc lại càng lớn hơn .

-Thật đúng là !! Đi chơi thì nói một tiếng !! Lần sau đừng để người khác phải lo lắng ình như vậy ! Rõ chưa ????? – Vũ gắt lên , mặt nóng bừng bừng tiến thẳng vào nhà , không nói không rằng thêm điều gì nữa .

Nó ngừng cười . Mặt trở ra , miệng lầm bầm đủ để mình nó nghe “ Ó..!! Thiên Vũ – hần ta tức đấy à ??? Xi... Đúng là cái đồ .. cái đồ hâm !! Cái đồ thần kinh !! Tui đi chơi mà cũng phải báo cáo với anh chắc .. đúng là đồ con khỉ khố tính !!!”

Rồi Bảo vỗ vai nó , cười nhẹ :

-Thôi !! Cô và Minh Hoàng không sao là tốt rồi... !! – Tiếp đó hần ngó qua phía Hoàng , thăm thì . Không hiểu hần nói cái gì mà làm cho Hoàng đỏ mặt tía tai , lừ lừ bước vào trong.

Tối hôm đó.

Tại phòng Minh Hoàng.

-Alo !!! Ba đấy à ??

-Ừ ! Bố đây , Minh Hoàng – con vẫn khỏe chứ ???

-Vâng... cũng tạm ổn ! Có chuyện gì không bố ??

Rồi ông Nguyễn cười nhẹ , đáp lại chậm rãi :

-Uhm.. bố gọi cho con là muốn thông báo một việc để con tiện bề mà chuẩn bị . Bố quyết định tuần sau cho con đi du học với Minh Thảo !!

Hần cảm thấy hơi choáng... chuyện này quá đột ngột... Nhưng hần vẫn dứt khoát trả lời :

-Không bố ạ !! Con sẽ ko đi du học ...

-Tại sao vậy ?? bố đã sắp xếp với nhà họ Trần rồi . Giờ dời lại không được đâu con !!

-Bố đừng cứ tự quyết định như thế... cuộc đời con – con tự hiểu phải sắp xếp thế nào... chào bố...

Nói rồi Hoàng cúp điện thoại ngay . Hần sợ là cứ phải đấu tranh với bố như vậy . Hần chẳng muốn. Ít nhất thì hần phải ở lại vì một người – người mà hần có thể sẵn sàng đánh đổi tất cả.

Vì lí tưởng ấy , Hoàng sẽ chẳng đi đâu cả . Nhất định thế !!

43. Chương 43

-Thiên Vũ !! Thiên Vũ..!!! – Nó vừa gõ cửa phòng Vũ , vừa gọi hần liên hồi.

Mặc cho nó cứ gọi , Vũ vẫn cứ ôm tai phone nghe nhạc , tuy đầu óc rõ ràng là vẫn cứ để ý tới tiếng của nó lắm ý nhưng hần lại cố tình làm lơ.

-Thiên Vũ !!! Anh bị điếc hay là có vấn đề về lỗ tai ??? – Nó gầm gừ từng tiếng đầy tức giận .

Vũ lầm bầm : “ Đồ ngốc... điếc hay là vấn đề ở tai thì đều là một cơ mà !!! Thật là...”

Nó nhăn trán một hồi , sau đó lại cười tinh ranh – nó quyết định tung chiêu độc :

-Anh mà không mở cửa ra thì anh là đồ khỉ vượn !!!

Nghe đến đây , Vũ cắn răng đẩy cửa ra :

-Cái gì ????

-Đúng là đồ đểu !! Rõ ràng nghe thấy tui gọi mà hok chịu mở cửa !!! – Nó trề môi , lườm lườm Vũ nói.

Vũ héch mặt lên rồi lấy tay dí vào trán nó :

-Này , lườm liếc cái gì ở đây ??? Cẩn thận rút con người không ai nhặt đâu đó !!

Nó cũng chẳng vừa , liền phản kích lại :

-Có rút thì tui tự nhặt !! Ai mượn anh chứ !! hứ , cái đồ vô duyên !!!

Hắn khề nghiêng rằng đẩy cửa cái “rầm” rồi lại lẩn queo lên giường .

-Này !! Mở cửa ra đi... Tui có chuyện cần nói mà !!! Thiên Vũ !!! Thiên Vũ đẹp trai... đẹp trai mà... !!

Vũ nghe thấy , nhỏn miệng cười , lòng thấy dễ chịu vô cùng (đúng là cái đồ ưa nịnh) nhưng vẫn coi như ko nghe thấy gì .

-Tui định rủ anh đi uống café , nhưng anh không đi thì tui đi với Minh Hoàng vậy !!!

Nói rồi nó quay lưng đi... Lần này thì khác , không cần nó phải năn nỉ thêm gì nữa mà Vũ chạy bật ra ngoài :

-Cái gì cơ ???

Thấy Vũ đã chịu ra mặt , nó cười tươi :

-hehe , đã chịu ra rồi đấy à ?? Sao ? Có đi uống café hok ?? Minh Hoàng rủ đó... !! giờ thì tui qua phòng Nhất Bảo rủ cậu ấy đây !!

Nói rồi nó tung tăng bước qua phòng Bảo.

“Cốc..cốc..cốc!” - nó gõ cửa.

-Vào đi..!! Không khóa đâu !!

Nghe vậy , nó liền bước vào thì thấy Bảo đang sửa soạn quần áo , đeo cà vạt style nhìn chớn chu phết.

Nó nhướn mắt lên , tay đẩy nhẹ chiếc chuông gió :

-Hey..!! Anh định đi đâu à ??

-Uh !!! – Bảo đáp gọn lỏn , xem chừng hắn cũng đang vội .

-Minh Hoàng rủ đi uống café , anh có đi được không thể ???

Nói đến đây , Bảo cười nhẹ , rồi đi lấy keo xịt tóc :

-Không được rồi !!! Tui bận ...

-Hơ... vậy là anh không đi được à ?? Chán ta ... - Nó xụ mắt xuống , vẻ chán nản.

- Hehe !! Công việc này không thể hoãn được...quan trọng lắm đấy nhé !!! Thôi , không nói nhiều với cô nữa.. tôi đi đây !!!!

Vội vội vàng vàng , Bảo chạy đi nhẹ nhàng như cơn gió .

Nó bước ra , đang định xuống dưới nhà để chuẩn bị đi thì Vũ xuất hiện trước mặt , nói :

-Thoại My !!!

-Chi nữa zà ?? Xuống nhà đi thôi !!! – Nó đáp , đang định bước đi thì Vũ chặn lại tiếp :

-Khoan đã...!! Mặc cái áo này vô nè !!!

Dứt lời hắn chìa ra cho nó một chiếc áo giống y chang cái áo nó đang mặc .

-Ủa..?? Sao cái này giống cái mà anh đang mặc thế ??

Vũ ậm ờ đáp lại , gãi đầu cười nhản :

-à.... À.... Thì rõ ràng là giống mà !!!

Nó lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng :

-Không !! Ý tui là tại sao tui phải mặc nó cơ..

“ Phải nói sao bây giờ ??” – Vũ trầm nghĩ , não hấn dường như đổ bưng vì ngoài mặt , bản thân hấn cố kìm lại – không cho phép hấn như thế.

-Là...là...là.. à à... là để thể hiện chúng ta là người một nhà đó !! – Vũ cười gượng như khúc gỗ.

-À... ra thế ... Thế là Minh Hoàng cũng mặc cái áo ngổ ngổ này hả ?? Còn có cả Pucca và Garu này !!! Hihi , mà tui thik Pucca lắm ^^ !!!

-Minh Hoàng ko mặc những chiếc áo nhí nhố như vậy đâu !! Thay đồ rồi xuống ngay nhé !! – Vũ đáp rồi bước xuống , không quên để lại một cái nheo mắt đầy... “ tình tứ”

Nó khẽ rùng mình rồi lắc đầu nguầy nguậy : “ Trời đất ! Mình đang nghĩ cái quái quỷ gì thế này ??”

Thấy nó bước xuống và mặc một chiếc áo giống y hệt của Thiên Vũ . Hoàng ngạc nhiên , khẽ tự hỏi : “ áo đôi à ? Sao nhanh vậy...?” Ánh mắt hấn se lại dần , tối sầm hấn . Trong khi đó nó vẫn cứ vô tư , cứ hồn nhiên bên Vũ .

Hoàng vốn rất trầm lặng , không muốn nói ra bất cứ cảm xúc gì của bản thân cả . Nhưng ngay lúc này đây , hấn chỉ muốn hét lên , hét lên thật to :

“ Rằng Thoại Mỹ , tại sao em lại...

Rằng Thoại Mỹ , tại sao em không quay lại hướng anh đây này

Rằng Thoại Mỹ , tại sao em không nói với anh rằng em đã yêu Thiên Vũ ?”

“ À không...có lẽ anh đã nhầm ... làm sao anh có quyền nói ra những câu ấy khi anh chỉ là một kẻ ngốc chưa dám thổ lộ với em tất cả ???”

Bất lực Hoàng cười nhẹ . Cố gắng lấy lại bình tĩnh và làm lơ những gì đang xảy ra.

.....

Lần này thì nó , Vũ và Hoàng sẽ cùng đi bộ để tận hưởng không khí mát lành của thành phố trong những ngày hiếm hoi này . Ánh sáng đèn đườnghắt lại màu áo làm nó và Vũ càng thêm phần nổi bật , xúng xính . Điều đó vô tình đã làm Hoàng như muốn đập tan cả cái trụ điện . Oh không... vẫn chỉ là bất lực mà thôi...

-wow.... ! Hai anh chị kia đẹp đôi chưa kìa...!!

-Áo cặp Pucca và Garu style quá , mẫu này độc ghê !! Không biết có bán ở shop nào không ta !!!

-Hâm mộ quá đi mất !!!

Teen đi đường chỉ biết ngắm nhìn mà trầm trồ . Được thể , Thiên Vũ choàng tay khoác lên vai nó... lại “tình tứ”

Con bé không đẩy ra , chỉ nhướn mắt lên và gằn từng chữ :

-Này ! Cái gì đấy hử ?

Vũ cười , đáp lại bằng giọng ngây thơ :

-Người một nhà mà !!!

Hoàng không nghe thấy cuộc thoại đó nên không hiểu rõ .. hấn như chết lặng , gần như bị bỏ rơi giữa dòng người phơi pha lạnh lẽo , giữa tiếng đùa cợt vô tư của nó và Thiên Vũ .

Hoàng cắn răng chịu đựng, thở hắt ra - đầy mệt mỏi.... “ Mỹ à... anh tự hỏi mình còn có cơ hội nữa không em??”

“ Anh nhói đau trong con tim rồi anh tự trách anh
quá ngốc không nói nên lời yêu.
Giờ nhìn em đang cùng ai tay đan bàn tay,
giờ muốn nói thì cũng đã quá muộn màng.
Tình yêu ngu ngơ trẻ con bây giờ lớn khôn
vẫn cứ dấu trong lòng của anh.
Giờ nhìn em bên người ta anh quay mặt đi tự trách móc
vì chẳng nói thật lòng.
Giờ đây khi không còn em anh ngồi suốt đêm
ngốc quá nên mất đi một người...”

Tới Mizi café – một quán khá teen nhưng cũng không kém phần sang trọng.

Cả bọn lại chọn một góc khuất để tránh sự dòm ngó sau đó thì nhanh chóng gọi đồ uống . Nó và Vũ dùng cocktail , riêng Hoàng – hẳn chọn 1 tách trà nóng ; có lẽ hẳn cần trấn tĩnh một chút chẳng ??? Chính Hoàng cũng không nghĩ rằng trái tim hẳn lại phản ứng mạnh đến như thế .

Thấy có sân khấu , nó lại hơi rùng mình khi nghe lại cái lần bị tên Vũ chơi xỏ - què muốn chết luôn.

-Ê ! Thiên Vũ , anh đừng có mà lại giả trò như hôm bữa ở Cellado nghe chưa ?? Đồ con khỉ đều giả , à quên ... đều thật chứ nhỉ ?

-Hừ ! Ai mà thêm chứ !! mơ à cô em ?

-Xì...

Đang tranh cãi “sôi nổi” thì nó.. Vũ và Hoàng cùng giật mình...

-Xin chào tất cả mọi người ! Tôi là Phạm Nhất Bảo , lần này tôi sẽ trình bày bài hát dành tặng riêng cho người mà tôi yêu .. đó là bài 100% Yêu em..

Cả khán đài rú lên ồn ã , không khí trở nên sôi động hơn . Ai cũng đẩy tò mò về cô nàng của Warm Boy là ai ??

Tiếng nhạc dần nổi lên....

“ Em ơi biết chẳng, sau bao khó khăn ta bên nhau có nhau rồi

Mong em sẽ yêu nhiều hơn, khi em lắng nghe

Câu ca anh dành hết cho người...

Bao nhiêu nhớ mong, bao nhiêu ngóng trông khi xa nhau cách nhau dù

Trong đôi phút giây mà thôi, tâm tư này

Anh ghi trong từng khúc ca nhẹ....

Vì nhiều khi yêu em, mà lòng anh luôn cứ lo

Vì sợ ta chia tay, sẽ quên mất nhau sao

1 niềm tin cho em, là lòng anh không đắn đo

Dù nhiều cơn sóng gió, thì ta vẫn ...

Mãi, mãi bên nhau người ơi

Mãi bên nhau nồng say, khi ta có nhau

Tay nắm tay, trong trái tim này , những lúc khi em hạnh phúc,
Lúc khi em buồn đau, bên em có anh, luôn có anh , luôn có anh đây...”

Tại bàn của nó , Vũ , Hoàng.

-Êy... Nhất Bảo hát hay quá nhỉ ???

Vũ gật đầu cái rụp :

-Uh... nhưng mà cậu ta đều quá , có người yêu mà không thông báo cho bạn bè bằng hữu biết gì cả...!!!

-Cô ấy là ai nhỉ ??? Châu mà biết được thì chắc buồn lắm.. – Nó nói , khẽ lắc đầu , nó đang lo lắng cho con bạn .

Nào ngờ ngay lúc này đây , Ngọc Châu cũng đang có mặt ở đó . Con bé ngồi lặng đi... Con bé sợ rằng nó sẽ tuột mất đi Nhất Bảo... chà , rõ ràng hẳn đã có người yêu rồi...

Bài hát kết thúc .Tiếng vỗ tay rần rần vang dội cả sân khấu. Nó đang định bước lên “tính sổ” với gã ý thì...

Bảo mỉm cười nhẹ nhàng , nói tiếp :

-Tôi xin quý vị 5 phút nhé.... Lý do hôm nay bỗng dưng tôi hát bài này là tặng cô gái ấy – một nửa của tôi là vì ... tôi muốn cô ấy trở thành bạn gái của tôi...

Bảo ngập ngừng một lát rồi ...

-Em có nghe thấy những gì anh đang nói không ?? Đồng ý đi chứ... Phạm Ngọc Châu !!!!

Châu - con bé không tin vào tai mình nữa... thì ra là chính con bé sao... Thảo nào hôm nay lại có một lá thư vô danh mời Châu đến Mizi Café ... tất cả đều là ý đồ của Nhất Bảo.

Bàng hoàng.... Bỡ ngỡ ... trong niềm vui sướng khôn tả . Châu lặng người...

Rồi Nhất Bảo từ từ tiến lại như một chàng bạch mã hoàng tử từ trong cổ tích tiến lại phía Châu , nắm nhẹ đôi bàn tay và ... một nụ hôn thật khẽ vào má...

Hắn thì thầm vào tai Châu đầy ấm áp...

-Làm bạn gái của anh , Châu nhé ???

-Ồ...ơ.. em... em... - Hai má khẽ ửng hồng , con bé lấp bắp không nên tiếng ... rồi như không còn dẫu nổi được cảm xúc nữa rồi , con bé ôm chầm lấy bảo mà khóc òa ... khóc vì hạnh phúc... một niềm hạnh phúc bất tận . Châu đã đợi chờ câu nói này từ lâu , lâu lắm rồi... Tất cả đã xảy ra cứ như một giấc mơ... Nhiệm màu...

Nó nhìn từ xa , tay chấp lên đầy ngưỡng mộ và thở phào nhẹ nhõm :

-Thì ra người đó chính là Ngọc Châu !!! Ôi... may thật đấy , lãng mạn thật đấy !!!

Vũ găm giữ , tay đặt mạnh ly cocktail xuống bàn :

-Hừ , con nhỏ quỷ quyệt ấy thì có gì mà tốt chứ ! Cô vẫn cầu mong nó hạnh phúc đấy à ? Đồ rùa đầu đất kia !!!

Nó gân cổ lên cãi :

-Anh cũng phải học cách tha thứ đi chứ ! Đồ con khỉ ích kỉ !!! Không phải vì mẹ già Cẩm Tú đó xúi bậy thì Châu có làm như thế đâu.. !!! Xi...

Một lát sau... Bảo và Châu dắt nhau tới một bàn . thấy vậy , nó mỉm cười đầy nham hiểm:

-Thời cơ đã đến !! – Nó tinh nghịch nói rồi ngoắt tay ra hiệu cả bọn cùng đi.

.....

Nó chống nạnh ra vẻ “oách xì lách” và châm chọc :

-Hey !!! Đánh lẻ tài ghê à nhazz !!!

Bảo , Châu – cả hai giật mình cùng ngược mặt lên :

-Trời đất !!!

Nó nheo nheo mắt , chân đánh nhịp :

-Đi “tĩnh tồ” mà không chịu nói nha...!! Đểu nha !! Đánh lẻ nhaz...!!!

Bảo cười ngược nhìn Châu , sau đó quay sang tiếp chiêu với nó :

-Ai nói với cô đấy , đánh chẵn chứ ai đánh lẻ hả ??

Riêng Vũ , hắn ta vẫn cứ có một ác cảm nhất định với Ngọc Châu sau vụ “Quả cầu thủy tinh”

-Này !! yêu thế nào thì tùy ở cậu nhưng đừng có rước ác về nhà đấy !!

Nghe thấy thế , nó thúc vào sườn Vũ , chun mũi lằm bằm :

-Anh đúng là đồ miệng quạ !! Mở miệng ra là chẳng nói được điều gì hay ho hết sất !!

Sau đó cả hội lại ngồi tám chuyện vui vẻ . Riêng Hoàng thì không , hắn lặng yên suy tư , lòng nặng trĩu ...

Và cũng ở một góc khuất nào đó... một cô gái cầm bông hồng đen nghiền chặt tay , bóp nghẹn ly whisky , miệng lẩm nhẩm : “ Áo đôi kia đấy !! ... Sát ! Sát ! Sát” Mỗi chữ “Sát” , cô ta lại bứt một cánh hồng đầy cảm phẫn ... quả là không đơn giản .

10h tối . Họ quyết định rời khỏi Mizi Café....

Vừa về tới biệt thự , nó đã leo tọt lên phòng thì thấy Hoàng đứng chờ trước cửa :

-Anh có chuyện gì gọi tui hả ??

Hắn đi thẳng vào vấn đề luôn :

-Cô và Vũ... mặc áo cặp đấy à ??

-Áo cặp ??? – Nó trơn tròn mất đầy ngạc nhiên rồi ngậy người ra nói tiếp : - Thiên Vũ bảo đây là áo của Biệt thự hoàng tử cơ mà !! Chẳng phải anh cũng có mà vì thấy nó nhí nhố nên không mặc sao ??

Hoàng khẽ bật cười :

-Thiên Vũ nói thế à ??

-Ừa !! Chứ còn ai vào đây nữa !!!

-Ra thế !!! Thôi , tôi lên sân thượng hóng mát một xí đây !! – Nói rồi Hoàng bước đi , lòng thầm nghĩ : “ Thiên Vũ , cậu trẻ con quá đấy !! Một trò đùa... hay thật !”

.....

Tại sân thượng của biệt thự.

Gió vi vu từng đợt ... mát lành... Lúc này chỉ có Hoàng và Bảo ở đó.

-Cuối cùng cậu cũng đã bày tỏ à ???

-Uhm... - Bảo nhẹ đáp.

Hoàng thở hắt , ngược mắt nhìn trời...

-Tôi không tin cậu thực sự yêu Ngọc Châu .Hay chẳng tất cả chỉ là sự “ban ơn” ?

-Tôi cũng chẳng rõ... nhưng tôi muốn làm con nhỏ vui và hạnh phúc ! Dù gì thì nói ra tất cả cũng thật tuyệt ... rất thoải mái...

Không gian lại lặng yên , mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ của riêng mình .

Hoàng định quay lui đi thì Bảo vội níu lại bằng một lời nói mà khiến hắn phải nghĩ suy suốt đêm...

-Nếu đã yêu ai thì hãy thổ lộ với người ấy... đừng để tuột mất rồi sau này phải hối hận...

44. Chương 44

Đêm qua là một đêm trần trọc , mệt mỏi đối với Minh Hoàng . Cứ nghĩ đến việc phải lựa chọn 1 trong 2 hẳn lại không tài nào chớp mắt được. Một là thổ lộ tất cả với nó – quá vội vàng . Hai là sẽ không nói gì cả , và có thể là nó sẽ thuộc về Vũ.

Hắn không muốn phải chọn lựa ... Quả thật là khó khăn... Bỗng dưng hắn lại nhớ đến cuộc trò chuyện của hắn và Minh Thảo vào đợt con bé tới Biệt thự chơi lần trước.

.....

-Em mới có một chuyện cực kì thú vị đây , anh có muốn nghe hok ??? – Minh Thảo cười nhí nhảnh nói , ánh mắt trông có vẻ bí hiểm khiến Hoàng cũng cảm thấy hơi tò mò :

-Gì thế em ???

Thảo ngung nguẩy đôi bàn chân , làm bộ làm tịch một hồi , sau đó mới nói tiếp :

-Huhm.... Anh... anh thích chị My hả ???

Hoàng giật mình . Hắn vội lẩn tránh ánh mắt của Minh Thảo một cách vội vàng .

-Em khìn rồi hả nhóc ??

Nghe Hoàng nói , Thảo bĩu môi tỏ vẻ giận dỗi :

-hừ , anh đừng có coi thường nhỏ này nha !! Nhìn vậy chứ em nhạy lắm đó... Mà chị My hình như cũng thích anh đấy !!

Như mình chứng cho điều đó , Thảo cười nhẹ nhàng sau đó nói bằng giọng tỏ vẻ :

-Thật đó !!! Em giả vờ bịa là anh với em tình cảm lắm cơ... Sau đó .. hình như thái độ của chị ý hơi khác một chút...~!!! Hihi... mà.... Chị ý thích màu trắng nà , thích uống cà phê nóng với bánh hạt dẻ , thích được tặng hoa ,..

Con bé đang còn định kể nữa nhưng Hoàng vội vàng dẹp ngay . Lúc đó không phải là hắn không quan tâm , mà là hắn không muốn quan tâm đến , hắn không muốn nghĩ nhiều .

.....

Sau hôm nói chuyện với Minh Thảo , Hoàng không một chút bận tâm gì nữa . Nhưng bây giờ lại khác , hắn ngẫm , ngẫm được nhiều thứ , lòng thầm cảm ơn con nhóc tinh ranh.

Hoàng ngó lên chiếc đồng hồ hình trái tim do Cẩm Tú tặng.... 4h45... Hắn bật dậy , và việc đầu tiên hắn làm đó là tháo chiếc đồng hồ xuống , nhủ thầm : “ Đã đến lúc chú mày cần được thay thế rồi !”

Nhanh chóng thay bộ đồ thể thao , Minh Hoàng đi tới phòng nó . Biết chắc rằng giờ này nó vẫn đang còn yên giấc nên hắn không gọi mà nhẹ tách cửa bước vào...

Lặng lẽ ngắm nhìn nó lúc này , đôi mắt khép hờ , làn mi dài cong vút thêm nổi bật trên gương mặt trắng mịn màng làm hắn cảm thấy nhẹ rung rinh trước vẻ đẹp thánh thiện này.

Khẽ khàng hắn vuốt ve mái tóc của nó và ngắm nó như vậy cho đến khi nó bất chợt trở mình và choàng tỉnh giấc...

-Ồ...Sao...sao..anh lại ...??

Hoàng vội bỏ tay ra , sau đó đưa mắt nhìn xung quanh rồi mới trả lời nó :

-uhm... tôi định rủ cô đi bộ ở công viên . Được chứ ???

-Ok !!

Công viên buổi sáng thật mát mẻ , dễ chịu và vô cùng êm ả . Dòng người khá là tấp nập , nhưng vẫn giữ được ình một khoảng riêng nào đó. Những điều thú vị này ít khi nó nhận ra vì nó là một con bé ưa ngủ nướng và không hề có khái niệm “tập thể dục”.

Chung quanh được bao phủ bởi làn sương mỏng nhưng vẫn đủ để nhìn thấy nhau một cách khá rõ ràng .

-Sương thơm ghê ! – Nó bất giác thốt lên và hít một hơi thật sâu để tận hưởng mùi sương sớm đầy tinh khiết , mát dịu.

Hoàng ngạc nhiên nhìn nó hỏi :

-Sương cũng thơm ?

-Ừ ! Thật thế... Anh thử xem...!! – Nói rồi nó lại kéo oàng lại một chiếc ghế đá ở gần đó , có lẽ nó bắt đầu cảm thấy thấm mệt và hơi mỏi chân.

Lại lặng im.... Không ai nói với ai một câu gì , họ cứ lặng im như vậy cho đến khi nó phá vỡ bầu không khí đó..

-Bây giờ mà có một tách café nóng thích nhỉ ?

Lúc này Hoàng mới nhớ ra rằng ... điều mà hắn cần làm lúc này. Hoàng cười mãn nguyện , lục đục một lát rồi chìa ra 2 ly café ...

-Ồ... Hay nhỉ ??

Nó đón lấy 1 ly . Mỉm cười và nhấp một ngụm nhỏ .

-Có cả bánh hạt dẻ thì tuyệt !!!

-Tén tèn !! Bánh hạt dẻ đây !!!

Hoàng vừa dứt câu, một bịch bánh xuất hiện trước mặt nó... Nó cười rạng rỡ , xóa tan cái se lạnh lúc này..

-Hay ghê !! Anh mang theo đó hả ??? Sao tui hok biết nhỉ ? - Nó nheo mắt lại hỏi.

Hoàng chỉ cười thầm , đáp :

-Cần gì thì tôi vẫn sẽ biến ngay ra được cho cô , Thoại Mỹ à !!!

-Thật chứ ? Tôi cần... một chiếc áo ấm... trời hơi lạnh rồi...

-Áo ấm 37 độ nhé !! – Dứt câu , Hoàng khẽ ôm lấy đó... đây bắt ngờ...

Cảm giác thật ấm áp nhưng sao cả thân thể nó lại dường như đông cứng lại thế này ??? Không thể nói gì , đôi mắt cũng không hề chớp... Nó sưng lại .

Hai người cứ như thế , thật lâu...

Xa xa , một cô gái đang cào xé mảnh thân cây vô tội, việc này khiến đôi tay cô dấy lên đau buốt , đỏ tấy nhưng dường như cô không còn cảm nhận được gì hơn ngoài việc trái tim đang vụn vỡ , tan vào hư vô như những giọt sương ...

“Lặng bước trên con đường sương rơi lá úa đầy

Nghẹn đắng trong tim từng câu đang thét gào tên anh

Vì trái tim em còn yêu muốn anh quay về đây

Thế nhưng em đã không cho đôi môi em được nói ra..”

Cô lại mỉm cười , một nụ cười đầy chua cay : “ Cẩm Tú này...lại chịu thua một con bé như vậy sao..??? Một Minh Hoàng .. lại có thể yêu một con bé như vậy sao ???”

Bỗng... chiếc đồng hồ của nó kêu lên... Nó giật mình , đẩy vội Minh Hoàng ra... Rồi cười nhẹ nói , ánh mắt vẫn không dám nhìn thẳng vào Hoàng :

-6h rồi , về thôi !

-Uh.....

Tới Biệt thự . Nó cảm thấy lòng nhẹ nhàng hơn một chút , chuyện lúc nãy khiến đầu óc nó phải suy nghĩ nhiều.

Vừa mới mở cổng , Nhất Bảo đã chạy ra , giọng chầm chọc :

-Hai người đi đâu mà giờ mới về ? Đạo này hai người bất thường nha , chuyên da đánh lẻ hà !!!!

Nó bật cười khúc khích :

-Haha.. hôm qua có người cũng đánh lẻ mà giờ kêu người ta ! Zô ziên quá đi mất !!!

Bảo chỉ biết lắc đầu và nói :

-Thôi , 2 người lên phòng thay đồ đi ! Sau đó xuống ăn sáng nha , đích thân Nhất Bảo này nấu đó !!!

-Thế thì phải nhanh nhanh mới được !!! – Nó pha trò , rồi chạy ù lên phòng , chẳng phải là vì nó muốn mau chóng được ăn , mà là ... nó muốn tránh Minh Hoàng một lát... Nó ngượng ...

Một lát sau , cả bọn có mặt ở phòng ăn .

Thiên Vũ có vẻ không được vui . Vẻ im lặng lạ thường. Minh Hoàng cũng vậy , hắt hững im không nói gì . Không khí ngột ngạt đến khó chịu ... Nặng nề quá ...

Biết rằng không thể bắt chuyện với 2 tên kia để bớt “ngột” , nên Bảo liền quay qua phía nó :

-Ê !!! Sandwich tui làm ngon không ??

Nó cười hớn hỡ , giơ ngón cái lên ám hiệu :

-Tuyệt !!!

-Nhất Bảo ra tay mà lì !!!! Haha – Bảo cười phá lên , xen lẫn chút tự hào .

Nó chớp chớp mắt , giọng đều đều :

-Nhưng vẫn thua xa Mi-xi-xup !! haahhahah – Nó cũng cười ha hả , hệt như Bảo.

-Hừ , mơ đi !!!

-Anh mơ ấy..

-Cô mơ...

-Anh mơ...!!

....

Cuối cùng thì cũng chỉ có nó và Bảo lên tiếng . Vũ và Hoàng không hề hé môi đến một lời , sau đó 2 chàng trai bước về phía hoa viên của Biệt thự.

-Nhanh nhĩ ? – Vũ nhếch mép nói.

Dường như Hoàng vẫn chưa hiểu rõ hết câu nói của Vũ , nên hỏi lại :

-Sao cơ ???

-Cậu và con nhỏ ... - Vũ ngược mắt lên trời.

Hoàng đứng đưng đáp lại , thái độ bất cần :

-Cũng chỉ là đi bộ thôi...

-Thế à...???

-Nhưng hình như...cậu và con nhỏ còn nhanh hơn ấy chứ ??? Áo đôi kia mà...!! – Hoàng ghé lại , cố tình nói mỉa Vũ.

-Một trò đùa thôi... - Vũ cười nhẹ.

-Cậu đùa con nhỏ... hay thực chất là đùa tôi ???

Hoàng gần giọng , hần trông mong câu trả lời từ Vũ . Nhưng cũng vừa lúc đó , nó và Bảo bước ra và kéo cả hai cùng tới trường.

Dọc đường đi ,Thiên Vũ cứ miên man suy nghĩ về câu hỏi của Minh Hoàng . Chính hần cũng không rõ rằng hần đang đùa ai nữa... Nhưng hần dám cá , dám chắc rằng ... Tất cả đều xuất phát từ trái tim hần , lòng ích kỉ của hần . Vũ không muốn , không muốn sẽ đánh mất nó - người hần yêu .

.....

Tới lớp. Nó không thấy Châu đâu cả ... Hỏi mấy đứa trong lớp thì hình như con bé tới trường từ rất sớm , sau đó lại chạy đi đâu rồi... “ Chắc lại quay quắt cái gã Nhất Bảo ấy chứ gì ?”

Nói rồi nó thơ thẩn đi dạo dạo ở Hoa viên ... thì...

-Ê !! Con nhok kia !!!

Một giọng oang oang hách dịch vang lên. Hình như là gọi nó ? Nhưng mặc kệ , nó vẫn bước đi...

-Á..con này láo !! Chị mày gọi mày mà không quay lại hả ??

Con nhỏ đó quát lên rồi chặn đầu nó .

-Dạ... chị gọi em à ??? – Nó chớp mắt , nhái lại giọng chua chua của con nhỏ .

-Láo...!! Mày muốn chết à ??? – Con nhỏ trợn mắt lên , dữ tợn.

-Bạn xưng chị.. thì tôi chỉ biết xưng em ! Chứ còn gì nữa....!!! – Nó nói bằng thái độ dừng đứng.

Con nhỏ rít từng c

-Mày được đấy !! Lấy lòng được bộ 3 rồi , nên bây giờ giờ thói hách dịch cơ đấy à ???

-Tôi tưởng , bạn đang nói bạn cơ... “hách dịch” à...??

Quà của mày nè !!! Đồ quý... dám làm thân với bộ 3 cơ à... mày xem lại mày đi.. mày là ai !!!!!!!!!!! – Con nhỏ nói rồi cao hứng kèm theo một cái tát ...đau điếng... Nó nghiêng răng ken két .. Mặt tức giận phùng phùng.. !!!

Bây giờ thì chuyện này không phải chỉ là giữa nó và con nhỏ vô duyên ấy . Mà xung quanh , đã là một đám đông bu quanh rồi . Hết lời bàn tán , xì xào . Có đứa ủng hộ nó , có đứa lại ủng hộ con nhỏ .

Nó chẳng phải đùa vừa , nó cười nửa miệng đang định “bóp chát” lại thì Vũ bước đến ... Như một vị “anh hùng”...

-Này !!! Làm cái gì đấy hả ??? Cô bị điên hay là có vấn đề về tâm lí mà dám đụng đến người của Biệt thự Hoàng tử hả ????? – Vũ gắt lên , trợn trừng mắt lên nhìn con nhỏ.

Con nhỏ lòi cái giọng nằn nì , ngọt xớt từ đâu ra ; cứ như quỷ dữ biến thành thần tiên vậy đó.

-Anh....Anh Thiên Vũ...em..em là fan của anh nà...!! Anh phải đuổi con nhỏ ấy đi từ lâu rồi mới phải chứ...sao lại...

Vũ bẻ tay răng rắc , mặt tỏ không hiền lành chút nào :

-Muốn sống thì đi ra chỗ khác....!! Không thì cẩn thận với Thiên Vũ này... Từ nay...!! Ai đụng đến Thoại My.. cũng coi như là đụng đến tôi , đụng đến bộ 3 ... Cẩn thận đấy !!!

Đám đông được giải tỏa dần . Vũ tưởng rằng nó sẽ biết ơn lẩm lẩm , nào là : “ ôi ! Cảm ơn anh!” , hay là “Không có anh , tôi sẽ tiêu mất!” , nhưng nào ngờ , nó lại gào lên tức tối , chân dậm đất thành thịch :

-á !! á ! á !! Đồ con khỉ điên khùng !! Tui đang định trả đũa nó thì chui đâu ra một gã điên thế này !!! Tức chết mất... nó tát tui muốn gãy răng ra rồi đây này !! Ya ! Ya !!!!

-Không nói được câu cảm ơn mà còn lại thế đấy à?? Mà nếu có gãy răng thật , thì chắc cũng không hết to được như vậy đâu , nha !!! – Vũ lại giở thói xả xối , mặt hầm hầm bực bội.

-Cái đồ...cái đồ...!!! Grừ... - Nó lấp bắp không ra tiếng , sau đó dùng dùng xông vào lớp .

-Còn Vũ , hẳn chả biết nói gì hơn . Thật đúng là làm ơn mắc oán !

Trưa hôm đó...

Hoàng không về cùng cả bọn . Hắn nói rằng có việc bận cần phải giải quyết nên sẽ không ăn cơm ở nhà .

Hắn đi tới tiệm cầm đồ QQ – nơi mà nó đã cầm sợi dây chuyền với ý nghĩ : “ Nếu lấy lại được sợi dây về , có lẽ Thoại My sẽ vui lắm...!”

-Ông chủ !

-Cậu cần gì ???

Minh Hoàng cũng chưa nhìn thấy sợi dây đó bao giờ nên cũng không biết miêu tả ra sao , hắn cũng hơi bối rối một chút :

-Tôi muốn chuộc đồ... một sợi dây chuyền được một cô gái cầm cách đây khoảng 1, 2 tuần .

-hừ... nói vậy thì bố cậu còn chưa biết được ấy chứ !!! Cái cô đó tên là gì ...?? – Ông ta gằn lên chẳng mấy dễ chịu và nhìn Hoàng như một “vật thể lạ” .

-Thoại My...!!

-À... sợi dây đó gãy hử... không được...!!

-Nhưng... Tôi muốn mua lại nó , được chứ ??? – Hoàng nói ,vẫn giữ nguyên thái độ kiên quyết và cố gắng nói bằng giọng thuyết phục nhất có thể.

-Ồ .. cái cậu này hay nhỉ ? Đã nói là không bán rồi cơ mà... - Ông ta trợn tròn mắt lên , tay đung đẩy điệu xì gà.

-Chừng này đủ chưa... - Nói rồi Hoàng mở ví lôi ra một cọc tiền đủ để khiến một con người tham lam phải lóa mắt .

Cuối cùng thì ông ta cũng gật đầu đồng ý :

-Được...!! Vậy thì được.... Nhưng chiều nay tôi mới đưa cho cậu được .. Hàng này có người lỡ mua rồi... Tôi sẽ đi lấy lại...

-Chiều nay à... thế cũng được...!! Đưa đến Love Coffee cho tôi trước 5h.

-Được rồi , cậu yên tâm !

-Đúng hẹn đấy !!

Hoàng dặn dò , sau đó thì bỏ đi , lòng hân hoan đến lạ.

45. Chương 45

“ Reng...reng...reng” Nó đang nằm vắt vẻo trên giường thì nghe thấy tiếng điện thoại nên liền lật đật chạy xuống nhà dưới...

-Alo ! Biệt Thự Hoàng Tử xin nghe...!

-Thoại My hả ? Tôi – Minh Hoàng đây !!!

-anh Minh Hoàng hả ?? Có chuyện gì mà gọi về nhà vậy ??

-Tối nay lúc 6h , cô đến Love Coffee nhé !!! Được chứ ?

-Ồ..được..Nhưng để làm gì vậy ?

-Đừng hỏi lí do , nhớ đến đúng giờ nhé!!

-Uhm...! Được rồi...

Sau đó , Hoàng vội cúp máy . Nó nhăn trán , vẻ mặt lộ vẻ khó hiểu : “ Đến đó làm gì nhỉ ?”

Tại Love Coffee , Minh Hoàng đang tự tay trang trí sân thượng – nơi hắn chọn để hẹn nó.

Bóng bay trái tim , những dòng chữ , kí tự đáng yêu đều được hắn tỉ mỉ chọn và sắp xếp. Bàn ghế đều theo phong cách xì tin nhưng không kém phần sang trọng.

Tất cả đều quá hoàn hảo ột sự kiện lớn trong đời hắn . Lần đầu tiên Minh Hoàng tỏ tình với một người con gái – người hắn thực sự yêu thương.

4h30... Hoàng hoàn thành xong công việc , tuy hơi mệt một chút nhưng hắn cảm thấy rất vui và hạnh phúc . Hắn mỉm cười , ngồi dựa lưng vào ghế ngắm lại công trình cả buổi chiều của hắn ... Thời gian dường như trôi chậm quá...

Cảm xúc lúc này trong hắn thật sự rất khó tả , lâng lâng hạnh phúc xen lẫn với sự lo sợ .. Hắn lo nó sẽ không đồng ý ... Nhưng nghĩ lại những lời nói của Minh Thảo , Hoàng lại cảm thấy yên tâm hơn một chút .

Hoàng cười nhẹ , tay mân mê đóa hoa hồng bạch đẹp nhất mà hắn đã chuẩn bị cho nó và lẩm nhẩm hát theo giai điệu ...

“Có một con đường, mang tên là Tình Yêu

Một ngày khi Em đến, sánh bước đi cùng tôi...

Có nắng ấm giữa mùa đông

Có tiếng hát trong con tim cô đơn bấy lâu...”

5h , đúng như lời hẹn , ông chủ của tiệm cầm đồ QQ đến gặp Minh Hoàng .

-Ông tới rồi đấy à?

-Đây , sợi dây chuyền của cậu đây !!

Nói rồi ông ta chìa ra cho Hoàng một chiếc hộp .

-Cảm ơn ông !!!! – Hoàng lịch sự đáp , sau đó đón lấy cái hộp , hắn mở ra ...

Và ... shock... Hắn không tin vào mắt mình nữa , hắn có nhìn nhầm không đây..

Đóa hồng bạch bỗng dưng rơi bịch xuống đất ...

Hoàng run rẩy lấy sợi dây chuyền từ cổ mình.. đối chiếu với sợi của Thoại My mà hắn mới chuộc về.... giống hệt nhau ...

Chẳng phải trên đời này chỉ có hai chiếc , mẫu mã ấy , hình dáng ấy , tất cả đều do một tay mẹ của Hoàng sáng tạo nên và hai người con , mỗi người có một sợi . Đó là Hoàng và em gái của hắn... Hắn cuống quýt lật mặt sau của mặt dây ... Chính xác rồi , trên đó còn khắc chữ A, tức là từ Ân – tên của em gái hắn – Nguyễn Nguyễn Thiên Ân..

Không lẽ là...

Hắn choáng váng , ôm đầu ... không đứng vững...

-Ồ... cậu làm sao vậy ? Có cần gọi cấp cứu không ???

Hoàng không đáp , chỉ quay sang phía ông ta , dứ dứ đôi tay :

-Đây có đúng là sợi dây chuyền của người con gái đó không !!! Đúng không ???

-Cậu..cậu làm sao thế !! Tôi cũng phải giữ uy tín khách hàng chứ.. tôi mà lệch được à ??? Đây là hàng hiếm , hàng quý ,... tôi mà dám đưa nhầm hàng cho cậu à ... cậu trông có vẻ trí thức , phải hiểu chứ nhỉ ???

-Được rồi...ông đi đi... đi đi !!! – Hoàng gắt lên một cách vô cớ... hấn đau đớn tột cùng , quần quai .. Hấn muốn ném sợi dây chuyền này đi thật xa... mộng tan vỡ... Tia hi vọng mỏng manh cũng đã vỡ tan...

Quái quỷ... điều này xảy ra thật nhanh chóng , khó có thể tin được và cũng chẳng có thể ngờ tới... Hấn đang lơ lửng , thật sự như đang lơ lửng giữa không trung vô tận... Hấn vừa vui nhưng lại vừa buồn...

Cô em gái tưởng chừng như đã rời xa nay đã tìm lại được... Nhưng , trở trêu thay người đó lại là... người hấn đã trót yêu , trót thương , trót nhớ nhưng .

Điều này có phũ phàng quá không ???

Nước mắt Hoàng chực tuôn rơi... Không hiểu là vì hấn quá đau khổ vì sự thật đó ..? Hay là vì quá xúc động vui mừng...

Hấn cố hít lấy một hơi thật sâu để lấy lại bình tĩnh , hấn lôi điện thoại ra gọi về Biệt thự..

-Alo...!! Thoại...Thoại My đây à ...?? Cô... cô không cần tới nữa đâu... Xin lỗi...

Nói xong những gì cần nói , Minh Hoàng vội cúp máy ngay , hấn không muốn nghe giọng nói ngây thơ , trong vắt ấy từ nó nữa.. vì điều đó sẽ khiến hấn đau , đau lắm.. như muốn xé cào cả ruột gan...

“ Aaaaaaaaaaaaaa...”

Hấn hét toáng lên ... Nếu như chuyện này chỉ là một giấc mơ thì thật tốt biết mấy... Hấn ngồi bệt xuống đất và thu vào một góc ... độc thoại...

“ Thoại My... lần đầu tiên khi anh nhìn thấy em , ánh mắt đó , nụ cười đó .. anh đã cảm thấy rất thân quen ... Anh luôn cố bảo vệ em là vì sao chứ ? Vì em rất giống em gái của anh... Vô tình... anh đã lỡ yêu em mất rồi ... Tất cả sẽ chẳng có gì là đặc biệt đúng không nếu như không có ngày hôm nay... Anh đã ngỡ sợi dây chuyền ấy sẽ mở đầu ột quan hệ khác giữa anh và em... Và không ngờ... mối quan hệ đó không phải là tình yêu , mà là tình “anh em”... Anh không biết là có nên cảm ơn sợi dây định mệnh ấy không nữa ... nhờ nó mà anh đã không phạm phải một sai lầm lớn và đã tìm thấy em – người em gái bé nhỏ của anh à... nhưng cũng tại nó , nó đã giết chết trái tim anh rồi ... Làm sao anh có thể yêu ai khác nữa đây...??? “

“ Làm sao quên em , làm sao quên em..

Tháng ngày vui vẻ , ánh mắt biết cười...

Trái tim của anh như căng tràn nhựa sống..

Vì em....

Nhưng rồi...

Trái tim anh lại tan vỡ...

Cũng vì em

Nói với anh đó không phải sự thật ,

Nói với anh đó chỉ là giấc mơ ..

Sự thật đắng cay , có lẽ...

Anh phải tập chấp nhận ...

Người anh yêu là em gái anh...”

Hít một hơi thật sâu , dù quá khó hay là không thể thì hấn vẫn sẽ phải tỏ ra thật bình thường ... hấn sẽ phải giữ bí mật này trong một thời gian , tạm thời là như vậy .. vì nếu chuyện này lộ ra quá sớm thì nguy hiểm có thể rình rập nó bất cứ lúc nào...

Minh Hoàng trở về Biệt thự Hoàng tử , gương mặt cổ tỏ ra tươi tỉnh hơn lúc nào hết.

-Anh về rồi đấy hả ?? – Nó hơn hở chạy ra mở cổng , miệng tươi cười .

-Uhm... – Hoàng khẽ đáp rồi bước thẳng vào nhà , hấn cố không nhìn mặt hấn , hấn sợ ...

Và nó thì vẫn rất vô tư , tay vung vẩy qua lại :

-Khi chiều tui chuẩn bị xong hết trơn rồi ... cuối cùng lại nghe anh kiu là hông cần đến nữa !!! Mất công dễ sợ...

-Thế à... xin lỗi... - Hoàng lạnh lùng nói , sau đó rảo bước thật nhanh để tránh những câu hỏi từ nó...

Nó cảm thấy hơi lạ : “ Có chuyện gì xảy ra với anh ấy à ?” Nghĩ rồi nó lại nhún vai bước vào trong nhà nhưng sau đó lại chạy lảng xăng lên phòng hấn :

- Minh Hoàng ! Anh đã ăn cơm chưa thể ???

Nhưng trái lại với lời nói đầy quan tâm đó , Hoàng lại gắt lên một cách vô cớ :

-Cô đi ra ngoài đi , tôi ăn rồi , được chưa ?? Sao cô hỏi lắm thế hả ???

-Ồ...à...à Ờ... vâng ... tôi xin lỗi... - Nó ấp úng nói , sau đó lủi thủi bước ra ngoài

Hoàng thở dài , hấn lại tự trách mình vì đã nóng giận với nó chỉ vì cảm xúc của hấn lúc này đang rối bời , hấn không thể làm khác...

“ Xin lỗi em...”

Nó cảm thấy đôi chút lo lắng , bình thường Minh Hoàng chỉ lạnh lạnh thôi chứ không bao giờ cộc tính như vậy , sắc mặt hấn cũng không được ổn lắm .. Có lẽ hấn đang có vấn đề gì đó chẳng...???

Nó đang lan man suy nghĩ – rất chăm chú thì...

-Hey !! Gì mà như người mất hồn thế hả ???

Giật mình nó ngược mặt lên :

-á á á !!! Maaaaaa !!!!!!!!!!!

Nó ngoác miệng hét toáng lên , giật mình lùi lại về phía sau...

Định thần lại thì nó mới phát hiện ra , đó không phải là “ma” như nó nghĩ , mà là gã Thiên Vũ chết tiệt .

-Cái cô này hay nhỉ ?? Lúc nào cũng lẩn thẩn như đồ hâm ấy !!

Nó nhướn người lên , tay dư dư nắm đấm :

-Anh muốn chết đấy hử ? Nhưng nếu cái bộ dạng anh hok giống một con Ma thì tui có như zậy không hả ??? Đúng là đồ khỉ đột điên khùng !!!

C.h.ử.i đủ rồi nó lăm bà lăm bầm bước vào trong phòng.

Vũ thừ người ra : “ Ó cái con Rùa này hôm nay làm sao thế nhỉ ?...”

Hoàng đang nằm bồng bật người dậy , một tia hi vọng bồng nhen nhóm trong lòng hấn... Hấn hít một hơi thật sâu rồi đi sang phòng nó...

-Thoại My !!!

Nó mở cửa , thoáng ngạc nhiên khi thấy Hoàng đang gọi.

-Anh gọi tui....???

-Uhm... Tôi cảm thấy hơi đói , cô đi chuẩn bị gì đó cho tôi được chứ ? – Hoàng nói , giọng lạnh lùng . Hấn vẫn chưa dám đối diện thẳng vào mặt nó , hấn vẫn sợ hấn sẽ không thể che dấu nỗi cảm xúc và sự bối rối lúc này...

Nó cười khì , mặt rạng rỡ hấn :

-được rồi !!! Tui đi làm ngay đây , 5 phút thui !!! hì hì

Nói rồi nó phóng đi luôn . Hoàng cắn răng , tìm hấn lại nhói lên khi vô tình chạm phải ánh mắt đáng yêu của nó , ánh mắt đó là của Thiên Ân ... Rồi hấn nhanh chóng bước tới vào phòng tắm . Hấn cần lược chải đầu của nó . “ a! Đây rồi ! Đúng như mình nghĩ , trên đó có tóc của Thoại My !” . Hấn lấy cọng tóc bỏ vào một chiếc hộp nhỏ , sau đó chạy ra ngoài ngay.

.....

Nó đang nấu lại đồ ăn thì thấy Hoàng ra ngoài nên liền hỏi :

-Ê ê ê !!! Anh đi đâu đó , Minh Hoàng !!!

-Xin lỗi đã phiền cô , tôi có việc phải đi ngay bây giờ nên không cần ăn nữa ...

Dứt lời , hấn tiếp tục đi ra gara lấy xe , không kịp nghe nó nói gì nữa.

.....

Chiếc limo trắng tiến tới một bệnh viện tư . Không gian trước mắt như sẫm lại trong hấn.

-Bác sĩ làm ơn xét nghiệm ADN nhanh cho tôi , tôi muốn biết hai người này có phải anh em hay không ...

-Vâng , được thôi cậu Nguyễn ! Nhưng ít nhất cũng phải 1 ngày mới có kết quả được ...

-Tôi muốn nhanh , ông không nghe thấy gì hả ??? – Hoàng gắt lên , đập mạnh vào bàn – một hành động ít khi thấy ở hấn nhưng bây giờ tâm trạng hấn đang rất xấu nên mới vậy.

-Nhanh nhất cũng phải mất 1 ngày , thưa cậu... - Ông bác sĩ nhắc lại , giọng rụt rè.

Hoàng lại hít một hơi , thật sâu để lấy lại bình tĩnh , hấn gằn giọng xuống :

-Thôi được rồi... chiều mai tôi ghé là phải có rồi đấy...

-Vâng...thưa cậu ...

Sáng hôm sau... Ngọc Châu đến Biệt thự Hoàng tử từ sớm để cùng đi với cả bọn , đúng hơn là để cùng đi với Nhất Bảo ý mà.

Tại phòng của Bảo.

-Này nà !!! Anh phải đeo cái cravat này cơ !!!!

-Thôi , trẻ con lắm !!! Anh không thích caro đâu !!! – Bảo lắc đầu nguầy nguậy nhưng con bé Châu nào có chịu thua :

-Ừ ừ !!! Em thấy nó dễ thương mà...!!! Không thích là không thích thế nào... - Nói rồi Châu thắt ngay vào cổ cho Bảo khiến hấn không thể nào làm khác được , miệng méo xệch :

-Trời đất !!! Em ép cung anh đấy hả ???

Châu chu chu môi , mắt chớp chớp đều giả :

-Thế anh cũng ép duyên em đấy thôi ? Hôm bữa không vì danh dự của anh thì em sẽ đồng ý chắc ?? Anh mơ đi nhá !!!!

-Em nói gì đấy hử , tiểu tử ??? Có cần anh rút lại quyết định không đây !!! - Bảo nói lại và cũng nhìn Châu bằng vẻ đều đều như con bé.

-Rõ thật là.... !!! – Châu nói rồi béo má Bảo và cười một cách tinh nghịch , đầy sức sống.

Sau đó , nó , Châu và bộ 3 cùng đi tới trường . Ai nấy đều rất vui vẻ , ngoại trừ Minh Hoàng , vết thương trong lòng hẳn không thể lành trong chốc lát được...

46. Chương 46

Trên đường đi , cả bọn tíu tít nói chuyện vui vẻ cả lên . Đặc biệt là nó và Châu.

-Êy dà...!! Hai người thế nào rồi đây ??? – Nó chớp mắt tinh vi , thúc nhẹ vào sườn Châu , nói.

Châu cười nhẹ , vờ hỏi lại :

-Hai người nào cơ ????

-Cái cậu này !!! Không phải cậu với gã Nhất Bảo thì là ai chứ hả ??? – Nó nói , khẽ cốc nhẹ lên đầu Châu sau đó thì vội vàng rút tay lại bùm miệng :

-Ôi chết !! Sao mà tớ dám ướm cậu được bây giờ.... !! Nhất Bảo giết tớ chết ... hahaha...

-Tinh vi nó vừa vừa thôi nhá !!!! – Bảo lườm lườm nó nói .

Rồi như chợt nhớ ra , Châu quay sang vỗ vỗ vai nó :

-Ê Thoại My !! Cậu xem cái cravat của anh Bảo có đẹp hok ???

Nó đưa mắt sang nhìn Bảo chăm chú , sau đó gật gật một cách thật thà :

-Cũng đẹp !!!

-Đó !!! Thấy chưa anh !!!! Ai cũng thấy đẹp cả mà... hihi !! – Châu cười rạng rỡ nói với Bảo nào ngờ , hẳn trẻ môi đáp :

-Em hỏi ai lại đi hỏi con nhỏ không có mắt thẩm mỹ !!!!

-Anh lại muốn chết đấy hử , Nhất Bảo ?? – Nó nheo mắt lại , tay giơ giơ nắm đấm.

Lúc này Vũ mới tham gia vào cuộc :

-Chẳng phải cô nói là : sự thật thường mất lòng sao hả ??? hahahaha

Nói đến đây thì nó đành chịu , chẳng biết nói gì nữa cả . Bọn hẳn chơi trò “gậy ông đập lưng ông” đây mà... quỷ sứ !!! Mà cũng phải công nhận một điều , từ khi nó tới Biệt thự Hoàng tử . Cả nó và bộ 3 không cần mất học phí mà hàng ngày vẫn được tôi luyện thêm tài năng cãi nhau , nói shock. Nếu có tổ chức một cuộc thi như vậy thì biết đâu nó hay bộ 3 sẽ giật chức quán quân như chơi ấy chứ !

Đến cổng trường , khi cả bọn đang định tản ra để vào lớp học của mình thì Thiên Vũ vội ngăn lại :

-Khoan đã nha !!! Hôm nay ai cũng chưa ăn sáng nên giờ tập trung ở canteen nhá !!!

Nó chớp mắt e dè , tỏ vẻ hỏi :

-Tui được đi chứ ???

Vũ cười thầm : “ Tất nhiên rồi ! Sao mà thiếu cô được” Nhưng mà hẳn ta lại dở giọng nói

-Được , nhưng mà là vì cô là bạn của người yêu Nhất Bảo nên mới được đi theo nghe chưa !!! Chứ không thì mơ đi há !!!

Nó lặng một chút , mắt sầm lại , sống mũi hơi cay cay :

-Tui không thèm !!!

Sau đó bỏ đi một mạch , luôn miệng lẩm bẩm : “ Hừ hừ , các anh coi tui là cái gì chứ ...?? Con ở hả...? Never...!!!!”

Vũ thấy vậy liền chạy theo ... hộc hơi... Hắn chỉ có ý đùa đùa một tí thôi , nào ngờ lòng tự trọng của nó lại nổi lên và đã khiến cho hắn cảm thấy hơi có lỗi một chút...

-Êy !! Êy !! Đợi đã...!!!! Tui đùa thui mà , Thoại My !!! Thoại My !!!! Rùa !!! Con Rùa kia... đứng lại !!!!

Nó làm mặt lạnh , bụng nó vẫn còn tức lắm , chưa thể nào mà nguôi được . Hừ , ai bảo hắn dám đùa cợt quá đáng chứ.

-Thoại My !!!! Đừng giận nữa mà !!! Rùa !!! Rùa ơi....

Vũ đuổi kịp nó , thở hổn hển , sau đó cứ lèo đèo đi theo nó mà năn nỉ...

-Thôi mà... đừng giận tui mà...!!!!

Nó thở hắt , lườm lườm gã Vũ :

-Hừ , ai giận anh chứ !! Đồ vô duyên... đi ra giùm tui với...!!!!

- Thôi mà.. đi ăn cùng đi mà.... Cô là người của Biệt thự Hoàng tử... phải đi cùng chứ !! Cô chưa ăn sáng mà...!!!!

-Không đi đấy...!!!! Thì sao...??? – Nó trợn ngược mắt , quát lên một cách “hách dịch”.

-Cô có đi không ?? – Vũ hỏi lại lần cuối , lần này hắn không nói bằng thái độ nài nỉ như lúc nãy nữa . Mà nói bằng giọng bất cần , mang tính ra lệnh . Hắn không muốn biến mình trở thành một người vế “thấp” , nãy giờ cũng chỉ là vì hắn không muốn chuộc lỗi mà thôi.

Nó vẫn cương :

-Không !!!

-Không thì thôi... !!! Kệ cô...!!!! - Thiên Vũ gắt lên , sau đó bỏ đi một mạch , hắn cũng bực lắm rồi.

Bất giác nó quay đầu lại... Khẽ chạnh lòng... Tha thẩn bước tiếp thì...

..... “Bụp”

Một cái phong thư đen rơi trúng ngay đầu nó... giật mình , nó cảm thấy sợ hãi nhưng vẫn cố lấy hết can đảm cúi xuống nhặt...

Vẫn một phong thư màu đen , giấy đen và chỉ có chữ là màu trắng đầy kì bí.

“ Có giải thì tái ngộ tại nhà kho . Okie ?

Yên tâm đi , sẽ chẳng sao nếu cô đủ can đảm , Nguyễn Hoàng Thoại My.

Black Rose”

Từng dòng như hằn sâu vào đầu óc nó , nỗi sợ hãi trong nó bây giờ không lớn bằng “cái tôi” của nó lúc này. Làm sao nó có thể từ chối lời thách thức đó được cơ chứ. Nó không muốn làm đũa hèn .

Nghĩ là làm , nó không cần vào lớp cắt sách vở mà tới ngay nhà kho dù cảm thấy hơi ớn lạnh nơi sống lưng.

.....

Cũng cùng lúc đó , bộ 3 cùng Ngọc Châu đang ngồi ở canteen cũng nhận được một lá thư được gửi qua cô phục vụ.

“ Thoại My đang ở nhà kho .

Black Rose”

Nhận được thư , lòng ai cũng như có lửa đốt . Họ vô cùng lo lắng cho nó nên không ai bảo ai , tất cả đều chạy thật nhanh về phía nhà kho.

Luôn ngắn gọn nhưng cũng đủ làm người ta cảm thấy sợ hãi , điều đó làm nên một Black Rose luôn bí ẩn và nguy hiểm . Trong chuyện này , rõ ràng bọn hắn đang ở trong thế bị động , chẳng ai biết một xí gì về cô ta cả , còn dương như , cô ta lại hiểu quá rõ về cả bọn .

Tới nơi , nó không hề thấy ai cả , cánh cửa mặc nhiên đóng sầm lại . Tim nó đập nhanh hơn một chút , đôi mắt liên lảo nhìn xung quanh.

Bỗng từ đâu , một giọng nói vang lên ...

-Bình tĩnh nào !! Thế nào rồi bộ 3 hot-warm-cold cũng sẽ đến đây tìm cô , nhanh thôi... hahahahaha...

Tiếng cười ấy lại vang lên ghê rợn , nó cảm nhận được từng cánh hoa hồng đen đang rải rác khắp người nó ...

Nỗi sợ hãi thực sự giờ đây mới chìm ngập trong nó . Siết chặt đôi bàn tay , nó hi vọng điều đó có thể làm cho nó khá hơn một chút.

Bỗng , nó phát hiện ra rằng , ngay dưới chân nó – dưới những cánh hồng đen phủ rải rác trên sàn nhà là một vật thể lạ... Hay chẳng đó là một quả boom ...

Theo quán tính , nó lùi lại về phía sau mấy bước , chưa kịp hoàn hồn thì tiếng ... “rầm” ... Cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo bởi 4 người – bộ 3 và Ngọc Châu .

-Đừng tiến vào !!! Có boom đấy !!!!

Nó hét toáng lên . Vừa dứt câu , cánh cửa đóng sầm lại , kín bưng...

Rồi giọng nói ấy lại vang lên , có vẻ như đó chính là Black Rose .

-Hahaha , đừng cố mở cửa ra , vô ích thôi... còn 10p nữa cho các người quyết định .

Vũ siết chặt tay lại , xông thẳng về phía cánh cửa và dùng hết lực có thể để đẩy cánh cửa ra nhưng vô ích . Cánh cửa gỗ lúc này đã được thay thế bằng một cánh cửa sắt chắc chắn. Minh Hoàng cùng Nhất Bảo cũng lao ra , nhưng vô ích . Sức mạnh của họ không đủ để làm nó chuyển dời.

2p trôi qua...

-Ừ huhm... Bộ ba cũng kém cỏi quá nhỉ ??? Nếu để ý thì các cậu sẽ thấy mé bên phải có một bảng kí tự , nếu cố gắng thì sẽ giải được , mật mã gồm 3 chữ cái , đơn giản thôi !

Vũ gào lên , mặt hắn nóng bừng vì tức giận :

-Có giỏi thì bước ra đây , Black Rose !!! Chơi vậy mà là fair play à ???

Black Rose không trả lời trực tiếp vào câu hỏi của Vũ , mà chỉ đọc nhẹ nhàng một bài thơ..

- “ Thời gian chỉ còn là tích tắc

Mạng sống hay như sợi tơ hồng

Mật mã chôn tận trong kí ức

Vĩnh viễn sẽ thấy mặt trời đen...”

Không hiểu ý nghĩa của câu thơ đó là gì nhưng nghe giọng của cô ta thì có vẻ tâm trạng lắm , giọng buồn và lẫn chút oán giận nhưng cũng như tâm tư của một người con gái đang yêu.

-Là cái quái gì chứ ?? Bỏ đi... giờ thì chơi trò hên xui thôi !!! – Vũ nói sau đó bước lại phía đó giải mật mã.

Lạch cạch , lộc cộc...

Không khí ngọt ngào như muốn nín thở ...

Mỗi người một suy nghĩ , một người một tâm trạng nhưng họ cùng một sự lo lắng không tránh được. Cuộc đời tươi đẹp , tương lai vậy gọi phía trước chẳng lẽ sẽ phải kết thúc một cách đớn đau như vậy sao ???

Trong khi Hoàng và Vũ đang cố gắng tìm ra mật mã thì nó , Châu và Bảo cùng đi xung quanh khám thính xem còn lối ra nào khác hay không .

Quả bom nguy hiểm vẫn chạy với tốc độ kinh hoàng không ai muốn . Vào lúc này , thời gian thật quý báu hơn lúc nào hết . Còn 3 phút nữa...

Bỗng , Black Rose lại lên tiếng nhưng kì thực không thể biết được tiếng nói ấy phát ra từ đâu ...

-Nếu ôm quả bom thì tốc độ thời gian chạy sẽ giảm đi một nửa cũng có nghĩa là các người có thêm cơ hội thoát khỏi đây ...!!! Thế là Black Rose này đã quá nhân nhượng rồi đây.... !!!

Từng lời nói vang lên vắng vắng , lại một lần nữa .. Không ai bảo ai , tất cả đều chạy đến phía quả bom .

-Nhưng khoan !!!! – Black Rose lại bỗng lên tiếng , khiến cả 5 người đều dừng lại ...

-Tất cả đều có những cái giá của nó ... Khi buông quả bom ra , thì thời gian chạy sẽ tăng nhanh gấp 5 lần... !!! Ai có thể là người dừng cầm đứng ra đây...

Nghe xong lời của cô ta , nó – không một chút ngần ngại chạy thẳng lại phía quả bom – nó tình nguyện hi sinh vì tất cả.Nếu một mạng sống của nó mà có thể đánh đổi lại là 4 người mà nó quý mến thì ... huhm... nó sẵn sàng ...

Thấy thế , Minh Hoàng lao người ra , đẩy mạnh nó với hi vọng sẽ chụp được quả bom nhưng không ... bàn tay nó đã chạm tới và nhanh chóng ôm gọn lấy ...

.... Không kịp nữa rồi....

Vũ tiến lại ngay phía nó mà quát :

-Sao cô ngốc vậy hả ?? Cô có biết làm như thế là rất nguy hiểm hay không ???

Nó lắc đầu , cười mãn nguyện :

-Tôi không ngốc....!!!

-Lại còn không nữa....!!! – Nói rồi Vũ ngồi xuống , quan sát kĩ quả bom còn Hoàng thì không biết làm gì hơn ngoài việc chạy đến ngay cánh cửa để tiếp tục giải mật mã...

Cả bọn còn 4 phút ...

-Quả bom này là hàng tự chế... !! Mà chính vì tự chế nên nó không tuân theo một quy tắc nào cả , rất nguy hiểm , độ công phá cực lớn , có thể ảnh hưởng đến bán kính toàn trường ! – Sau một hồi dò xét thì Vũ đưa ra kết luận .

Nó vẫn để mắt đến quả bom... thở dài , đôi mắt bắt đầu ngấn nước nhưng vẫn cố cắn răng không cho những giọt lệ tuôn rơi:

-2 phút nữa thôi....!!!

Im lặng.... Không ai nói với ai câu gì....

40 giây đếm ngược... Còn chẳng tia hi vọng nào đó ..???

....40....39....38....35....

-Mở rồi....!!! Cửa mở rồi....!!!! Chạy thôi !!! – Hoàng hét lên , kéo cả bọn cùng chạy nhưng nó vẫn ôm khư khư quả bom , không rời lí do.

Vũ kéo mạnh tay nó , định bụng sẽ hất quả bom đi nhưng nó ghì rất chặt và hét lên trong nước mắt :

-Mọi người chạy đi... đừng lo cho tui... chạy đi....!!! Nếu tui bỏ ra thì sẽ không kịp thời gian nữa đâu... mọi người chạy đi... chạy đi !!!!!

30 giây...

-Nếu chạy cùng chạy... ném quả bom đi !!!! – Vũ quát như ra lệnh , không khí vô cùng hỗn loạn , đôi bên giằng co , không ai chịu nghe ai.

Rồi Vũ cương quyết quay sang :

-Bảo đưa Châu ra ngoài nhanh , Hoàng – cậu đi thông báo cho học sinh toàn trường mau chóng lánh đi kẻo nguy hiểm !!!

Bảo kéo Châu đi , riêng Hoàng vẫn đứng yên chân chừ :

-Không được .. còn cậu và Thoại My...

-Nhanh lên đi... tính mạng của hơn 1000 học sinh phụ thuộc vào cậu lúc này đây... nhanh lên....!!!

Hoàng cắn chặt môi , chạy đi hết sức mình.

20 giây....

Vũ cầm chặt tay nó :

-Ném quả boom ra đi , chúng ta sẽ cùng chạy....!!!

Nó lắc đầu nguầy nguậy :

-Không !!! Anh mau chạy đi , Thiên Vũ... không còn thời gian nữa đâu... chạy đi...!! Chạy đi....

-Cô không đi tôi cũng không đi !!!!!!!! – Vũ gắt lên , nước mắt hắn cũng bắt đầu lăn ...

10 giây....

Vũ thở dài ... hơi thở cuối cùng??? Rồi ôm chặt lấy nó chứa chan tình cảm và thì thầm :

-Chúng ta sẽ cùng chết.... chết là hết... Sẽ tắt thở... Nhưng sẽ có một thứ luôn thở trong tôi dù chuyện gì xảy ra...đó là tình yêu...

5.....4.....3.....2.....1..... BÙM.....!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

47. Chương 47

Bùm !! Tiếng nổ vang lớn ... Như muốn xé cào toàn khu vực... Tất cả mọi thứ đổ vỡ ...

Tan tành...

Khu học sinh chạy toán loạn , hỗn độn như một trận chiến tranh thời cổ xưa .

Cảm nhận được toàn xương thịt như đang tro từng mảnh .

Thế là hết

Tương lai tươi sáng của hai con người trẻ tuổi đầy nhiệt huyết coi như đã còn dấu chấm.

Hết rồi...

Tạm biệt trần gian....!!!

.....

Ồ nhưng.... Đôi mắt nó dần mở ra ... chẳng có gì đổ vỡ , hơn hết xung quanh vẫn bình an !!! Phù... Thật may là này giờ chỉ là nó tưởng tượng mà ra. Duy chỉ có cả nó và Thiên Vũ đều được “tắm bột” miễn phí ... Một lần nữa , Black Rose lại bốn cột bọn nó . Quý quá !!! Quả boom đó là boom bột mì không một chút hiểm nguy .

Thiên Vũ vẫn nhắm nghiền mắt , mặt dính đầy bột . Thấy bộ dạng đó của hắn , nó bật cười , lay lay người hắn :

-Hey ! Thiên Vũ , hông sao nữa rồi ! Hoàn toàn bình yên !

-

Vũ từ từ mở mắt ra , sau đó ôm chặt lấy nó :

-Không sao rồi...!! May quá... may quá...!!!!

Nó trơ mặt ra , gõ gõ lưng hần :

-Hơ... Mừng quá cũng không nên ôm tui chặt đến thế chứ ...!!

Sau đó , Vũ và nó bước ra ngoài trong bộ dạng đầy ngớ ngẩn đó , nhưng về bề ngoài lúc này chẳng là mấy quan trọng , an toàn là may mắn rồi . Nhưng trong bụng , Thiên Vũ vẫn còn tức anh ách , rõ ràng Black Rose muốn đùa giỡn , khinh bỉ bọn hần mà... Vụ này mà không giải quyết triệt để , hần biết là sẽ còn thêm nhiều rắc rối nữa sẽ xảy đến . Vì vậy , từ nay phải cẩn trọng và tìm ra một biện pháp nào đó để “xử lí” ngay “mụ” Black Rose này.

Bước ra ngoài , cả một toán học sinh xúm lại phía Thiên Vũ , quan tâm xúm xít dữ lắm – nó ra rìa .

-Thiên Vũ à...!! Anh có làm sao không ??

-Ôi...boom nổ mà anh vẫn bình yên à...!! Thật là anh hùng quá đi.. Nhưng sao người anh lại dính đầy bột mì thế này !!!

-Grừ !! Cái con hần này , hot boy Thiên Vũ có dính cả tá bột mì thì vẫn đẹp trai như thường mà , còn nói nữa tao “bình” cho đấy !!!

-Thiên Vũ à , để em lau cho nào...!!

Vũ thở dài , nhún vai đầy mệt mỏi nhìn nó . Chẳng hiểu sao nó lại thấy bực , dậm chân rầm rầm sau đó mặc kệ hần ta mà bỏ đi về phía trước .

Bống , Minh Hoàng từ đâu chạy đến chỗ nó . Thấy thế nó liền hỏi dồn :

-Nhất Bảo và Ngọc Châu đâu ??

-Ngọc Châu bị shock , xỉu và được đưa đến phòng y tế rồi ! Còn cô không sao chứ... ?? Tại sao người lại...

Chưa để Minh Hoàng nói hết câu , đúng hơn là “quan tâm” hết , nó đã cắt lời :

-Trò đùa của Black Rose ! Chả có gì nguy hiểm ở đây cả , boom bột mì !

Nghe vậy , Hoàng siết chặt tay lại . Hần cảm thấy vô cùng tức tối và đay nghiến người con gái đó . Không biết thực ra , cô ta là ai...?? Lúc này , hần mới chợt nhớ đến Thiên Vũ liền hỏi tiếp :

-Vũ đâu ?

-Fan bu kín rồi !!! Khiếp , hần ta chắc sắp trở thành “ hot boy bột mì” được rồi đó !!!

Hoàng khẽ bật cười vui vẻ trước điệu bộ đáng yêu của nó nhưng chợt , gương mặt hần lại lạnh lùng trở lại , lòng đau thắt khi nghĩ về sợi dây chuyền định mệnh. Hần tự nhủ lòng , phải cố lên để chờ kết quả ADN vào buổi chiều và dù kết quả có thế nào thì nhất định cũng phải vượt qua cho bằng được .

Sau đó , Hoàng dẫn nó tới phòng thay đồ để bỏ cái bộ dạng lấm lem ấy đi rồi cùng tới phòng y tế thăm Ngọc Châu. Thật may là con bé không làm sao cả nên có thể vui chơi lại như bình thường nhưng có lẽ bây giờ , bất kì ai trong số bọn nó đều không thể tránh khỏi mối bận tâm “Black Rose”.

Sau giờ ăn trưa , bộ 3 có hẹn khai trương một quán Trà Sữa của một tiểu thư nhà họ Lý – Một cô gái có tính độc lập nên không phụ thuộc vào cha mẹ , luôn cố gắng sống bằng chính sức lao động của mình. Và cả nó và Ngọc Châu cũng đi cùng nữa .

- Hi ! Cảm ơn các bạn đã đến quán mình uống thử mừng khai trương nha ! Các bạn dùng gì ? – Cô tiểu thư nhanh nhẩu nói bằng giọng rạng rỡ , đáng yêu .

- Bạc hà trân châu hết và 1 ly thạch đắng nha cô bé ! - Bảo cười đáp , đôi mắt ánh lên vẻ dịu dàng đầy cuốn hút .

Máu “Hoạn Thư” trong nhỏ Ngọc Châu lại nổi lên , con bé chợt thấy lòng khó chịu đến lạ . Châu đảo mắt lườm lườm Bảo nhưng lại quay sang nói thì thầm với nó :

- Nè , Thoại My !Cậu xem anh Nhất Bảo kia ! Lại bắt đầu rồi đó , chã coi sự có mặt của tớ ra gì cả !

Nó nhe răng cười tinh nghịch đáp :

- Hihi ! miễn sao anh ấy yêu cậu là được rồi , ghen gì cho lắm !

- Đây , lại còn cười trên nỗi đau của người khác đấy hử ? Cậu xấu tính thật đấy ! - Châu trề môi rồi nhéo nó một cái thật đau.

Rồi ly trà sữa thơm ngon được đặt nhẹ lên bàn . Nó ngệt mặt ra nói bằng giọng méo mó:

- Hơ ... Trân châu hả ? Tui không uống được ! Làm sao bây giờ...?

- Trân châu cũng không uống được hả ? Sao giống gã Vũ này thế ? Thôi , Để tôi gọi đổi nha ! - Bảo nói , vội giơ tay lên ra hiệu nhưng Thiên Vũ vội chau mày chặn lại :

- Đừng ! Hôm nay là ngày khai trương của người ta , đổi trả là không nên đâu .

- Chứ giờ sao ?

Vũ cười nhẹ và đưa ly thạch đắng của hắn cho nó dù hắn cũng không thích Trân châu một xí nào , thậm chí là “dị ứng” .

Nó chớp mắt , nhưng vẫn không ngại ngần uống ly trà sữa thạch và nói một cách vô tư , không hề nghĩ ngợi :

-Ghê nha ! Nhường tui luôn cơ đó nha !

-Thực ra tui cũng không phải là không uống được Trân châu . Tôi thích Thạch đắng hơn , thế thôi ! – Vũ gọn lỏn đáp dù trong hắn đang cố gắng “ ngậm đắng nuốt cay”.

Nhất Bảo lúc này mới chợt nhận ra trên mặt Ngọc Châu xuất hiện chữ : “Giận” . Hắn nhún vai khó hiểu rồi nheo mắt ra hiệu với nó .

Nó gật gù tỏ vẻ hiểu chuyện rồi trề môi thì thào :

-Giận rồi ! Giận rồi ! Bé Châu ghen đó cha !

Nghe nó nói , Bảo há hốc miệng . Hắn chợt nghĩ là có thể Châu ghen với cô tiểu thư chủ quán đó chăng ? Nhưng thực tế thì từ trước đến nay đối với ai hắn cũng như vậy – đó là phong cách của một Warm Boy.

Chiều hôm đó . Một buổi chiều đầy căng thẳng đối với Minh Hoàng , hắn cứ đi đi lại lại , mắt không rời cái đồng hồ , từng giây từng phút trôi qua thật nhẹ nhàng , chậm rãi như muốn trêu ngươi hắn .

Hắn thở dài , bước tới hòm rượu lấy một chai Wray Rum . Rượu có thể làm cho hắn tốt hơn lúc này hơn chăng ???

Đã 3 giờ rồi ... Chờ đợi lúc này không phải là hạnh phúc , mà đó là sự giằng xé trong tâm trạng đầy đớn đau của Hoàng . Hắn lôi điện thoại ra gọi cho gã bác sĩ .

-Alo ! Sao ?? 5h mới có kết quả à ? huhm... Thôi được....!! 5h tôi tới...

Một chút lo lắng

Một chút đắng cay

Một chút tê tái

Một chút kìm nén

Một chút hụt hẫng

Vậy mà , thất cả tim...

Rồi 5h - Cái thời khắc định mệnh ấy cũng đã tới. Đường tới bệnh viện nay bỗng dài dằng dặc một cách lạ thường.

....

Hắn run run cầm trên tay tờ giấy ghi kết quả ADN.

“...Quan hệ anh em...”

Minh Hoàng bật cười, cười rất to. Nhưng lại cười trong những giọt nước mắt bạc bẽo, quằn quại. Hắn không hề muốn tin vào cái sự thật này. Hắn đã yêu lắm người em gái của mình ư...?

Từng kỉ niệm xa xôi chợt vọng về trong hắn...

Một buổi dạo chơi ở thảo nguyên xanh.

-Anh Minh Hoàng !! Anh công em đi ^____^ hihhi

-Vui lắm hả ? Vậy thì ngày nào anh cũng công em đi chơi như thế này nhé ?

-Uhm ! Kể cả khi em lớn lên nữa đó nha ! Anh vẫn sẽ công em chứ ?

-Nhất định rồi, em gái của anh ạ !

Rồi là những lần hờn dỗi của hai anh em. Nhưng lần nào, Thiên Ân cũng là người làm hòa trước, con bé có tính dễ thương, nhí nhảnh nên không muốn giận tí nào cả.

.....

Hay là cảnh tượng chia lìa vô cùng đau thương ngày ấy. Khi cả hai anh em đang vui đùa ở căn biệt thự nhà họ Nguyễn thì đám cháy từ đâu ngùn ngụt bốc lên. Minh Hoàng – hắn đã ôm chặt lấy Thiên Ân – người em gái mà hắn luôn một mực chở che. Thế nhưng sau đó, chỉ có hắn được cứu ra khỏi đó. Còn Thiên Ân, khi đội cứu hỏa lên thì đã không còn thấy con bé đâu nữa rồi. Có người bảo con bé đã chết nhưng cũng có người bảo là Ân đã được ai đó cứu thoát rồi. Và một trong hai điều đó thì vẫn không thể xác định được.

Và cho đến ngày hôm nay thì... Rõ ràng, Nguyễn Nguyễn Thiên Ân bằng xương bằng thịt ngày nào vẫn còn sống.

“Cảm ơn em ... vì em vẫn còn hiện hữu trên cõi đời này, em gái anh ! Cảm ơn em ... vì đã mang lại sự sống cho trái tim anh và cũng đồng thời giết chết nó một cách vô tình.”

Minh Hoàng thở dài. Hắn đã tạm thời cân bằng lại được bản thân. Vội vàng rút chiếc điện thoại ra ... di chuyển đến số máy của ông Nguyễn – bố của hắn.

-Alo ! Minh Hoàng - con đấy hả ? – Bố hắn nói bằng giọng hăm dọa vì ít khi Hoàng chủ động gọi điện cho ông.

-Khi nào thì con có thể qua Mỹ du học ? – Hoàng lạnh nhạt đáp.

Ông Nguyễn như hét lên trong điện thoại, không dấu nổi sự mừng rỡ :

-Sao cơ ? Bố có nghe nhầm không đấy ? Con sẽ đi du học ???

-Vâng.

-May quá ! Mai, mốt gì đó con về nhà để chuẩn bị nhé ! 3,4 ngày nữa bố sẽ xếp lịch cho con đi cùng Minh Thảo !

-Mai con sẽ về ! Chào bố ! – Nói rồi Hoàng vội cúp máy ngay.

Thế là xong. Hắn sẽ rời xa khỏi chốn này để lãng quên những chuyện mệt mỏi đã xảy ra trong thời gian qua. Thoại My vẫn sẽ là Thoại My. Tạm thời là như thế và khi đến thời cơ thích hợp, Minh Hoàng sẽ nói tất cả cho nó và mọi người biết sự thật ấy. Còn bây giờ, chỉ hắn biết thôi ... thế là đủ !

48. Chương 48

Tối hôm đó.

- Sao cơ? Anh sẽ đi Mỹ du học à? – Nó tròn mắt đầy ngạc nhiên khi nghe tin Minh Hoàng thông báo là ngày mai sẽ về nhà để chuẩn bị đi du học ở Mỹ cùng Minh Thảo. Lòng nó chợt cảm thấy trống trải. Chẳng lẽ từ nay Biệt thự Hoàng tử sẽ thiếu vắng một thành viên sao? Và cả bộ ba nữa, chẳng lẽ sẽ trở thành “Bộ hai” chắc?

- Đường đột quá vậy? Sao bây giờ cậu mới nói? – Nhất Bảo cũng không tránh được sự ngạc nhiên .

Riêng Thiên Vũ thì hẳn không tỏ ra như nó hay là Bảo bởi vì hẳn đã nghe bố hẳn nói qua về chuyện này rồi .

- Nhưng tôi nghe Minh Thảo nói là cậu không đồng ý rồi cơ mà?

Minh Hoàng lặng lẽ cười , không đáp . Hắn nhấp một ngụm trà đắng rồi nói trong tiếng thở hắt :

- Tôi định không đi. Nhưng rồi thì tôi thấy không qua Mỹ sẽ bỏ lỡ một cơ hội tốt để học tập. Vậy nên hôm nay tôi mới vội vàng đưa ra quyết định này!

Nó gật gù :

-Ừm! Việc đi du học đúng là tốt thật , nhưng mà anh nói gấp rút quá . Chưa chi mà mai đã đi rồi!

-Đi sớm chừng nào thì càng tốt chừng ấy! Ở đây đã không còn gì cho tôi lưu luyến nữa rồi... – Minh Hoàng chợt buột miệng nói khiến nó, đặc biệt là Vũ và Bảo sững lại một lát, sau đó cũng mau chóng đảo mắt xung quanh.

Nó lại suýt xoa , tỏ ra tiếc rẻ :

-Giá mà anh nói sớm hơn một chút thì hay rồi! Nhất định tui sẽ tổ chức một bữa tiệc để chia tay ...

Hoàng liền đáp lại , lạnh băng :

-Không cần thiết đâu !

-Haizzz !!! Thế là “bộ ba” sẽ không còn là “bộ ba” nữa rồi! – Nhất Bảo nói bằng giọng chán nản , pha chút mệt mỏi.

Hoàng lại cười trừ , vỗ vai Bảo :

-Thôi! Đừng bàn về chuyện này nữa nhé . giờ tôi phải lên phòng chuẩn bị để mai về nhà. Có lẽ thứ 7 là phải lên máy bay rồi.

Nói xong hắn lại quay sang phía Thiên Vũ :

-Bây giờ lên sân thượng được chứ? Tôi có chuyện cần nói riêng với cậu .

-Ok ! – Vũ đáp gọn , sau đó cùng đi theo Minh Hoàng.

Còn nó thì ngồi lại tí từng hồi chuyện Nhất Bảo về cái vụ Ngọc Châu đang giận hắn. Thật đúng là khi yêu thì ghen là điều không thể tránh khỏi . Thậm chí , ghen mới biết là yêu nhau như thế nào ấy chứ!

Tại sân thượng .

Từng đợt gió nhẹ nhàng rít qua khiến cho hai con người cảm thấy thoải mái hơn trước cái ngột ngạt của sự im ắng.

Một lát sau , như không đợi thêm được nữa . Thiên Vũ liền cất tiếng :

-Cậu có gì muốn nói , thì nói đi!

Minh Hoàng xỏ tay vào túi , mắt vẫn không rời những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời . Sau đó chậm rãi đáp :

-Tôi muốn nhờ cậu một việc , đơn giản thôi và tôi rất mong cậu đồng ý !

-Được rồi ! Chỉ cần nằm trong tầm với của tôi thì ok ! – Vũ nói , khẽ tựa người vào lan can.

Hoàng mỉm cười chua xót , hần chợt thấy nghẹn đắng nơi cuống họng và rồi lôi ra một chiếc hộp nho nhỏ hình trái tim đặt gọn vào lòng bàn tay của Thiên Vũ.

-Đây là sợi dây chuyền mà Thoại My đã đem đi cầm đồ lúc rời khỏi Biệt thự. Cậu có thể giúp tôi đưa nó cho cô ấy được không? Và cũng đừng nói là tôi đã đưa cho cậu, cứ bảo là cậu đến QQ và chuộc lại nó.

-Tưởng gì chứ chuyện này thì đơn giản. – Vũ cười xuề xòa đáp rồi chợt hỏi : - Sao cậu không đưa cho My , mà lại là tôi?

Hoàng cố ghìm lòng lại . Chết tiệt , từ trước đến nay chưa bao giờ hần cảm thấy không thể làm chủ được cảm xúc như lúc này . Hần cố hần lấy từng tiếng:

-Rồi cậu sẽ biết tất cả . Nhưng không phải là bây giờ!

.....

Nó đang ngồi cặm cụi nghiền ngẫm mấy bài toán mà cô giao về nhà. Đúng thật là khó ưa làm sao , nó chẳng nghĩ được tí nào cả. Điều đó cũng dễ hiểu thôi, nó là đứa có chỉ số IQ không mấy cao nếu không muốn nói là quá thấp . Đã thế lại còn bị hổng kiến thức từ cấp II nữa.

Giả dụ có một ngày nó trở thành “ Bộ trưởng của bộ Giáo dục và Đào tạo” thì chắc chắn nó sẽ đề nghị dẹp ngay cái bộ môn toán một cách không thương tiếc.

Đang “cao trào” suy nghĩ linh tinh thì nó chợt nghe tiếng gõ cửa nhẹ .

-Thoại My!

Nó liền chạy lại mở cửa , thì ra là Minh Hoàng.

-Đi dạo với tôi một lát, được chứ?

Nghe tới đi dạo , nó cũng thích lắm. Nhưng còn một mớ bòng bong chưa giải quyết nên nó cũng hơi lo lắng, phân vân một chút. Thôi mặc kệ, nó tự nhủ là có nghiền cứu mấy nữa thì cũng bó tay , hơn nữa ngày mai Minh Hoàng đi rồi. Sau này có muốn cũng không còn cơ hội nữa. Mỉm cười , nó gật đầu sau đó bước đi cùng hần.

.....

Đường phố hôm nay vẫn nhộn nhịp như mọi khi, nhưng đượm trong đó một chút gì yên ắng, lặng lẽ rất khó tả.

Hai con người : nó và Minh Hoàng cũng dường như không có chuyện gì để nói. Họ cứ thế, nhẹ nhàng sánh bước , không ai nói với ai câu gì.

Đột nhiên , nó cảm thấy ớn lạnh , hoang mang ; liền quay sang phía Minh Hoàng :

-Minh Hoàng này , anh đi rồi ... bỏ mặc tui tui với Black Rose sao?

Nghe nó hỏi, hần đáp liền . Có lẽ là vì hần đã suy nghĩ rất nhiều về vấn đề này rồi chẳng?

-Tôi biết. Nhưng tôi tin vào khả năng của Thiên Vũ và Nhất Bảo.

-Nhưng dù gì thì cũng ... - Nó đang định nói nhưng chưa hết câu thì đã quay sang hướng khác – Mà thôi, việc đi du học cũng tốt cho anh cơ mà.

Minh Hoàng cũng hơi hiểu ra vấn đề. Cả Thiên Vũ, Nhất Bảo và nó đều không muốn hần đi. Và cũng ít ai biết rằng, hần cũng thế - hần cũng không muốn sang Mỹ một chút nào . Nhưng vì lí do đó – một lí do đặc biệt mà hần không thể làm khác.

Bỗng , nó nhìn thấy một gian hàng bán kem ốc quế . Nó thích thú chạy đến thật nhanh thì... “oạch!” . Nó vấp phải cục đá.

Chưa kịp cảm nhận cái đau thì Minh Hoàng đã nhẹ nhàng như một cơn gió lướt đến bên nó , dịu dàng đỡ nó dậy:

-Có làm sao không?

Cứ tưởng rằng nó sẽ lắc đầu che dấu cảm xúc mà đáp: “ Không , tui không sao hết” . Nhưng nào ngờ , nó trả lời gọn ơ :

-Thế này mà không sao cho được ! Mà hình như tui bị trật chân rồi! Ủi cha mẹ ơi , đau quá!!!

Minh Hoàng chợt bật cười vì thái độ trẻ con đáng yêu của nó. Liền quay lưng lại:

-Thôi , lên đây tôi công!

-Anh á? – Nó tròn mắt hỏi lại , miệng méo xệch.

-Không tôi thì là ai?

Nó cười chừa thẹn, sau đó theo phốc lên để hấn công.

“Ấm ghê!” Nó thăm nghĩ , thích thú gục đầu vào bờ vai của hấn.

Bất giác , nó cảm thấy cảnh tượng này sao thật quen. Dường như đã là một kí ức nào đó, từ rất lâu rồi. Nhưng tất cả xuất hiện trong đầu nó mờ ảo lắm, nó không tài nào có thể nghĩ thêm được điều gì hơn. Lại thật!

Cả Minh Hoàng cũng vậy, bao kỉ niệm thuở xưa lại ùa về bên hấn. Lòng hấn se lại rồi bỗng dưng buột miệng nói:

-Thoại Mỹ này, từ nay cô hãy coi tôi như là một người anh trai , được chứ?

-Anh trai? Thế cũng được à?

-Uhm. Cô sẽ là em gái và tôi sẽ là anh của cô!

-Vui nhỉ? Tôi chỉ có chị gái, nay lại có thêm một người anh. Thế cũng tốt ! – Nó tươi cười nói đến đây thì đầu óc lại chợt đứng khựng lại . Hình như... nó đã từng có một người anh ...?!?

Nhẹ nhàng , đơn giản . Từ nay Minh Hoàng đã là “anh trai” của nó như vậy đấy. Tuy thế nhưng thời gian nó được ở bên anh chỉ còn là vài tiếng đồng hồ đếm ngược. Buồn.

Cũng vào lúc đó , tại Biệt thự nhà Cẩm Tú – Ngọc Châu.

Châu đang lặng yên ngồi thưởng thức bản nhạc mà mỗi lần buồn con bé lại hay nghe : “ Kiss the rain” . Lòng Châu cảm thấy xốn xang lạ thường , nó muốn khóc lên thật to để giải tỏa tất cả , để lòng nó thấy nhẹ nhàng hơn nhưng lí trí lại nhủ nó rằng : “ Không được khóc!”

Nếu là trước đây , khi Nhất Bảo chưa “là gì” của nó thì hấn mỉm cười đầy trêu mến như vậy thì nó cũng xem như là thường , là điều không cần phải “hao tâm” . Còn bây giờ thì lại khác , dù chỉ là một ánh mắt nhìn ai đó cũng đủ khiến nó phải dằn vặt , suy nghĩ nhiều.

Bỗng ...

-Sao thế này? Cô em thân yêu của tôi nay sao lại đầy tâm trạng thế này?

Ngọc Châu giật mình , quay lưng lại thì đã thấy chị Cẩm Tú đứng ở đó.

-Chị ra ngoài đi! Chị là ai mà lại tự ý mở cửa phòng người khác cơ chứ? Đúng thật là...

Cẩm Tú chống hông , hất hàm đáp bằng giọng chắc nịch:

- Tao là chị mày!

Châu chau mày khó chịu. Lúc nào chị cũng đưa ra cái quyền làm “đàn chị” ra mà nói và mỗi lần như thế thì phần chìm luôn thuộc về nó , đương nhiên chị ta lại nắm giữ phần nổi. Nó vẫn một mực nằng nặc :

-Chị đi ra ngoài đi , bộ ba mẹ chưa dạy cho chị phép lịch sự tối thiểu à?

Nhắc đến hai chữ “bố mẹ” – Tú lại càng thêm phần tức tối, lòng cô khẽ quặn lại. Nếu bây giờ trên tay cô là một con dao thì biết đâu Châu đã gặp nguy hiểm lớn rồi. Sở dĩ như thế là vì từ nhỏ, ông bà Phạm vốn ít khi quan tâm đến cuộc sống gia đình, công việc đã vô tình quẩn lầy họ. Khi có thời gian về thăm nhà, thăm con thì họ lại dành nhiều hơn cho Châu. Điều đó dần dần đã khiến trái tim cô tổn thương đến nặng nề và một phần quan hệ chị em không mấy tốt đẹp giữa cô và Ngọc Châu cũng là vì vậy mà nên. Ngọc Châu lại là một con bé vô tư nên không hề nghĩ ngợi gì những điều đó và sự thật thì nó vô tội.

Tuy thế thì giữa chị và em có cần phải ích kỉ , có cần phải nhỏ nhen , có cần phải hẹp hòi như vậy không?

-Tao không có cái lịch sự như mày. Nhưng ít nhất bây giờ, tao đang rất vui! Còn mày hả? Rầu rĩ như vậy thì chắc lại có chuyện với gã Nhất Bảo chứ gì? – Tú cố tình nói bằng giọng mỉa mai cốt để cho trái tim Châu càng tổn thương.

-....

Im lặng , Châu không đáp . Con bé chỉ đưa mắt sang phía cửa sổ để tránh sự soi mói từ Cẩm Tú.

-Dấu à? Không qua được mắt chị mày đâu! Nói đi, Nhất Bảo lại “đú đờn” với con nào à.

-....

Vẫn im lặng , con bé không lên tiếng .Nó không biết nói gì vì “nói sai” thì là nói dối còn “nói đúng” thì chẳng phải vừa ý chị ta sao?

- Thôi chị bảo này, đừng có buồn em gái ạ! Em nghĩ bộ 3 là ai chứ? Đẹp trai, hào hoa, giàu có. Nhất Bảo có thể ‘quỵ lụy’ trước em được sao – một Phạm Ngọc Châu quá đối tầm thường?

Châu sầm mặt xuống, cổ nứu những giọt nước mắt đang chực tuôn rơi . Con bé không phủ nhận trước những lời nói của Cẩm Tú, chỉ là hơi buồn một chút, ngấm lại bản thân một chút, trái tim khẽ nhói đau một chút. Chỉ thế thôi...

Đôi khi Châu cảm thấy mình thật hèn nhát. Trước Tú, ít khi nó có thể đứng lên để nói thẳng những suy nghĩ trong tận đáy lòng. Tại sao ư? Đơn giản vì chỉ cần nó có chút thái độ chống đối mà làm cho chị ta cảm thấy khó chịu thì ... liên tiếp sau đó là đằng đằng những lời mắng nhiếc, sỉ vả không thương tiếc. Thậm chí là một cái tát không nương tay.

Nhiều lần Châu cũng đã tự hỏi rằng chị ta có còn là chị của nó hay không? Và rồi sau đó dù có thế nào thì nó vẫn quan tâm ,vẫn ân cần với chị theo đúng nghĩa là một cô em gái.

Sáng sớm hôm sau. Trời dịu mát , bình yên.

Một chiếc xe ô tô đen tuyền sang trọng đỗ trước cửa Biệt thự hoàng tử . Có lẽ họ đến đón Minh Hoàng đi – một sự ra đi quá đường đột. Nếu như fan của hắn mà biết chắc chắn sẽ phát điên phát khùng lên mất.

-Bây giờ anh về nhà bố mẹ , mấy ngày sau mới qua Mỹ hả? – Nó hỏi ,giọng nhỏ nhẹ.

-Ừm ! Em ở lại cố giữ gìn sức khỏe nhé ! – Minh Hoàng nói rồi siết nhẹ lấy đôi bàn tay nó. Sau đó quay sang Thiên Vũ và Nhất Bảo : - Hai cậu cũng vậy nhé! Đặc biệt là phải cố gắng giải quyết nhanh chóng vụ Black Rose, càng để lâu càng nguy hiểm.

-Tôi hiểu. Thứ 7 cậu lên máy bay, bọn tôi sẽ tới tiễn.

-Không cần đâu! – Hoàng khách sáo đáp , khẽ nở một nụ cười.

Nghe vậy , nó liền chen vào ngay :

-Anh có nói gì đi nữa thì hôm đó em , Thiên Vũ và Nhất Bảo cũng sẽ tới. Biết bao giờ mới được gặp lại anh.

Minh Hoàng khẽ đưa tay lên nhìn đồng hồ, sau đó vẫy tay chào cả bọn:

-Thôi, tôi đi. Hai cậu gửi lời xin lỗi tới Fan Club hộ tôi nhé. Cảm ơn.

Dứt câu , cánh cửa xe ô tô được đẩy nhẹ ra. Hấn bước lên một cách nặng trĩu. Sau đó đưa mắt nhìn lại căn biệt thự lần nữa rồi mới đi.

Hoàng ra đi để lại nỗi buồn , nỗi nuối tiếc man mác trong lòng nhiều con người. Nhưng chẳng ai hay tại sao hấn lại ra đi quá đổi nhanh chóng ... tựa như một ngọn gió ...

49. Chương 49

ôm nay cả bọn đến trường và thiếu vắng Minh Hoàng. Xung quanh ai cũng lấy làm lạ nhưng họ không biết rằng hấn đã ra đi , phải rất lâu nữa mới quay trở lại nơi đây.

Mới cách đây 24 tiếng đồng hồ , chẳng ai nghĩ rằng Minh Hoàng sẽ đi du học ở Mỹ , ngoại trừ những người trong cuộc như hấn , Minh Thảo và gia đình của hai bên. Thế mà ngày hôm nay – ngay lúc này đây, khi ngoảnh lại sau lưng thì đã không còn nhìn thấy hấn .Cái bóng dáng lẫm lẫm, lạnh lẽo luôn có một sự thu hút đến kì lạ nay đã xa xăm , xa xăm thật rồi.

-Ê ! Thoại My! Cô đi đâu đó? Tối trường rồi cơ mà!

-Hả? – Nó giật mình đáp , mắt đảo qua đảo lại . Trời đất , đến trường từ “bảy đời” rồi mà nó chẳng hay biết gì hết . Có lẽ là do này giờ nó mãi suy nghĩ vấn vương.

“ Ơ...à...ờ!”

Nó ngập ngừng nói , sau đó lẩn thẩn bước vào trường cùng bộ ba. À không, bây giờ có nên gọi là “bộ ba” nữa không nhỉ? Huhm... Nó chẳng biết phải nói thế nào cho thật chính xác , lòng khẽ thấy bối rối.

Nhìn thấy đám học sinh đang nhốn nháo , Thiên Vũ lại thở dài , tay chấp dài lên đầu :

-Mệt mỗi thật. Chúng ta sắp phải thực thi một công việc vô cùng khó nhằn rồi, Nhất Bảo.

-Ừ , việc thông báo cho fan quả thật là tồi tệ . Nhưng cũng không thể tránh được chuyện này. – Bảo cắn răng nói một cách thật xót xa.

Đi được thêm một đoạn nữa. Nó tạm biệt Vũ và Bảo để vào lớp. Còn 2 bọn hấn thì phải tới gấp phòng họp để thông báo về sự ra đi của Minh Hoàng . Chắc hấn điều này sẽ khiến không ít fan phải rơi nước mắt nhạt nhòa.

o-o-o

Tại phòng họp fan của Bộ Ba.

Dù chưa đả động gì nhưng sự vắng mặt của Minh Hoàng cũng làm cho họ nhao nhao cả lên. Có lẽ nào họ đã đoán biết được điều chẳng?

-Hôm nay tôi – Thiên Vũ - đại diện cho Bộ Ba xin thông báo một tin. Đó là từ nay , Minh Hoàng sẽ không còn học ở trường chúng ta nữa...

Thiên Vũ vừa dứt lời . Cả đám đông đã như vỡ òa ra. Nghe đâu còn có cả tiếng thét và những giọt nước mắt ào ã nữa.

Hấn và Bảo ngán ngẩm nhìn nhau , từng ánh mắt thật nặng trĩu. Nhưng chỉ vài phút sau , Vũ đã nhanh chóng lấy lại ổn định và thông báo thêm vài quyết định nữa. Rằng Bộ Ba vẫn là bộ ba. Tất cả chỉ là tạm thời , Minh Hoàng vẫn là một thành viên của hội và sẽ có ngày cậu ấy sẽ trở về , nhất định thế . May thay, điều đó lại khiến fan an tâm hơn một chút và cả Thiên Vũ , Nhất Bảo cũng vậy .

Không gian trầm lắng trong ít phút trong những giọt nước mắt tiếc nuối , sự ngậm ngùi khôn nguôi .

Ở tại phòng học của nó.

-Ngọc Châu này ! Trên đường tới trường ấy , anh Bảo cứ nhắc tới hoài à .

Nó mới nói đến đó mà Châu đã giật nảy người quay lại , đáp liên hồi :

-Cái gì? Nhắc cái gì thế ?

Xem ra cậu ấy vẫn đang còn xốn xảng lắm . Có lẽ không phải là giận thật . Mà là làm mình làm mẩy , đan xen chút ích kỉ mà thôi. Coi bộ thì không nghiêm trọng lắm nhỉ?

-Ảnh nói là... mà quên , cậu quan tâm làm gì ? Việc gì tớ phải nói với cậu khi cậu bảo là giận hằn ta rồi cơ nhỉ ? – Nó làm bộ nói , cố tình chọc tức Châu chơi.

-Đáng ghét ! Thế mà dám bảo là bạn thân của tớ cơ đấy! – Châu trề môi đáp , kéo dài hai chữ “đáng ghét”.

Nó thở dài chán nản , sau đó ngồi phịch xuống cái ghế đối diện với Châu .

-Ái chà ! Xem bộ thì bão cấp 10 đã đổ bộ vào đất liền rồi đây ! Duy chỉ có điều dự báo thời tiết bảo là mạnh lắm cơ nhưng thực tế thì không đủ làm gãy cành cây ! – Nó bông đùa vài câu , rồi ấn nhẹ vào trán Châu khiến con bé sực người ra rồi làm mặt nghi ngờ :

-Này! Ý cậu là tớ không giận anh Bảo mà chỉ là giả vờ thôi chứ gì ?

Nó lắc đầu nguầy nguậy chối tội rồi giơ tay đầu hàng :

-Làm gì có ! Tự cậu suy diễn ra cả đấy nhé ! hehehe ! Nhưng mà nói thật nè ...

Nói đến đây , nó bỏ tay xuống , ngáp ngừng một lát sau đó đổi giọng nghiêm nghị nói :

- Cậu đừng có thế nữa . giống như khi đang cầm một cái ly thủy tinh ... nếu không cẩn thận thì sẽ để nó tuột khỏi tầm tay và vỡ . Sẽ không thể cứu vãn được nữa đâu. Hơn hết , những mảnh vỡ ấy có thể khiến cậu đau . Máu có thể chảy ra và ngừng lại ngay lập tức nhưng vết sẹo thì ... vẫn hằn trên tay cậu đấy thôi.

Nói rồi nó bỏ ra ngoài lan can . Chả hiểu sao hôm nay nó lại ăn nói triết lí thế không biết?! Nhưng điều đó có mấy quan trọng đâu , quan trọng là dường như nhỏ bạn Ngọc Châu đã hiểu ra vấn đề rồi .

Lòng nó chợt buồn man mác . Nó trộm nghĩ đến Minh Hoàng . Huhm... Không biết đi rồi anh có còn nhớ đến món Mi-xi-xup của nó nữa không nhỉ? Có thường xuyên liên lạc về như lời anh hứa không ? Và... còn nhiều điều nữa lắm . Nhưng không sao , nó còn gặp được anh một lần nữa là vào thứ 7 cơ mà.

Bỗng....

Một bàn tay đặt nhẹ lên vai nó.

-Thoại My !

-Hả?- Nó bất giác nói , giật bản mình nhắm tịt mắt và hét toáng lên : “ á á á ! Ma !!!”

Lại phải sau vài giây định hình . Nó mới phát hiện ra mình hổ như bao lần.

-Trời đất ! Thiên Vũ !!! Sao lần nào anh xuất hiện cũng đầy kì bí như MA thế nhỉ ? Thật là sợ quá đi !

Vũ gỡ đầu tặc lưỡi . Nghe nó nói , hần nữa muốn phản bác nữa lại không . Nhưng chẳng lẽ bên hần nó lại thiếu cảm giác an toàn đến thế sao? Hần cũng muốn được như bao người con trai khác , được quan tâm , được chở che người con gái mà mình thương yêu .Mà điều đó thì hay chẳng hần chưa làm được bao giờ , dù đã rất rất cố gắng.

Lần này thì hần quyết tâm thật sự . Điều đó “thấy rõ” vào giờ ra chơi ngày hôm đó.

.....

Thiên Vũ đứng độ nó ở hành lang . Đã quyết tâm rồi nên hần sẽ đối xử thật nhẹ nhàng , tình cảm.

Từ đằng xa , một cảnh tượng như mơ , lãng mạn hết chê . Hần vẫn tay đứng đưa phẩy phàng và dần dần tiến lại một gần tới phía nó.

Sững người trong vài giây... Nó há hốc miệng bởi tiếng gọi “eo ẻo” của Thiên Vũ :

- Thoại My ! Thoại My à ...

Nó lùi người về đằng sau mấy bước ra vẻ cảnh giác , sau đó nhanh chóng chuyển sắc mặt trở nên hình sự :

-Này ! Kiểu gì đây hử ?

-Tôi đã bảo là sẽ không như thế nữa rồi cơ mà... Thấy chưa ? Lần này cô đâu có giật mình đâu , phải không Thoại My ? – Vũ đáp bằng giọng hí hửng , pha lẫn “tí tưng” hăm hăm .

Lúc này nó mới vỡ lẽ . Thật đúng là “khìn” quá đi mà . Nó trề môi trề má dăm dăm nhìn Thiên Vũ :

-Thà rằng anh cứ xuất hiện như ma như quỷ như ban sáng cũng được .Chứ cứ như thế này thì ... Y chóc gã biến thái . Nói thật là hiện tại tui đang vô cùng hoang mang... Hoang mang thấy sợ luôn . Anh có thật là một boy không đây ?

- Ô...cô.... cô... - Vũ cứng họng không nói được gì .

Nó bật cười thích thú sau đó quay phắt 180 độ bước đi để lại Thiên Vũ trơ trọc đứng một mình . Mất chữ O miệng chữ A : “ Trời đất ơi ! Làm ơn cho con biết con phải làm thế nào đây ? Rắn cũng không được , mềm cũng không được là thế sao? ”

Rồi lại sực nhớ đến chuyện khi sáng . Vũ đuổi theo nó một mạch thật nhanh . Hắn phải làm rõ chuyện này. Suốt hai tiết học vừa qua hắn đã khó chịu lắm lắm rồi.

-Đợi đã My !

-Gì nữa đây? - Nó đáp , vẫn giọng hăm hăm “cổ điển”.

- Khi sáng lúc cô nói chuyện với Minh Hoàng. Cô... xưng “em” với hắn ta đây hử?

Nó vênh mặt lên vẻ thản nhiên :

-Ừa ! Thì sao?

Thiên Vũ bỗng cười phá lên , dù trong lòng thì đang như có lửa đốt. Hắn cố tỏ ra vui vẻ :

-Thì đúng thế mà! Chẳng phải cô yêu hắn ta sao?

-Đúng là đồ hăm thì có ý ! Minh Hoàng là anh trai tui đây ! – Nó trề môi nói , sau đó lại ngững nguẩy bước đi . Tất nhiên Vũ vẫn chưa buông tha :

-Là...Là sao ?

-Mệt anh quá đi . Tui còn phải vô lớp nữa . Anh cứ tạm hiểu tui với Minh Hoàng yêu nhau đi cũng được ! – Nó đáp xuề xòa sau đó xông ngay vào lớp , không để cho Vũ có thêm cơ hội nói gì nữa .

Nghe nó nói , bỗng dưng hàng lông mày của Thiên Vũ xô lại vào nhau nhăn nhó. Xem ra hắn đang bực bội lắm .

Nó chợt cảm thấy tức cười . Chả hiểu tại sao nó cứ muốn chọc tức hắn ta thế không biết . Cứ y như nỗi đau khổ của hắn lại là niềm vui của nó vậy. Mà mỗi lúc hắn cau có như con khỉ đột xổng chuồng bách thú , tuy hơi đáng ghét một chút nhưng...cũng dễ thương đấy chứ ! ^^! Hihi

Quên đi quên lại , nói đi nói lại một hồi thì hắn vẫn chưa đưa cho nó sợi dây chuyền mà Minh Hoàng nhờ hắn gửi cho nó. Thôi kệ , để ra về đưa cũng được . Nghĩ rồi hắn bấm bụng cho qua.

Ra về nó đã đụng phải gương mặt tươi hơn hớn của Châu .Huhm... không biết có chuyện gì đây . Thế nên nó liền chống nạnh hỏi :

-Hey ! Có gì mà vui thế ?

-Bí mật ! – Châu khịt mũi nói rồi khẽ giơ một ngón tay ra trước miệng.

Nói thế chứ ai mà chẳng đoán được cái chuyện đang xảy ra với Châu . Chắc hắn là chàng và nàng đã làm hòa rồi nên mới thế . Không nằm ngoài suy nghĩ của nó , đúng là như thế thật . Châu đã khai sau một hồi nó ỉ ỏi năn nỉ. Hơn thế , con bé và Bảo lại còn hẹn nhau ra về cùng đi ăn ở nhà hàng Pháp nữa chứ . Lãng mạn ghê!

Nó chợt thấy lòng ganh tị , nó cũng ước có một chàng hoàng tử luôn chở che bên cạnh như thế . Nhưng mà... ngoại trừ bộ 3 ra thì ai cũng được hết ^^!

-Vậy thôi , cứ đi chơi vui vẻ với gã ý đi nhá ! Tớ về đây ! Bye!

Vẫy vẫy tay chào bạn rồi nó bước lại phía gốc cây bàng gần đó , nơi mà Thiên Vũ đang đứng đợi. Nó quyết tâm lần này phải làm cho hấn ta hoảng hồn một phen mới được.

Rón rén rón rén . Nó đi nhẹ nhàng như không có tiếng động , thế mà...

-Cô tới rồi đấy à ? – Thiên Vũ nghe thấy nói , sau đó quay lưng lại cười toét mắt với nó.

Nó há hốc miệng sau đó cố gắng nhăn răng cười lại :

-Ồ..ờ...thôi...về !

-Điều bộ gì đấy? Cứ như con đười ươi ! – Nói rồi Thiên Vũ choàng tay qua người nó bước đi.

Nó héch mặt lên nhìn hấn ta chằm chằm :

-Này , bỏ tay ra ! Đừng có ý mình là đồ khỉ đột xổng chuồng thú mà thích làm gì thì làm à nha !

Mọi lần thì Thiên Vũ – hấn ta sẽ tức điên lên bỏ tay ra nhưng lần này thì lại khác , hấn đáp lại hết sức vô tư :

-Thích thế đấy!

-Bộ anh thích tui hả ?

-Ừ ! Thì sao?

-Cái gì ?

-Haha ! Sợ rồi kìa ! Đúng là đồ ngốc ! – Vũ nói , gõ đầu nó cái cốc rồi tiếp tục bước đi .

Nó biết chắc là những lời hấn nói lúc này là những câu đùa giỡn với mưu đồ chọc tức nó thôi . Nhưng sao nó vẫn có cảm giác gì đó lạ , lạ lắm . Nó hít một hơi thật sâu cố giữ lấy bình tĩnh , tự nhủ lòng rằng không nên nghĩ xa .

Bỗng....

“ Tách! Tách!”

Từng hạt mưa tí tách rớt xuống đầu nó . Chưa khỏi bất ngờ thì “Rào! Rào!”

Mưa đã ngày một to dần.

-Chết rồi ! – Nó khẽ thốt lên thì Thiên Vũ chợt nắm lấy tay nó kéo vào một hiên nhà gần đó để trú mưa. Thật may !

Nó lấy tay phủi sơ quần áo , đứng nép mình vào sát bức tường phía sau. Xung quanh chỉ có nó , hấn và một màn mưa trắng xóa.

Run run... Nó lạnh. Nó lè lưỡi cho qua vì khi sáng Thiên Vũ cũng có nhắc nó mặc áo khoác rồi nhưng nó không chịu nghe.

-Mặc vào đi ! – Vũ chợt nói và cởi áo khoác của mình đưa cho nó .

Nó nhú mày nhìn hấn một cách khó hiểu .

-Nhìn gì mà nhìn chứ ? Khi sáng tôi nhắc cả rồi mà không chịu nghe đấy nhá . Thôi , mặc vào đi không khéo lại bị cảm . Không có ai chăm sóc cho cô đâu.

-Ồ ... Ờ...Nhưng , còn anh thì sao ?

-Cô yên tâm đi . Tôi không lạnh. – Vũ đáp rồi choàng áo khoác vào cho nó , không để cho nó ậm ờ thêm câu gì nữa.

“ Cảm ơn anh!” – Nó lí nhí nói , chưa chắc Thiên Vũ đã nghe nhưng thực tế thì nó cũng không muốn hẳn nghe được . Lòng nó cảm thấy ấm áp hơn , là vì áo khoác của hắn hay chẳng là vì một điều gì đó tuy nhỏ bé nhưng khiến người ta phải cảm thấy diệu kì ?

Nó chợt trộm liếc mắt sang phía Thiên Vũ . Đôi môi hắn nhợt nhạt . Có lẽ hắn cũng đang lạnh , vậy mà dám bảo là không lạnh và nhường áo cho nó cơ . “Cho chết!” Nó rửa thầm nhưng trong lòng lại dâng lên một nỗi xót xa .

Thiên Vũ ngẩng nhìn mưa , ánh mắt xa xăm lạnh giá . Rồi , hắn sực nhớ ra sợi dây chuyền nên liền đưa ra cho nó.

-Thoại Mỹ ! Của cô nè !

Nó giật mình quay đầu lại :

-Huhm? Cái gì cơ? – Nói rồi nó đón lấy chiếc hộp từ tay hắn . Im lặng và mở ra nhẹ nhàng.

-á ! Dây chuyền của tui ! – Nó thốt lên đầy ngạc nhiên mừng rỡ. Vậy là món đồ mẹ nó dặn phải giữ cẩn thận đã quay về lại bên nó rồi.

-Uhm ! Đúng rồi đấy , lần này đừng có đưa đi cầm đồ nữa ha.

-Nhất định thế .Trừ khi anh lại ... - Nó nói đến đây thì chợt thấy mặt Thiên Vũ biến sắc , vì thế nó không nói nữa mà phản xạ đưa tay che miệng. Sau đó như thể sợ sợi dây lại biến mất , nó vội vàng lấy ra và đeo vào cổ . Nhưng loay hoay mãi mà chưa được .

Thật đúng là mỗi lần đụng vào những món trang sức là nó lại lúng túng , vụng về đến lạ. Thấy thế , Thiên Vũ khẽ lắc đầu rồi cầm lấy sợi dây chuyền và đeo vào cổ cho nó.

“ Thành thật ! Thành thật !” Nó đang nghe rất rõ âm thanh ấy – âm thanh của trái tim khi biết... thế nào là rung động.

50. Chương 50

Hai ngày trôi qua nhanh chóng . Hôm nay đã là thứ 7 , ngày Minh Hoàng đến sân bay sang Mỹ du học.

Chính vì vậy nên nó , Thiên Vũ , Nhất Bảo và Ngọc Châu quyết định sẽ nghỉ học một buổi để ra tiễn Minh Hoàng.

Nó vừa vui vừa buồn . Vui là vì sẽ được gặp Minh Hoàng . Còn buồn là ... từ nay khoảng cách giữa nó và anh lại càng xa. Cuộc đời là thế đấy , tại sao cứ để người ta xích lại gần 1 phần thì lại đẩy người ta ra 10 phần ?

Bốn con người đặt chân tới Sân bay . Bây giờ là 8h30 . Vậy là còn 30 phút để họ gặp Minh Hoàng .

-Minh Hoàng ! Minh Thảo ! – Nhất Bảo giơ tay vẫy vẫy Hoàng và Thảo . Xung quanh đó còn có gia đình của hai bên nữa .

-Oh ! Các cậu đến tiễn bọn tôi đấy à ? – Hoàng cười nói với vẻ mặt tươi tắn . Có ai biết rằng đằng sau vẻ mặt tưởng chừng như vô cùng thoải mái ấy thì lại là một nỗi buồn khôn nguôi?

-Tất nhiên là phải tới chứ ! – Nó nói rồi quay sang nắm lấy tay Minh Thảo : - Lâu ngày chưa gặp em nhỉ? Đạo này có vẻ mập mạp đáng yêu nha.

Minh Thảo trề môi đáp :

-Sao ai cũng nói em như vậy thế nhỉ? Có lẽ phải ăn kiêng thôi!

-Đừng! Form thể này là chuẩn rồi đó. Qua bên ấy phải giữ gìn sức khỏe, đừng có nhịn ăn mà kiệt sức nha Thảo.

-Hi ! – Thảo cười gượng , mặt con bé có vẻ căng thẳng và chút nặng nề dễ nhận thấy.

Sau đó , cả bọn kéo nhau lại phía gia đình hai bên để chào hỏi cho phải phép. Nó vô tư không nhận ra rằng , người đàn ông đứng tuổi đang mãi nhìn nó không rời mắt. Người đó là ông Nguyễn - bố của Minh Hoàng.

-Cháu là ...?

Thấy bố mình sững lại như vậy , mặt bỗng dưng biến sắc nên Minh Hoàng đã hiểu ra phần nào của vấn đề nên liền chen ngay:

-Cô ấy là Thoại My , ở cùng Biệt thự với tụi con .

Hoàng quay sang nhìn nó , thở phào nhẹ nhõm khi thấy mặt của sợi dây chuyền nằm ở trong áo . Chứ không thì không ai đoán chắc được chuyện gì sẽ xảy ra...?

-Anh trai ! Anh qua Mỹ khi nào về ? – Nó neho neho hỏi , lắc nhẹ tay Minh Hoàng.

Ông Nguyễn lại để ý từng hành động , lời nói và cử chỉ của nó . Sao thật giống...

-Huhm... Chắc cũng phải vài năm!

-Khi về nhớ phải mua quà cho em gái đó nha ! – Nó cười đáp vô tư. Trong khi đó thì Minh Thảo lại há hốc miệng :

-Cái gì mà anh trai...em gái...??

-Hehe ! Dạng như anh em kết nghĩa ý mừ. – Nó nhăn trán đáp , cố suy nghĩ dùng từ gì để diễn đạt cho hợp lí một chút.

Nghe nó nói , Minh Thảo cũng không tránh khỏi được ngạc nhiên . Nhưng chỉ là một tí tẹo thôi , con bé cười nhẹ ranh ma nói :

-Ghe nha ! Hồi lâu còn thấy ghét nhau như chó mèo , thế mà giờ lại kết nghĩa “anh em” cơ đấy ! Chà , chà , chà !

Minh Hoàng cũng cười , sau đó quay sang nói với Thiên Vũ và Nhất Bảo một vài điều . Về cuộc sống , về fan và cả về ... Black Rose – đây cũng là điều mà hấn lo lắng nhất khi quyết định đi Mỹ.

.....

Ngay lúc này đây , từ đằng xa . Một cô gái đau đáu nhìn về phía Minh Hoàng , nước mắt rơi lã chã hòa lại thành dòng với vẻ buồn ảm đạm . Không ai khác đó là ... Phạm Cẩm Tú.

Anh phải đi về một nơi xa

Anh không thể sống như thế một ngày bên em

Đôi ta đã yêu nồng say mật ngọt trăng sao

nhưng trong đêm mưa anh ra đi vội vàng

Làm tim em đau đón người nào có biết

Em không trách anh sao quá vô tình

Đã cho ta gặp nhau đã trải qua bao ngày hạnh phúc

Giờ mình em làm sao hỏi anh

Tại vì sao lòng cứ phải nhớ một người mãi không không quay về

Tại vì sao lòng không thể quên quên được anh trong tim

Kể từ bây giờ , đến cả cơ hội bắt gặp ánh mắt lạnh lùng từ Minh Hoàng hay những lần nhìn trộm từ xa cũng không còn nữa rồi . Siết chặt đôi bàn tay lại , cô phải mạnh mẽ!

Bỗng...

-Chuyến Bay từ Việt Nam sang Hoa Kỳ số hiệu 197 chuẩn bị cất cánh vào lúc 9h. Đề nghị những hành khách của chuyến bay tới khu gởi đồ và tập trung tại phòng chờ bay. Xin chân thành cảm ơn. The flight from VietNam to the USA ...

Minh Hoàng thở dài , nắm chặt lấy tay mọi người một lần nữa và nói :

-Bây giờ tôi phải đi rồi. Mọi người ở lại chú ý giữ gìn sức khỏe, thỉnh thoảng tôi sẽ liên lạc về bên này. Tạm biệt,hi vọng sẽ sớm gặp lại mọi người!

Nói rồi anh vẫy tay chào nhưng chưa đi vội . Anh bước tới phía nó , thì thầm một điều gì đó mà khiến nó phải sững lại , nó không tin vào tai mình nữa , nó không tin đó là sự thật . Có lẽ Minh Hoàng chỉ dối nó thôi . Anh đã bảo rằng ... Thiên Vũ yêu nó. Hơn thế , lại còn ... rất nhiều.

Nó rửa thầm , biết là anh sắp đi Mỹ , sắp có một khoảng cách nửa vòng Trái Đất nhưng cũng không nên đùa giỡn kiểu đó chứ nhỉ ? Anh thật là... Đã thế , lại còn bảo là nó phải trân trọng điều đó . Tuy nhiên , Thiên Vũ có yêu nó đâu mà trân trọng cái gì chứ. Rõ ràng cái gã Thiên Vũ ấy rất ghét nó cơ mà.

Rốt cuộc là như thế nào ? Điều đó vẫn là một dấu chấm hỏi trong nó. Dù câu trả lời đã được ấn định chắc chắn trong nó rằng : “Không có chuyện đó đâu!” Nhưng ... một điều gì đó đã ngăn không cho nó nghĩ như vậy . Huhm... Càng lúc lại càng một khó hiểu .

Nó lại miên man nghĩ linh tinh , rồi lại thầm trách mình nghĩ xa quá . Mà có lẽ là xa thật. Nó nhăn nhá.

Bỗng , nó ngược mặt lên thì Minh Hoàng đã đứng ở bên kia cửa kính . Một câu tạm biệt nó cũng chưa nói được với anh. Dù có thể anh không thấy nhưng nó cũng vẫy tay một lần nữa , nó nhắm mắt lại thì thầm với chính mình : “ Mong anh sớm quay về !” . Một phút lặng bình yên trong nó.

Ngước mắt lên bầu trời , máy bay đã thẳng cánh . Minh Hoàng đã rời xa . Và nước mắt nó cũng đã chực tuôn rơi.

Minh Hoàng đặt chân lên máy bay một mình . Còn Minh Thảo thì không , con bé không muốn theo học quản trị kinh doanh ở Mỹ mà tha thiết muốn được trở thành một hướng dẫn viên du lịch – niềm đam mê từ nhỏ của con bé . Chính vì vậy , Minh Thảo đã không sang Mỹ mà đặt chân tại một máy bay khác qua Pháp để theo học chuyên ngành đó mà không hề có sự hay biết của gia đình . Lẽ đương nhiên , Minh Hoàng là tông phạm nhưng hẳn yên phận với việc qua Mỹ vì ... Thoại Mỹ .

Hắn định lôi cuốn sách ra đọc nhưng lại buồn ngủ nên thiếp đi một lát . Thì...

-Tôi có thể ngồi ở đây được không?

Một giọng nhỏ nhẹ vang lên . Nghe thôi cũng biết là của một vị tiểu thư đài các nào đó. Nhưng hẳn cũng chẳng buồn mở mắt .

Đến một lát sau ...

-Tôi có thể ngồi đây được không ? – Cô gái nhắc lại lần nữa , vẫn nhẹ nhàng.

Và đến lần thứ ba...

-Không lẽ một chàng trai lịch sự mà lại đứng đưng trước câu hỏi của một cô gái sao ?

Minh Hoàng thở dài ngán ngẩm , bỏ cuốn sách xuống và mở mắt ra . Chà , một cô gái xinh đẹp , thanh thoát với bộ váy trắng tinh khôi mềm mại , chiếc cài tóc cùng tone trắng bản to và một mái tóc đen óng , tay cầm một chiếc violin nhỏ gọn . Nhìn kĩ lên gương mặt thì không ai có thể phủ nhận rằng nó quá hoàn hảo , đôi mắt buồn nhưng lại quyến rũ đến lạ.

Hắn không đáp , chỉ xích sang một bên tỏ ý mời ngồi . Cô gái ấy dường như cũng hiểu nên nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh hắn .

Lại một lần nữa , hắn biết thế nào là trộm nhìn một người con gái.

51. Chương 51

Ngày chủ nhật...

Đáng lẽ nó phải “ngủ nướng” để bù mấy hôm đi học phải dậy sớm nhưng mà chẳng hiểu sao nó lại dậy từ sớm và đi dạo một vòng quanh hoa viên.

Những tia nắng hồng ban mai khiến bất kì ai cũng có thể cảm thấy ấm lòng trước bao nhiêu sóng gió đã xảy ra. Tuy nhiên, nó vẫn chẳng cảm thấy nhẹ nhõm hơn là mấy. Chuyện Minh Hoàng nói trước lúc lên máy bay khiến nó suy nghĩ nhiều. Rõ ràng nó không muốn nghĩ đến nhưng càng như thế thì đầu óc nó lại văng vẳng từng câu, từng chữ mà anh nói.

“ ai ya!!!!!!!!!!!!!!” – Bỗng đứng lên cơn “khìn khìn”, nó hét toáng lên. Nào giờ đâu Thiên Vũ lại đang ở ngay đằng sau lưng nó:

-Trời đất ơi! Cô hét muốn bể nhà rồi kìa!

Nó quay người lại, thấy Thiên Vũ bèn cười ái ngại rồi nói :

-Hờ hờ... hôm nay anh cũng dậy sớm quá hén?

Vũ trề môi đáp:

-Nói thừa ghê! Tôi có bao giờ dậy muộn đâu mà cô bảo tôi thế?

Nó lè lưỡi, không biết nói sao nữa nên liền đi vào trong nhà mà không thèm nói với hấn .

-Ê! Ê! Lát nữa cô rảnh không đó, Thoại My?

Nó được dịp quay lại nhìn Thiên Vũ mà cười toe toét:

-Nói thừa ghê ! Tôi có bao giờ bận gì đâu mà anh bảo tôi thế?

Thiên Vũ khẽ nghiêng rằng dù ngoài mặt vẫn rảnh nhếch mép cười đáp lại. Rõ ràng nó muốn “chơi” hấn đây mà. Quả là không phải vừa đâu nhá, Thoại My đúng là Thoại My.

- Hừ, định rủ cô đi chơi nhưng mà... ghét cái thái độ!

- Làm như tôi thích đi chơi với anh lắm không bằng ý! Xì ...

-Vào thay đồ, xuống nhà tôi dẫn đi ăn sáng sau đó đi đâu thì khác biết. Đây là mệnh lệnh !!! Nghe rõ chưa đồ ngốc !!!

-Rõ rồi, khổ quá đi mất! – Nói rồi nó vùng vằng bước vào trong nhà thay đồ . Thiên Vũ chỉ biết trông theo mà lăm bằm:“ Đi chơi mà cũng khổ nữa , xạo !”

Vẫn giản dị, vẫn đời thường. Quần jean, áo pull.Nó đẩy !

Tung tăng bước đến phía chiếc audi mui trần mà Thiên Vũ đã đứng chờ sẵn ở đó.“ Hôm nay trông hấn đẹp trai ghê!” Nó cười khúc khích thầm nghĩ sau nó nhảy vọt lên xe.

-Hi za! Đi thôi! Mà nè quên mất, Nhất Bảo có đi không vậy?

Thiên Vũ quay qua nhìn nhìn nó, tay đẩy nhẹ gọng kính lên đáp:

-Không! Sáng nay chắc hấn lại hú hí với em Châu rồi!

-Hihi! Thế cũng tốt! giờ đi ăn sáng đã nha , tui đói rồi! – Nó lắc lắc vai Thiên Vũ nói. Hấn khẽ gạt đầu sau đó rồ ga phóng đi.

Trên đường đi...

-Này, Thoại My! Tôi nói cái này nè! – Thiên Vũ chợt hỏi, trông vẻ mặt hấn ta có vẻ đang “khó xử”.

Nó vừa ngẩng nhìn quang cảnh xung quanh, vừa đáp:

-Sao? Cứ nói đi! Từ bao giờ anh biết xin ý kiến người khác để được phép phát ngôn thế?

Mặc kệ lời chế giễu của nó, Thiên Vũ vẫn đi thẳng vào vấn đề mà hần cần nói:

-Cô sẽ xưng với tôi là “em” – giống như Minh Hoàng vậy. Được chứ?

-Trời!Vậy mà tưởng chuyện gì! – Nó thở hắt đáp bằng giọng bất cần.

Nhưng nó nào biết , cái “chuyện gì” của nó lại khiến hần phải suy đi tính lại, ngẫm đi nghĩ lại đến biết bao nhiêu là lần. Và , cái “chuyện gì” đó của Thiên Vũ lại không được nó chấp nhận. Nó không thích. Điều đó ắt hẳn khiến hần cảm thấy buồn và thất vọng. Thậm chí cũng có thể ảnh hưởng phần nào đến lòng tự tôn.

.....

Chiếc xe dừng chân tại nhà hàng Mara. Ở đây, không đơn thuần là đồ ăn ngon, cảnh quan đẹp hay phục vụ nhiệt tình. Nếu chỉ như thế thì chưa thể trở thành một nhà hàng nổi tiếng ở giữa trung tâm thành phố được. Mà là vì, kiến trúc của Mara được xây theo lối cung điện cổ xưa. Trông rất độc đáo và lạ mắt.

Nó cũng thích thú với điều đó lắm. Đây là lần đầu tiên nó đến đây cơ đấy. Vui thật!

Cả nó và Thiên Vũ đều gọi “Mì Cung đình truyền thống”. Từng sợi mì dai dai, thơm ngon đặc biệt hòa quyện với nước dùng đầy đủ bốn vị: chua, ngọt, mặn và cay. Chắc chắn là phải ngon hơn Mì-xi-xup của nó rồi nhưng sao Thiên Vũ vẫn cảm thấy thích Mì-xi-xup hơn. Có lẽ con đường đến dạ dày phải đi qua trái tim chẳng?

.....

Ăn xong, nó rủ Thiên Vũ tới công viên cùng đi dạo.

Không khí ở đây lúc nào cũng vậy, rất mát mẻ và thoải mái.

-A! Kem! – Nó khe reo lên. Nó mà, tiệm kem lúc nào cũng là điểm thu hút nó đầu tiên dù bây giờ là buổi sáng. Y như rằng, Thiên Vũ há hốc miệng nhìn nó:

-Trời đất! Mới sáng sớm mà đã ăn kem rồi cơ à?

Nó nheo mắt trả lời, lúc này trông nó rất dễ thương:

-Kệ anh chứ! Để tôi đi mua 2 que. Anh dùng bạc hà nhé? Nhớ là đứng ở đây mà đợi tôi đó!

Nó dạn dỏ kĩ lưỡng như thể sợ hần chạy đi mất hút khiến nó phải cuốc bộ về nhà không bằng ý.

-Bác ơi lấy cháu 2 ốc quế, 1 sô-cô-la, 1 bạc hà nha bác!

.....

Tại chỗ Thiên Vũ.

“Phập” Một cánh tay bỗng dưng đặt lên vai hần. Khi hần quay người lại thì đã không thấy ai nữa rồi, chỉ thấy một phong thư...màu đen – đặc trưng của Black Rose.

Thiên Vũ nghiêng răng, bóc bì thư ra một cách nặng nề. Hần có một linh cảm xấu.

“ Thiên Vũ, tôi đợi cậu ở đây.

Đi thẳng, rẽ trái, rẽ trái và đi thẳng.

Cuối cùng thì thấy một chiếc Mercedes màu đen có hai chữ “BR”.

Nếu có đủ can đảm thì hãy lên xe để khám phá bí mật về tôi.

Còn nếu không hoặc đi cùng với bất kì một ai thì...anh là kẻ hèn nhát!

Black Rose”

Với một lời thách thức như vậy, thử hỏi Thiên Vũ có chối từ không? Không thể nào khác, Thiên Vũ – hần sẽ không bao giờ như thế. Thở một hơi mạnh, hần tiến bước về phía trước và đi theo chỉ dẫn của Black Rose.

“ Black Rose! Để xem tôi và cô, ai là người thắng cuộc?”

.....

Nó mua xong kem hí hửng chạy lại thì bỗng dừng, một que kem ốc quế bỗng rơi xuống đất. Là bạc hà – kem của Thiên Vũ. Tim nó đập nhanh hơn, dường như có điều gì đó chẳng lành? Rồi nó nhanh chóng chạy vù đi tới chỗ đợi. Trời đất, Thiên Vũ không có ở đây nữa. Vậy, hắn ta ở đâu?

Nó đưa mắt liên lảo nhìn xung quanh, một nỗi lo lắng bỗng tràn dâng trong nó.

“A! Thiên Vũ kia rồi!” – Nó cười tươi rói sau đó đuổi theo hắn hết sức mình, vừa chạy, nó vừa gọi hắn nhưng... hắn lại không nghe thấy gì. Mà nếu có nghe thấy, chắc chắn hắn sẽ tìm cách đánh lạc hướng nó. Hắn làm vậy để làm gì chứ? Là để... nó được an toàn.

Nó mệt muốn lả người. Toàn thân như muốn rụng rời ra vì vốn dĩ nó đã ít vận động rồi. Nay lại vừa chạy, vừa hét, vừa suy nghĩ lo âu thì lấy đâu ra không mệt?

Chợt...

Thiên Vũ bước lên một chiếc xe ô tô màu đen. Từ xa nhưng nó cũng nhìn thấy 2 chữ “BR” trên xe. Chắc chắn đó là Black Rose.

Không được! Nghĩ rồi nó lấy lao tới đó nhưng chiếc xe đã lăn bánh.

Không kịp nữa rồi nhưng cũng không thể chịu thua, bằng mọi cách nó phải cứu hắn. Nó cắn răng vẫy một chiếc taxi và dặn phải đuổi theo chiếc xe đó.

Nó cảm thấy trong người nôn nao, đầu óc choáng váng. Nói chung là khó chịu, khó chịu vô cùng. Ai cũng biết, nó rất căm thù việc đi ô tô kín mít như thế này. Nó tự nhủ mình rằng phải cố gắng, lần này là vì Thiên Vũ. Nhất định nó phải vượt qua!

52. Chương 52

Kizzzzzzzzz.....

Chiếc Mercedes đen tuyền phanh gấp lại. Tới nơi rồi. Đó là một vùng đồi hoang vắng. Xung quanh chỉ là cỏ , cây và...một căn nhà đã bị rêu phong.

Thiên Vũ mở cửa xe cái rầm rồi một mạch xông thẳng vào căn nhà. Vừa đi hắn vừa hét lên đầy giận dữ:

-Black Rose! Cô ở đâu? Có giỏi thì ra mặt đi. Đừng cứ lúc nào cũng ẩn nấp như thế! Cô hèn lắm!

Khi hắn bước gọn vào căn phòng thì cánh cửa bỗng dừng đóng sầm lại. Bóng đèn được bật lên mờ ảo làm tăng vẻ kì bí.

Khoảng chừng ít phút sau thì chiếc taxi nó đang đi cũng tới được nơi đây. Nó hít môi hơi thật sâu, chấp tay lại cầu nguyện những điều tốt lành nhất. Sau đó trả tiền Taxi rồi cũng từ từ tiến vào căn nhà đó.

“Cạch!”. Nó mở nhưng cửa đã khóa. Đáng ghét! Nó vừa lo lắng, vừa cáu giận , vừa sợ hãi. Nhưng vẫn quyết tâm đẩy mạnh cánh cửa vài lần nữa. “ Rầm!” Vẫn không được. Nó đang định đi tìm vật nhọn để cạy cửa thì bỗng cánh cửa tự động mở ra nhẹ nhàng.

-Thiên Vũ! – Nó hét lên mừng rỡ, định chạy thật nhanh tới chỗ Thiên Vũ đang bị trói thì một bàn tay chụp lấy miệng nó. Tiếp đó cũng trói nó lại một góc như hắn.

Thiên Vũ cũng như nó, miệng đã bị dán bằng keo nên không tài nào nói được gì. Cả hai chỉ nhìn qua nhau, dường như họ đang nói chuyện với nhau qua ánh mắt.

Lần này hình như đích thân Black Rose hành động. Nói “hình như” là bởi vì vẫn thực sự chưa chắc chắn lắm. Chỉ là phong cách đó rất giống cô ta. Một màu đen từ trên xuống dưới, không quên chiếc mặt nạ che kín nửa mặt và một bông hoa hồng cùng tone đen cài ở mang tai. Mọi hành động, cử chỉ đều toát lên vẻ kì bí khiến người khác phải lạnh cả sống lưng.

Quả nhiên nó đứng khi cô ta lên tiếng:

-Tôi là Black Rose!

Thiên Vũ ư ử, có lẽ hẳn muốn nói gì đó. Và Black Rose cũng hiểu nên liền bước lại phía hẳn một cách uyển chuyển và nhẹ nhàng thướt tha như một cơn gió. Cô gỡ miếng băng keo cho hẳn rồi đáp gọn:

-Nói đi!

-Cô muốn gì? – Thiên Vũ trừng mắt lên nhìn Black Rose nhưng chỉ thấy cô ta khẩy cười.

Cả nó cũng muốn được nói nhưng cô ta lại không cho nó cái quyền này. Thế đấy!

Black Rose đi lại chậm rãi quanh căn phòng, tay cầm một ly rượu mà thỉnh thoảng cô lại đưa lên miệng và nhấp lấy một ngụm. Vừa đi, cô vừa đọc, hay chẳng là “xuất khẩu thành thơ”?

“ Mỉm cười nhấp từng giọt rượu đắng

Khẽ thấy chua chát phận đời cay

Nhìn người lòng tôi như quặn thắt

Kí ức năm xưa lại náo nê.”

Càng ngày, Black Rose lại càng tỏ ra bí ẩn hơn. Và sức kiên nhẫn của Thiên Vũ cũng là có hạn. Hẳn gần lên, đôi mắt long sông sọc giận dữ:

-Này! Cô muốn gì? Tôi không có thì giờ để chơi trò “Mèo vờn chuột” với cô đâu!

-Muốn gì à? – Black Rose nói, sau đó ngập ngừng một lát – Muốn sống chết một phen. Được chứ?

Thiên Vũ đã nghe rất rõ câu trả lời nhưng hẳn vẫn đang nằm trong trạng thái lơ lửng. Rồi cả hẳn và nó lại như muốn vờ tìm theo dõi từng bước chân của Black Rose.

Black Rose ngồi gác chân lên ghế một cách lẳng lơ. Sau đó lôi ra một con dao nhọn bóng loáng và dùng tay miết đi miết lại lưỡi dao.

Tưởng chừng như đó sẽ là công cụ để cô ta ra tay nhưng không...Black Rose chơi đùa một lát rồi lại quẳng nó đi mà nói:

-Huhm... Thú vị đấy chứ! Hay là thế này...

Nói rồi cô ta lại lôi ra một khẩu súng và quay một cách điệu nghệ. Cô đưa khẩu súng lên ngắm, cười nhếch mép:

-Cũng không tồi đâu!

“ Phẳng!” Black Rose nổ súng nhưng thật may là chỉ sượt qua mái tóc nó. Tất nhiên đó cũng là chủ ý của cô ta. Đùa giỡn...

Nó bắt đầu cảm thấy khó chịu. Mùi khói thuốc súng khiến nó nghẹt mũi, nó vốn nhạy cảm như vậy mà. Càng lúc nó càng không thể thở được vì cả miệng cũng đang bị băng kín.

Thấy nó có vẻ bất thường, Thiên Vũ dường hiểu ra liền vội kêu lên:

- Black Rose, gỡ băng keo cho Thoại My đi. Cô ấy bị nghẹt mũi, không thở được vì khói súng của cô đấy.

Nghe vậy, cô ta đưa mắt tới chỗ nó rồi bước lại giải thoát cho nó. Xem ra cô ta cũng không phải là kẻ mất nhân tính.

“ Aaaa!!!! Cứu! Cứu!” – Nó vội vàng hét toáng lên dù đang rất mệt. Nó sẽ làm tất cả dù chỉ còn một tia hi vọng nhỏ.

Black Rose trừng mắt lên sắc nhọn nhìn Thiên Vũ và nó. Cô nghiến răng hỏi:

- Hai người dám lừa tôi đấy à? Nhưng... Cứ việc hét đi, cô nhỏ ạ. Cô nghĩ đây là đâu chứ? Có thể có người ở xung quanh khu vực này à?

Nó gằm mặt lại, sau đó cũng nhìn Black Rose một cách giận dữ. Vẫn vậy, cô ta vẫn chỉ cười nhếch mép, không biểu lộ tí cảm xúc gì. Mà đúng hơn là có biểu lộ thì nó hay Thiên Vũ cũng không biết được vì mặt nạ đã che mất nửa mặt của cô ta rồi.

Thiên Vũ quay sang nó:

-Thoại My không sao chứ?

Nó không buồn đáp, chỉ lắc đầu.

-Xem chừng thì cả hai người đều đang rất sốt ruột, không biết tôi sẽ làm gì, đúng không? Huhm... - Black Rose nói bằng giọng chắc nịch sau đó lên tiếng gọi : - Neo! Neo!

Đó là đồng bọn của cô ta chẳng? Tưởng chừng như là vậy nhưng mọi suy đoán của nó lại một lần nữa đã sai. Đó chỉ là một chú chó nhỏ.

-Cởi trói tay cho hai người bạn này nhé, Neo! – Black Rose nói bằng giọng yêu thương, có vẻ cũng ngọt ngào lắm.

Như hiểu được tiếng người, con Neo tinh ranh chạy lại cắn đứt sợi dây thừng mà cô ta dùng để trói cổ tay nó và Thiên Vũ. Rồi cúp đuôi chạy lại phía Black Rose.

Cả căn phòng lại yên lặng thêm một lần nữa. Cả Neo cũng vậy, lâu lâu cũng chỉ sủa vài câu nhưng lúc bắt gặp ánh mắt của Black Rose thì liền im tiếng ngay.

Nó như ngộp thở chờ đợi từng lời nói của cô ta. Có lẽ, nó sợ... nó sợ một điều gì đó sẽ xảy đến.

Black Rose bước xuống nhà dưới một lát, sau đó cầm lên một ly rượu đen ngầu và liền đặt ngay trước mặt nó và Thiên Vũ.

-Ly rượu này... có độc đấy! – Black Rose nói, giọng lá lướt nhưng có vẻ như... cô ta đang nói thật, không đơn giản chỉ là một câu bông đùa.

Tuy nhiên cô ta đã đùa cợt bọn nó bao nhiêu lần rồi? Lần này liệu có tin được không. Xét về góc độ chuỗi hành động từ trước đến nay thì nhất định không. Còn nếu chỉ xét lần này thì... Có lẽ lớn chuyện rồi đây.

Thấy gương mặt nó và Thiên Vũ vậy vẹn nguyên một cảm xúc như ban đầu. Black Rose cũng không lấy làm lạ, cô ngoắc con Neo lại rồi chăm chăm nhìn cả hai mà nói:

-Không tin tôi à? Thế thì chúng ta có thể thử.

Black Rose đổ một ít rượu trong ly ra sàn nhà. Vuốt ve Neo một lát rồi thì thào nói với con chó:

-Xin lỗi em, Neo... Em ném thử giùm chị nhé!

Neo ngoan ngoãn liếm láp mấy giọt rượu mà cô ta đổ ra. Chưa đầy 1 phút sau, nó kêu ăng ẳng thảm thiết rồi ngã lăn ra, toàn thân cứng đờ. Neo chết rồi. Vậy cũng đồng nghĩa với việc Black Rose nói là đúng- ly rượu có độc.

-Một trong hai , cậu – Thiên Vũ hoặc cô – Thoại My ... phải uống!

-Không! Không bao giờ! Tại sao chúng tôi phải nghe lời cô? – Không hẹn mà cả nó và Vũ cùng đồng thanh. Không ai muốn cam chịu điều này cả.

Lại nhếch môi cười một cách khinh khi, Black Rose khê đẩy chiếc mặt nạ rồi nói tiếp:

-Tùy thôi! Nếu không thì cả hai... cùng phải chết. Mà không phải chỉ là cả hai người đâu, Nhất Bảo, Minh Hoàng cũng sẽ bị liên lụy dù ở chân trời góc bể tôi cũng tìm ra.

Nó và Thiên Vũ nhìn nhau một cách ái ngại rồi lại nhìn Black Rose. Lần này thì có lẽ cô ta không đùa. Nó có thể hi sinh chứ? Nó sợ. Thực sự là nó rất sợ. Nhưng... nó không ngại. Nó sẵn sàng làm điều đó vì mọi người. Và cả Thiên Vũ cũng vậy, hấn sẵn sàng!

Cả hai ngấm ghiền mắt lại. Họ cầu nguyện một điều gì đó rồi lại một lần nữa , không ai bảo ai mà cùng nói:

-Tôi sẽ uống!

Thấy vậy, nó liền quay sang phía Thiên Vũ:

-Không được! Anh không được uống! Tôi sẽ uống! Tôi có thể chết, tôi có thể hi sinh vì mọi người!

-Tôi không thể để cô vì tôi mà rời bỏ cuộc đời này được. Tương lai đang đợi chờ cô phía trước, Thoại My à! Và ... tôi là con trai . Nên không đời nào tôi lại để một người con gái xả thân thay tôi được! – Thiên Vũ nói, lúc này hắn không còn cảm thấy sợ chút nào cả. Hắn chỉ lo lắng cho nó mà thôi. Dù thế nào, hắn cũng phải bảo vệ nó tới cùng.

Black Rose nhẹ nhàng cầm lấy ly rượu, sau đó bước tới phía nó – không phải là phía Thiên Vũ.

-Cô có thể... uống nó chứ? Ly rượu này có độc đấy!

-Thì sao chứ? Nếu có thể chết thay những người bên cạnh tôi thì... điều đó thật tuyệt vời!

Nói rồi nó đón lấy ly rượu từ tay Black Rose thì Thiên Vũ vội hét lên. Một lần nữa nước mắt hắn đã rơi:

-Không! Dừng lại ngay Thoại My! Em không được làm như thế... anh yêu em! Anh không thể để người con gái anh yêu làm như thế được! Xin em... dừng lại đi!!!!

Nó dờ người ra. Nó không nghe lắm đấy chứ? Vậy là những điều Minh Hoàng nói là hoàn toàn đúng. Hắn ta yêu nó.

Tim nó bỗng đập thình thịch đến không thể kiềm chế. Nó biết lúc này không phải là vì run sợ mà là vì nó quá hồi hộp. Nhưng ích gì nữa chứ... Nó quyết định rồi , nó sẽ hi sinh.

Nó cười chua xót nhìn qua Thiên Vũ một lần nữa rồi nâng ly rượu lên. Khi đôi môi nó cảm nhận được sức nóng của men rượu thì ... Nhanh như cắt, Black Rose giắt lấy ly rượu từ tay nó và rồi uống đến cạn ly trước sự sững sờ kinh ngạc của nó và Thiên Vũ.

Như đọc được suy nghĩ của cả hai, Black Rose phá lên cười:

-Haha! Ngạc nhiên lắm sao? Hừ... còn gì để luyến tiếc chứ? Khi cả hai người bảo vệ nhau như thế? – Nói rồi cô ta từ từ cởi chiếc mặt nạ ra. Ẩn nắp sau đó là một khuôn mặt xinh đẹp với ánh mắt không hề sắc lạnh mà rất ấm áp.

Thiên Vũ chau mày lại, hắn ngỡ ngợ gương mặt này. Đó là ai mà rất quen...

-Không nhận ra em à, chàng Hoàng tử? – Black Rose nói rồi nhoẻn miệng cười dịu dàng.

Nụ cười ấy, cử chỉ ấy... thì đúng thật là hắn không thể quên...

-Black Rose...Hắc Tiểu Hồng! Chính là em!!!

10 năm về trước . Khi Thiên Vũ mới chỉ là một cậu bé lên 7. Hắn đã tỏ tình với một người con gái. Đó là Hắc Tiểu Hồng – một cô bé rất dễ thương. Nhưng Tiểu Hồng không đồng ý. Ngày đó, cô là một con bé dễ gần nhưng lại không phải dễ dãi. Có thể nói là “kiêu”. Và Thiên Vũ vẫn cứ âm thầm lặng lẽ như vậy cho đến một ngày nọ, Tiểu Hồng bất ngờ đồng ý. Không ai có thể đoán biết được chữ ngờ, thật vậy đó. Vì... Chẳng bao lâu Tiểu Hồng phải theo bố mẹ sang Anh Quốc. Thiên Vũ đã hứa rằng sẽ không yêu bất kì một ai khác ngoài Tiểu Hồng. Lời hứa đó, đến bây giờ thì hắn đã quên còn Tiểu Hồng thì là mãi mãi, mãi mãi không thể quên được.

Lời mặn nồng ngọt ngào trên môi

Xin người đừng nói ra

Rồi ngày nào lại quên câu yêu bay đi mất theo thời gian

Đừng vội vàng câu yêu khi còn nhiều đổi thay

Mà lòng người nào ai hay ai biết trước đâu chữ ngờ...

Black Rose – Tiểu Hồng vẫn cười, chỉ có đôi mắt là sụp xuống buồn bã. Và... sắc mặt bắt đầu tái nhợt đi...

53. Chương 53

Tiểu Hồng bỗng đứng ngã quy xuống, từng nhịp thở thoi thóp đến tội nghiệp.

-Tiểu Hồng! Tiểu Hồng! - Thiên Vũ lo lắng ra mặt, hấn gào lên nhưng không thể nào đến chỗ cô. Bởi vì chân hấn đã bị trói chặt với cột nhà rồi.

Hấn cuống quýt gỡ còng dưới chân, đánh quên mất lí trí rằng đây là còng sắt mật mã, phải có mật mã hay một cái chìa chuyên dụng thì mới có thể mở được.

Tiểu Hồng thều thào, miệng học ra máu nhưng vẫn cố gắng nói những lời cuối cùng? :

-Thiên Vũ, password giống với lần quả boom...Hự hự...

Nhưng kì thực thì mật mã của lần đó chính Thiên Vũ cũng không biết nữa là... Người biết chỉ có Minh Hoàng. Đúng rồi, Minh Hoàng! Hấn mỉm cười lòi diện thoại ra nhưng không thể liên lạc được bởi vì ở đây thuộc khu không được phủ sóng.

-Tiểu Hồng! Pass là gì? Em nói đi! Tiểu Hồng!

-Forever Love You... FLY... – Tiểu Hồng nói rồi ngất hấn, đôi mắt nhắm ghiền lại đau đớn.

Thiên Vũ vội vàng bấm mật mã còng sắt, sau khi đôi chân đã được tự do thì việc đầu tiên hấn làm là chạy đến phía Tiểu Hồng. Không một chút chần chừ, hấn cõng cô lên xe rồi đưa đến bệnh viện.

Nó cũng tự gỡ trói chân, sau đó luống cuống chạy theo Thiên Vũ lên xe. Suýt nữa thì hấn đã cho xe chạy trước khi nó đặt chân lên rồi. Nó vừa lo lắng cho Tiểu Hồng nhưng cũng vừa cảm thấy chạnh lòng, dường như từ nãy đến giờ, Thiên Vũ đã quên mất sự hiện diện của nó mà thay vào sự quan tâm thường ngày đó là Tiểu Hồng.

Thực ra, ngay lần đầu tiên thì Tiểu Hồng đã không có ý định muốn giết hay muốn làm gì bọn nó cả. Chỉ là muốn “thử” – một phép thử đơn giản vậy thôi. Cô muốn biết được tình cảm giữa bộ 3 và nó là như thế nào? Liệu có phải Thiên Vũ đã thực sự quên cô rồi hay không?

Lần này cũng vậy, tuy kì thực ly rượu đó có độc nhưng Tiểu Hồng cũng không muốn làm hại bất kì một ai. Chỉ là cô cần khẳng định lần nữa việc nó có yêu Thiên Vũ thật lòng hay không? Cô đã nghĩ rằng nó nếu có tình cảm gì thì cũng vì tiền chứ không thể nào hi sinh vì hấn được. Nhưng... có lẽ Tiểu Hồng đã nhầm. Vì Thiên Vũ, vì Nhất Bảo, vì Minh Hoàng nó có thể.

Không hiểu từ bao giờ tình cảm giữa họ đã gắn kết như thế đấy. Chỉ có một điều Tiểu Hồng đã không hiểu rõ. Ngay hiện tại lúc này đây, giữa 4 người họ: nó và bộ ba hay đúng ra là tình cảm nó dành cho Thiên Vũ chỉ giống như là những người anh em, nó chưa nghĩ xa hơn thế.

.....

Thiên Vũ cố gắng lái xe thật nhanh, bây giờ hấn chỉ nghĩ đến sự sống còn của Tiểu Hồng mà thôi. Từng mảng kí ức cứ thế ủa về trong hấn. Hấn cảm thấy đau lòng lắm.

Hấn ăn năn, hấn hối hận. Nếu không vì hấn thì liệu Tiểu Hồng có làm vậy không? Hấn tự dằn vò bản thân như vậy. Nhưng... ích gì chứ?

Trong khi đó nó thì gọi điện cho bệnh viện nhanh chóng thực hiện khâu chuẩn bị để cấp cứu cho Tiểu Hồng kịp thời.

Trước đây nó đã từng hận Black Rose bao nhiêu thì bây giờ nỗi hận thù đó dường như không còn nữa. Có lẽ, nó đã cảm kích trước cô ấy dù thực sự nó chỉ ậm ờ hiểu tại sao Tiểu Hồng lại không để cho nó uống ly rượu đó mà người uống lại chính là cô.

Nó ngược lên phía gương xe, thấy gương mặt Thiên Vũ có vẻ đang lo lắng lắm. Nó mở giọng nhẹ nhàng an ủi với hi vọng có thể xoa dịu được phần nào cho hấn:

-Thiên Vũ à, anh đừng...

Chưa để nó nói hết câu, hấn đã cau có đáp lại:

-Cô yên lặng giùm tôi đi!

Nó khê gập đầu, mặt buồn thiu thiu. Có lẽ bây giờ hắn đang trong tình trạng rối ren, đòi hỏi sự tập trung cao. Mà nó lại làm phiền như thế thì quả thật là không nên tí nào.

A! Tới bệnh viện rồi, thật may quá! Hi vọng bây giờ vẫn chưa là quá muộn.

Nó và Thiên Vũ cùng đỡ Tiểu Hồng vào trong khu vực cấp cứu. Nó chấp tay lên thềm cầu nguyện: “ Tiểu Hồng à, hi vọng cô sẽ bình an!”

-Ai là người nhà của bệnh nhân Hắc Tiểu Hồng? – Ông bác sĩ vừa bước ra từ phòng cấp cứu liền hỏi.

-Tôi! – Thiên Vũ nói, liền bước tới thật nhanh phía ông ta với vẻ sốt sắng: - Tiểu Hồng thế nào rồi hả bác sĩ?

-Hiện tại thì không ảnh hưởng tới tính mạng nhờ được cứu chữa kịp thời. Chỉ có điều... - Nói đến đây, giọng ông ta bỗng dừng trầm xuống – Chất độc đã làm cho đôi chân của cô gái bị tê liệt. Có thể sẽ mất khả năng đi lại.

-Nghĩa là...cả đời này Tiểu Hồng sẽ phải ngồi xe lăn sao?

Ông ta không đáp, chỉ gập đầu – một cái gập đầu đầy tàn nhẫn. Thiên Vũ thở mạnh một hơi, bàn tay hắn siết chặt đấm mạnh vào tường. Những lúc cần kìm nén cảm xúc như thế này, hắn thường làm như vậy. Chỉ tiếc rằng bây giờ hắn không thể gào, không thể hét lên mà thôi.

- Bây giờ mời cậu đi làm thủ tục nhập viện! Sau đó thì có thể quay lại để thăm bệnh nhân được rồi. Có lẽ Hắc Tiểu Hồng sẽ tỉnh lại sau vài tiếng đồng hồ nữa. – Ông bác sĩ nói rồi bước vào văn phòng làm việc.

Thiên Vũ liền đi đến quầy lễ tân, nó cũng lon ton chạy theo nhưng hắn không cho, chỉ lạnh lùng bảo nó ở lại trông chừng Tiểu Hồng. Ừ, thế cũng phải. Nghĩ vậy nên nó lại quay ngược tới phòng bệnh của Tiểu Hồng.

.....

Tiểu Hồng mê man bất tỉnh, đôi mắt vẫn nhắm nghiền không mở. Nó chợt cảm thấy lòng nặng trĩu không rõ lí do.

“Cạch!” Thiên Vũ mở cửa bước vào rồi kéo ghế ngồi xuống cạnh Tiểu Hồng. Hắn nắm nhẹ lấy bàn tay cô, ánh mắt buồn rười rượi.

Chợt, nó nhú mày hỏi:

-Thiên Vũ à! Anh có muốn uống một tách café không?

Thiên Vũ lắc đầu, nhìn nó bằng ánh mắt vô hồn:

-Không ! Bây giờ cô có thể về Biệt thự được rồi!

Nó vẫn nằng nặc đáp:

-Tôi ở lại với anh.

-Cô ở lại cũng chẳng ích thêm gì. Vì thế hãy về nghỉ ngơi đi! – Thiên Vũ nói như ra lệnh. Mỗi lần như thế thì nó cũng chẳng dám trái ý, nhất là lúc này.

-Ồ...uhm...Thế thì tôi về vậy! – Nói rồi nó cúi thủ bước về sau đó sực nhớ ra một điều nên liền quay người lại hỏi:

-Thiên Vũ, tôi muốn hỏi...

-Sao?

Nó vẫn ngập ngà ngập ngừng:

-Chuyện khi sáng...

-Chuyện gì?

-Chuyện anh nói trước lúc tôi định uống ly rượu ấy... là thật à? – Nó cần rằng nói từng chữ, hai tay đan lại vào nhau để lấy thêm dũng khí.

Lúc này Thiên Vũ mới chợt nhớ ra trong lúc tình thế vô cùng nguy nan ấy hắn đã bộc bạch những điều hắn đã ấp ủ từ đáy lòng. Nhưng hiện tại thì hắn rất hoang mang, bỗng dưng Tiểu Hồng của năm xưa lại trở về khiến trái tim hắn trở nên vô cùng rối bời.

Hắn nuốt nước bọt cái ực cho qua:

- Giờ tôi không muốn trả lời câu hỏi này. Cô về đi, Thoại My!

Nó bước từng bước dài lê thê. Con người đúng thật là khó nắm bắt tâm lí. Lúc thế này, lúc lại thế kia. Thật quá nhanh chóng, nhanh chóng đến khó ngờ. Nó hít một hơi thật sâu, nó quyết định tạm gác lại những nghi ngờ đó, đến khi Thiên Vũ bình tâm hơn nó sẽ hỏi lại một lần nữa thật rõ ràng.

Thiên Vũ vẫn ngồi bên cạnh Tiểu Hồng và suy ngẫm nhiều điều. Phải chăng hắn đã quá vô tâm? Không chỉ lời hứa với Tiểu Hồng mà ngay cả cô hắn cũng cho vào khoảng không của những kí ức lãng quên. Bằng chứng là ngay từ lá thư đầu tiên, Tiểu Hồng đã ẩn mình dưới một cái tên vô cùng dễ nhận ra: “ Black Rose”. Vậy mà hắn đã không biết. Có lẽ, điều đó cũng khiến Tiểu Hồng thất vọng lắm.

Thiên Vũ chợt thấy thương Tiểu Hồng hơn bao giờ hết. Cô vốn là con của một ông trùm mafia nổi tiếng – Hắc Long. Có lúc cô lạnh lùng, có lúc cô nồng ấm hay có lúc lại dịu ngọt như kẹo và chua như vị chanh the. Con người Tiểu Hồng rất phức tạp, khó nắm bắt nhưng hắn luôn rõ một điều: Cô không phải là thích động tay động chân vào con đường bạo lực, càng không phải là người xấu. Một khi cô đã làm liều như vậy thì có nghĩa là đã có điều gì đó làm cô thực sự thất vọng.

Không ngờ mật mã lại là FLY. Nghĩa là Forever Love You. Chứng tỏ, Tiểu Hồng còn yêu hắn nhiều lắm. Càng nghĩ, hắn lại cảm thấy càng buồn, càng xót, càng hối hận.

Bỗng....

Bàn tay Tiểu Hồng lay lay nhẹ. Thiên Vũ mỉm cười, vội nắm chặt lấy tay cô:

-Tiểu Hồng! Tiểu Hồng! Em tỉnh lại đi!

Đôi mắt cô khẽ chớp máy. Ôn trời! Tiểu Hồng đã tỉnh dậy!

Tiểu Hồng ôm đầu ngồi dậy, sau đó mở mắt hắn:

-Tôi...tôi đang ở đâu...?

-Em đang ở bệnh viện, Tiểu Hồng à!

-Ồ...anh...sao anh lại...?

Thiên Vũ lại cười, một nụ cười nhẹ nhàng:

-Anh ở đây với em!

Tiểu Hồng chẳng buồn đáp mà quay mặt đi để tránh ánh mắt của hắn. Khóe mắt cô rưng rưng từng giọt lệ. Cô khóc. Sau một hồi cứ lặng yên như vậy, dường như cô không có thể kìm nén thêm được gì nữa liền bật khóc to:

-Tại sao anh lại ở đây? Anh thương hại em à? Sao không để em chết luôn đi??? Tại sao??? Tại sao lại cứu em???

-Anh có lỗi với em rất nhiều, Tiểu Hồng! Anh...anh xin lỗi...!

-Em không cần! Em sẽ ra khỏi cái bệnh viện này ngay bây giờ! – Tiểu Hồng nói bằng giọng dứt khoát nhưng đầy yếu ớt. Cô bỗng sững người lại... Đôi chân... Đôi chân... Tại sao không cảm nhận được gì cả thế này? Phải chăng...?

Tiểu Hồng nhìn thẳng vào đôi mắt của Thiên Vũ, nói một cách lạnh băng:

-Nói đi. Có phải em bị liệt đôi chân rồi không? Anh nói đi!

Thiên Vũ rất muốn nói là “không!” nhưng hần hiểu, điều cô cần biết đó chính là sự thật. Đối diện với nó còn tốt hơn là cứ trốn chạy. Càng lúc sẽ càng khiến sự việc thêm trầm trọng và đau buồn hơn thôi.

Thiên Vũ gật đầu – tiếp tục là một cái gật đầu tàn nhẫn:

-Uhm. Nhưng nếu...

-Không! Anh đừng nói gì nữa cả. Em hiểu rồi... Cho em xin 5 phút... Thế thôi! – Tiểu Hồng xua tay nói. Sau đó nước mắt bắt đầu tuôn rơi.

Mặc cho Thiên Vũ nói thế nào, cô vẫn coi như không có sự hiện diện của hần ở đó. Yên lặng và thầm khóc. Suy nghĩ và ngẫm lại.

Đúng y 5 phút sau. Tiểu Hồng quệt nhẹ hàng nước mắt, mỉm cười thật rạng rỡ nhưng Thiên Vũ vẫn cảm nhận được đâu đây một nỗi buồn. Cô bỗng choàng tay ôm lấy Thiên Vũ:

-Cho em ôm anh nhé! Em sẽ không sao đâu!

Tiểu Hồng luôn vậy, luôn tìm cách kìm nén những nỗi đau găm trong tim để rồi mạnh mẽ bước tiếp. Cô kiên cường. Đúng hơn là cô ép mình phải kiên cường, phải cố gắng để vượt qua.

Tại Biệt thự Hoàng tử. Nó mở cửa bước vào thì thấy Nhất Bảo và Ngọc Châu đang tíu tít ngồi coi TV vui vẻ. Nó thở dài bước nhanh vào phòng và đi ngang qua cái TV, nhờ vậy mà cả hai mới nhận ra sự có mặt của nó.

- A! Cậu đó à? – Châu hớn hở reo lên cười.

-Cô về rồi đấy hả, Thoại My? Thiên Vũ đâu? – Nhất Bảo hỏi, dáo dác đưa mắt tìm Thiên Vũ, sau đó mới để ý thấy nét mặt phờ phạc của nó: - Ô...Cô mệt hả? Hay sao mà lại...?

Nó lắc đầu, khẽ tựa lưng vào bức tường:

-Tôi không mệt, chỉ là đang suy nghĩ một vài điều thôi! Black Rose đã lộ thân phận rồi. Cô ta là Hắc Tiểu Hồng và đang bị thương, bắt tỉnh ở bệnh viện. Thiên Vũ... ở đó theo dõi tình hình. Trực giác cho tôi nhận ra, cô ấy dường như là người yêu của Thiên Vũ. Phải không?

Nhất Bảo tròn mắt, hần vô cùng ngạc nhiên nhưng rồi ngẫm lại. Black Rose... Hắc Tiểu Hồng. Trời đất! Chính là cô gái ấy mà hần không nhận ra.

-Tôi cũng biết Tiểu Hồng! Nhưng cũng thực sự là chưa từng nghĩ đến cô ấy. – Nhất Bảo cười nhẹ rồi quay sang bộ mặt rũ rượi của nó: - Ngày xưa, cô ấy học chung với tôi và Thiên Vũ. Cô nói đúng một phần rồi đấy Thoại My, chỉ có điều... đó đã là quá khứ của cậu ấy rồi.

Nói xong, Nhất Bảo liền vội vàng hỏi tiếp:

-Sao mà hai người biết Black Rose lại là Tiểu Hồng? Bây giờ tình hình thế nào rồi?

Nó cười nhạt thếch rồi bắt đầu kể lại tỉ mỉ từ đầu đến cuối, lòng trống rỗng.

54. Chương 54

Tối hôm đó tại phòng nó.

Nó nằm phịch lên giường. Nó mệt mỏi. Chẳng hiểu sao từ lúc chuyện đó xảy ra thì nó không còn chút tâm trí nào để làm những việc khác nữa.

Chợt, nó bật dậy rồi bước tới bàn để điện thoại và nhắc máy gọi cho Thiên Vũ.

-Alo! Thiên Vũ nghe! – Hần nói bằng giọng vội vã.

-Thiên Vũ đây à? Tôi... Thoại My đây...

-Có gì không? Nói nhanh đi, tôi đang bận cho Tiểu Hồng ăn.

-Tiểu Hồng đã tỉnh dậy rồi à? – Nó reo lên mừng rỡ.

-Ừ. Nếu không có gì thì thôi nhé. Chào! – Nói rồi Thiên Vũ vội cúp máy.

-Ồ..ơ...

Nó chưa kịp nói thêm gì thì hắn đã cúp máy. Nó cảm thấy chạnh lòng. Trước đây hắn quan tâm nó là thế, nhưng nó nào biết. Đến bây giờ, khi hắn đối xử lạnh lùng với nó lạ thường như vậy, nó mới nhận ra được nhiều điều. Phải chăng nó đã quá vô tâm trước hắn? Và có khi nào tình cảm mà nó dành cho hắn từ trước đến nay lại nhiều hơn những gì nó đã từng nghĩ không? Nó hoang mang thực sự.

Không rõ tối nay hắn có về không nữa. Lúc này nó định hỏi thì chưa gì Thiên Vũ đã cúp máy rồi. Thôi mặc kệ, thích về thì về, không về thì thôi. Nó quyết định như thế và bật máy tính lên chơi game.

Nó gõ từng chữ: “trochoi1000 ”

Chơi trò gì đây nhỉ? ... Khi ăn chuối... Thấy có vẻ hay nên nó click vào và bắt đầu chơi. Thấy con khỉ loi loi chạy qua chạy lại, lúc thua cuộc lại nhăn nhó cáu kỉnh, nó lại nhớ đến Thiên Vũ. Lòng khó chịu đến lạ.

Nó bực bội tắt ngay, sau đó lại gõ trang khác: “gamevui ”

... Khi trèo cây...

Trời đất ơi! Hình như bây giờ trên mấy web game mini cứ toàn khỉ là khỉ hay sao ấy. Lần này thì nó quyết định tắt máy luôn, không chơi thêm trò gì nữa.

Hình như nó đang giận hắn ta thì phải. Nhưng giận về điều gì chứ?

Tại hắn dành quá nhiều thời gian cho Tiểu Hồng à? Không phải!

Tại hắn cáu gắt với nó ư? Cũng không... nó đã quá quen với cái thái độ đó của hắn rồi. Thậm chí khi hắn không như vậy, nó còn cảm thấy lạ lẫm nữa ấy chứ.

Hay tại... hắn nói lời yêu nó? Nếu là vì thế này thì kì cục quá. Chuyện đó đúng là hơi khó hiểu nhưng chẳng thể làm cho nó khó chịu thế này được...

Thực ra thì chuyện này làm sao lí giải được chứ khi ngay cả nó lúc này cũng chẳng hiểu chính mình nữa là ai.

Bỗng.... “ Cốc! Cốc! Cốc!” Tuy rằng nghe mồn một tiếng gõ cửa nhưng nó cứ làm lơ, đúng hơn là nó không muốn bước dậy nữa – nó mệt mỏi. Nó cứ thế tựa lưng vào con gấu bông, thần thờ lẩm nhẩm hát...

-Thoại My! Mở cửa!

“Là giọng của Thiên Vũ.” Nó mỉm cười lật đật chạy ra ngay. Có người nào đang giận người khác mà lại như nó không nhỉ? Nếu có... thì chỉ có nó mà thôi.

- Anh về rồi đó hả?

-Ừ! Nhưng lát nữa tôi lại đi. __ Hắn ngập ngừng nói __Tôi chỉ muốn xin lỗi cô thôi, Thoại My à. Khi chiều tôi... cư xử hơi quá!

Đôi mắt hắn cũng hắn vết thâm quầng. Có lẽ do mệt mỏi và căng thẳng quá. Nó cảm thấy hơi xót xa nhưng vẫn cố gắng cười nhẹ nhàng:

-Không sao đâu! Tôi đâu có nghĩ nhiều.__ Nói rồi nó lại chuyển sang cười gượng gạo __Vả lại... tôi cũng đâu có quyền gì để trách anh!

Hơn lúc nào hết nó cần một giọng nói đầy ấm áp, yêu thương để an ủi, vỗ về. Nó đang trông mong một điều gì đó... chính xác là ở hắn. Nhưng liệu hắn có hiểu không hay vẫn vô tâm như ngày nào?

-Thế thì tốt rồi! Cảm ơn cô! Bây giờ tôi đi lấy một số vật dụng và sẽ ngủ lại ở bệnh viện để theo dõi tình hình của Tiểu Hồng. À, có người thông báo với tôi là tuần sau trường mình được nghỉ vì lí do gì thì tôi cũng không rõ. Phiền cô nói lại với Nhất Bảo giùm.

-Cảm ơn anh đã thông báo. À...Có chuyện này tôi muốn nói với anh... Đó là... - Nó dồn hết can đảm để nói thì bỗng...

“ Sorry...Sorry...Sorry My Baby...”

Chuông điện thoại của hắn chợt reo bần lên. Hắn khẽ nhú mào rồi vẫy tay bước đi. Nó chơi với. Cứ mỗi lần nó định nói một điều gì đó khó nói thì y như rằng là lại có một điều gì đó cản lại. Nó thở dài, khóe mắt khẽ cay cay... Chả có lí do gì khiến nó phải khóc.

Đáng lẽ ra nó phải mỉm cười mới đúng chứ nhỉ? Bởi vì giờ đây, Thiên Vũ phải nên dành trọn thời gian chăm sóc cho Tiểu Hồng; vậy mà hắn vẫn dành chút thời gian đến để xin lỗi nó. Thế chẳng phải là quá tốt rồi hay sao...?

Hay là... tại nó ích kỉ? Nó muốn Thiên Vũ chỉ quan tâm đến mình nó thôi?

Hay là... Nó đang ghen...??? Huhm... Ghen à? Tại sao nó phải ghen? Phải chăng là... Nó đã...

.
. .

Thiên Vũ vừa đi ra gara vừa nghe điện thoại. Hình như người gọi là Minh Hoàng.

-Alo! Thiên Vũ nghe!

-Tôi – Minh Hoàng đây! – Đầu dây vang lên một giọng nói quen thuộc.

Thiên Vũ mừng rỡ nói:

-Cậu gọi về rồi đấy hả? Từ hôm tới Mỹ đến giờ mới phone về đây một cuộc đấy nhỉ?

-Uả? Mà cậu đang mệt hay sao mà nghe giọng mệt mỏi thế? – Minh Hoàng tinh ý nhận ra ngay.

-Black Rose chính là Hắc Tiểu Hồng!

-Hắc Tiểu Hồng? ... Là ai nhỉ? – Minh Hoàng tỏ ra ngạc nhiên.

Cũng đúng thôi, trước đây khi Tiểu Hồng ở Việt Nam thì khi đó anh đâu có học chung với Thiên Vũ hay Nhất Bảo. Mãi đến sau này khi lên cấp II thì cả ba mới bắt đầu trở thành một hội.

Thiên Vũ cười xuề xòa đáp:

-Cậu không biết đâu. Cô ấy là bạn học của tôi và Bảo. __ Nói đến đây giọng hắn bỗng dưng trầm xuống __ Ngày xưa chúng tôi cũng đã từng là người yêu...

-Vậy thì tôi hiểu rồi. Nguyên nhân và mục đích! – Minh Hoàng gật gù nói.

-Thôi, bây giờ tôi phải lái xe tới bệnh viện để chăm sóc Tiểu Hồng. Chuyện dài lắm nên tôi không thể kể hết qua điện thoại được.

-Uhm. Có thể vài hôm nữa tôi sẽ về Việt Nam. Khóa học hiện tại vẫn chưa mở. Mà mọi việc sắp xếp cũng xong xuôi cả rồi.

-Tốt quá rồi. Cậu có về lâu không?

-Khoảng 2 tuần. Nhưng tôi cũng chưa biết cụ thể thế nào nữa. Thôi, cậu đi đi hén. Tôi cũng đang có chút chuyện cần giải quyết.

-Chào cậu...!

Minh Hoàng chào rồi cúp máy. Anh linh tính có điều gì không ổn trong chuyện này, anh lo lắng cho nó – người em gái mà anh một mực thương yêu.

Riêng Thiên Vũ, việc Minh Hoàng sắp trở về Việt Nam khiến hắn cảm thấy yên lòng hơn. Vì thời gian này, có thể hắn sẽ không thể quan tâm chăm sóc nó nhiều như trước đây. Minh Hoàng trở về thì sẽ tiếp tục công việc đó giúp hắn như cậu ấy đã từng làm trước kia, dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi.

Sáng hôm sau. Nó quyết định dậy thật sớm để nấu cháo cho Tiểu Hồng. Có lần nó nghe người ta nói, những người bị tổn thương về phần xương chân nếu ăn cháo xương hầm với đậu xanh sẽ rất tốt. Nên nó đã dồn hết tâm huyết để nấu cho Tiểu Hồng với hi vọng cô ấy sẽ sớm bình phục. Nó thật sự mong rằng như thế... Bởi vì chỉ có thế thì Thiên Vũ mới vui vẻ trở lại.

“ Đầu tiên hầm xương cho nhừ...

Sau đó...”

.
. .
.

Nó vật vã với nồi cháo hơn 2 tiếng đồng hồ. Đúng là mệt thật nhưng nó vẫn cảm thấy vui vui. Sự thực thì nó nấu cháo không được ngon lắm. Nhưng mà lòng thành mới là điều quan trọng phải không?

Nó mỉm cười cẩn thận múc cháo vào cặp lồng, không quên múc riêng một ít cho Thiên Vũ. Hắn cũng xứng đáng “được” ăn món cháo mà nó nấu chứ nhỉ?

Xong xuôi. Nó ngó lên đồng hồ. Bây giờ là 6h30. Đưa cháo đến là vừa kịp. Nó bước lên phòng thay đồ rồi sau đó sẽ đến bệnh viện ngay.

Hôm nay, nó mặc áo Pucca mà Thiên Vũ đưa cho nó đọt trước.

.....

Tại bệnh viện.

Nó cố gắng nhanh nhẹn và cẩn thận từng bước chân. Chỉ vài phút sau thì nó đã đứng trước cửa phòng Tiểu Hồng. Nó định bước vào thì kịp nhìn qua khe cửa...

Tiểu Hồng ngồi ở trên giường, lưng tựa vào gối và cười nhẹ nhàng:

-Anh ở đây cả đêm với em đấy à? Sao anh không về nghỉ...?

-Anh nói rồi... Anh ở đây với em... - Thiên Vũ nói bằng giọng nhẹ nhàng mà chưa bao giờ hắn nói như vậy với nó.

Nó bấm bụng, chuyện này cũng đâu có gì là to tát.

-À... Có một điều mà em muốn hỏi anh lần nữa... - Tiểu Hồng nói giọng ngập ngừng – Anh... Anh có người khác rồi à...? Thoại My ấy...

Nó chột dạ, cố gắng ghé tai sát vào vách cửa để cố gắng nghe kĩ hơn.

-Ồ...Anh... Anh... - Thiên Vũ cũng ngập ngừng không kém. Không phải hắn thực sự lúng túng, hắn quá rõ câu trả lời nhưng vào lúc này. Hắn lại không tin tưởng vào chính mình nữa mà có vẻ hoang mang.

-Anh nói đi! – Tiểu Hồng nhìn vào sâu thẳm đôi mắt hắn, liên tục hỏi dồn – Anh có người khác rồi à? Là Thoại My sao? Anh thực sự quên em rồi à? – Và cuối cùng, cô dừng lại bằng giọng thất vọng – Anh còn yêu em không...???

Tiểu Hồng mím chặt môi, cố gắng cho nước mắt lặn vào trong, cố gắng cho Thiên Vũ không biết rằng ngay lúc này đây, cô yếu đuối. Nhưng tất cả lại trái ý cô, từng giọt nước mắt mặn chát cứ thế lăn dài trên đôi gò má xanh xao...

Vì em còn yêu vì em còn thương
Vì trong lòng em vẫn chưa quên được
Vì đêm từng đêm lệ hoen bờ mi
Vì trong lòng em vẫn còn bóng anh...

[Vì em còn yêu – Thanh Thảo]

Thiên Vũ lặng người. Hắn không biết phải nói làm sao, phải đối diện thế nào. Nhưng cũng không thể phủ nhận là hắn vẫn còn tình cảm với Tiểu Hồng tuy giờ đây trái tim hắn thực sự chỉ đập loạn nhịp vì nó... vì nó mà thôi!

Hơn nữa, nếu bây giờ Thiên Vũ nói thẳng ra như vậy thì có lẽ, Tiểu Hồng sẽ shock lắm. Điều đó thì ai cũng biết rằng nó không hề tốt cho quá trình điều trị bệnh tí nào cả.

Hắn khẽ gật đầu.

Lúc này, Tiểu Hồng bật khóc to, như một đứa con nít thực thụ:

-Hức hức... Em sẽ không để mất anh thêm một lần nào nữa đâu... huhuhu...

Tiểu Hồng cứ thế ôm chầm lấy Thiên Vũ mà khóc. Hắn bối rối vỗ nhẹ vào lưng cô. Lòng thất lại.

Nó đứng sững. Nó muốn khóc, nó muốn gào thật to. Nhưng nó hiểu, lúc này nó không được phép làm như vậy. Nước mắt nó... chảy ngược vào tim.

Con người nó cứ như không còn ở trạng thái cân bằng nữa. Nó choạng vạng khiến cặp lồng cháo va nhẹ vào khe cửa, gây lên tiếng động tuy nhỏ nhưng đủ để khiến cả hai – Thiên Vũ và Tiểu Hồng nhận ra sự có mặt của nó vào lúc này.

Thiên Vũ vội đẩy nhẹ Tiểu Hồng ra, luống cuống bước lại đẩy cửa cho nó:

-Cô đến từ khi nào thế, Thoại My?

Nó không buồn bước vào mà cười nhẹ. Thực ra không thể gọi là cười, nó chỉ nhếch môi cho có lệ. Rõng tuếch!

Còn gương mặt nó thì dường như là vô cảm - không hề để lộ một tí cảm xúc nào ra bên ngoài.

Nó nói như một con búp bê vô hồn:

- Tôi nấu ít cháo xương hầm cho Tiểu Hồng. Mong cô ấy chóng bình phục. Và ... - Nó định bảo rằng trong đó có cả phần của hắn. Nhưng... Trái tim nó se lại. Nó cảm thấy Thiên Vũ không còn xứng đáng đón nhận món cháo mà nó nấu nữa.

Hắn định đón lấy cặp lồng thì Tiểu Hồng vội nói:

-Bác sĩ bảo hệ tiêu hóa của tôi chưa tốt... chỉ ăn được cháo trắng thôi!

Nó ngược lên nhìn về phía Tiểu Hồng. Nhưng không dám nhìn vào đôi mắt của cô ấy. Nó cảm thấy chùn bước trước cô. Quả thật ánh mắt ấy mang đậm nét buồn và ảm áp nhưng dường như... ánh mắt đó không phải dành cho nó thì phải.

-Vậy à? Xin lỗi, tôi đã không biết. Dù gì cũng thực sự hi vọng cô sớm bình phục.

Nói rồi nó lẳng lặng bước đi ngay. Nó không muốn đứng ở đó thêm một giờ, một phút, một giây nào nữa. Thiên Vũ giơ tay ra định níu nó lại thì chạm phải ánh mắt của Tiểu Hồng. Hắn rụt tay lại nhưng đôi mắt vẫn không thôi trông theo dáng nó.

Hắn muốn an ủi nó bằng cả trái tim nhưng... vì Tiểu Hồng.

Hắn muốn chạy thật nhanh đến bên nó nhưng... vì Tiểu Hồng.

Hắn muốn ôm nhẹ lấy bờ vai của nó nhưng... vì Tiểu Hồng.

Hắn muốn hét thật to một lần nữa: “Anh yêu Thoại My!” nhưng... vì Tiểu Hồng.

Có lẽ tình cảm của hắn dành cho nó hiện tại là dấu phẩy – có thể phải dừng lại nhưng chắc chắn chưa phải là kết thúc. Hắn yêu nó bằng nhịp đập của trái tim. Mà trái tim hắn thì... không được phép ngừng đập dù chỉ là một khoảnh khắc.

Nó rảo bước về Biệt thự mà lòng buồn. Nó như đánh mất chính mình vậy. Từ trước đến nay, dù ở bất kì hoàn cảnh nào nó vẫn có thể mỉm cười – mỉm cười để cho qua và mỉm cười để vực dậy nhưng bây giờ thì không.

Nó không cười, không nói. Lặng lặng ngồi vào bàn ăn, nó phải ăn cho kì hết cả cặp lồng cháo.

Cháo nó nấu không ngon nhưng rất vừa miệng. Vậy mà nó vẫn cảm thấy mặn đắng nơi cuống họng là sao...???

Nó vừa ăn, nước mắt vừa chảy rưng rức. Nó hận chính bản thân mình rằng tại sao nó không giữ thật chặt trái tim mà lại để hắn đánh cắp mất rồi...

“ Hức...hức...Em hận anh...!”

55. Chương 55

Nhìn nó mức từng thìa cháo bỏ xồng xộc vào miệng đến chưa kịp nuốt, miệng lem luốc, nước mắt rưng rưng rồi chảy đầm đìa trông đến tội nghiệp. Đôi mắt long lanh ngấn nước cứ thế nhìn về phía trước một cách vô định. Nhất Bảo thở dài. Hắn biết chuyện gì đã xảy ra...

-Cô đang buồn à?

Im lặng...

-Buồn... về chuyện tình cảm phải không?

Vẫn im lặng.

-Một người nào đó đã làm tổn thương cô?

Nó vẫn không nói đến nửa lời.

Nhất Bảo khẽ lắc đầu. Hắn bước lại gần phía nó hơn và nhìn thẳng vào sâu tận đôi mắt nó:

-Thiên vũ à...?

Đến lúc này, có vẻ như nó đã không còn chịu đựng nổi nữa rồi. Nó cắn răng, tay ghì chặt lại rồi đập mạnh bàn như trút giận, trông nó lúc này tức giận như một con hổ đói không vồ được mồi.

-Dừng nhắc đến hắn ta nữa! Anh đi ra chỗ khác đi!!!_ Nó hét lên, hàng lông mày chau lại rồi sau đó từ từ giãn ra... nó lại nấc lên nghẹn ngào_ Lũ con trai các anh đều là một lũ tồi! Tồi! Tồi lắm!

Nói rồi quay đi một mạch.

Nhất Bảo không cố tình làm cho nó thêm đau, chỉ là hắn muốn nó phải dừng cảm đứng lên và đối mặt, thế thôi. Nhìn nhận rõ vấn đề thì sẽ nhìn nhận rõ cách giải quyết.

Nhất Bảo liền chộp lấy bàn tay nhỏ bé của nó rồi kéo nó vào trong vòng tay vững chãi, êm ái tựa như một vũ khúc ballet. Nhanh như một ngọn gió, ấm áp như tia nắng ngày đông... Hắn ôm gọn lấy nó đầy yêu thương.

Hãy cứ khóc đi cô gái bé nhỏ!

Nếu em buồn cứ dựa vào vai anh...

Hắn thở dài đưa tay vuốt ve mái tóc ngắn nhưng mềm mượt của nó và nói bằng giọng từ tốn, chậm rãi:

-Không cần phải trốn chạy... Hãy tập đối mặt với tất cả đi, Thoại My à! Tôi biết tất cả mọi chuyện rồi... Thiên Vũ... Cậu ấy yêu em đấy... Nếu như vào lúc này, có một chàng trai cũng ở trường hợp đó với em... Tôi tin là em cũng sẽ xử sự như cậu ấy... Con đường tình yêu nào là không có chông gai... Con đường tình yêu nào là không có thử thách... Có như vậy, con đường đó mới dài, mới lâu, mới bền được em à... Em hiểu không???

Nó vẫn cứ khóc rưng rức, khóc tức tưởi. Sau đó vỡ òa lên. Có lẽ vì nó không thể kìm nén thêm được nữa, hay chẳng là vì nó tìm kiếm được sự tin cậy, sự bình yên nào đó trong hắt- bình yên của một người anh trai...?

-Còn nếu... Thực sự Thiên Vũ bỏ mặc em, quay lại với Tiểu Hồng thì... Hãy quên cậu ta đi. Quên một người thực sự rất khó nhưng nếu em thực sự nhìn nhận tất cả theo một hướng khác thì sẽ rất giản đơn. Thật đấy!

-Anh cứ làm như là dễ dàng lắm không bằng ấy! Huhuhu... - Nó méo máo nói như một con mèo yếu ớt nhưng thích ngao lên cho bằng được.

Nhất Bảo cười, một nụ cười buồn. Hắt cười vì nó đâu có hiểu gì hắt mà lại nói như vậy... Nó không biết rằng hắt đã từng trải qua những điều đó rất nhẹ nhàng mà ngay cả chính hắt cũng không hề nghĩ là mình có thể làm được như vậy.

Hay tình cảm mà hắt dành cho cô gái đó chưa mấy sâu sắc? Không phải, đó là người đầu tiên khiến cho hắt cảm thấy rung động thực sự. Hay là đúng như lời hắt nói, hắt nhìn nhận vấn đề theo một hướng khác nên có thể dễ dàng như vậy chẳng?

Hắt hôn nhẹ lên mái tóc của nó:

-Vậy là em không biết rồi! Trước đây, tôi đã từng rất yêu em... - Nghe hắt nói đến đây, nó đã đủ sững người lại, thế mà hắt vẫn cười và nói tiếp - Và bây giờ... Tôi vẫn vậy, vẫn rất yêu em, Thoại My...

Bỗng, tiếng nấc lên khe khẽ vang lên đâu đó mà không phải là nó. Đó là Ngọc Châu. Cô bàng hoàng chạy đi thật nhanh về phía cổng. Cô muốn quên đi những gì mà cô đã nghe, cô đã nhìn... thế là quá đủ. Chẳng lẽ tình cảm từ trước đến nay Nhất Bảo dành cho cô không phải là thật lòng sao? Tệ hơn... lại là một chỗ thế chân cơ đấy!

-Em/cậu hiểu nhầm rồi, Ngọc Châu!!! – Nhất Bảo và nó cùng nói, sau đó liền đuổi theo Ngọc Châu.

“Đùng”- tiếng sấm sét bỗng vang lên dữ dội kèm theo tia chớp màu tím như muốn cào xé cả bầu trời. Thật kinh hãi! Giữa cái nắng gắt chói chang của lòng thành phố, bất chợt đổ ào một cơn mưa tầm tã...lạ lùng...

Ngọc Châu cứ thế chạy thật nhanh về phía trước một cách vô tiềm thức giữa màn mưa giăng giăng phủ lối, lạnh buốt. Nhưng... Cô không lạnh. Cô chỉ cảm nhận được sự lạnh lẽo trong trái tim mình thôi!

Đôi bàn chân tiểu thư của cô nàng gồng lên hết sức, mạnh mẽ hết sức. Cô muốn ngã xuống, muốn quy xuống, muốn buông xuôi nhưng nó không cho phép chính mình làm vậy!

Những giọt nước mắt hòa lẫn vào từng làn mưa xối xả. Châu khóc nhiều đến nỗi, cô không còn phân định được đâu là nước mắt, đâu là giọt mưa trên gương mặt mình nữa.

Nhất Bảo ra sức gào thét nhưng... Châu mặc kệ, cô bỏ ngoài tai...

“ Tất cả cũng chỉ toàn là những lời giả dối! Tôi chẳng tin!”

-Ngọc Châu! Em dừng lại đi! Nghe anh giải thích đã, Châu à!!!

-Cậu hiểu nhầm rồi Châu ơi! – Thoại My cũng gào lên, giọng khản đặc vì nó cũng đã khóc quá nhiều.

“ Hộc! Hộc! Mệt quá!” – Nó cắn răng, tay ôm lấy ngực trái, tim nó như thắt lại, nó cảm thấy rất khó thở nhưng nó vẫn chạy lả đi từng bước.

Đầu óc nó quay cuồng, trời đất xung quanh như tối sầm lại tựa khi có Nhật thực. Nó không nhìn thấy gì nữa... Nó không tài nào cân bằng được bản thân, cả thể xác lẫn tâm hồn. Nó gục ngã...

-Thoại My! Em làm sao vậy...!!! – Nhất Bảo hét toáng lên, hắt chần chừ chùn bước nhưng rồi cũng quay lại đỡ nó.

Ngọc Châu quay lại, thấy nó ngất xỉu. Trong cô dâng lên một cảm giác tội lỗi tội cùng. Vội vàng, cô chạy lại chỗ bạn mình. Thật ra, cô cũng không có ý gì trách gì nó. Cô chỉ trách Nhất Bảo thôi...

Nó ngất lịm nhưng đôi môi vẫn khê mấp máy:

-Châu à!...Cậu không nghe thấy anh ấy nói... là yêu tố như một người em gái sao???

Nó được Nhất Bảo và Ngọc Châu đưa về Biệt thự Hoàng tử.

Châu vẫn im lặng, không nói một lời nào cả. Cô cứ thế chăm sóc nó và sự có mặt của Nhất Bảo được cô coi như không.

Cô thay bộ đồ ướt sũng rồi đi lấy khăn chườm cho nó.

Nhất Bảo cũng không thể mở thêm một lời xin lỗi nào nữa. Hắn không giải thích vì hắn biết, ngay lúc này, dù nó có giải thích thế nào thì Ngọc Châu cũng không nghe. Và nếu trong trường hợp là hắn, có khi hắn cũng cư xử như Châu vậy. Chỉ có điều, hắn tin chắc là hắn sẽ lắng nghe.

Chợt...

-Thiên Vũ... Thiên Vũ...

Nhất Bảo và Ngọc Châu cùng nhìn về phía nó. Thì ra chỉ là nó đang trong cơn mê sảng mà thôi.

-Đến cả lúc mơ Thoại My cũng chỉ nghĩ đến Thiên Vũ thế này... Tội cho cô ấy! Giờ này cậu ta đang làm gì chứ... Chẳng phải là ở bên cái con nhỏ Black Rose, Tiểu Hồng nào đó sao??? – Ngọc Châu nói, giọng buồn xen lẫn với trách móc; gương mặt cô lúc này vẫn lạnh băng...

Nhất Bảo thở dài, nói nhẹ nhàng:

- Đúng là vậy, nhưng bây giờ ở đây Tiểu Hồng không có ai là họ hàng thân thích. Thiên Vũ làm thế cũng đâu có sai... chỉ là cậu ấy đã thiếu cương quyết...

Cả hai không ngờ rằng ngay lúc này đây, Thiên Vũ đang đứng ở ngoài và đã nghe thấy tất cả. Lòng hắn chợt se lại nhưng cũng đành thế thôi. Ngọc Châu nói cũng đúng, Nhất bảo nói cũng đúng. Và trong chuyện này, có lẽ người sai là hắn... Ngay từ đầu đáng lẽ hắn không nên quên Tiểu Hồng và trót yêu nó chẳng...?

Thiên Vũ vội bước vào trong phòng. Thấy nó bị ốm như vậy, hắn cũng đau lắm chứ, hắn cũng xót lắm chứ nhưng hắn không thể như trước đây, chạy xồng xộc đến bên nó và ở bên quan tâm chăm sóc. Thiên Vũ của bây giờ và chỉ cách đây mấy hôm thật sự đã khác nhau lắm rồi... Vì Tiểu Hồng hắn buộc phải như thế.

Thiên Vũ bước lại cạnh giường nó, lấy tay đặt nhẹ lên trán nó. “ Cô ấy sốt cao quá!”.

-Sao mà Thoại My lại...

- Tại vì... - Ngọc Châu đang định nói thì Nhất Bảo vội đáp nhanh, cố tình cắt giọng cô:

-Cô ấy demam mưa!

Thiên Vũ gật gù. Hắn nhờ cậy Nhất Bảo và Ngọc Châu vài câu chăm sóc nó. Sau đó lại lên phòng lấy vài thứ.

Nghe nói, Tiểu Hồng cũng sắp được xuất viện, sau đó sẽ uống thuốc theo đơn và mỗi ngày lại dành thời gian để thực hiện vật lý trị liệu.

.

.

-Chào nhé, bây giờ tôi phải tới bệnh viện luôn! – Thiên Vũ chào sau đó vội đi ngay.

-Khoan đã! Tôi có chuyện cần nói với cậu! – Nhất Bảo nói rồi bước ra ngoài cùng Vũ.

-Có gì thì ra ngoài nói... Tôi phải cho Tiểu Hồng uống thuốc đúng giờ!

Ngọc Châu trông theo dáng hai người con trai. Cô chợt thấy mất lòng tin vào họ hơn bao giờ hết. Họ đã làm cho cô – cho bạn thân cô đau khổ biết nhường nào!

Tới cổng.

-Cậu định thế nào? Tiểu Hồng hay là Thoại My? – Nhất Bảo nói bằng giọng nghiêm túc hơn lúc nào hết. Hắn phải đứng ra làm cho rõ chuyện này.

-Ý cậu là sao???

-Cậu thừa hiểu ý tôi nói mà, Thiên Vũ. Cậu sẽ chọn ai? Tiểu Hồng hay Thoại My?

Thiên Vũ cười buồn, hấn dựa người vào cánh cổng, đưa mắt nhìn đi chỗ khác – đơn giản là vì hắn không muốn nhìn vào cặp mắt hằm hằm của Nhất Bảo lúc này.

-Đó cũng là câu hỏi mà tôi tự hỏi mình nhiều lần rồi. Nhưng... vẫn chưa có câu trả lời!

-Cậu đừng làm người khác thêm đau khổ. Vì cậu mà Thoại My dường như đã trở thành một con người khác! Cô ấy không thể vui cười dù mọi chuyện có thế nào như trước kia nữa. Cô ấy đã đánh mất chính mình!

-Còn Tiểu Hồng... Cô ấy phải đánh đổi cả đôi chân!!! – Thiên Vũ gần lên, đôi bàn tay siết chặt lại. Không phải hấn bực bội gì ai, mà là hấn tự trách bản thân mình, trách nhiều lắm.

-Hừ... Cậu định bù đắp cho cô ấy bằng một trái tim trống rỗng sao? Điều cô ấy cần là một tình cảm thật sự từ đáy lòng. Còn nếu cậu không thể cho cô ấy một trái tim chân thành thì đừng cư xử như thế nữa. Cậu đang làm khổ Tiểu Hồng, làm khổ Thoại My và làm khổ cả chính cậu đấy!

Nhất Bảo vô cùng tức giận. Từ trước đến nay, chưa bao giờ hấn phải khuyên răn Thiên Vũ đến mức đó.

Cả hai đứng lặng nhìn cái làn mưa trắng xóa. Đôi lúc cũng cần một khoảng lặng như vậy để cho họ thấu hiểu hơn tuy đó là một khoảng lặng thật sự nặng nề và mệt mỏi.

Một lát sau, Thiên Vũ lại lên xe đi đến bệnh viện vì tới giờ cho Tiểu Hồng uống thuốc. Nhất Bảo bước vào trong nhà, lòng nặng trĩu.

Có lẽ bây giờ hấn phải giải thích với Ngọc Châu thôi. Hấn thực sự không thể chịu nổi cái không khí ảm đạm, u uất này thêm một lúc nào nữa.

-Ngọc Châu... Lúc đó anh...

-Anh đang muốn giải thích đấy à? – Ngọc Châu chậm rãi mĩa mai - Đã kịp nghĩ ra lí do nào hoa mỹ chưa?

-Châu à! Anh chưa bao giờ lừa dối em! Tin anh đi! Lúc đó... Anh đang an ủi Thoại My nên mới ôm cô ấy. Còn những lời anh nói mà em nghe được cũng đúng là sự thật đấy. Trước đây anh yêu cô ấy, tình cảm đó là giữa một người con trai với một người con gái. Nhưng anh biết, hai người bạn anh là Minh Hoàng và Thiên Vũ cũng yêu cô ấy nên anh không muốn chỉ vì Thoại My mà lại để mất những người bạn như anh em ruột thịt. Vì thế, anh đã quên cô ấy...

-Và lấy em làm người thay thế? Không phải sao? Lúc đó, rõ ràng anh còn bảo là bây giờ vẫn còn yêu cô ấy cơ mà! Từ bao giờ anh trở nên gian dối như thế hả? – Ngọc Châu mím môi gào lên. Cô không thể kìm nén thêm được nữa.

Nó mập mờ chớp mắt, đôi mắt hé ra từ từ rồi mở hẳn. Nghe thấy Ngọc Châu nói, nó vội vàng ngồi bật dậy nắm lấy tay cô bạn:

-Châu! Lúc đó anh ấy bảo là... lúc trước... anh ấy đã yêu tớ và... bây giờ... anh ấy... anh ấy cũng rất yêu tớ...nhưng... yêu tớ như một...một người em gái...!

-Thật đấy Châu à! – Nhất Bảo cũng nói bằng giọng khẩn thiết.

Châu cắn răng. Cô đưa mắt nhìn Bảo, nhìn nó- nhìn ánh mắt của cả hai đều rất mực thành khẩn, không có vẻ gì là đang lừa dối cô cả.

Châu bật khóc rưng rức rồi ôm chầm lấy nó:

-Huhu... Tớ xin lỗi... Tớ thật sự xin lỗi! Tớ sai rồi! Vì tớ mà cậu mới ngất xỉu thế này... Tớ xin lỗi...xin lỗi!!!

-Không sao... Tất cả đã ổn rồi! Tớ không sao đâu... - Nó cười rạng rỡ nhưng rồi bỗng dưng hàng lông mày chau lại, đôi môi cũng không cười được nữa.

Cảm giác có gì đó buốt thấu tim... Đau thất lại...

Đầu óc quay cuồng đến không thể kiểm soát.

Nó khó thở quá.

Đôi môi nó tím ngắt đi.

Nó ngất lịm.

Tại bệnh viện.

-Anh đọc truyện ngắn cho em nghe nhé? Truyện “ I love you”. – Tiểu Hồng cười nhẹ nhàng nói, cô nắm lấy tay Thiên Vũ thật chặt như thể sợ hắn sẽ tuột mất khỏi cô. Chỉ có như thế cô mới cảm thấy thật an toàn.

-Ừ. Anh đọc... Giữa cái mơ hồ của việc chọn lựa hai người... - Thiên Vũ đọc một cách thất thần- Cậu ta cảm thấy thật sự rất mệt...mệt mỗi. Cô gái tiểu thư chạy đến bên lão quần gia...

-Anh đọc sai rồi kìa... Chưa hết đoạn cơ mà!

-Ồ...anh xin lỗi...

-Cậu ta cảm thấy rất mệt mỏi. Hai người...người... con gái.... nắm..nắm lấy bàn tay...

Tiểu Hồng chau mày:

-Anh lại đọc sai nữa rồi... Vừa đọc vấp lại còn đọc nhầm đoạn nữa chứ! Hôm nay anh sao thế?

Thiên Vũ gãi đầu, hắn cười nhẹ, vương nỗi buồn phảng phất:

-Anh xin lỗi. Anh không tài nào mà tập trung được. Chẳng hiểu tại sao từ nãy đến giờ anh bồn chồn không yên. Mắt cứ nháy hoài...

56. Chương 56

Mấy hôm sau, tình trạng sức khỏe của nó đã khá hơn trông thấy. Nó có thể nấu cơm, đi dạo hay ngồi chơi máy tính. Chỉ có điều đôi môi nó vẫn chưa thật sự có được nụ cười vui vẻ như trước đây.

Thỉnh thoảng Thiên Vũ cũng ghé về Biệt thự. Mỗi lần đó nó và hắn lại chạm mặt nhau. Nó muốn nói chuyện với hắn nhưng không sao mở lời được và cả hắn cũng vậy. Chính vì thế nên mấy ngày liền chẳng ai nói chuyện với ai.

Nó thực sự cảm thấy khó chịu và bức rức lắm rồi! Thế nên hôm nay, nó quyết định phải bắt chuyện với hắn.

- Thiên Vũ, anh về rồi đấy à?

-Ừ! – Thiên Vũ gật đầu rồi nói tiếp - Nhưng lát nữa tôi lại đi. Mấy hôm sau Tiểu Hồng xuất viện rồi, khi đó cô ấy sẽ về sống ở đây trong một thời gian.

-Anh yêu cô ấy à? – Nó băng quơ hỏi, miệng cười nhẹ nhàng nhưng Thiên Vũ nhận ra được nét gượng gạo trong nụ cười đó.

-Thôi! – Hắn bỏ lơ câu hỏi của nó - Tôi lên phòng nghỉ một lát. Rồi tôi lại đến cho Tiểu Hồng ăn.

Nó ậm ừ trong họng rồi nhìn theo dáng hắn. Tuy hắn không còn cái tính hay cáu kỉnh nữa nhưng đồng thời hắn lại âm thầm đến lạ. Hắn như đã biến thành một con người khác.

Nó chợt thấy lòng buồn hiu. Thiên Vũ đúng là rất quan tâm đến Tiểu Hồng mà! Ở bệnh viện đã có y tá, điều dưỡng chăm sóc bệnh nhân. Thế nhưng hắn đều tự tay làm những việc đó. Nhưng không sao, điều đó càng chứng tỏ Thiên Vũ là người tốt, rất có trách nhiệm và làm mọi việc đều xuất phát từ cái tâm, tuy điều đó khiến nó “hơi?” chạnh lòng.

Việc bây giờ khiến nó lo nghĩ nhiều nhất đó là nó phải làm gì đây? Quyết tâm dành lấy Thiên Vũ à? Không! Nó không muốn là người làm những chuyện đó. Nói với Tiểu Hồng là sẽ cạnh tranh à? Không đời nào! Chẳng lẽ nó lại đi cạnh tranh với một người đang bị liệt đôi chân sao?

Sau một hồi suy nghĩ. Nó mỉm cười, nó đã có cách của nó! Nó sẽ cùng giúp Thiên Vũ chăm sóc Tiểu Hồng. Như vậy sẽ giảm bớt gánh nặng phần nào cho hắn và cũng sẽ giúp cho nó cảm thấy thoải mái hơn. Thế cũng tốt!

.

Nó bắt tay vào nấu nồi cháo thịt băm. Thực ra thì nó không rõ là Tiểu Hồng đã ăn được cháo thịt hay chưa nhưng mà lúc này Thiên Vũ bảo là cô ấy sắp được ra viện nên nó đoán là đường tiêu hóa đã ổn định rồi.

Chợt... Nó ôm đầu choáng váng. Không hiểu tại sao dạo này nó lại hay bị như vậy.

Nó đứng khựng lại, hai tay chống vào thành bếp.

Nó vẫn cắn răng chịu đựng. Có lẽ là do dạo này nó phải suy nghĩ nhiều, chế độ ăn uống không hợp lý và lại hay thức khuya nữa nên mới vậy. Nó tự hứa với lòng là sẽ không để tâm trạng ảnh hưởng đến sức khỏe nữa.

Càng lúc nó càng không thể lấy lại được cân bằng nữa. Từng nhịp thở của nó thật khó khăn và đầy đau đớn. Nó gục ngã...

Nhưng ngay vào giây phút ấy. Một cánh tay đã nhanh chóng đỡ lấy nó một cách an toàn.

-Thoại My! Em làm sao thế này? - Minh Hoàng hét lên, vội vã bế xốc nó vào trong phòng.

Minh Hoàng đã trở về. Máy bay đáp cánh ở Việt Nam là anh liền đến Biệt thự Hoàng tử ngay. Nào ngờ lại gặp đúng lúc nó đang ngất xỉu thế này. Nhìn gương mặt xanh xao và hốc hác của nó lúc này, kì thực anh không thể nào kìm lòng thêm được nữa. Bất giác anh cảm thấy xót xa như có một vật sắc nhọn cứa vào tim anh. Cổ họng anh ứ nghẹn, mặt đỏ.

“Em gái anh thời gian qua đã chịu nhiều đau khổ rồi phải không?”

Minh Hoàng quá lo lắng lại đâm ra bực mình. Theo như anh thấy thì nó có vẻ bị ốm lâu ngày thế mà cả nhà lại chẳng thấy lấy một bóng người. Anh đi lấy cái khăn chườm cho nó, sau đó lôi điện thoại ra gọi cho Thiên Vũ.

-Alo! Tôi- Thiên Vũ nghe...!

-Cậu đang ở đâu đấy? Về nhà ngay! Thoại My bị ngất kia kìa!

-Cái gì? Cô ấy bị ngất à? Tôi đang ở nhà chứ ở đâu! Mà ai đấy? - Thiên Vũ nói, sau đó mới nhìn lên điện thoại - À! Minh Hoàng hả? Cậu về Việt Nam rồi ư?

-Cậu xuống nhà ngay! - Minh Hoàng nói mà cứ như hét vào điện thoại.

Thiên Vũ chạy xuống nhà, thấy nó đang nằm mê man trên giường, hắn bước chậm chậm lại và nắm lấy tay nó:

-Cô ấy lại ngất xỉu ư? Bệnh cảm cũng dứt điểm rồi mà?

-Cậu thật là... - Minh Hoàng gằn lên trách móc, sau đó hắn hít một hơi thật sâu để nói nhẹ nhàng trở lại - Ở nhà sao không để ý một chút? Nhìn gương mặt tái mét của Thoại My kìa! Dù cái nàng Black Rose của cậu có thể nào thì cũng nên để tâm đến cô ấy một chút chứ?

-Biết là vậy... Nhưng kì thực tôi không thể cân bằng mình trước cả hai cô gái... Tôi thực lòng cũng không biết thế nào, không biết trái tim mình đang ở đâu?

-Xuống nhà nấu cho cô ấy bát cháo, không thì pha cho cô ấy cốc nước chanh! – Minh Hoàng nói một cách cộc cằn cứ như ra lệnh.

Từ trước đến nay chưa bao giờ anh có thái độ đó với Thiên Vũ và với bất kì ai cũng vậy. Anh ít nói, và mỗi lúc anh nói thì đều rất nhẹ nhàng và lạnh băng. Thế mà bây giờ lại có đây. Có lẽ là vì anh đã quá tức giận. Thiên Vũ cũng hiểu điều đó nên hẳn cũng không trách gì bạn mình, hẳn lẳng lẳng đi ra sau bếp. Bây giờ hẳn chỉ trách mỗi hẳn thôi...

Thiên Vũ bưng một tô cháo bước vào phòng, hẳn nhẹ nhẹ đặt lên bàn sau đó đi lại phía nó.

-Sức khỏe cô ấy dạo này kém thật đấy! – Thiên Vũ thở dài nói. Sau đó hẳn cũng ngồi cạnh và nắm lấy bàn tay nó như Minh Hoàng.

Mỗi người đeo đuổi một ý nghĩ nhưng trong họ, ai nấy cũng đều rất lo lắng cho nó. Thiên Vũ lâu lâu lại ngước nhìn lên đồng hồ. Sắp đến giờ cho Tiểu Hồng ăn, đi dạo và tới phòng tập vật lý trị liệu.

Bỗng... Bàn tay nó lay nhẹ nhẹ. Sau đó nó bỗng tỉnh.

-Ồ...Sao lại ở trong phòng rồi thế này...? Ồ...

Nó ôm đầu ngồi dậy. Đôi mắt nó nhìn mọi thứ xung quanh một cách mờ mờ ảo ảo, rồi rõ dần, rõ dần... Lúc này đây, nó mới định hình được người ngồi cạnh nó lúc này là Thiên Vũ và...

-Anh Minh Hoàng!!! Em nhớ anh lắm!!!

Nó lại ôm chầm lấy Minh Hoàng trong niềm sung sướng hạnh phúc. Nếu như cứ bị đau thế này mà gặp được anh ấy thì cũng đáng chứ nhỉ? Từ trước đến nay, anh luôn quan tâm nó, bây giờ lại còn cách nhau cả nửa vòng Trái Đất thì thử hỏi, đau một chút thì có sá gì đối với một con bé luôn trọng tình cảm như nó cơ chứ?

Thiên Vũ cảm thấy hơi thất vọng. Hẳn cũng ngồi ở bên cạnh nó thế mà tại sao nó không quay sang hẳn mà lại là Minh Hoàng? Tại sao???

Nhìn thấy cảnh nó ôm Minh Hoàng thân thiết như vậy, trái tim hẳn như ngừng đập đến vài giây, hẳn nghẹn thở. Lòng hẳn cứ nôn nao đến lạ, cảm giác như có một ngọn lửa đang phừng phừng thiêu đốt cả thân xác.

Hẳn đau? Ừ, đúng là hẳn đau.

Hẳn buồn? Thì hẳn buồn!

Hẳn ghen? Hẳn không phủ nhận.

Tại sao chứ??? Vì hẳn yêu nó.

Còn Tiểu Hồng???

Thiên Vũ chợt khựng lại. Đây chính là câu hỏi mà hẳn tự đặt ra ình biết bao nhiêu lần trong thời gian qua nhưng rồi cũng chính hẳn tự tặc lưỡi cho qua – hẳn không tìm được câu trả lời hay là hẳn biết rõ câu trả lời nhưng lại muốn trốn tránh?

Thiên Vũ chợt nhận ra trong tim hẳn không hề có bóng dáng của Tiểu Hồng nữa rồi. Đã từ lâu trái tim hẳn đã làm quen với một hình ảnh mới, một tình yêu mới. Đó chính là nó! Chỉ có nó mà thôi! Tiểu Hồng đã là quá khứ, mãi mãi cũng chỉ là quá khứ - một kí ức nhỏ dại của những ngày niên thiếu bồng bột.

Đã là quá khứ thì đừng bao giờ lật lại nữa...

-Thoại My! Cô ăn cháo đi kẻo nguội...

Thiên Vũ nói rồi từ từ bưng tô cháo lại cho nó. Hẳn không muốn phá đám kiểu này nhưng rồi cũng đành phải thực hiện vì hẳn sợ nếu cứ thế chỉ một vài giây nữa thôi, hẳn sẽ không chịu đựng được nữa mà gào mà hét mà tỏ thái độ ra bên ngoài mất!

-Thôi, em ăn cháo đi cho lại sức! – Minh Hoàng nói rồi đẩy nhẹ nó ra.

Nó giật mình, hét toáng lên:

-Chết cha! Nồi cháo!!!

Nói rồi nó định chạy vào đi thì Thiên Vũ vội nắm hờ tay nó, ngăn lại:

-Có phải nồi cháo bắc trên bếp không? Tôi thấy ở đó đang nấu dở nên nấu tiếp rồi bưng lên cho cô đây này!

-Ồ... Nhưng nồi cháo đó tôi nấu cho Tiểu Hồng cơ mà...!!! – Nó ngơ ngác nói.

-Cô ăn cho lại sức đã. Ở dưới vẫn còn.

-Nhưng thôi! Bây giờ phải đưa cháo đến bệnh viện kéo trễ giờ ăn của Tiểu Hồng mất! – Nó nói rồi đi nhanh xuống bếp.

Minh Hoàng liền tóm nó lại rồi ấn nó ngồi xuống giường, cười nhẹ nhàng:

-Ăn hết tô cháo này đi đã!

Nó ngược mắt lên ái ngại, sau đó cố gắng ăn thật nhanh. Nó phải tự tay đưa cháo đến kịp giờ cho Tiểu Hồng.

Minh Hoàng nhìn nó ăn, chỉ biết lắc đầu ái ngại. Còn Thiên Vũ, trong lòng hẳn thấy bình yên nhưng vẫn không tránh được một nỗi lo lắng nhất định.

-Bây giờ em cùng Thiên Vũ đến bệnh viện luôn! Anh có đi cùng không, Minh Hoàng?

-Thôi! Bây giờ chắc anh phải đón taxi về nhà đã. Ngay mai sẽ tới Biệt thự với mọi người sau!

Thế là cánh cổng của Biệt thự hoàng tử lại khóa. Nhất Bảo đi cùng Ngọc Châu từ sáng. Nó và Thiên Vũ thì liền tới bệnh viện. Minh Hoàng mới trở về lại lập tức tới nhà bố ngay.

.....

Nó xách cái cặp lồng cháo, lẻo đẻo đi theo Thiên Vũ. Miệng mỉm cười nhẹ nhàng! Nó cảm giác như mình sắp làm được một chuyện gì đó rất tuyệt vời vậy!

Thiên Vũ bước vào phòng bệnh của Tiểu Hồng. Mới thấy hẳn, cô đã mỉm cười tươi rói:

-A! Anh đến rồi đó hả?

Chưa đầy mấy giây sau. Thấy đi theo sau hẳn là nó, mặt Tiểu Hồng như biến sắc. Hình như cô không thích sự có mặt của nó thì phải!?

-Thoại My đến thăm em đó!

Lần này, nó nhìn trực diện vào Tiểu Hồng – không trốn tránh mà nó mỉm cười thân thiện:

-Chào Tiểu Hồng! Tôi đến thăm cô và cũng nấu ít cháo thịt băm. Tôi nấu có thể không ngon nhưng đây là tấm lòng của tôi, mong cô đón nhận.

Tiểu Hồng cười đáp lại, một nụ cười gương gạo thấy rõ:

-Cảm ơn cô đã quan tâm nhé. Nhưng tôi chưa ăn được cháo thịt đâu!

Vừa dứt câu, Thiên Vũ đã ngồi xuống bên cô, tay bưng tô cháo:

-Hôm qua bác sĩ bảo là em có thể ăn được rồi cơ mà!

-Thế à...? Ừ nhỉ? Em...em quên mất!!! – Tiểu Hồng lắp bắp nói. Lần này thì người không dám nhìn trực diện lại là cô. Mặt Tiểu Hồng nóng bừng lên vì xấu hổ.

- Sao mặt em đỏ lừ ra thế? – Thiên Vũ nghiêng đầu qua lại nhìn gương mặt Tiểu Hồng rồi hỏi quan tâm - Em thấy mệt trong người à? Có cần gọi bác sĩ không?

Tiểu Hồng không đáp, cô chỉ nhẹ lắc đầu. Sau đó Thiên Vũ lại đút từng thìa cháo cho cô ăn như một đứa trẻ lên ba – được nâng niu, được ôm ấp, được chăm sóc và được quyền dành hết tình cảm về mình.

Sự quan tâm hết mực của Thiên Vũ dành cho Tiểu Hồng khiến trái tim Tiểu Hồng được xoa dịu bao nhiêu thì trái tim nó lại như bị bóp nghẹn bấy nhiêu.

Nó như bị cái cảnh đó chĩa ngàn mũi gươm. Mãi mà nó vẫn chẳng thể đổi mặt được. Nó nhận ra... nó yêu Thiên Vũ, yêu nhiều, yêu nhiều lắm.

Nhiều hơn những gì em từng nghĩ...

Nhiều hơn những gì em từng thấy...

Nhiều hơn những gì em từng cảm nhận...

Ngọt ngào như chiếc kẹo tan nơi đầu lưỡi...

Mặn đắng như ngậm cà phê muối nơi đầu môi...

Em đã yêu anh... Bây giờ cũng yêu anh... Và mãi mãi sẽ chỉ yêu anh...

Nó cố gắng nở nụ cười rồi bước lại gần hai người họ hơn. Nó quay sang Thiên Vũ:

- Có cần em...à tôi giúp không?

Thiên Vũ chưa kịp trả lời thì Tiểu Hồng đã vội chen ngang:

-Thôi! Cứ để anh ấy cho tôi ăn! Cô là người ngoài, tôi ngại lắm!

Từ trước đến nay, Tiểu Hồng chưa bao giờ ích kỷ như vậy. Cô không phải là người thích chen ép người khác và cư xử một cách... trơ trẽn nhưng riêng nó thì lại khác. Cô cảm thấy khó chịu trước nó và ai cũng thừa biết là vì Thiên Vũ, cô không muốn đánh mất hắn. Từ trước đến nay, cô luôn nghĩ hắn thuộc về cô. Chưa một lần cô nghĩ rằng một ngày sẽ mất hắn...

-À! Ra thế! – “ Là người ngoài, vậy Thiên Vũ là người nhà sao...?” Nó trộm nghĩ rồi lại nói tiếp - Vậy... nếu cần gì cô cứ nói nhé! Tôi sẽ giúp!

Dứt câu, nó liền ngồi xuống cái ghế gần đó thì ngay lập tức, Tiểu Hồng nghiêng nghiêng mái tóc, cười dễ mến:

-Tôi muốn ăn ít trái cây. Cô đi mua hộ tôi nhé!

Nó lại đứng dậy, gật gật đầu:

-Được thôi!

-Để lát tôi đi mua cho! Cô mới ốm dậy mà ra ngoài nắng mất công lại ốm tiếp đó! Với lại cô mà mua trái cây là tôi nghĩ ngờ lắm! Haha!!!

-Ồ...ừm!!! Cảm ơn anh! – Nó nói lời cảm ơn mà miệng cứ méo xệch. “Dám nghi ngờ bản cô nương ư? Thật là...”

Nó cảm thấy vui vui trong lòng vì hắn sợ nó bị ốm và còn đi mua hộ nó nữa chứ! Tuy nhiên... Thực ra hắn lo lắng cho nó hay là Tiểu Hồng? Hắn lo cho sức khỏe của nó hay là sợ Tiểu Hồng ăn trái cây không ngon???

Từ vui nó lại chuyển sang hoang mang lạ... Kì thực chuyện này đâu có gì là đặc biệt lắm đâu mà tại sao nó cứ phải suy nghĩ nhiều đến thế...?

Lát sau, khi Tiểu Hồng đã ăn cháo xong, Thiên Vũ liền đi ra ngoài mua trái cây. Căn phòng chỉ còn lại mỗi nó và Tiểu Hồng.

Không ai nói với ai nửa lời. Thật ngọt ngào!

Nó đang tính tìm cách bắt chuyện thì Tiểu Hồng đã mỉm cười và nói với nó, trong nụ cười đó có chút xinh tươi, dễ thương và nếu để ý hơn thì còn có một chút ranh mãnh nữa:

-Thiên Vũ thật tốt phải không?

Nó gật đầu.

-Cô yêu Thiên Vũ à? – Tiểu Hồng hỏi trắng ra luôn làm nó sững cả người. Lần này nó không dám gật đầu nữa. Nó nhìn cô không chớp mắt.

-À... Đúng là thế còn gì?! Nhưng mà... hơi đáng tiếc là bây giờ anh ấy chỉ yêu tôi, chỉ quan tâm đến tôi thôi!
– Tiểu Hồng nói, cố tính nhấn nhá giọng để khắc vào tâm trí nó rõ ràng hơn - Có lẽ tháng sau chúng tôi sẽ đính hôn đó nhưng mà chưa chọn được ngày...

-.....

Nó định nói một lời “chúc mừng” nhưng sao khó khăn thế! Nó cảm thấy như toàn cơ thể không còn bộ phận nào hoạt động nữa... Mắt như ngừng thấy... Mũi như ngừng thở... Chân tay như rã rời...

Tim như không còn đập được nữa rồi – nó quặn thắt từng đợt. Đau! Đau lắm!

Đầu óc nó bắt đầu choáng váng...

Xung quanh cứ mờ mờ ảo ảo...

Lại là cảm giác này...

Mặt nó tái nhợt như không còn giọt máu...

Và một lần nữa, nó gục ngã – cả thể xác lẫn tinh thần.

57. Chương 57

Vừa lúc đó, Thiên Vũ cũng đi mua hoa quả về. Thấy nó quy ngã, hần vội vàng chạy lại đỡ nó. Nhanh như cắt, nó đã nằm gọn trong vòng tay của hần.

-Thoại My! Thoại My! Cô làm sao thế này... Để tôi đưa cô tới bác sĩ!

Nó vẫn đang còn lơ mơ tỉnh, nín chặt tay áo của Thiên Vũ, lắc lắc đầu:

-Không! Tôi... không sao... Chỉ là... à... không... Tôi... tôi muốn ... về... về...

-Không được! Tôi phải đưa cô tới bác sĩ! – Thiên Vũ nói rồi bế xốc nó lên. Nó vẫn van nài hần, nó không muốn tới gặp mấy gã bác sĩ tí nào.

-Đưa tôi...về...về.... – Nó gào lên bằng giọng yếu ớt, khản đặc; đôi môi nó ngày càng tím ngắt, từng hơi thở ngày càng khó nhọc.

Tiểu Hồng sững sờ, cô nhìn về phía trước. Khi thấy Thiên Vũ chuẩn bị đưa nó đi, cô cũng rên rỉ:

-Ái da... Em đau chân quá Thiên Vũ! Thiên Vũ à...

Hần ngoảnh mặt lại và gấp rút nói:

-Vậy thì nhấn chuông gọi bác sĩ nhé! Anh phải đưa Thoại My về nhà...

Nói rồi bóng hần khuất dần.

Tiểu Hồng cắn răng, khước mắt long lanh ngấn nước.

Cô bắt lực, cô bắt lực thật rồi!

Cô mất anh, mất anh thật rồi!

“ Chân em còn có thể có cảm giác được nữa không? Câu trả lời là không anh à! Nhưng sao anh không một chút quan tâm gì đến việc đó vậy? Sao lúc đó anh không bắt ngờ thốt lên rằng thật là tốt hay là anh rất mừng! Có lẽ anh đã không còn yêu em nữa... à không, bây giờ thì em chắc chắn rồi! Anh đâu có còn yêu em nữa, phải không? Nếu em cứ bám theo anh thế này... liệu có kết quả gì không hay tất cả sẽ chỉ biến em thành một con búp bê gỗ ngốc nghếch...?”

Thiên Vũ đưa nó về phòng. Sau đó lại lộc cộc chạy đi pha một cốc nước chanh nóng.

Gương mặt nó lúc này thật bình yên với đôi mắt khép hờ lộ rõ hàng lông mi cong vút. Hấn không biết rằng ngay lúc này đây, nó đang phải đấu tranh rất dữ dội cả thể xác lẫn tâm hồn, mồ hôi cứ thế đổ nhễ nhại, thỉnh thoảng hàng lông mày lại xô vào với nhau.

Hấn từ từ tiến lại phía nó, tay hấn áp sát vào trán nó, không nóng mà ngược lại là lạnh ngắt. Hấn đưa mắt nhìn làn môi nó, thường ngày luôn hồng hào mà không cần son môi thế mà bây giờ lại tím tái. Trong lòng hấn bất giác dâng lên một niềm xót xa hơn bao giờ hết.

Hấn từ từ ghé xuống gương mặt nó rồi nhẹ nhàng đặt một nụ hôn ấm áp lên bờ môi nó. Tựa như một chàng hoàng tử đang đánh thức nàng công chúa.

Nó giật mình choàng tỉnh. Mắt kè mắt... Môi kè môi... Nó sững người, nó không hét lên, nó không biểu lộ một cảm xúc nào cả. Chỉ có nước mắt nhẹ lăn trên đôi gò má gây guộc.

-Tỉnh rồi à? Dậy uống ly nước chanh đi...

Nước mắt nó rơi ngày càng nhiều, nhiều đến nỗi ướt đầm cả gối. Nó cắn răng nhưng rồi cái ánh mắt da diết của Thiên Vũ làm nó cảm thấy vô cùng khó chịu, nó gào lên bằng khăn đặc:

-Đồ giả dối! Tại sao... Tại sao lại hôn tôi? Anh yêu Tiểu Hồng cơ mà! Vậy mà tại sao lại hôn tôi? Tại sao... huhuhu.... Tại sao nhất định phải như thế...? Tại sao nhất định phải bốn cợt tôi? Tại sao...???

-Tôi... Tôi... - Thiên Vũ áp úng không nói được gì. Hấn không muốn nhìn thẳng vào nó lúc này nhưng tiếng khóc của nó, giọt nước mắt của nó khiến hấn không thể làm được điều đó.

Nó ngồi dậy, dùng hết sức lực yếu ớt của mình mà đẩy Thiên Vũ ra, nó cảm ghét:

-Đi đi! Anh đi đi... Yêu Tiểu Hồng mà đùa giỡn tôi... Đi đi! Đồ ác độc! Đi đi!!!

Thiên Vũ không đi mà bước lại gần phía nó hơn. Hấn ôm chặt lấy nó, mặc cho nó cứ lay lay chống cự. Hấn gào lên:

-Anh yêu em!!! Chỉ yêu có em thôi! Hiểu không hả? Đồ ngốc!!!

Nó buông lỏng tay, không lay lay, không túm lấy áo hấn mà đẩy ra nữa. Máu của nó như ngừng chảy, tim của nó như ngừng đập, tất cả như dừng lại nhường chỗ ột khoảng không lặng lẽ.

Nó cảm thấy bối rối, hoang mang vô cùng. Nó cảm thấy một hơi ấm lạ kì từ hấn, hơi ấm của sự thật. Nhưng liệu những lời Thiên Vũ nói có là sự thật hay không? Hay chỉ là một lời nói băng quơ, giả dối?

Nó muốn tin, rất muốn tin nhưng... chuyện Tiểu Hồng nói là như thế nào?

Rất cuộc, nó phải tin ai???

Tìm lại chút ấm trong lòng để thấy những hy vọng,

Người hơi em vẫn luôn chờ mong...

Dù đến suốt cuộc đời, tình mãi chẳng đổi dời,

Mộng ước mãi không thay lời...

Một lần ta mất nhau để lại muôn nỗi đau,

Người hơi quay về bên em....nhé anh!

58. Chương 58

Một ngày mới lại bắt đầu. Ông mặt trời thoải mái mỉm cười đón chào vạn vật. Ngày hôm nay ông sẽ chỉ cười thôi! Mỉm cười vì những người bạn trẻ đã tìm ra điều đích thực cho chính bản thân mình!

“ Kíng koong” Tiếng chuông cửa đã vang lên từ sáng sớm.

Nó mở cửa, sau đó ánh mắt lóe lên rạng rỡ và reo lên:

-Aha! Anh tới rồi đó hả, Minh Hoàng? Em tưởng là đến chiều anh mới tới cơ chứ?!

-Nhà anh bây giờ không có ai ở nhà hết, ngoại trừ bà quản gia và mấy cô giúp việc. Thế nên anh tới đây luôn! – Minh Hoàng nói sau đó chú thích thêm - Ở nhà chán lắm!

Nó mỉm cười nhìn anh. Anh có vẻ không lạnh lùng như xưa, cởi mở hơn một chút nhưng chỉ có một điều mà nó không thể thay đổi trong cách nhìn về anh đó là sự kính trọng, nó thực sự rất kính trọng anh. Anh là một người đàn ông tốt.

.

.

Khoảng 8 giờ. Nó, Thiên Vũ và Minh Hoàng cùng đến bệnh viện để đưa Tiểu Hồng xuất viện. Thực ra đáng lẽ nó không được đi vì Thiên Vũ, Minh Hoàng bảo rằng nó còn yếu, không nên ra ngoài nhưng nó cứ nằng nặc đòi đi cho bằng được. Nó mà muốn thì đến ông trời cũng chịu hưởng hồ là ai!

.

.

-Thủ tục xuất viện đã hoàn thành! Bây giờ cậu có thể đưa bệnh nhân Hắc Tiểu Hồng về nhà tỉnh dưỡng rồi. Vài tuần sau nhớ đến đăng kí vật lí trị liệu.

Nghe ông bác sĩ căn dặn xong vài lời. Thiên Vũ liền vào phòng bệnh đón Tiểu Hồng.

Nó và Minh Hoàng chỉ ngồi ở ngoài xe đợi, nói chuyện thôi. Vì bệnh viện cũng không phải là một nơi nên để nhiều người ra vào.

Bóng dáng Thiên Vũ đã thấp thoáng đằng xa, Tiểu Hồng thì ngồi trên xe lăn và vẫn không thể mở nét thanh tao thường ngày. Cô mặc một chiếc áo trắng dài tay kèm với váy cùng tone. Thực ra màu mà cô yêu thích là màu trắng. Mái tóc đen óng ngang lưng được cô xõa gọn sang hai bên, gương mặt không hề trang điểm nhưng vẫn rất đẹp và kiêu sa lắm! Đặc biệt nhất vẫn là đôi mắt luôn ẩn tượng người khác bởi nét đượm buồn mà quyến rũ đến lạ.

Nó mở cánh cửa xe ô tô ra, chạy lại phía Tiểu Hồng. Minh Hoàng cũng bước ra... Anh mỉm cười nhẹ nhàng bước lại đỡ cô lên xe:

-Để tôi giúp!

Bất giác, Tiểu Hồng ngược mắt lên nhìn Minh Hoàng. Anh như sững lại, tim đập mạnh – lại cái cảm giác ấy...

Cô gái ấy...

Hình dáng ấy....

Mái tóc ấy...

Đôi mắt ấy...

Nụ cười ấy...

Liệu có quên được không?

Làm sao có thể quên khi một lần trái tim đã rung động...

Hỡi cô gái Vĩ cầm!

Đôi mắt anh có lẽ đã không thể rời khỏi Tiểu Hồng nếu không có tiếng nói của Thiên Vũ chợt vang lên:

-Minh Hoàng! Cậu sao vậy? Mau để cô ấy lên xe nào!

-Ồ... à... ờ... - Minh Hoàng lắp ba lắp bắp đỡ Tiểu Hồng lên xe.

Đáng lẽ ra nó sẽ ngồi ở ghế dưới với Tiểu Hồng nhưng Minh Hoàng đã sớm ngồi vào ở vị trí đó, thế nên nó ngồi ở ghế trên.

Minh Hoàng nhìn sang phía Tiểu Hồng. Mái tóc cô bay bay trong làn gió phát phơ, ánh nắng lung linh xuyên qua từng kẽ mi cong vút của cô trông thật đẹp và tinh khôi quá!

Anh khẽ thở dài. Vậy là ngày hôm đó trên máy bay, cô thì biết anh... còn anh thì chỉ biết gì về cô cả.

Việc gặp lại “cô gái Vĩ cầm” ngày hôm nay khiến tâm hồn anh trở nên lạ quá. Anh vừa cảm thấy vui mà lại cảm thấy buồn. Vui vì được gặp lại cô – người con gái đã một lần nữa khiến trái tim anh có cảm giác. Còn buồn là do anh không thể ngờ được điều này, anh cảm thấy thất vọng. Anh không tin một cô gái thuần khiết như thế này lại có thể là Black Rose với những mưu mô, toan tính kĩ lưỡng.

Anh lo lắng thật sự. Có thể nói anh yêu cô – tuy rằng tình yêu đó mới chỉ chớm nở, non nớt và bé bỏng lắm. Nhưng anh cũng hoang mang về cô - về con người, về tính cách.

Cay đắng quá phải không? Không! Ngọt ngào lắm...

Ngọt ngào quá phải không? Không! Nó đắng cay...

Một buổi tối lộng gió ở Sân thượng của Biệt thự Hoàng tử. Hai con người ngồi nhâm nhi tách café, họ cũng có những chuyện cần phải nói với nhau. Đó là Minh Hoàng và Tiểu Hồng.

Minh Hoàng nhấp một ngụm café đắng. Anh cứ thế ngẩng mặt lên đón lấy từng gió, cảm giác này khiến anh cảm thấy dễ chịu và thoải mái hơn.

-Không ngờ lại được gặp em ở đây...

-Cũng có gì đâu! Ngay từ đầu tôi đã biết anh là ai rồi cơ mà!

-Không ngờ em là Black Rose...

-Cũng có gì đâu! Tôi vẫn là tôi đấy thôi!

-Không ngờ...

Minh Hoàng đang định nói tiếp thì Tiểu Hồng vội đặt một ngón tay của mình lên môi anh:

-Đừng nói gì nữa! Lặng yên và tận hưởng bầu không khí này đi!

Nói xong, cô mỉm cười nhẹ nhàng sau đó định rút tay lại thì bất giác anh nắm lấy cổ tay cô, ngăn lại điều đó. Cả hai nhìn nhau, không rời mắt. Mỗi lúc ánh mắt ấy lại thể hiện một cung bậc cảm xúc khác nhau và dường như họ đang kiếm tìm điều gì đó ở sâu tận trong đôi mắt của người kia.

1 phút...

2 phút...

3 phút...

5 phút...

Rồi 7 phút trôi qua...

Tiểu Hồng khẽ nhoèn miệng cười kết thúc cảnh “bốn ánh mắt nhìn nhau” sau đó quay mặt ra ngoài xa, cô nhắm mắt nhắm nhìn ánh đèn nhấp nháy, lung linh của thành phố về đêm.

.....Yên bình.....

Bất chợt... Cảm giác như vừa một cái gì đó thật nhẹ nhàng, thật nồng ấm vừa lướt qua bàn tay cô, Tiểu Hồng quay sững người lại, cô nhìn chằm chằm anh. Hình như vừa nãy, anh đã trộm hôn lên bàn tay êm ái của cô.

Tiểu Hồng cắn răng, đôi mắt nhắm lại rồi cô đẩy xe lăn đi, không quên buông thông một câu:

-Trái tim tôi chết rồi!

Minh Hoàng bước theo cô như không có tiếng động. Anh ghé sát người lại gần và thì thầm vào tai cô:

-Cô đừng tự dối bản thân mình! Tôi nghe rõ từng nhịp đập của nó... ban này, hình như nó đập khá mạnh thì phải! Điều đặc biệt là dường như cả Thiên Vũ cũng chưa từng làm cho nó đập như vậy phải không?

-Anh thôi đi!!! – Tiểu Hồng vùng vằng hét lên, sau đó cô bực bội đẩy xe lăn đi thật nhanh.

Cô muốn khóc! Muốn bật khóc thật to! Nhưng cô rất giỏi kìm nén. Mọi cảm xúc cô đều có thể nén lại được!

Từ khi còn bé, cô luôn hằng mong muốn một ngày nào đó sẽ xuất hiện một chàng trai có thể làm cô rung động.

Ngày đó Thiên Vũ yêu cô nhưng rõ ràng lúc đó cô cũng nghĩ rằng mình yêu hắn bởi vì hắn ta cũng khá là hoàn hảo. Đơn giản chỉ có thể và tim cô chưa một lần rung lên vì hắn.

Nhưng nay thì sao? Minh Hoàng có thể à? Thì sao chứ? Có nghĩa gì chứ? Chẳng lẽ trái tim cô lại phản bội như thế sao? Cô trách Thiên Vũ, vậy bây giờ cả cô cũng như vậy ư? Cô hận mình, hận mình quá...

Cô nhận ra, trái tim cô chưa bao giờ yêu Thiên Vũ. Tất cả chỉ là ngộ nhận mà thôi...

59. Chương 59

Nó đang nằm ườn ở trên phòng thì nghe tiếng lục đục ở dưới bếp. Lấy làm lạ, nó bật dậy rồi lò dò đi xuống bếp. Nó không nghĩ Thiên Vũ, Minh Hoàng – mấy “lão già” vốn bản tính công tử lại có thể nhúng tay vào việc bếp núc đâu! Nhất Bảo thì còn có thể vì hắn cũng không thành kiến gì với việc nấu ăn cho lắm nhưng chẳng phải hắn và Ngọc Châu đã đi du lịch vì vụ ở đâu đó từ hôm qua rồi sao? Mà chẳng lẽ lại là Tiểu Hồng?

Nhờ những bước chân ngày một nhanh chóng của nó mà câu hỏi ấy được giải đáp ngay. Đúng là Tiểu Hồng- cô ấy đang ngồi gọt rễ khoai tây.

-Cô đang làm gì vậy? Cứ để đó tôi làm cho!

-Tôi gọi một ít khoai tây để hầm cho Thiên Vũ và mọi người!

-Cô khéo tay nhỉ? Nhưng khoai tây... Thiên Vũ dị ứng với nó nên sẽ không ăn được đâu! – Nó gật gù nói, sau đó vô tư hồi tưởng lại cho Tiểu Hồng nghe cái lần Thiên Vũ ăn khoai tây sau đó nổi đầy mẩn ngứa.

Bất giác, cô thấy bản thân mình... thật nực cười. Đến cả Thiên Vũ thích làm gì, ăn gì cô cũng rõ vậy mà luôn miệng bảo rằng cô rất yêu anh ấy. Đúng là nực cười quá!

-Tiểu Hồng, cô biết không? Thiên Vũ- anh ấy có nhiều điểm kì lạ lắm! Thích uống trà sữa nhưng không ăn được trân châu nên lần nào cũng gọi thạch đắng! Món ăn mà anh ấy thích là mì gói đó! Bất tiện nấu mấy hôm liền luôn cơ! Anh ấy thích.... và rất ghét.....

Hết kể về khoai tây, nó lại bắt đầu huyền thoại về những sở thích, sở ghét của Thiên Vũ- tỉ mỉ và tường tận lắm! Tiểu Hồng nhẹ nhàng lắng nghe, có lúc lại nhăn trán lắc đầu, có lúc lại bật cười khúc khích một cách thoải mái.

Ánh mắt cô không thôi để ý đến từng cử chỉ, điệu bộ của nó lúc này, nó trông thật vô tư và hồn nhiên làm sao! Nó càng như thế thì lòng cô lại càng dâng lên một niềm hối hận lớn lao về những việc mà mình đã làm. Cô không hiểu chính bản thân mình nữa, tại sao cô có thể làm tổn thương một con người trong sáng, thuần khiết như thế này chứ? Như thế có phải là quá nhẫn tâm hay không?

Cô thở dài, hít một hơi thật sâu để lấy hết can đảm, sau đó nhìn sang nó một cách thiết tha nhất:

-Thoại My à! Thật ra... có một chuyện mà tôi chưa giải thích với cô!

-Giải thích? Chuyện gì cơ??? – Nó tròn mắt lên hỏi, bất chợt cảm giác có một hơi ấm len qua bàn tay mình một cách nhẹ nhàng, nó vội nhìn xuống, thì ra Tiểu Hồng đang nắm lấy tay nó. Nó cảm thấy khá bất ngờ trước hành động đó, nó chưa bao giờ nghĩ rằng cô lại có thiện cảm với nó như thế này cả.

Tiểu Hồng nói mà đôi mắt cứ rơm rớm:

- Lần trước ở bệnh viện, tôi đã nói dối! Sự thật là chẳng có một đám cưới nào cả! – Nói đến đây, từng giọt nước mắt nóng hổi bắt đầu lăn trên gò má cô. Có lẽ cô đã thực sự hối lỗi. - Anh ấy không lấy tôi cũng như không yêu tôi! Người anh ấy yêu là...

Nó lắc đầu, đưa tay bịt miệng Tiểu Hồng và thì thào nói:

-Thiên Vũ đã nói hết cho tôi rồi! Tôi biết cả...

-Cô... Cô không giận tôi chứ? – Tiểu Hồng nói, đôi mắt long lánh ánh lên niềm hi vọng. Cô thực sự mong nó sẽ đồng ý và với tính cách của nó thì chắc chắn rồi, nó chẳng bao giờ nhỏ nhặt với ai đâu! Nó cười rạng rỡ:

-Tất nhiên rồi! Tôi không hề giận cô! Nhưng có một điều tôi cũng nói thật với cô nhé! Nhờ cô mà tôi cũng nhận ra tình cảm của mình dành cho anh ấy đấy! Cảm ơn cô! Cảm ơn cô nhiều lắm!!!

Cô không tin vào tai mình nữa, cô không nghĩ rằng nó không những không trách cô mà lại có thể biết ơn cô vì việc đó nữa. Thoại Mỹ quả thật là rất đáng yêu, rất hợp với Thiên Vũ!

Bất ngờ, cô ôm chầm lấy nó và mỉm cười thật bình yên tựa như những giọt sương ban mai. Cô cảm thấy lòng vui đến lạ thường, cô vui cho Thiên Vũ vì anh đã có một người con gái thật tốt bụng, thực sự thương yêu, quan tâm mình ở bên cạnh. Còn cô, cô nhất định cũng sẽ tìm một hạnh phúc đích thực cho bản thân mình.

Chiều hôm đó, Thiên Vũ đi ra ngoài có việc cả buổi, vấn đề là ở chỗ nó định hẹn Thiên Vũ đến Prince Galaxy coi phim và quan trọng hơn là... để “phản hồi” lại hấn việc hấn nói rằng yêu nó.

Đến 7h, cơm nước đã xong xuôi mà Thiên Vũ vẫn chưa về. Nó đành báo lại với Tiểu Hồng, khi nào Thiên Vũ về thì nhắn tới ngay Prince Galaxy gặp nó, còn nó sẽ tới đó trước để đặt vé trước, kéo hết vé là tiêu!

.....Lại Áo Pucca.....

Nó ngồi ở hàng ghế đá trước Galaxy đợi hấn. Haizzz... Mãi mà hấn vẫn chưa đến là thế nào? Đã 7h50 rồi! Còn 10 phút nữa là bắt đầu chiếu phim rồi. Thật là chán quá! Nó lại ngồi lắc lư đôi chân theo nhịp bài hát nó vẫn nhắm nhắm trong miệng.

Cảm giác trong em thật là bối rối

Như gió như mây một ngày nắng mới.

Và rồi em hát cho con tim này thôi biết bao mong chờ,

Mong anh lại đến với những phút giây say đắm bên cạnh em.

Em tin vào trái tim.

Em tin em đã yêu từ bao giờ...

[Cảm giác này chính là yêu – Yến Nhi]

Cùng lúc đó ở Biệt thự Hoàng tử.

Nghे thấy tiếng kéo cổng, Tiểu Hồng vội vén tấm rèm lên: “ Thì ra Thiên Vũ đã về!”

Hấn bước chân vào nhà, chào cô và Minh Hoàng sau đó bước lên phòng.

Không hiểu sao lúc này Tiểu Hồng lại cảm thấy do dự quá. Cô không thể mở miệng để nói cho Thiên Vũ rằng nó đã hẹn hấn ở Prince Galaxy. Có lẽ lòng ích kỷ vẫn còn chế ngự đâu đó trong cô chẳng?

-Sao em không nói? – Minh Hoàng đưa mắt nhìn Tiểu Hồng với vẻ khó hiểu.

-.....

Tiểu Hồng im lặng. Cô không biết phải nói như thế nào cả. Cô còn không dám đối diện với chính bản thân mình nữa huống hồ là đối diện với anh.

-Em cứ nắm giữ Thiên Vũ như thế nhưng liệu có nắm giữ được linh hồn của trái tim cậu ấy không? Tôi chắc rằng em cũng đã nhận ra rằng mình chẳng có tình cảm gì với Thiên Vũ cả, vậy em cứ nắm giữ lấy trái tim vô hồn của cậu ấy để làm gì?

-Em... sẽ phải trả lại cho anh ấy sự tự do phải không??? – Tiểu Hồng ngược mắt lên hỏi Minh Hoàng.

Anh gật nhẹ đầu thay cho câu trả lời sau đó bước lại phía cô và siết nhẹ lấy bàn tay cô như truyền thêm cho cô dũng khí.

Cô gật đầu sau đó đẩy xe đến phòng Thiên Vũ. Cô cảm thấy nhẹ lòng hẳn.

-Thiên Vũ! Thoại My hẹn anh đó. Anh mau đến Prince Galaxy đi! Thoại My đang đợi anh ở đây!

Nghe Tiểu Hồng nói, hần hơi ngạc nhiên và định phóng đi ngay nhưng bỗng, hần nhìn sang cô bằng ánh mắt dè chừng, e ngại.

Cô bật cười dịu dàng:

-Anh lo rằng em sẽ ghen sao? Haha! Anh nghĩ rằng em còn thích anh chắc? Anh cứ ở đó mà nằm mơ đi!!! Người xinh đẹp như em đây không thể yêu mấy gã con trai như anh đâu!!! – Tiểu Hồng nói đùa vài câu xong rồi sau đó liền vẫy tay ra hiệu – Anh mau đi đi! Kẻo Thoại My chờ nhé!!!

Thiên Vũ mỉm cười chạy đi ngay, hần cảm thấy cực kì hạnh phúc. Cuối cùng Tiểu Hồng đã hiểu hần không còn yêu cô nữa và đã chấp nhận hần đến với Thoại My rồi.

“ Oh yeah! Thật tuyệt vời!” Em đã làm đúng rồi, phải không anh? – Tiểu Hồng nói rồi ngược mắt lên nhìn Minh Hoàng.

-Ừ! Hai người họ đi xem phim ở Galaxy thì tôi cũng có thứ cho em xem đây!

Nói rồi anh đưa Tiểu Hồng vào phòng sách – nơi đặt một đầu xem phim màn hình cực lớn.

Anh nhét đĩa CD vào, sau đó bước ra ngoài ngay mà không nói gì. Anh để lại cho cô một sự tò mò lớn. Cô cảm thấy khó hiểu quá!

Bỗng... Màn hình bắt đầu hiện lên một bộ phim hoạt hình anime. Theo “chú thích” chạy dưới màn hình thì đây chính là bộ phim mà một tay Minh Hoàng thực hiện.

Nhân vật chính là một chàng trai và một cô gái. Họ đang ở sân thượng và... tất cả bắt đầu diễn ra. Từ việc họ nói chuyện, đến khi chàng trai hôn vào tay của người con gái,... đều là sự thật, sự thật của tối hôm trước.

Rồi, màn hình chạy lên từng dòng chữ: “ Liệu cô gái có đồng ý làm người yêu của anh ta không?”

Câu hỏi ấy dường như là một lời tỏ tình thực sự.

Chợt, cánh cửa kêu lên cái két, thì ra là Minh Hoàng bước vào trong. Anh mỉm cười, nhìn Tiểu Hồng trìu mến.

Tiểu Hồng quay sang nhìn anh bằng ánh mắt long lanh ngấn nước. Cô thực sự cảm động trước anh. Trái tim cô đập nhanh đến mức cô có thể cảm thấy điều đó vô cùng rõ ràng và chắc chắn.

Lúc này đây, cô chỉ ước rằng mình có thể gặp được Minh Hoàng và cảm nhận được chính xác tình cảm của mình từ trước thì có lẽ... những chuyện đáng buồn đã không xảy ra và cô có thể vui vẻ đón nhận lấy hạnh phúc. Nhưng với đôi chân tật nguyền như thế này thì làm sao cô có thể cư xử như vậy được cơ chứ? Cô cảm thấy không đồng ý thì có lỗi với anh và với chính bản thân mình nhưng nếu cô đồng ý thì phải chăng đó là một thiệt thòi quá lớn dành cho anh?

Với một con người đẹp trai, hào hoa, tài giỏi như anh thì anh thừa sức có được một người con gái xinh đẹp hơn cô, giỏi giang hơn cô và ít nhất là còn có khả năng đi lại. Mà anh vẫn chọn cô ư?

Rồi cô nói, không che dấu sự tự ti của mình:

-Anh không ngại rằng em sẽ chẳng đi lại được sao?

- Nếu em mà nghĩ chỉ vì đôi chân em mà tôi có thể từ bỏ tình yêu của mình thì... em đang khinh thường tôi đấy!

“ Anh ấy đúng thật là... một người đàn ông tốt!”

8h15 tại Prince Galaxy.

-Huhu! Thế này là trễ giờ xem phim rồi!!! Buồn quá đi mất à! Nhưng mà... vẫn phải ngồi đây đợi anh đến thôi, mất công mình về nhà rồi mà anh ấy lại đến đây rồi tìm nhau cuống cuống cả lên nữa thì khổ! Mà... cứ đà này thì chắc chẳng bao giờ mình nói được với anh ấy chuyện đó mất...

Nó ngồi than vãn một hồi, bỗng chợt nhận ra bên cạnh mình có người ngồi bên cạnh từ khi nào. Nó giật mình hét toáng:

-Á! Thiên Vũ! Anh đến từ hồi nào đó?

-Mới tới thôi! Nhưng cũng kịp nghe cô lảm nhảm! Haha! – Thiên Vũ nói rồi cười phá lên, sau đó giọng hẳn trở nên đa nghi - Chỉ có điều... Cô vừa bảo là sẽ nói với tôi cái gì đấy hử?

-Có gì đâu!!! – Nó chối quanh rồi từng từng chạy ra ngoài sân như con chơi chơi.

-Lại còn không hả? Mà cô đi đâu đấy? Không coi phim à??? – Thiên Vũ liền chạy theo nó, hỏi.

-Ai biểu đến trễ chi! Người ta chiếu phim rồi! Thôi, ra công viên dạo dạo nhé!!! – Nói rồi nó kéo Thiên Vũ đi thật nhanh, không để cho hắn kịp nói thêm gì nữa.

Công viên vẫn luôn như thế, vẫn mát mẻ, vẫn trong lành, vẫn đông người nhưng vẫn luôn có những khoảng không lặng lẽ.

Nó và Thiên Vũ ngồi vào một băng ghế đá trống chỗ, bên cạnh có cây hoa sữa thoảng mùi nhẹ dịu khiến nó cảm thấy khoan khoái vô cùng.

Nó ngược mắt lên trời định ngắm sao nhưng hôm nay mấy “anh chàng sao đẹp trai” ấy rủ nhau đi đâu hết rồi. Có lẽ là sắp có mưa.

Bất giác, nó băng quơ hỏi Thiên Vũ:

-Hãy! Anh có gì nói với tôi không?

-Có gì là có gì? – Thiên Vũ ngơ ngác hỏi.

-Thì có một điều gì đó muốn nói với tôi ấy!

-Là điều gì cơ?

-Hừ, ai mà biết! Cái đầu anh là của anh, sao mà tôi biết được! – Nó lè lưỡi nói tỏ vẻ Thiên Vũ là kẻ vô duyên nhưng sự thật thì nó mới là đứa vô duyên ý!!!

-Tôi tưởng cô mới là người có gì cần nói chứ?

Thiên Vũ nói, sau đó nheo mắt bước ra phía quầy bán hàng. Một lát sau, đôi má nóng hổi của nó bỗng dưng lạnh ngắt, thì ra là hắn quay lại và áp hai que kem mát lạnh vào má nó từ bao giờ.

“Ui chao! Kem!!! Đúng là món mà mình khoái nhất!!!” Nó hí hửng đón lấy một que sau đó đưa lên miệng ngấu nghiến một cách ngon lành.

-À... Thoại My này! Thực ra... Tiểu Hồng không còn yêu tôi nữa!

-Tôi biết! – Nó nhún vai đáp và đợi chờ hắn nói thêm một điều gì đó. Nhưng không, cả nó và Thiên Vũ đều không nói thêm gì nữa. Đáng lẽ bây giờ cả hai phải thoải mái hơn nhiều nhưng tất cả lại hoàn toàn ngược lại.

Thật đúng là hiếm khi nó và hấn ngồi cạnh nhau mà không hề cãi nhau, thậm chí là im ắng như thế này cơ đấy!

Bỗng! Nó gục vào bờ vai của Thiên Vũ.

Hấn giật mình quay sang nhìn nó, khẽ mỉm cười: “ Cái con bé này sao mà dễ ngủ thế không biết?”

Nó và hấn vẫn giữ nguyên tư thế đó cho đến khi...

“ Tách tách” Bỗng từng hạt mưa tí tách rơi. Rồi ào ào, mưa ngày một lớn dần một cách đầy vội vã. Cứ thế như mưa muốn đánh thức một điều gì đó vậy.

-Ê! Mưa rồi! Về mau thôi!!! – Thiên Vũ nói rồi đứng dậy.

Nó ngã nhào một cách vô thức, đôi mắt vẫn nhắm ghiền.

“ Haizz!” Thiên Vũ lắc đầu sau đó bước lại đỡ lấy nó.

Trời đất ơi!!! Làn da nó lạnh ngắt, đôi môi nhợt nhạt và tím tái, từng nhịp thở của nó trông đến là khó khăn. Lại là những triệu chứng này!

-Này! Tỉnh dậy đi! Tỉnh lại đi, Thoại My!!! Thoại My!!! – Hấn lay lay nó rồi bế xốc nó lên.

Đôi mắt nó lơ mơ mở ra, nó khẽ chớp mấy bằng giọng yếu ớt:

-Đừng... đừng đưa tôi đến...đến bệnh viện... đừng... đừng...

-Không được! Bệnh của cô như thế này thì nhất định không phải chỉ là do suy nhược cơ thể rồi!

Nó ảm ố không nói được gì nữa, sau đó lại ngắt lịm đi. Thiên Vũ cảm thấy lòng mình đau như cắt, hấn gào lên:

-Em sẽ không sao đâu, Thoại My à! Anh yêu em!!!

Đôi môi nó nhẹ cong lên mãn nguyện, nó muốn mỉm cười. Tuy nó đã ngắt đi nhưng hơn lúc nào hết, nó cảm nhận được niềm hạnh phúc tột cùng này! Tất cả thật tuyệt!!!

Cám ơn vì lời anh đã nói, đã yêu người đã yêu em...

Cám ơn vì ngày anh đã tới,lối em về giờ có anh...

Sẽ tin một ngày mai như thế,trái tim đầy những yêu thương ...

Đón anh về đời em mãi mãi cám ơn vì đã yêu em thật nhiều...

[Cám ơn vì yêu em – Hoàng Thùy Linh]

Thiên Vũ bế nó chạy thật nhanh trong màn mưa trắng phau phau. Nước mưa tạt vào mặt hấn, rất bỏng nhưng hấn vẫn gồng cơ chân lên chạy nhanh hết sức bằng một lí tưởng duy nhất: “ Nhất định phải đưa Thoại My đến bệnh viện! Nhất định sẽ không để chuyện gì xảy ra với Thoại My! Vì Thoại My chính là mạng sống , là cuộc đời của hấn!”

60. Chương 60

Thoại My! Tỉnh rồi đó hả??? – Minh Hoàng reo lên rồi đỡ nhẹ nó ngồi dậy.

Nó vẫn nhìn ông Nguyễn bằng ánh mắt hoang mang. Nó không hiểu mọi chuyện thực sự là như thế nào.

Ông ấy cũng nhận thức được rằng bây giờ ông phải bình tĩnh và hết sức nhẹ nhàng vì nếu để cho con bé bị kích động nhiều sẽ gây ảnh hưởng đến bệnh tình của nó.

-Để ta kể con nghe...

Nói rồi ông từ từ kể lại mọi chuyện cho nó. Từ việc nó thất lạc như thế nào, mọi người đã lo lắng ra sao và cả việc nhận ra nó chính là Thiên Ân nữa.

Nó cảm thấy bất ngờ quá, nó chưa bao giờ nghĩ đến chuyện này... Nó nhìn sang Minh Hoàng, hỏi bằng giọng nhỏ nhẹ:

-Vậy là... anh đã biết em đúng là em gái của anh từ trước?

-Ừ! Nhờ sợi dây chuyền của em. Em cũng đã nghe bố nói rồi đấy... nhờ nó anh nhận ra em. Anh đã nghi ngờ và xét nghiệm ADN.

Nó nhắm nghiền mắt và hít một hơi thật sâu. Nó cần phải ngẫm nghĩ, tất cả sao giống như một cơn mơ.

Nó là Thiên Ân – là em gái của Minh Hoàng, vậy tức nó cũng là vị hôn thê của Thiên Vũ. Điều đó chẳng tốt hay sao??? Đúng là nếu trước đây thì thật là rất tốt nhưng... bây giờ nó đang bị bệnh tim, nó đang phải đối mặt với cái chết, tất cả có tươi đẹp đến mấy thì cũng chóng kết thúc thôi.

Ông Nguyễn chợt nắm lấy tay nó và van nài bằng ánh mắt yêu thương:

-Con gái à! Hãy về với ta! Hãy về với thân phận thật sự của con. Con là tiểu thư họ Nguyễn, con phải sống với những gì đáng lẽ con phải được hưởng. Con của bố đã quá khổ sở rồi!

Nó nhìn ông bằng ánh mắt ái ngại. Đến tận bây giờ nó vẫn không nghĩ ông ta thực sự là bố của mình.

-Nhưng cháu... cháu bị bệnh tim và cháu... cháu sắp... sắp chết rồi! Cháu không thể sống được lâu nữa đâu... Cháu... cháu...

-Còn có thể phẫu thuật cơ mà! Nhất định con phải sống! – Ông ấy nói mà không kìm nổi nước mắt.

Không gian như chùng xuống thì Thiên Vũ từ ngoài bước vào, thì ra hắn đã có mặt ở ngoài đó từ rất lâu rồi.

-Thì ra Thoại My là Thiên Ân sao???

Thiên Vũ nói rồi bước lại gần nó, hắn đặt nhẹ tay lên vai nó:

-Hi vọng chưa tắt mà em. Em có 50% cơ hội được sống thì có sao lại từ bỏ nó chứ? Trong khi rất nhiều con người muốn có một tia hi vọng nhỏ nhoi thôi cũng không được. Em phải biết trân trọng nó chứ!

-Nhưng... nhà em lấy đâu ra tiền chứ? Em không thể để bố mẹ em phải khổ vì em được! – Nó nói bằng ánh mắt day dứt.

-Gia đình trước đây của con thì không thể nhưng còn bố - bố ruột của con đây thì có thể! Bố sẽ phẫu thuật cho con!

-Nhưng... nhưng...

-Không nhưng gì cả con à! Bây giờ chúng ta là người một nhà mà con...

Đến đây, nó bật khóc òa lên, nó ôm chặt lấy ông.

.....

Thiên Vũ ngập ngừng một lát rồi cũng quyết định nói ra những suy nghĩ lúc này của hắn:

-Bác Nguyễn! Thực ra cháu muốn đính hôn với Thoại My tức Thiên Ân. Sau đó mới cho cô ấy phẫu thuật.

-Không được! Lỡ may em có bề gì... - Nó vội nói nhưng Thiên Vũ liền ngăn lại không cho nó nói tiếp:

-Vì anh muốn em mãi mãi là của anh!

-Vậy cũng được nhưng tổ chức cần rất nhiều thời gian còn con gái bác thì cần phải phẫu thuật gấp...

-Cháu chỉ cần một buổi đính hôn tổ chức giữa mọi người trong gia đình thôi ạ! Còn những việc trọng đại hơn thì thuộc phần của sau này bác ạ...

Hơn ai hết, nó hiểu quyết định của Thiên Vũ. Hắn muốn nó mãi mãi là của hắn dù nó có chuyện gì xảy ra nhưng nó cũng không đành lòng để Thiên Vũ phải hi sinh như vậy. Lỡ may ca phẫu thuật không thành công. Nó sẽ trở thành người ở một thế giới khác thì chẳng phải Thiên Vũ sẽ trở thành kẻ góa vợ sao? Và quan trọng hơn, có lẽ hắn sẽ đau khổ lắm đấy.

61. Chương 61 - End

2 ngày sau tại Biệt thự Hoàng Tử, lễ đính hôn của Thiên Vũ và Thoại My được tổ chức đơn giản giữa gia đình họ Trần, họ Nguyễn và cả bố mẹ nuôi của nó nữa. Minh Hoàng đi kèm với Tiểu Hồng, Nhất Bảo đi với Ngọc Châu và đặc biệt hơn nữa là... Minh Thảo, sánh bước cùng con bé là một anh chàng người tây điển trai không hề thua kém Bộ ba Hoàng tử. Thật may là hai gia đình đã đồng ý hủy bỏ hôn ước của Minh Thảo với Minh Hoàng rồi, chứ không thì lại tội nghiệp mấy đôi bạn trẻ.

-Chúc mừng hai người! – Minh Hoàng vỗ vai Thiên Vũ rồi cười nói - Bây giờ Thiên Vũ chính thức phải gọi tôi là anh đây nhé, cậu em rể!!!

-Aha! Đúng rồi nhỉ? Bây giờ “khỉ đột” sẽ gọi “tăng băng” là anh!!! – Nó thích thú cười phá lên thì bị Thiên Vũ gõ ngay một cái vào đầu, đau điếng!

-Hừ! Ai cho em gọi anh là “khỉ đột” đấy hả? Bây giờ em đã là gái đã có chồng rồi đấy, ngồi đó mà cười hớn hở toe toét, chẳng có ý có tứ gì cả!

Lại một dáng người tinh nghịch bước lại. Ai mà chẳng biết đấy là Minh Thảo chứ! Con bé vẫn không trưởng thành lên được tí nào cả.

-Hê yà! Đông vui thế này mà không kéo em lại đây hả? Xin giới thiệu với tất cả bà con cô bác, anh chị xa gần, các đại huynh sư tử... tên tên tên tên... đây là anh Ryan... Anh ý với em... giống như là... là... - Nói đến đây con bé bỗng mắc nghẹn như có cái gì chặn lại, con bé cười ngượng ngịu – Em với anh ấy giống như... chị My với anh Vũ ấy!!!

Thực ra thì đâu cần Minh Thảo phải giới thiệu, bởi vì từ đầu đến giờ con bé đã tự giới thiệu bằng hành động cả rồi. Cả hai suốt ngày cặp kè bên nhau, cười hớn hở và trông rất chi là tình tứ. Nó mỉm cười nhìn cả hai, đúng là con bé và Ryan hợp đôi thật. Ai cũng nhí nhảnh và hồn nhiên như nhau. Mừng cho con bé! Chính xác hơn là... mừng cho em chồng nó chứ nhỉ? Nghĩ đến đây tự dưng nó lại đỏ mặt... Ngượng quá đi!

Đến lượt Nhất Bảo quay sang nó:

-Cố lên nhé! Sau này Thiên Vũ mà bắt nạt em, cứ nói với anh!

Thấy thế Thiên Vũ vội kiện liền. Cái gã này đúng là mãi mà chẳng bỏ được cái tính hơn thua trẻ con ấy.

-Này, sao mọi người lại thiên vị vợ tôi thế nhỉ? Tôi bị ra rìa à...???

Ngọc Châu trề môi, nhăn nhẽ cười nhìn hắn:

-Khi nào đẹp trai bằng Nhất Bảo của em thì hẵng tính đến chuyện thiên vị nhá! – Nói rồi cô nàng quay ngoắt 180 độ sang phía nó - Ôi! Nhìn cậu đẹp quá, My à! Khi nào tớ với anh Bảo mới được như hai cậu chứ nhỉ?

-Tớ cũng chờ ngày được đi đám cưới của cậu với Nhất Bảo. Anh Minh Hoàng và – Nó bỏ lưng câu mà thay vào đó là cái cười khúc khích đều giả quen thuộc cộng với ánh mắt lia sang phía Tiểu Hồng ngay lập tức.

- Á! Á! Sao mọi người lại nhìn tôi chằm chằm thế này? Hôm nay tôi đâu có mặc đồ đen của Black Rose đâu nhỉ?

Hahahaha!!!

Lúc này ai nấy cũng thật vui vẻ. Cả bầu không khí tràn ngập tiếng cười vui. Đến nỗi cả Thiên thần hạnh phúc trên bầu trời cao của Thượng đế cũng phải ghé xuống mỉm cười hòa cùng bầu không khí náo nhiệt ấy.

Bỗng... Một cô gái với vẻ ngoài thanh tú và một anh chàng thư sinh bước đến.

-Cầm Tú và....??? – Cả bọn đồng thanh với vẻ đầy ngạc nhiên. Thấy thế Ngọc Châu vội bước lại phía chị cô – Phạm Cầm Tú:

-Đây chẳng phải là anh Đăng Quang, người mà bị chị chê là một sách hay sao?

-Á à! Thì ra em lên kêu anh là một sách hả? – Đăng Quang cười duyên quay sang phía Cẩm Tú, mắt anh nheo lại tỏ vẻ không hài lòng một cách... đùa giỡn.

-Đó là ngày trước thôi! Ai mà biết sau cái vẻ ngoài một sách lại là một anh chàng ga-lăng, đáng yêu thế này chứ! – Nói rồi Cẩm Tú kéo Đăng Quang và Châu về phía mọi người.

Cẩm Tú nhanh chóng hòa nhập cùng bầu không khí. Mọi ác cảm của ngày xưa không cần có phép màu cũng được xua tan. Cô cũng thấy Minh Hoàng và Tiểu Hồng có vẻ thân thiết nhưng cũng từ bao giờ, cô không hề ganh ghét mà lại là cảm thấy mừng rỡ và hạnh phúc. Có lẽ hình ảnh của Đăng Quang đã lấp đầy chỗ của Minh Hoàng trong trái tim cô rồi.

Hôm nay đúng là... Ngày hạnh phúc!!!

-Bây giờ là phần chú rể trao nhẫn cho cô dâu!

Khoảnh khắc ấy cuối cùng cũng đã đến. Sau giờ phút này, Thiên Vũ và nó chính thức là đôi vợ chồng hợp pháp, chỉ còn chờ ngày tổ chức đám cưới để công khai nữa thôi.

Nó cảm thấy run lẩy, nó không nghĩ là mới chỉ vào ngày này tuần trước, nó vẫn là một cô bé ngây thơ trong sáng thế mà... bây giờ nó đã là cô dâu, nó sắp có chồng... Ôi! Nghĩ thì thấy thật là kì cục quá nhưng mà thực sự thì nó đang rất hạnh phúc. Điều khiến nó lo lắng lúc này là tình trạng sức khỏe của nó thôi. Hơn bao giờ hết, nó khao khát được sống, được cùng bước tiếp cuộc đời cùng anh.

...Sống là để yêu và yêu là để sống...

Chiếc nhẫn từ tay Thiên Vũ đã từ từ lỏm vào ngón áp út của nó. Nó mỉm cười và đeo lại cho Thiên Vũ.

Nó và hân – Thoại My và Thiên Vũ... đã chính thức là vợ, là chồng của nhau!!!

Cả không gian vỡ òa trong tiếng vỗ tay rần rần. Tất cả hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Bất ngờ, Thiên Vũ nhẹ đặt một nụ hôn lên môi nó...

Thì bỗng... Cơn đau tim lại ập đến khiến nó quy ngã trong vòng tay Thiên Vũ. Rõ là đau lắm nhưng đôi môi nó vẫn vẹn nguyên một nụ cười...

-Gọi xe cấp cứu! Gọi cấp cứu mau!

-Tĩnh lại đi! Thoại My!!!

-Cố lên Thoại My à! Sẽ không sao đâu!!! Thoại My à!!!

Nó vẫn nghe mơ hồ tiếng gọi, tiếng la, tiếng hét của mọi người nhưng đáng buồn quá, nó chỉ có thể cảm nhận được mọi thứ xung quanh chứ không tài nào mở được đôi mắt và nói thêm điều gì cả.

Hơi ấm từ người của Thiên Vũ dường như truyền hết vào nó...

...Dịu dàng và nồng ấm...

...Ngọt ngào và yêu thương...

Và thế là nó được đưa đến ngay phòng cấp cứu để làm phẫu thuật ngay lập tức. Nó còn 50% cơ hội, nó sẽ cố gắng để nắm bắt vì thế nó tự nhủ với lòng rằng mình sẽ cố lên.

Nó vẫn nghe rõ từng tiếng, từng câu, từng lời của mọi người xung quanh.

-Cố lên!!!

-Cố lên Thoại My! Chúng tớ chờ cậu! Chờ cậu đến mừng ngày vui của bọn tớ!!!

-Cố lên em gái! Em nhất định sẽ vượt qua!

-Cố lên con à! Bố Nguyễn, bố Hoàng, mẹ Lan sẽ luôn ở bên con!

Và...

-Cố lên em! Chắc chắn... Em sẽ sống mà! Khi em tỉnh dậy, chúng ta sẽ làm đám cưới, sẽ đi hưởng tuần trăng mật. Cố lên! Cố lên Thoại My à! Nhất định em sẽ vượt qua... Nhất định sẽ vượt qua!!! Chúng ta đã đính hôn! Chúng ta đã là vợ chồng! Dù em có thể nào thì... em vẫn là vợ của anh! Mãi mãi là vợ của anh!!!

Căn phòng phẫu thuật đóng rầm lại. Thoại My có thể vượt qua cuộc phẫu thuật này không? Câu trả lời phụ thuộc vào mỗi trái tim các bạn... Chỉ biết rằng... Có hai con người mãi mãi yêu nhau...

The End.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/biet-thu-hoang-tu>